CEA MAI VÂNDUTĂ SERIE DE SPIONAJ

CONCEPUTĂ DE

ROBERT LUDLUM

O NOUĂ POVESTE PLINĂ DE SUSPANS

EVENIMENTUL ARCTIC

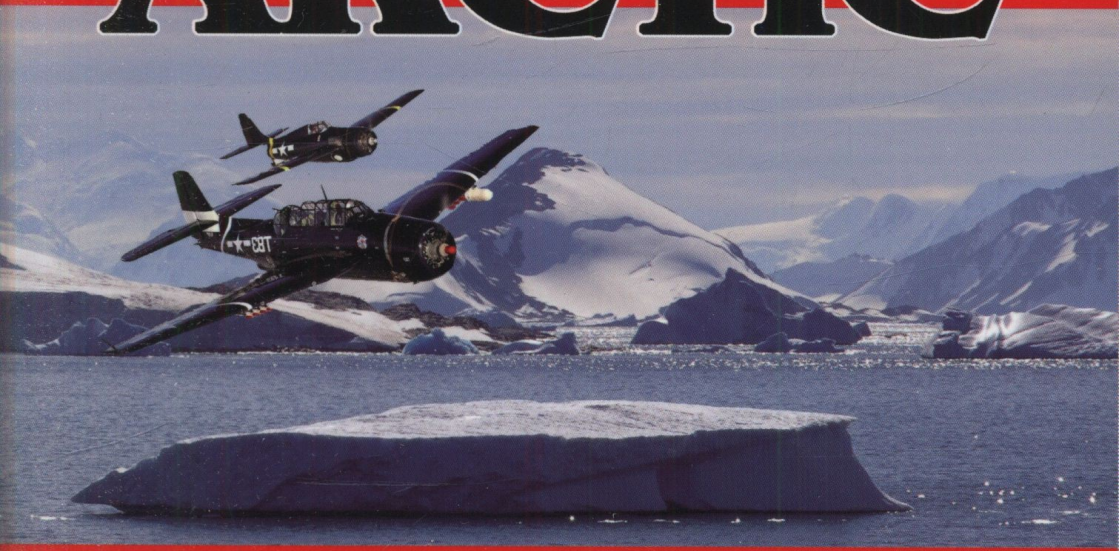

JAMES H. COBB

Robert Ludlum & James H. Cobb

EVENIMENTUL ARCTIC

Traducere: Ana Irina Ionescu

Editura Lider, 2013

Prolog

5 martie 1953
Oceanul Arctic Canadian

Pe insulă nu exista nici un semn de viaţă. Nici n-ar fi fost posibil.

Era o îngrămădire de stânci colţuroase deasupra unui mal abrupt, răvăşit de apele reci ale Oceanului Arctic, nu departe de polul magnetic al Pământului. Insula avea o formă de semilună teşită şi abia dacă atingea trei kilometri în punctul ei cel mai lat, ajungând la numai câteva sute de metri în locurile înguste. Avea şi un fel de mic golf la extremitatea vestică. Două vârfuri ascuţite se înălţau din această fâşie subţire de uscat, unite între ele prin suprafaţa ostilă a unui gheţar.

În crăpăturile stâncilor creşteau licheni şi fire răzleţe de iarbă-de-mare, supravieţuind cu greu în gerul necruţător. Câţiva pescăruşi polari cu pene cenuşii îşi făceau uneori cuibul pe stânci în timpul scurtei veri arctice. Din când în când, câte o focă sau morsă se căţăra pe plaja plină de pietriş şi uneori chiar şi câte un urs polar păşea maiestuos ca un lord printre ceţurile îngheţate.

Dar, de fapt, aici nu exista viaţă.

Insula era una dintre miliardele de frânturi de continent împrăştiate între coasta de nord a Canadei şi Polul Nord. Formau împreună Arhipelagul Regina Elisabeta şi erau una mai îngheţată şi mai neguroasă decât cealaltă.

Insula îşi trăise mare parte a existenţei sale ignorată de omenire, care nu o vizitase niciodată. E posibil ca vreun vânător rătăcit să fi zărit cândva vârfurile ei care se înălţau prin aburul cenuşiu al mării spre orizontul îndepărtat. Dar, chiar şi aşa, nevoia de a-şi asigura supravieţuirea pentru el şi tribul său sigur că l-a împiedicat să-şi continue explorările.

Sau poate că vreun explorator temerar din timpul reginei Victoria, cuprins de dorinţa zadarnică de a găsi un drum de trecere prin nord-vest, a trasat cândva contururile insulei, pe harta sa rudimentară, cu mâna protejată de mănuşă. Iar dacă a fost aşa, fără îndoială s-a aflat pe una dintre acele corăbii condamnate să nu se mai întoarcă niciodată.

Insula aceasta, la fel ca şi semenele ei, nu participase în nici un fel la viaţa planetei până în preajma perioadei atât de corect denumite Războiul Rece. Arhipelagul Regina Elisabeta fusese fotografiat pentru cercetări la sfârşitul anilor ’40 de Forţele Aeriene ale Statelor Unite, în vederea construirii liniei de radar a Comandamentului nord-american de avertizare timpurie din cadrul Comandamentului Apărării Aeriene. Şi atunci insula a dobândit şi un nume. Cartograful militar plictisit, care o adăugase pe harta maritimă a lumii, o numise Miercuri, pentru că trebuia să-i spună într-un fel, iar fotografierea insulei avusese loc în mijlocul săptămânii.

Şi, curând după aceea, Insula Miercuri i-a primit pe cei dintâi vizitatori.

Un crivăţ cumplit sufla necruţător dinspre Polul Nord prin întunecimea primordială a nopţii arctice, vântul gemea printre vârfurile insuliţei, răscolind zăpada de pe povârnişurile nordice şi crescând treptat în intensitate. Stâncile negre de bazalt rămâneau golaşe în suflarea crivăţului.

Poate că tocmai de aceea insula nu fusese zărită decât atunci când era deja prea târziu.

Zgomotul înfundat al unor motoare puternice de avion răzbătea dinspre nord, desluşindu-se cu greu prin şuieratul vântului. Huruitul devenea din ce în ce mai puternic. Dar nu era nimeni care să-l audă atunci când trecu foarte jos, peste linia de coastă a insulei. Mugetul motoarelor crescu brusc, parcă biciuit de o putere născută din disperare.

Totul se termină cu zgomotul cumplit de metal scrâşnind pe suprafaţa stâncilor îngheţate, iar vântul veşnic şuieră biruitor pe deasupra lui.

Insula Miercuri căzu din nou în uitare pentru încă o jumătate de secol.

Capitolul unu

În zilele noastre
Oceanul Arctic Canadian

Îmbrăcaţi în gecile lor portocalii şi costumele pentru snowmobil, cei trei alpinişti legaţi între ei cu frânghii se rezemau în securile pentru gheaţă, înainte de a face un ultim efort pentru a străbate cei câţiva metri care îi despărţeau de vârf. Se căţăraseră pe versantul sudic al stâncii, astfel că fuseseră cumva protejaţi de vântul năprasnic. Dar acum, când se străduiau să se caţăre peste buza platoului îngust din vârf, suflul polar catabatic\'7b1\'7d îi zguduia fără milă, ceea ce făcea ca temperatura resimţită să fie mult sub zero, deşi în realitate abia dacă scăzuse sub punctul de îngheţ.

Pe Insula Miercuri era o după-amiază plăcută de toamnă.

Globul palid şi lipsit de căldură al soarelui se rostogolea alene peste orizontul sudic, umplând aerul cu strălucirea cenuşie şi stranie a crepusculului arctic lung de câteva săptămâni.

Când te uitai în jos la oceanul nesfârşit, era greu să distingi uscatul de mare. În jurul insulei se îngrămădeau o mulţime de stânci, gheaţa recent spartă sărea şi se lovea de maluri. Singurele fâşii de apă se puteau zări în spatele aisbergurilor pornite în derivă spre orizont, în timp ce încercau să se împotrivească gerului tot mai necruţător al iernii care se apropia.

Spre răsărit, vântul îngrămădise zăpada la extremitatea estică a insulei şi estompase contururile celui de-al doilea vârf de munte, transformându-l într-o siluetă întunecoasă şi ameninţătoare, ascunsă în spatele unei perdele de negură. Aşa trebuie să fi arătat infernul când cuptoarele lui erau închise, dar cei trei bărbaţi care îl priveau acum făceau parte din stirpea celor care considerau încântătoare astfel de privelişti.

Conducătorul grupului îşi lăsă capul pe spate şi se luă la întrecere cu vântul, scoţând un urlet ca de lup.

— Revendic acest munte prin dreptul cuceritorului şi îl numesc… De fapt, la naiba, ce nume o să-i dăm?

— Ai fost primul în vârf, Ian, spuse cel mai scund dintre cei trei alpinişti, cu vocea înfundată din cauza măştii împotriva vântului. Aşa că ar fi drept să se numească Muntele Rutherford.

— A, nu, nu se poate! protestă al treilea membru al echipei de căţărători. Drăgălaşa noastră domnişoară Brown este prima doamnă care a cucerit acest vârf cumplit. Ar trebui să i se spună Muntele Kayla.

— Foarte drăguţ din partea ta, Ştefan, dar oricum, tot n-ai să primeşti nimic altceva decât o strângere de mână când ne vom întoarce la tabără.

Ian Rutherford, specialist în biologie la Oxford, chicoti:

— Cred că nu trebuie să ne batem capul prea mult cu asta. Indiferent ce nume o să-i dăm, o să-i spunem tot Vârful de Vest, ca şi până acum.

— Eşti mult prea realist, Ian, spuse Ştefan Kropodkin, membra al programului de cercetări asupra radiaţiilor cosmice McGill şi zâmbi larg în fularul gros de lână care îi acoperea jumătatea inferioară a feţei.

— Cred că avem nevoie de puţin realism în momentul de faţă, interveni Kayla Brown, specialistă în geofizică de la Purdue. Suntem deja în întârziere cu o oră faţă de programul nostru şi, oricum, dr. Creston nu a fost de la bun început încântat de faptul că am decis să venim aici.

— Nici ăsta nu ştie ce este romantismul, mormăi Kropodkin.

— Tot mai avem ceva timp pentru câteva fotografii, spuse Rutherford, dându-şi jos rucsacul de pe umeri. Cu siguranţă că nici Cresty nu va avea nici un fel de obiecţii în privinţa asta.

Şi îl zăriră în timp ce lucrau cu precauţie în jurul perimetrului platoului îngust, iar cel care făcu descoperirea fu ochiul vigilent al micului viitor geofizician din Indiana.

— Ei, băieţi, ce e asta? Acolo jos, pe gheţar!

Rutherford privi atent în jos, spre şaua de gheaţă care unea cele două vârfuri, era ceva, o formă abia vizibilă prin perdeaua de zăpadă. Îşi scoase ochelarii de protecţie şi puse binoclul la ochi. Având grijă să nu-şi atingă faţa cu marginea metalică îngheţată a binoclului, privi atent prin el.

— La naiba! Este ceva acolo! Îi dădu binoclul prietenului său. Ce părere ai despre asta, Ştefan?

Ştefan privi atent, îndelung. Apoi lăsă binoclul în jos.

— Este un avion, spuse el uluit. Un avion pe gheaţă!

Capitolul doi

Centrul militar de antrenament Huckleberry de pe Muntele Ridge

Locotenent-colonelul Jonathan „Jon” Smith din Armata SUA, de profesie medic, stătea cu spatele spre marginea stâncii şi arunca o ultimă privire de jur-împrejur.

Era foarte frumos acolo, sus. Din acel loc vedea foarte bine spre sud, de-a lungul versantului vestic al Munţilor Cascadelor, spre povârnişurile de gresie cenuşiu-albăstruie, spre albul îngheţat al zăpezii şi spre pădurile veşnic verzi de conifere. Câteva petice de ceaţă pluteau protector deasupra văilor dintre povârnişuri, iar strălucirea aurie a răsăritului răzbătea ici-colo printre vârfurile stâncoase. Dacă răsucea capul, cuprindea cu privirea şi conul îndepărtat al Muntelui Sf. Elena, cu vulcanul lui din care ieşea un fuior subţiratic de fum.

Priveliştea îi amintea lui Smith de verile de demult pe care le petrecuse la Yellowstone şi de mândria pe care o resimţise când străbătuse ţinutul pentru prima dată, copil fiind, împreună cu tatăl său şi cu unchiul Ian.

Aerul era deosebit, rece, dulce şi muşcător ca însăşi viaţa. Inspiră adânc încă o dată, desfătându-se cu această experienţă şi coborî cu spatele de pe buza prăpastiei.

Orizontul lui se roti cu nouăzeci de grade şi harnaşamentul de siguranţă îi transmise o uşoară smucitură liniştitoare în momentul în care funia de nailon trecută peste brâu îi preluă greutatea.

Se sprijinea acum cu tălpile bocancilor lui de căţărător pe faţa verticală a stâncii, înfipte în lichenii de pe stânca de bazalt, iar greutatea trupului îi era susţinută de frânghia de rapel. Era o experienţă oarecum nouă pentru el, aşa că zâmbi emoţionat şi încântat deopotrivă. Dumnezeule, era mult mai bine decât în laborator!

— OK, domnule colonel, se auzi în megafon vocea amplificată a instructorului de la baza stâncii. Acum trageţi uşor de frânghie!

Deasupra lui Smith, cei câţiva colegi participanţi la cursul de instruire, îmbrăcaţi în aceleaşi costume de camuflaj ca şi el, se uitau peste marginea stâncii. Era marea coborâre: trebuiau să străbată cu ajutorul frânghiei de rapel o distanţă în jos de aproape cincizeci de metri. Frânghia atârna liber sub el. Smith o clătină uşor, apoi îşi înfipse picioarele în stâncă şi împinse puternic în ea, lăsând-o să scape prin mecanismul de frânare.

În seria eforturilor continue ale lui Smith de a îmbina diversele aspecte ale vieţii sale de soldat, cercetător ştiinţific, medic şi spion, acest antrenament la munte era un succes răsunător. În ultimele trei săptămâni înfruntase cu entuziasm toate provocările şi dificultăţile programului de pregătire, îşi tonifiase trupul cu regimul aproape sălbatic de antrenament fizic şi îşi odihnise creierul după prea multele zile pe care le petrecuse îngropat în laboratoarele de la Fortul Detrick ale Institutului de Cercetări Medicale al Armatei în domeniul Bolilor Infecţioase.

Îşi recăpătase calităţile oarecum atrofiate de combatant şi dobândise deprinderi noi: orientarea într-un teren aspru, supravieţuirea într-un climat ostil, camuflare, ochire la distanţă. Şi făcuse primii paşi în arta alpinismului. Învăţase cum să utilizeze pitoanele sau crampoanele, ciocanul de stâncă şi, lucrul cel mai important, cum să arunce frânghia şi să se sprijine în harnaşamentul de susţinere, învingându-şi teama firească faţă de prăbuşirea de la înălţime.

Frânghia de rapel descrise un zig-zag lovindu-se de stâncă pe o distanţă de cinci metri în jos. Simţi cum i se strâng pleoapele şi i se încordează toţi muşchii feţei în momentul în care adrenalina izbucni în valuri străbătându-i tot trupul. Împinse cu toată puterea şi mai coborî în forţă încă cincisprezece metri pe suprafaţa stâncii.

— Mai uşor, domnule, îl avertiză vocea venind de jos.

Împinse atunci pentru a treia oară, cu putere şi îşi dădu drumul, lăsându-se să zboare cu capul în jos; frânghia scârţâi sub greutatea lui, iar frânele scoaseră fum.

— Mai uşor, domnule colonel, uşor, uşor! CE NAIBA! AM SPUS MAI UŞOR!

Smith frână puternic, încetinindu-şi căderea în gol. Se ridică puţin, apoi coborî lin, trecând cu ghetele pe deasupra vârfurilor coniferelor de la baza stâncii. Trase de frânghie spre spate şi ateriză, apoi îşi scoase mănuşile şi îşi masă cu mâinile înfierbântate coapsele pe care muşchii tremurau de oboseală.

Un sergent îndesat, cu o beretă nisipie, se apropie de el.

— Îmi cer scuze, domnule colonel, spuse el ursuz, dar sper că vă daţi seama că şi un ofiţer poate să-şi strivească oasele aici la fel de bine ca un răcan de rând.

— Te cred pe cuvânt, Top, spuse Smith zâmbind larg.

— Atunci când spun „UŞOR, DOMNULE!” aşa să faceţi!

Instructorul de alpinism făcea parte, de peste douăzeci de ani, atât din regimentul şaptezeci şi cinci de vânători de munte, cât şi din vestita Divizie a zecea montană, având astfel o poziţie privilegiată chiar şi în faţa unui colonel.

Smith arboră o figură serioasă şi îşi îndreptă cureluşa căştii de protecţie.

— Am auzit, sergent. M-am cam lăsat luat de val acolo, sus. A fost o idee proastă. Data viitoare am să procedez ca la carte.

Îmbunat, instructorul dădu din cap.

— Foarte bine, domnule. Deşi cam sălbatică, până la urmă coborârea dumneavoastră a fost bună.

— Mulţumesc, Top.

Instructorul se duse înapoi să-l supravegheze pe următorul elev care se pregătea să coboare, iar Smith se retrase la marginea poienii de la poalele stâncii. Îşi dădu jos casca de protecţie şi echipamentul, apoi scoase din rucsac o bonetă moale. O bătu uşor cu mâna, ca să-i dea formă şi şi-o îndesă pe cap, peste părul negru tuns scurt.

Jon Smith arăta foarte bine pentru cei patruzeci de ani ai săi. Era lat în umeri, avea talia îngustă, muşchii bine

conturaţi şi era într-o formă perfectă datorită stilului riguros de viaţă pe care o ducea. Acest bărbat chipeş avea tenul bronzat în mod plăcut şi faţa oarecum imobilă – un chip care ştia să ascundă multe secrete. Privirea lui pătrunzătoare putea străbate uşor orice încăpere într-o concentrare maximă.

Mai trase o dată cu putere în piept aerul tare de munte şi se aşeză la poalele unui brad înalt. Aceasta era lumea în care trăise şi el cândva. În primii ani ai carierei sale, înainte să ajungă la ICMABI, făcuse o călătorie lungă în calitate de medic militar combatant într-o desfăşurare de trupe. Fusese o perioadă foarte plăcută, în care se confruntase cu nenumărate provocări şi legase multe prietenii. Fusese o vreme a spaimelor şi a disperării într-un fel, dar, în ansamblu, o perioadă bună.

Brusc, îi trecu prin minte un gând năstruşnic, care nu-i dădea pace de câteva zile: Ce-ar fi să devină din nou activ, să mai facă un raid prin Forţele Speciale? Ce-ar fi dacă s-ar întoarce pentru un timp în armata adevărată?

Admise imediat că nu era decât o fantezie. Nu mai avea vârsta potrivită pentru câmpul de luptă activ. Cel mai bun lucru la care ar fi putut să spere era un loc undeva, la birou, la personal, probabil chiar în interiorul şoselei de centură a Washingtonului.

Dar pe de altă parte trebuia să admită că se dovedise foarte priceput în actuala lui funcţie – de altfel, un post foarte important din cadrul ICMABI. Acesta se afla în prima linie a luptei împotriva bioterorismului şi împotriva bolilor dezvoltate la nivel planetar, iar Smith era cu siguranţă pionul cel mai important în această încleştare înverşunată. Deţinea o funcţie importantă, fără îndoială.

Şi, în fine, mai era şi cealaltă sarcină neconsemnată în dosarul lui oficial. Cea care luase naştere din coşmarul megaloman numit Proiectul Hades şi fusese declanşată de moartea doctoriţei Sophia Russell, femeia pe care o iubise şi cu care intenţionase să se căsătorească. Era o misiune la care nu putea renunţa, dacă voia să trăiască în pace cu sine însuşi.

Smith se rezemă de trunchiul acoperit de muşchi al bradului şi se relaxă, privind în sus la colegii lui care coborau de-a lungul frânghiei de rapel. Era o zi foarte bună pentru un soldat.

Capitolul trei

Reşedinţa prezidenţială de la Camp David

Reşedinţa prezidenţială de la Camp David se afla la vreo sută de kilometri de Washington, într-o regiune izolată din zona de agrement de pe Muntele Catoctin.

Zona aceasta fusese amenajată în vremurile tulburi ale celui de-Al Doilea Război Mondial, când Serviciile Secrete, preocupate de siguranţa iahtului prezidenţial *Potomac,* îi ceruseră preşedintelui Franklin Delano Roosevelt să-şi aleagă un loc de odihnă şi de recreere mai ferit în regiunea Washingtonului.

Şi un astfel de loc fusese găsit apoi în ţinutul deluros şi împădurit Maryland, unde se afla o tabără de vară pentru funcţionarii federali, construită prin anii ’30 ca proiect-pilot de recuperare a terenului din zona mlăştinoasă.

Încă de pe vremea vasului *Potomac,* tabăra era deservită de Corpul Puşcaşilor Marini din Marina SUA, tradiţie continuată până azi. Iniţial, primise numele conspirativ de *Shangri-La.* Numele actual de „Camp David” îl dobândise abia în anii ’50, când fusese denumită astfel în onoarea nepotului preşedintelui Eisenhower.

În această reşedinţă avuseseră loc numeroase întâlniri diplomatice importante, cum ar fi încheierea istoricelor acorduri de pace de la Camp David dintre Egipt şi Israel. Dar, pe lângă toate întâlnirile şi întrevederile prezentate în presă, mai erau şi multe altele despre care presa nu ştia nimic şi care rămăseseră învăluite în cea mai desăvârşită taină.

Îmbrăcat lejer în pantaloni de bumbac, cu un tricou polo şi un pulover de golf, preşedintele Samuel Adams Castilia privea în sus spre un elicopter Merlin care se apropia şi se aşeza lin pe suprafaţa netedă a eliportului, trecând peste frunzele ruginii din vârful copacilor. Castilia aştepta de unul singur dincolo de perimetrul inevitabil marcat de

santinelele din Corpul Puşcaşilor Marini şi de agenţii Serviciilor Secrete. Nu era prevăzută nici o ceremonie diplomatică de întâmpinare. Nici flori şi nici steguleţe. Nu era nici picior de ziarist acreditat la Casa Albă.

Aşa ceruse oaspetele lui Castilia.

Acesta cobora chiar acum din elicopterul oprit – era un bărbat îndesat, cu pas energic, părul cărunt tuns scurt şi îmbrăcat într-un costum bleumarin dungat cu o croială europeană. Cel care îl purta nu părea să se simtă chiar în largul lui în el, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu alt gen de vestimentaţie. Gestul instinctiv pe care îl făcu pentru a răspunde la salutul santinelei de la scara elicopterului lăsa să se ghicească ce fel de vestimentaţie ar fi putut fi aceasta.

Castilia, fostul guvernator din New Mexico, un bărbat înalt, suplu, lat în umeri, în vârstă de vreo cincizeci şi ceva de ani, făcu un pas înainte cu mâna întinsă.

— Bine aţi venit la Camp David, domnule general! spuse el acoperind zgomotul înfundat pe care îl făcea turbina elicopterului învârtindu-se din ce în ce mai încet.

Dimetri Baranov, comandatul general al Armatei a treizeci şi şaptea Aeriene a Federaţiei Ruse, îi strânse mâna cu putere.

— Este o onoare pentru mine să mă aflu aici, domnule Preşedinte! În numele guvernului meu, vă mulţumesc că aţi acceptat să ne întâlnim în aceste... împrejurări excepţionale.

— Nu este nici o problemă, domnule general. În prezent, ţările noastre au multe interese comune în zilele noastre. Consultările dintre guvernele noastre sunt întotdeauna bine-venite.

Sau cel puţin necesare, adăugă Castilia în gând.

Noua Rusie nesovietică făcea Statelor Unite aproape tot atâtea probleme ca şi vechea URSS, dar în alt mod. Democraţia rusă fragilă, subminată de corupţie şi de instabilitate politică şi cu o economie care încă se lupta cu reminiscenţele comunismului, ameninţa în permanenţă fie să alunece înapoi spre totalitarism, fie să se prăbuşească

total. Nici una din aceste două posibilităţi nu era pe placul Statelor Unite, iar Castilia jurase că aşa ceva nu se va întâmpla în timpul mandatului său.

Înfruntând o opoziţie serioasă din partea unor luptători convinşi de pe vremea Războiului Rece şi a celor care doreau să reducă bugetul Congresului, Castilia reuşise să adopte totuşi câteva legi cu privire la acordarea de ajutoare solicitate de preşedintele Potrenko al Federaţiei Ruse, pentru a acoperi câteva găuri mai importante din corabia statului rus. Şi tocmai acum se dezbătea o nouă lege de acest fel, iar chestiunea ridica foarte multe semne de întrebare.

Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie acum administraţia Castilia ar fi fost o nouă complicaţie din partea Rusiei. Cu toate acestea, în seara precedentă, un avion diplomatic rus aterizase la Baza Aeriană Andrews. La bordul acestuia se afla Baranov, care aducea o scrisoare sigilată din partea preşedintelui Potrenko. Desemnat drept reprezentantul personal al preşedintelui, Baranov fusese autorizat să negocieze cu preşedintele Castilia „o chestiune urgentă de interes reciproc”.

Castilia se temea că nu putea fi vorba decât despre necazuri. Iar Baranov îi confirmă temerile.

— Îmi pare nespus de rău că informaţiile pe care le aduc nu sunt prea bune, domnule preşedinte.

Ochii generalului alunecară pentru o clipă către servieta încuiată pe care o ducea în mână.

— Înţeleg, domnule general. Vă rog să mă urmaţi pentru a ne instala undeva confortabil, ca să putem discuta în linişte.

Echipele Serviciilor Secrete îşi schimbară discret poziţia de observaţie, în timp ce Castilia îşi conducea oaspetele de-a lungul heleşteului bordurat cu piatră rotundă, către Aspen Lodge, reşedinţa prezidenţială de la Camp David.

Câteva minute mai târziu, cei doi bărbaţi erau aşezaţi la o masă de grădină în stil Adirondack, pe veranda mare a vilei, iar un steward militar foarte priceput servea ceai

fierbinte, în stil rusesc, în pahare înalte cu suporturi din argint filigranat.

Baranov sorbi distrat, dar politicos din ceai.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, domnule preşedinte, i se adresă.

Castilia, care într-o zi atât de călduroasă aceasta ar fi preferat probabil o bere rece, dădu din cap şi întrebă:

— Presupun că problema implică o oarecare urgenţă. Cum vă putem ajuta pe dumneavoastră şi Federaţia Rusă?

Baranov scoase o cheiţă din buzunarul vestei. Puse servieta pe masă şi, după ce o descuie, scoase un dosar. Înşiră apoi pe masă mai multe fotografii.

— Presupun că recunoaşteţi aceste imagini, domnule preşedinte.

Castilia privi una dintre imagini. Se încruntă, apoi îşi aşeză mai bine ochelarii cu ramă de titaniu şi o studie atent.

Era o fotografie alb-negru, mărită după un film video, în care se vedea un peisaj îngheţat, probabil suprafaţa unui gheţar. În centrul imaginii se afla un avion cvadrimotor aproape intact, dar cu o aripă lungă ruptă şi răsucită din cauza impactului. Castilia avea suficiente cunoştinţe în domeniul aviaţiei pentru a-şi da seama că era un bombardier greu Boeing B-29, acelaşi tip de avion care fusese utilizat pentru bombardarea Japoniei Imperiale în ultimele zile ale celui de-Al Doilea Război Mondial şi care aruncase primele bombe atomice deasupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

Sau cel puţin asta părea să fie.

„Avionul misterios” – aşa fusese poreclit în câteva ziare. Alţii îi spuneau „Lady-Be-Good” în varianta polară\'7b2\'7d. O expediţie ştiinţifică de pe o insulă izolată din zona arctică canadiană descoperise epava avionului pe un munte de lângă baza sa, iar aceste fotografii străbătuseră apoi întreaga lume prin internet, ajungând în reţelele agenţiilor de ştiri.

Era subiectul cel mai fierbinte pe ordinea de zi şi se făceau fel de fel de speculaţii în legătură cu avionul şi cu echipajul acestuia.

— Recunosc imaginea, spuse Castilia precaut. Dar mă întreb cum ar putea această fotografie a unui avion vechi să devină un motiv de îngrijorare pentru ţările noastre.

Castilia ştia deja că avionul misterios era un motiv de îngrijorare pentru ruşi. Fusese menţionat de curând în raportul periodic de securitate ca un punct nevralgic pe agenda Agenţiei de Securitate Naţională.

În ultimele câteva zile, guvernul rus devenise foarte agitat din cauza aşa-numitului avion misterios. Monitoarele de pe internet ale Agenţiei înregistraseră o activitate febrilă în anumite părţi ale Federaţiei Ruse, la centrele de spionaj care elaborau fel de fel de ştiri referitoare la accidentul aviatic de odinioară.

Castilia ar fi putut să-i lase pe ruşi să-şi elaboreze propria explicaţie, deşi atât el, cât şi consilierii săi de specialitate aveau anumite bănuieli.

Rusul rămăsese cu privirea aţintită asupra fotografiilor care acopereau masa.

— Înainte de a răspunde, trebuie să vă adresez eu o întrebare, domnule preşedinte.

Castilia ridică paharul de ceai cu suport de argint.

— Vă rog.

Baranov bătu cu mâna într-una dintre fotografii.

— Ce ştie guvernul Statelor Unite despre acest avion?

— Am aflat că nu este vorba despre o superfortăreaţă americană, răspunse Castilia, sorbind din ceai. Arhivele Forţelor Armate Aeriene ale SUA au fost examinate cu atenţie. Am pierdut un număr relativ mic de avioane B-29 şi de variante ale acestora tip B-50 în zona arctică şi toate aparatele doborâte au fost localizate. De fapt, toate avioanele de tip B-29 din inventarul SUA au ieşit la numărătoare.

Castilia puse jos paharul cu ceai.

— În 1950, au fost furnizate şi Marii Britanii optzeci şi şapte de superfortăreţe. Forţele Aeriene Regale le-au numit

„Washington”. Ne-am consultat cu ministrul britanic al Forţelor Aeriene şi am aflat că nici unul dintre aparatele lor nu s-a pierdut şi nici nu a zburat vreodată peste zona arctică canadiană. Toate avioanele au fost returnate în cele din urmă Statelor Unite.

Castilia privi direct peste masă.

— V-am răspuns la întrebare, domnule general?

Baranov nu-şi ridică ochii mai mult timp.

— Îmi pare rău să spun că da, domnule preşedinte. Şi trebuie să vă informez cu regret că s-ar putea ca acest avion să ne aparţină. Iar, dacă este rusesc, înseamnă că reprezintă o ameninţare clară atât pentru ţările noastre, cât şi pentru întreaga lume.

— Cum aşa, domnule general?

— Ar putea fi un bombardier greu, de tip Tupolev Tu-4, care a primit în NATO numele conspirativ de „Taurul”. Este un avion care... care seamănă foarte mult cu B-29 al dumneavoastră. A fost folosit de Forţele Aeriene cu Rază Lungă ale Uniunii Sovietice, în anii Războiului Rece. La 5 martie 1953, un astfel de avion cu semnalul radio Misha-124 a dispărut în timpul unui zbor de antrenament deasupra Polului Nord. Soarta avionului a rămas necunoscută pentru noi. Toate contactele radio şi prin radar cu bombardierul s-au întrerupt, iar epava nu a fost localizată niciodată.

Baranov trase adânc aer în piept şi continuă:

— Ne temem că avionul misterios ar putea fi Misha-124.

Castilia se încruntă.

— Şi de ce ar trebui să considerăm că un bombardier sovietic pierdut într-un zbor de antrenament cu peste cincizeci de ani în urmă este o ameninţare pentru noi şi nu o simplă relicvă din timpul Războiului Rece?

— Pentru că Misha-124 nu era un bombardier ca oricare altul, ci o platformă strategică de arme biologice, care în momentul dispariţiei sale era înarmată până la refuz.

Cu toată căldura acelei după-amiezi şi în pofida ceaiului fierbinte pe care îl băuse, preşedintele Castilia simţi un fior rece pe şira spinării.

— Şi despre ce agent era vorba? întrebă el.

— Antrax, domnule preşedinte. Antrax transformat în armă de luptă. Dată fiind îngrijorarea recentă a ţării Domniei Voastre în această privinţă, presupun că înţelegeţi gravitatea unui asemenea dezastru potenţial.

— Cât se poate de bine, domnule general, gemu Castilia. Megalomanul cu laboratorul biologic elementar şi iluzia că este Dumnezeu; praful alb ieşind dintr-un plic deschis – toate aceste imagini trecură cu iuţeala fulgerului prin mintea preşedintelui.

— Misha-124 era echipat cu un sistem de dispersie uscată prin aerosoli, continuă Baranov. Agentul biologic era transportat într-un rezervor etanş din oţel inoxidabil, montat în partea din faţă a bombardierului. În caz de urgenţă, procedura de operare standard prevedea ca rezervorul să fie ejectat în mare sau, în cazul de faţă, pe calota de gheaţă. Dar din fotografiile de care dispunem, nu ne putem da seama dacă această procedură a fost sau nu executată. S-ar putea ca recipientul şi agentul pe care îl conţine să fie tot în avion.

— Şi este periculos în continuare?

Baranov ridică mâinile neputincios, cu un aer de frustrare.

— Foarte posibil, domnule preşedinte. Dat fiind faptul că se află într-un mediu polar în stare de congelare aproape permanentă, sporii ar putea fi şi astăzi la fel de ucigători ca atunci când au fost încărcaţi la bordul avionului.

— Dumnezeule mare!

— Avem nevoie urgentă de ajutorul Statelor Unite în această chestiune, domnule preşedinte. Mai întâi, pentru a confirma că problema există cu adevărat şi apoi pentru a o rezolva, dacă este reală. Mâinile rusului se plimbară peste fotografiile de pe masă. Presupun că înţelegeţi de ce guvernul meu consideră că este indispensabil să se menţină secretul în privinţa acestei chestiuni, domnule preşedinte. Dezvăluirea faptului că pe teritoriul Americii a fost descoperit un sistem de arme biologice periculoase şi active provenind din fosta Uniune Sovietică ar putea duce

la încordarea relaţiilor dintre actuala Federaţie Rusă şi Statele Unite în aceste momente critice.

— Asta ca să nu spunem mai mult, încuviinţă posomorât Castilia. Legea comună ruso-americană împotriva terorismului n-ar mai avea nici o şansă, în afară de asta, dacă ar afla de prăbuşirea avionului Misha-124, grupul de ţări teroriste de pe planetă ar profita imediat de ocazie ca să pună mâna pe arsenalul de arme biologice, culegându-l pur şi simplu de jos. Şi apropo, domnule general, despre ce cantitate de agent activ este vorba aici? Câte kilograme, mai bine zis?

— Tone, domnule preşedinte. Chipul rusului părea dăltuit în piatră. Misha-124 avea la bord două tone de antrax sub formă de armă biologică.

*

Elicopterul Merlin aparţinând Marinei Militare se ridică mugind pe deasupra copacilor, ducându-l înapoi la Washington la ambasada rusă pe generalul Baranov, în timp ce Samuel Adams Castilia se întorcea îngândurat la Aspen Lodge. Garda lui din Serviciile Secrete se ţinea la distanţă. Şeful echipei înţelegea că preşedintele nu dorea altă companie decât pe cea a gândurilor sale.

La masa de pe verandă se afla un personaj nou: un omuleţ scund, cărunt, cu umerii căzuţi. Genul de persoană anonimă care se străduie din răsputeri să rămână în anonimat. Nathaniel Frederic Klein nu avea nimic comun cu imaginea clasică a spionului-şef. În cel mai bun caz, ai fi putut spune că este om de afaceri sau profesor pensionar. Dar era veteran al CIA-lui şi directorul celui mai secret serviciu de informaţii şi acţiuni sub acoperire din emisfera vestică.

La începutul primului său mandat, preşedintele Castilia se confruntase cu programul cunoscut sub numele de Hades, o campanie nemiloasă de bioterorism care provocase moartea a mii de oameni pe toată suprafaţa pământului şi puţin lipsise să nu ucidă chiar milioane de

oameni. Evaluând incidentul acum, după ce criza trecuse, Castilia trăsese câteva concluzii sumbre privind capacitatea Americii de a face faţă unor asemenea pericole.

Serviciile americane de spionaj şi contrainformaţii, prin dimensiunea şi amploarea responsabilităţilor, deveniseră greoaie şi copleşite de birocraţie. Informaţiile critice se împotmoleau pe drum şi nu mai ajungeau la destinaţia dorită. Micile gelozii şi invidii interdepartamentale creau fricţiuni inutile şi tot mai multe persoane erau preocupate să-şi păstreze propriul scaun, ceea ce gâtuia orice iniţiativă operaţională, micşorând capacitatea ţării de a răspunde prompt la schimbările din situaţia globală.

Administraţia lui Castilia se caracterizase de la bun început printr-un stil neconvenţional, iar reacţia lui la incidentul Hades fusese la fel de neconvenţională. Îl alesese pe Fred Klein, un vechi prieten de încredere al familiei sale şi crease o agenţie nouă în jurul câtorva cadre riguros selecţionate dintre specialiştii militari şi civili din afara comunităţii serviciilor naţionale de informaţii.

Aceşti agenţi secreţi mobili erau aleşi cu mare grijă pentru calităţile şi capacităţile lor excepţionale, precum şi datorită absenţei oricăror legături personale. Finanţat dintr-un fond care nu era cuprins în bugetul aprobat de Congres, Secţia Unu reprezenta braţul personal de acţiune al preşedintelui Statelor Unite.

Aşa se explica faptul că preşedintele Castilia îl ţinuse în alertă pe Klein în timpul discuţiei cu generalul rus.

— Whisky şi apă, Sam, comandă Klein ridicând paharul. E cam devreme, dar cred că ai nevoie de ceva tare.

— Apreciez ideea, spuse Castilia şi se lăsă să cadă greoi în fotoliu. Ai auzit totul?

Klein încuviinţă din cap.

— Am auzit totul foarte clar la microfonul secret.

— Ce părere ai?

Klein zâmbi fără veselie.

— Dumneavoastră sunteţi comandantul suprem al naţiunii, domnule preşedinte. Ce părere aveţi dumneavoastră?

Castilia făcu o grimasă şi ridică paharul.

— Este o încurcătură dată naibii. Şi, dacă nu suntem extrem de atenţi şi incredibil de norocoşi, se va transforma într-o încurcătură şi mai a dracului. Este clar că, dacă Senatorul Grenbower pune mâna pe informaţia asta, Legea antiterorismului s-a dus pe copcă. La naiba, Fred, ruşii au nevoie de ajutorul nostru şi noi avem tot interesul să li-l acordăm!

Klein ridică din sprâncene.

— În esenţă, vorbim despre un ajutor militar american pentru fosta Uniune Sovietică, de ajutor bănesc şi de consiliere. Asta nu este pe placul multor oameni.

— O Rusie balcanizată va fi şi mai puţin pe placul lor! Dacă Federaţia Rusă se dezintegrează – aşa cum ameninţă să facă în momentul de faţă s-ar putea să ne confruntăm cu o Iugoslavie la pătrat!

Klein sorbi puţin din whisky.

— Pe mine nu este nevoie să mă convingi. Diavolul rus cunoscut este de zece ori mai bun decât cel pe care nu-l cunoaştem. Problema este, repet, cum doreşti să procedăm.

Castilia ridică din umeri.

— Ştiu cum aş dori să procedăm: cu un escadron de Vulturi de Atac înarmaţi cu bombe termice de mare precizie. Să îngropăm drăcovenia aia acolo unde se află, împreună cu toată încărcătura de la bord. Dar este prea târziu pentru asta. Presa din întreaga lume ştie deja de existenţa avionului. Dacă distrugem pur şi simplu avionul, fără să dăm o explicaţie plauzibilă, toţi reporterii de ştiri de pe planetă o să înceapă să facă săpături. Şi ne vom trezi imediat şi cu o investigaţie a Congresului pe cap, adică exact ceea ce nu ne dorim nici noi, nici ruşii.

Klein alternă o înghiţitură de whisky cu una de gură de apă.

— Cred că tocmai investigaţia ar trebui să fie primul pas, Sam. Cel puţin investigaţia noastră. Aici oricine se poate înşela – şi noi şi ruşii şi presa. S-ar putea să nu fie nici o problemă.

Castilia ridică o sprânceană.

— Cum adică?

— Procedura de urgenţă pe care echipajul sovietic trebuia s-o efectueze: ejectarea rezervorului cu agentul biologic. S-ar putea foarte bine, din câte ştim noi, ca încărcătura de antrax să putrezească undeva pe fundul Oceanului Arctic de peste o jumătate de secol.

— Descoperirea epavei unui bombardier sovietic vechi de cincizeci de ani pe o insulă din zona arctică, chiar dacă era echipat cu o platformă de arme biologice, nu ar fi o dificultate insurmontabilă. Aşa cum aţi subliniat, avionul ca atare nu ar fi decât o istorioară din timpul Războiului Rece. Ceea ce face ca povestea să devină indigestă este posibilitatea prezenţei antraxului. Trebuie să aflăm dacă acesta se găseşte cu adevărat la bordul avionului. Şi asta cât mai curând cu putinţă, înainte ca cine ştie ce cercetător entuziast al istoriei războiului sau turist extremist să decidă să arunce o privire în interiorul avionului. Dacă agentul biologic nu se află la bordul acestuia, atunci ne putem relaxa cu toţii şi putem preda toată chestiunea Muzeului Smithsonian\'7b3\'7d al Aerului.

— Şi ce propui, domnule director? Acum Sam Castilia nu mai era Sam Castilia, ci preşedintele Statelor Unite.

Klein deschise un dosar subţire aşezat pe masă lângă el. Conţinea documente extrase din baza de date a Secţiei Unu în cele câteva minute de după plecarea lui Baranov.

— Din informaţiile de care dispunem de la şeful expediţiei ştiinţifice de pe insulă, nimeni nu a ajuns efectiv la epava avionului. Au fotografiat-o numai cu teleobiectivul. Şi această împrejurare ar putea constitui un mare noroc pentru noi, la fel ca şi pentru ei. Propun să alcătuim un mic grup de investigaţii echipat pentru operaţiuni montane în zona arctică. Vom include un specialist în arme biologice, un expert în sistemul de arme din era sovietică şi personalul auxiliar necesar. Le vom cere să facă o evaluare a situaţiei şi să ne informeze cu ce avem de-a face în realitate. După ce vom avea suficiente informaţii

concludente, vom putea elabora un scenariu temeinic de acţiune.

Castilia încuviinţă.

— Mi se pare logic. Când introducem şi Ottawa în această ecuaţie? Căci insula – Miercuri, aşa cred că-i spune – este în zona arctică canadiană. Este teritoriul lor. Au dreptul să ştie ce se întâmplă acolo.

Klein strânse din buze şi rămase gânditor.

— Ştii cum se zice, Sam. Doi oameni pot să ţină un secret doar dacă unul dintre ei este mort. Dacă luăm în serios problema confidenţialităţii, trebuie să limităm orice fel de scurgere de informaţii.

— Nu e un mod foarte frumos de a ne purta cu vecinii, Fred. Am mai avut destule neînţelegeri cu domnii din Nord şi n-aş vrea să stricăm relaţiile cu ei, căci sunt aliaţi vechi şi de nădejde.

— Atunci hai să încercăm, spuse Klein. Vom anunţa Ottawa că am fost contactaţi de ruşi, care ne-au spus că s-ar putea ca acest avion misterios să fie sovietic. Vom preciza că nu suntem siguri de asta. Există şi posibilitatea să fie unul de-al nostru, aşa că ne-am propus să alcătuim o echipă mixtă americano-rusă, pentru a stabili cui aparţine, de fapt, avionul. O să-i ţinem la curent cu ceea ce vom descoperi.

Klein luă o altă filă din dosar.

— După cum scrie aici, Administraţia Naţională a Oceanelor şi Atmosferei şi Paza de Coastă a SUA asigură suport logistic pentru o expediţie multinaţională care se află pe insulă. Şeful echipei este canadian şi acţionează deja în calitate de reprezentant al Canadei la faţa locului. Am putea sugera să-l folosim şi noi tot pe el ca ofiţer de legătură. Şi o să-l rugăm pe şeful expediţiei să-şi ţină oamenii departe de avion până la sosirea echipei noastre ca să împiedicăm… hmm, să zicem, distrugerea relicvelor istorice şi a probelor materiale.

— Şi am putea împuşca astfel mai mulţi iepuri dintr-o singură lovitură, fu de acord Castilia.

— Paza guvernului canadian de-a lungul frontierei arctice este foarte slabă, continuă Klein. Presupun că vor fi foarte încântaţi să rezolvăm noi acest mic incident în locul lor. Dacă nu este nici o problemă legată de antrax, ceea ce ştiu ei nu ne poate afecta. Iar, dacă există o problemă, îl putem implica pe prim-ministrul canadian în faza de rezolvare a acesteia.

Castilia încuviinţă din nou.

— Cred că este un compromis acceptabil. Vorbeai despre o echipă mixtă ruso-americană. Ţi se pare oportun?

— Cred că este inevitabil, Sam. Vor dori să fie la curent cu tot ceea ce se referă la securitatea lor naţională, trecută, prezentă sau viitoare. Din momentul în care îl vom informa pe Baranov că începem o investigaţie la locul accidentului, pot să pariez că va insista asupra faptului că trebuie să fie şi un reprezentant rus împreună cu oamenii noştri.

Castilia dădu peste cap ultima picătură de whisky din pahar şi se strâmbă când îl înghiţi.

— Ceea ce ne conduce la întrebarea următoare: Ne oferă oare ruşii toate informaţiile în legătură cu asta? Suntem siguri că nici ei nu erau la curent cu problemele incidentului Bioaparatului?

Klein nu răspunse imediat.

— Sam, spuse el în final, indiferent că răspunde în faţa ţarului, a premierului sau a preşedintelui, rusul e rus. Chiar şi după prăbuşirea Zidului Berlinului, tot avem de-a face cu un popor care are conspiraţia în sânge şi la care paranoia este mecanismul esenţial de supravieţuire. Sunt gata să pariez cu tine pe o sticlă din cel mai bun whisky că nu ne-au relatat toată povestea.

Castilia chicoti.

— Nu accept pariul. Vom ţine seama de faptul că ar putea să mai existe şi nişte scopuri ascunse. Rămâne ca oamenii tăi să încerce să-şi dea seama despre ce este vorba.

— M-am gândit deja la câţiva oameni de nădejde, dar s-ar putea să mai fie nevoie de cel puţin încă un specialist din afară ca să-i sprijine.

Preşedintele dădu aprobator din cap.
— Ai ca de obicei un cec în alb, Fred. Fă-ţi echipa.

Capitolul patru

Centrul militar de antrenament Huckleberry de pe Muntele Ridge

Toată dimineaţa, mica unitate hoinărise pe păşunile alpine şi pe povârnişurile împădurite ale munţilor Cascadelor. Sărind din stâncă în stâncă şi cu chipurile pictate pentru camuflaj, acum şiroind de transpiraţie, Jon Smith şi ceilalţi trei membri ai echipei de antrenament ajunseră la un adăpost din spatele unui trunchi de brad putrezit.

Culmea vârfului se afla la vreo cincizeci de metri dincolo de poziţia lor, la liziera copacilor, pe un versant deschis, presărat pe alocuri cu jepi şi tufişuri scunde. Dincolo de creastă se afla probabil un alt versant, o altă lizieră şi o echipă asemănătoare cu a lor. Un alt grup de elevi, care astăzi fuseseră numiţi Forţa Roşie, adică inamicul.

Peisajul părea neclintit, cu excepţia câtorva fire de iarbă mişcate de adierea vântului. Smith, cu privirea aţintită asupra crestei, îşi dădu jos de pe umeri curelele rucsacului.

— Mă întorc într-o clipă, domnule caporal. Vreau să văd dacă nu este cineva de partea cealaltă.

— Şi ce doriţi să facem, domnule?

Asistentul lui era un tânăr zdravăn din trupele de paraşutişti de la Divizia a Opta Aeropurtată. Împreună cu ceilalţi doi membri ai patrulei de luptă stăteau în poziţia culcat la oarecare depărtare unul de altul, în spatele trunchiului căzut.

— Staţi liniştiţi şi nu mişcaţi, spuse Smith distrat. Nu are sens să vă dezvăluiţi poziţia.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

Smith alunecă pe deasupra trunchiului de copac. Cu arma atârnând de-a curmezişul, începu să se târască pe burtă spre creasta muntelui. Îşi trasase deja în minte drumul pe care trebuia să-l parcurgă târâş prin câmp

deschis, cea mai bună metodă pentru a putea profita de protecţia oferită de câte un tufiş sau o creangă mai mare. Şi un piton pornit la vânătoare ar fi făcut mai mult zgomot decât el, aşa de silenţios se târa spre creastă.

Obiectiv atins. Se ridică deasupra crestei şi priveliştea se deschise în jos. Alte hăţişuri de jepi şi crengi căzute, apoi linia coniferelor, cu umbre adânci sub crengile lor joase. Smith se lipi de pământ şi scoase încet arma SR-25, împingând-o în faţa lui. Dădu la o parte aripioarele care acopereau lentila lunetei telescopice şi se târî înainte, într-un ultim efort, căutându-şi o poziţie de tragere.

Arma lui se deosebea radical de ceea ce folosise ultima dată când se antrenase cu echipa. Reprezenta o creaţie a maistrului armurier Eugene Stoner şi se numea arma de luptă a trăgătorului de elită. Era dotată cu lunetă şi trăgea cu cartuşe NATO de 7.65 mm prin acţionare semiautomată. Avea o rază de acţiune şi o putere de penetrare mult mai mari decât arma convenţională de asalt, dar era în acelaşi timp uşoară şi manevrabilă, astfel că putea fi purtată fără dificultate, ca armă primară, cel puţin de un bărbat de talia lui Jon Smith.

În ultimele două săptămâni, Smith se îndrăgostise de bruta asta puternică şi se arătase dispus să se împace cu greutatea suplimentară pe care o avea de cărat şi cu lungimea ţevii, susţinând cu fermitate în faţa colegilor de antrenament avantajele armei. Acum avea de gând să profite de ele.

Smith scrută cu atenţie linia copacilor de la baza crestei. Orice potenţială ţintă avea fireşte tot atât de multă grijă să rămână ascunsă ca şi el.

Cândva, de mult, în vremuri marcate de un spirit cavaleresc mai dezvoltat, brancardierii, infirmierii şi medicii militari erau clasificaţi ca personal necombatant. Nu aveau voie să poarte arme şi să participe activ la luptă, fiind protejaţi, teoretic vorbind, de Regulile Războiului, ceea ce îi transforma de fapt în ţinte foarte vulnerabile pe câmpul de luptă.

Dar, odată cu apariţia războiului asimetric, deveniseră şi ei o nouă specie de inamic, care se supunea numai legilor sălbăticiei şi care nu vedea nimic altceva în brasarda Crucii Roşii decât o ţintă excelentă. În această situaţie, deviza Marinei militare devenise în mod logic „Fiecare bărbat este un trăgător”.

Smith încheie primul tur de orizont fară nici un rezultat. Înjurând în gând, întoarse privirea. Ticăloşii ăia trebuiau să fie acolo undeva.

Acolo! O mişcare abia sesizabilă la poalele unui copac. Se arătase un cap, poate că îşi scotea una dintre jachetele acelea galbene autohtone. Acum Smith nu mai vedea decât conturul unei jumătăţi de faţă camuflată, care privea din spatele unui trunchi de copac.

La câţiva metri de el, se văzu clar conturul altei forme camuflate, întinse de-a lungul unui tufiş scund. În echipa adversă trebuiau să fie mai mulţi oameni, dar aceştia doi erau deocamdată de ajuns. Stătuse deja prea mult timp în acelaşi loc. Căci şi ceilalţi îl vânau pe el tot aşa cum îi urmărea şi el pe ei. Sosise momentul să lovească!

Omul din spatele copacului era trăgătorul cel mai bun. Smith trebuia să-l doboare întâi pe acesta. Crucea de pe lentila lunetei se fixă pe părul bărbatului şi Smith apăsă pe trăgaci.

Omul trase un singur foc, dar din arma lui nu ieşi decât o rază de lumină. Corelată cu zgomotul şi reculul cartuşului orb, raza din tubul laser se înfipse sub butoiul zvelt al armei, activând senzorii de pe vesta omului pe care scria MILES.

MILES – Multiple Integrated Laser Exercise System (Sistemul Multiplu Integrat de Exerciţii Laser) – era instrumentul cu ajutorul căruia armata SUA ţinea scorul în aceste jocuri de război foarte realiste. În spatele copacului începu să pâlpâie o lumină albăstruie, anunţând lumii că cineva tocmai „murise”.

În spatele tufişului apropiat se simţi o mişcare, iar Smith mută imediat cătarea şi trase de trei ori la rând. O a doua flăcăruie albastră anunţă o altă victimă.

Smith se rostogoli înapoi de la marginea crestei. Destul de bine pentru un funcţionar guvernamental. Acum trebuia să iasă de aici…

În liziera de sub el explodă un foc automat şi mai multe flăcărui albastre străluciră în umbră.

Zăbovise prea mult! Cineva îi înconjurase patrula din spate! Smith se lăsă pe vine, încercând să preia controlul. Lupta se dezlănţuise cu înverşunare chiar sub el. Ar fi putut să se retragă spre marginea crestei şi să se dezangajeze… Nu, la naiba! Doar acolo era echipa lui!

Ieşi din ascunzătoare cu arma ridicată şi alergă în josul pantei în zigzag, încercând să se ferească. O armă automată dezlănţui un foc neîntrerupt şi lumina albastră de pe pieptul lui îl declară mort.

Smith se ridică în picioare, dezgustat de el însuşi.

Focul încetă şi dintre copaci îşi făcu apariţia un bărbat: îl recunoscu pe subofiţerul care se antrenase cu el la căţărat cu frânghia. Era unul dintre instructorii care monitorizaseră această fază a jocului de antrenament de astăzi.

— Aţi murit cu toţii, domnule colonel, strigă el. Facem pauză de masă.

Urmă un prânz frugal de vânător de munte: un baton de ciocolată pentru refacerea forţelor şi câteva înghiţituri de apă călâie dintr-un pachet de hidratare, în timp ce învinşii şi învingătorii se prăbuşeau unii alături de alţii pe sub copaci.

Şi nici nu era vorba despre o odihnă în adevăratul sens al cuvântului. Un astfel de concept nu exista în program. Acum trebuiau să-şi cureţe armele şi echipamentul, să reîncarce pungile cu muniţie cu alte cartuşe oarbe, să studieze hărţile şi să asculte criticile referitoare la instrucţia de dimineaţă. Dar aveau posibilitatea să-şi desfacă harnaşamentul de căţărare şi să-şi scoată casca, să stea la umbră şi să-şi odihnească plămânii care parcă luaseră foc şi muşchii ce urlau de durere. Un lux de care Smith refuză să se bucure.

Întinse încruntat un poncho pe pământ, nu pentru el, ci pentru arma SR-25. Scoase trusa de curăţare şi începu să desfacă arma, îndepărtând urmele de pulbere de pe

componentele ei. Trăsese numai două focuri, dar avu ceva de furcă cu ea, spre marea sa supărare.

Instructorul traversă poiana, apropiindu-se de locul în care Smith şedea cu picioarele încrucişate pe poncho şi i se alătură.

— Aţi putea să-mi spuneţi cum de aţi încurcat-o în halul ăsta, domnule colonel?

Smith înfipse o vergea prin ţeava puştii SR.

— Nu mi-am asigurat spatele, Top. M-am concentrat asupra ţintei din partea cealaltă a crestei şi am permis elementelor din Forţa Roşie să mă atace prin spate. A fost o prostie, o prostie pur şi simplu.

Instructorul pufni dispreţuitor şi dădu din cap.

— Nu, domnule, nu aţi înţeles. A fost mult mai mult decât o prostie. Nu aţi permis trupelor dumneavoastră să vă asigure spatele sau să-şi acopere propriul spate.

Smith privi în sus.

— Cum adică?

— Vreau să spun că nu v-aţi folosit echipa, domnule. Nu i-aţi desfăşurat pe poziţii de supraveghere; le-aţi cerut pur şi simplu să stea nemişcaţi. Aţi fi putut ieşi la liman chiar şi aşa, dacă aţi fi avut un sergent cu experienţă alături de dumneavoastră. Acesta ar fi organizat imediat un perimetru de apărare, din instinct, fără să fie nevoie să i se ordone aşa ceva. Dar aţi avut cu dumneavoastră un începător care a presupus că ofiţerul superior este singurul care are voie să gândească. Nu aţi ţinut seama de calitatea trupelor dumneavoastră. Aceasta a fost a doua greşeală.

Smith dădu din cap aprobator.

— Şi ce altceva?

— Ar fi fost bine să mai aveţi o pereche de ochi cu dumneavoastră, acolo sus, pe creastă. Aţi fi depistat ţinta mai repede şi aţi fi plecat de acolo mai curând.

Smith nu avea de gând să-l contrazică. De ce să contrazici pe cineva când îţi dai seama că ai greşit?

— Ai dreptate pe toată linia, Top. Am dat-o în bară.

— Da, domnule, aşa este, aţi dat-o în bară. Dar mai contează şi *modul* în care aţi făcut-o. Sergentul ezită. Îmi cer scuze, aş putea să vă spun ceva… neoficial?

— Sunt aici ca să învăţ, Top.

Instructorul studie cu atenţie chipul lui Smith, apoi miji ochii.

— Sunteţi un om de acţiune, nu-i aşa, domnule colonel? Adică nu un simplu funcţionar care pontează fişa de prezenţă în fiecare zi.

Smith continuă să lustruiască ţeava demontată a puştii, gândindu-se ce răspuns să-i dea.

Secţia Unu nu exista. Smith nu se număra printre membrii unei astfel de organizaţii. Acestea erau adevăruri absolute. Dar acest instructor al trupelor speciale uns cu toate alifiile era maestru în descifrarea adevărurilor ascunse. Şi apoi Smith venise aici să înveţe şi să se cunoască pe sine.

— Da, nu sunt un funcţionar care pontează fişa de prezenţă, răspunse el, alegându-şi cu grijă cuvintele.

Instructorul încuviinţă cu un gest din cap.

— Înţeleg ce spuneţi, domnule.

Acum era rândul instructorului să tacă îngândurat.

— Dacă sunteţi într-adevăr un om de acţiune, aş zice că aţi lucrat de unul singur multă vreme.

— Ce te face să spui asta? întrebă precaut Smith.

Instructorul ridică din umeri.

— Vă stă scris pe frunte. În multe privinţe sunteţi foarte bun. Adică, vreau spun, al naibii de bun. Aveţi mişcări extrem de precise şi sigure. Rar mi-a fost dat să văd pe cineva mai bun ca dumneavoastră. Dar sunt numai mişcările dumneavoastră. Aţi încercat în permanenţă să faceţi totul de unul singur.

— Înţeleg, spuse încet Smith, refăcând în minte exerciţiile din acea zi.

— Da, domnule. Uitaţi de oamenii dumneavoastră şi uitaţi să gândiţi pentru ei, continuă subofiţerul. Modul în care aţi alergat în dimineaţa aceasta pe versant ar fi fost poate foarte bun pentru un om care acţionează de unul

singur, dar aici nu eraţi singur. Nu ştiu exact ce faceţi dumneavoastră în armată, domnule colonel, dar, indiferent despre ce ar fi vorba, vă determină să uitaţi cum se comandă.

Să uit cum se comandă? Era o apreciere dură pentru orice ofiţer – de fapt, de-a dreptul brutală. Oare ar putea fi adevărată? Gândul i se părea tulburător, dar era foarte posibil, date fiind particularităţile carierei sale.

ICMABI nu reprezenta o unitate militară convenţională. Majoritatea personalului de acolo era civil, la fel ca şi regretata lui logodnică, dr. Sophia Russell. Conducerea unui proiect de cercetare la Fort Detrick semăna mai mult cu munca desfăşurată într-o universitate sau în laboratorul unei corporaţii decât cu aceea dintr-o unitate militară. Era un mediu colegial care presupunea tact şi cunoaşterea birocraţiei, mai mult decât calităţi de comandant.

Cât despre cealaltă latură a vieţii lui, prin natura şi structura muncii lor, agenţii secreţi mobili operau de regulă singuri. De când fusese implicat în activitatea Secţiei Unu, în urma crizei provocate de operaţiunea Hades, Smith lucrase cu o multitudine de aliaţi pe câmpul de luptă, dar nu-şi asumase niciodată responsabilitatea directă pentru aceştia.

Una era să iei o decizie greşită şi să fii ucis şi cu totul altceva să iei o hotărâre greşită care să provoace moartea altora. Smith înţelegea perfect acest lucru. Cândva, în Africa, cu mulţi ani în urmă, înainte de apariţia Secţiei Unu, Smith făcuse o astfel de alegere greşită. Reverberaţiile personale ale durerii provocate de acea decizie îl chinuiau şi astăzi. Era unul dintre motivele care îl îndemnaseră pe Smith să se retragă în cercul restrâns al cercetării medicale.

Băgă din nou vergeaua unsă pe ţeava armei. Să fi fost aici o dovadă de laşitate? Se poate. E ceva la care va trebui să reflecteze cu toată seriozitatea.

— Înţeleg ce vrei să spui, Top, răspunse el. Să spunem că această cerinţă nu mi-a fost impusă în ultima vreme.

Instructorul încuviinţă dând din cap.

— Poate aşa e, domnule, dar, dacă veţi continua să purtaţi acele frunze de stejar\'7b4\'7d, o să vi se impună. Puteţi paria pe ce vreţi că aşa va fi.

Smith încă mai reflecta la cuvintele instructorului când un zgomot străin străpunse liniştea pădurii: era huruitul înfundat al unui motor puternic. Un vehicul de teren camuflat îşi făcu apariţia printre copaci, venind pe poteca dinspre tabăra de antrenament Huckleberry Ridge.

Tânăra femeie-soldat frână şi opri ATV-ul în tufişuri, nu departe de elevii de la cursul de luptă montană. Se dădu jos şi porni în fugă către ei.

Sergentul şi Smith se ridicară în picioare la apropierea curierului.

— Colonelul Smith? întrebă ea executând salutul regulamentar.

— Aici, caporale, spuse acesta, răspunzând la salut.

— Aţi primit un telefon la bază, domnule, de la ofiţerul de serviciu de la Postul Principal.

Scoase o foaie de hârtie albă din buzunarul de la pieptul vestonului.

— Trebuie să sunaţi de îndată la acest număr de telefon. Au spus că este foarte important.

Smith luă foaia de hârtie şi aruncă o privire. Nu avu nevoie de mai mult. Era un număr pe care îl ştia pe dinafară. Nu reprezenta numai un număr de telefon, ci şi un număr de identificare şi o chemare sub arme. Smith împături hârtia şi o băgă în buzunar, urmând s-o ardă mai târziu.

— Trebuie să mă întorc la bază, anunţă el sec.

— Totul este aranjat, domnule, spuse curierul. Coborâţi pe aici; jos vă aşteaptă un vehicul.

— Avem noi grijă de echipamentul dumneavoastră, domnule colonel, spuse subofiţerul.

Smith dădu din cap. Era puţin probabil să se mai întoarcă vreodată aici.

— Mulţumesc, Top, spuse el, întinzând mâna către subofiţer. A fost un program foarte bun. Am avut mult de învăţat.

Sergentul îi strânse mâna cu putere.

— Sper că o să vă fie de folos, domnule..., indiferent în ce fel. Noroc!

*

Drumul care ducea în jos spre Fort Lewis şerpuia printre înălţimile împădurite ale Munţilor Cascadelor, trecând pe lângă o serie de mici aşezări care îşi schimbau profilul economic din exploatări de cherestea în localităţi turistice, ca să poată supravieţui. Fort Lewis era cea de-a şasea locaţie ca mărime din cadrul armatei Statelor Unite şi servea ca principală facilitate de angajament al apărării în zona Pacificului de Nord şi ca bază pentru brigăzile Stryker. O mulţime de vehicule blindate de luptă cu roţi stăteau aliniate sau huruiau pe drumurile de acces dintre poligoanele de tragere.

Aici era cazat şi Grupul Cinci al Forţelor Speciale, Batalionul Doi, Vânători de munte şaptezeci şi cinci şi un escadron din Regimentul 160 de aviaţie specială. Astfel, membrii bazei erau foarte familiarizaţi cu exigenţele operaţiunilor secrete.

Ofiţerul de serviciu nu puse nici un fel de întrebări când Smith se prezentă la clădirea comandamentului. Fusese prevenit că va veni un străin cu barbă, ars de soare, îmbrăcat într-un costum transpirat de camuflaj. I se ordonase, de asemenea, să-i acorde lui Jon Smith tot ajutorul de care avea nevoie.

Pe scurt, Smith se trezi imediat şezând de unul singur într-un birou de comunicaţii cu un telefon în faţă. Formă numărul de contact fără să se mai uite pe hârtia care îi fusese înmânată. Pe coasta de est a Statelor Unite telefonul sună într-o clădire despre care lumea credea că este un club privat de iahting din Anacosta, Maryland.

— Da!

Vocea care răspunse aparţinea unei operatoare profesioniste şi nu avea nici un fel de inflexiuni.

— La telefon locotenent-colonel Jon Smith, rosti cât se poate de răspicat Smith, nu pentru operatoare, ci pentru sistemul de identificare sonoră de la celălalt capăt al firului, unde se monitorizau apelurile.

Probabil că verdictul dat de dispozitiv fusese favorabil, căci, atunci când Maggie Templeton vorbi din nou, vocea ei deveni mult mai caldă.

— Bună, Jon, ce mai e nou pe la Washington? Adică în stat, vreau să spun.

— Totul este verde, Maggie, cel puţin jumătatea în care mă aflu eu. Presupun că tu şi şefii aveţi ceva pentru mine.

— Aşa este. Profesionalismul reveni în vocea ei.

Maggie Templeton era mai mult decât secretara executivă a lui Fred Klein. Văduva unui ofiţer operativ CIA şi veterană ea însăşi de la Langley, femeia zveltă şi blondă, uşor încărunţită, era în mod clar comandantul-adjunct al Secţiei Unu.

— Domnul Klein doreşte să te informeze personal. Poţi să primeşti documente pe hârtie?

Smith aruncă o privire spre imprimanta laser conectată la pupitru şi observă beculeţul verde care clipea intermitent.

— Da, spuse el.

— Voi începe să-ţi trimit baza de date a misiunii. Acum îţi fac legătura cu domnul Klein. Ai grijă de tine!

— Întotdeauna mă străduiesc, Maggie!

În timp ce imprimanta de pe birou începea să zumzăie şi să fâşâie, în telefon se auzi un clic, iar Smith vizualiză în minte cum legătura sărea de la biroul de lucru integrat al lui Maggie Templeton, cu expoziţia lui strălucitoare de computere şi legături de acces, spre o încăpere mai mică şi mai sobră.

— Bună dimineaţa, Jon! Vocea lui Fred Klein era calmă şi controlată în mod instinctiv. Cum mai merge instruirea?

— Foarte bine, domnule. Mai am trei zile şi termin.

— Nu, nu mai ai nici o zi, colonele! Ai absolvit chiar acum. Acum trebuie să vedem ce ai învăţat la acest curs. A apărut o problemă pe care numai dumneata poţi s-o rezolvi.

Smith se gândise la ceva în genul acesta chiar din momentul în care primise notificarea despre apelul telefonic urgent. Şi, cu toate acestea, fu nevoit să-şi reprime un fior uşor. Situaţia se repeta, aşa cum se întâmplase de atâtea ori după moartea Sophiei. Din nou apăruse ceva, undeva, cineva făcuse o greşeală îngrozitoare.

— Despre ce este vorba, domnule? întrebă Smith.

— Este vorba despre specialitatea dumitale, arma biologică, răspunse directorul de la Operaţiuni Secrete Unu. Numai că de astă dată împrejurările sunt oarecum neobişnuite.

Smith se încruntă.

— Dar cum ar putea fi războiul biologic altfel decât neobişnuit?

În receptor se auzi un chicotit trist drept răspuns.

— Trebuie să mă corectez, Jon. Dă-mi voie să nuanţez evaluarea şi să spun că este excepţional de neobişnuită.

— Cum aşa, domnule?

— În primul rând, prin locaţia sa – zona arctică canadiană. Şi în al doilea rând, având în vedere cine sunt patronii noştri.

— Patronii?

— Exact, Jon. Este o poveste lungă, dar de data asta se pare că vom lucra pentru ruşi.

Capitolul cinci

Beijing

Randi Russell şedea în restaurantul Cantonese care dădea spre holul mare şi extrem de îngrijit al hotelului Beijing şi lua micul dejun, sorbind din ceaiul verde.

Randi lucrase în China comunistă de mai multe ori pentru CIA şi, ceea ce era destul de ciudat, i se păruse că este vorba despre un mediu de operare relativ uşor.

Maşina mamut a securităţii de stat din Republica Populară Chineză era omniprezentă, mişunând peste tot în peisajul naţional. Deoarece era *idowai,* adică străină, toate cursele ei cu taxiul şi orice călătorie cu trenul erau înregistrate. I se monitorizau toate convorbirile telefonice interurbane şi i se citeau toate e-mail-urile. Toţi ghizii turistici, traducătorii, directorii de hotel şi agenţii de voiaj cu care avea de-a face trebuiau să raporteze supraveghetorului lor din cadrul Poliţiei înarmate a Poporului.

Dar mecanismul acesta era atât de permisiv, încât începuse să lucreze împotriva lui însuşi. Ca spioană, Randi nu se simţea niciodată tentată să lase garda jos sau să devină neglijentă în privinţa acoperirii ei, căci era în permanenţă conştientă de faptul că se afla sub cea mai strictă observaţie.

În dimineaţa aceasta, cei care o urmăreau ar fi văzut o femeie de afaceri americană extrem de atrăgătoare, puţin trecută de treizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie tricotată, încălţată cu pantofi foarte scumpi, dar cu tocuri rezonabil de înalte. Părul blond tuns scurt îi încadra în mod plăcut faţa, iar trăsăturile chipului ei erau numai uşor accentuate de machiajul menit să acopere puţin pistruii de pe nas.

Numai un alt profesionist de aceeaşi talie ar fi putut să remarce ceva neobişnuit şi doar dacă s-ar fi uitat cu atenţie în ochii căprui, adânci. Ar fi sesizat în ei o umbră de

îngrijorare şi neliniştea perpetuă, instinctivă pe care i-o provoca lumea din jur – simptom caracteristic pentru cei care erau în acelaşi timp vânători şi vânat.

Astăzi, Randi se afla în prima ipostază. Sau cel puţin stătea la pândă. Îşi alesese cu grijă masa din cafenea, astfel că poziţia ei îi oferea o vedere largă şi completă a holului hotelului, de la grupul de ascensoare până la intrarea principală. Scana spaţiul cu colţul ochiului. În timp ce ciugulea din mâncare şi sorbea din ceai, atenţia ei părea să fie concentrată numai asupra dosarului irelevant pe care îl avea în faţă.

Din când în când, arunca o privire la ceasul de la mână, ca şi când ar fi vrut să ştie cât timp mai rămăsese până la o anumită întâlnire. Dar nu avea nici un fel de întâlnire. Însă poate că altcineva avea. În seara precedentă, învăţase pe dinafară orarul curselor spre Beijing ale companiei naţionale nord-coreene Air Koryo, iar acum simţea că se apropie un moment critic.

Randi supraveghea holul hotelului de aproape două ore. Dacă în următoarele cincisprezece sau douăzeci de minute nu avea să se întâmple nimic, supravegherea va fi preluată de un alt membru CIA repartizat pentru acest hotel, iar Randi va pleca de acolo înainte ca prezenţa ei prelungită fără rost să devină suspectă. Şi îşi va petrece restul zilei efectuând diverse operaţiuni specifice unei femei de afaceri prin capitala chineză, toate la fel de neimportante ca şi raportul pe care îl citea.

Dar acum era de serviciu şi ca atare sesiză prezenţa celor doi bărbaţi care treceau prin holul hotelului.

Cel mai scund şi mai zvelt, dar şi cel mai neliniştit dintre cei doi, îmbrăcat în blugi şi cu o jachetă de vânt de nailon kaki, ducea în braţe o servietă de computer jerpelită, ţinând-o de parcă ar fi fost cine ştie ce comoară.

Cel de-al doilea, mai înalt şi mai solid, era mai în vârstă, purta un costum negru prost croit şi avea un aer foarte posomorât. Cineva familiarizat cu etniile din Asia i-ar fi putut identifica imediat pe amândoi drept coreeni. Randi Russell îi recunoscu imediat ca atare. Bărbatul în costum

era agent în Forţa de Securitate a Republicii Populare Coreene. Omul cu jacheta de vânt era Franklin Sun Chok, un american de origine coreeană de a treia generaţie, absolvent al Universităţii Berkeley din California, angajat al Laboratoarelor Lawrence Livermore şi trădător.

El reprezenta motivul pentru care ea, Randi şi un întreg dispozitiv de forţe operative CIA fuseseră desfăşurate pe malul celălalt al Pacificului: pentru a ţine sub supraveghere actul lui de trădare şi, dacă era cazul, să-l ajute în executarea lui.

Randi închise fără grabă dosarul şi îl băgă în geanta de umăr. Scoase un pix şi scrise numărul camerei pe nota de plată de pe masă. Se ridică, intră în hol şi porni în urma celor doi bărbaţi.

Afară, valetul hotelului, care se ocupa de taxiuri, îi repartiza pe oaspeţi în şirul lung de taxiuri care blocau strada Dong Chang an Jie.

Cu mişcări rapide, Sun Chok se urcă primul în taxi. Ofiţerul de securitate nord-coreean se opri o clipă, după care îl urmă, aruncând o ultimă privire către intrarea hotelului. Randi simţi cum privirea lui trece indiferentă pe lângă ea.

Rămase cu atenţia încordată până când taxiul coreeanului se îndepărtă de hotel. Ţinând seama de ora la care plecase, Randi ştia încotro se duc. Nu era foarte preocupată să-i ţină continuu sub supraveghere. Un minut sau două mai târziu, vorbind într-o limbă chineză cu două sau trei grade mai jos de performanţa ei lingvistică reală în această limbă, Randi îi ceru şoferului propriului taxi s-o ducă la Aeroportul Capital Beijing.

În timp ce micul sedan Volkswagen se lupta cu traficul infernal din cartierul Oraşului Interzis, Randi deschise clapa mobilului şi apăsă o tastă de apelare rapidă.

— Bună ziua, domnule Danforth! Aici Tanya Stewart. Mă duc spre aeroport ca să-l întâmpin pe domnul Bellerman.

— Foarte bine, Tanya, spuse Robert Danforth, director al biroului din Beijing al Consorţiului California Pacific. Trebuie să ajungă cu zborul nouăsprezece al companiei Cathay

Pacific sau cel puţin aceasta este cea mai recentă informaţie pe care o deţinem. Nu există nici o garanţie. Ştii şi tu cum este biroul din Los Angeles.

— Înţeleg, domnule. Am să vă ţin la curent.

Randi închise clapa telefonului, căci îşi încheiase dansul verbal criptat cu grijă.

Robert Danforth era, de fapt, agentul de rang superior care răspundea de biroul CIA din Beijing, iar Consorţiul California Pacific reprezenta o companie de faţadă folosită pentru a asigura acoperire agenţilor în tranzit care operau în nordul Chinei Continentale. Cât despre domnul Bellerman, acesta exista numai ca nume de justificare înserat în rutina traficului de afaceri al Consorţiului în ultimele câteva zile.

Apelul de pe celular avusese două scopuri. În primul rând, explica acţiunile lui Randi în faţa Securităţii Republicii Populare Chineze, dacă aceasta ar fi fost cumva curioasă să ştie. Pe de altă parte, îi anunţa pe superiorii ei că cei doi ani de activitate migăloasă de contrainformaţii erau pe cale să dea roade.

Când Franklin Sun Chok fusese semnalat pentru prima oară pe ecranele CIA, tocmai absolvise Universitatea de Fizică de la Berkeley şi fusese angajat la marele complex de Laboratoare Lawrence Livermore din Bay Area.

Băiat studios şi foarte serios, Chok era preocupat în timpul său liber de problemele dezarmării internaţionale şi de moştenirea sa etnică.

Şi nici una din aceste preocupări nu părea deplasată în cazul unui tânăr cadru universitar american, dar, dat fiind caracterul strict secret al multora dintre activităţile Laboratoarelor Lawrence Livermore, fusese remarcat de serviciile de securitate ale laboratorului. Începuse să sune un clopoţel de alarmă.

Se descoperise apoi că Sun Chok avea legături strânse cu un mic grup naţionalist coreean din campusul de la Berkeley, grup care promova făţiş unificarea naţională a Coreei şi retragerea armatelor SUA din peninsulă. Era în

acelaşi timp şi organizaţia de faţadă a spionajului nord-coreean din SUA.

Taxiul lui Randi se aşează la rând în coada lungă de vehicule care urmau să treacă pe porţile de acces cu plată ale aeroportului. O despărţeau numai câteva maşini de cea din faţa ei în care îi zări pe Sun Chok şi pe însoţitorul acestuia. Situaţia se afla în continuare sub control.

Sun Chok era filat discret, dar intens, iar apartamentul lui fusese percheziţionat şi împănat cu microfoane. Telefonul şi traficul pe internet erau supravegheate în permanenţă. Curând, s-a putut confirma faptul că făcea, într-adevăr, spionaj pentru guvernul din Coreea de Nord.

Existau destule dovezi pentru a se emite un mandat de arestare, dar se luase o altă decizie în legătură cu el. Trădarea lui Franklin Sun Chok urma să aducă foloase.

Randi aruncă o privire la ceasul de la mână şi se încruntă. Dacă traficul nu se descongestiona curând şi ea şi coreenii vor da de bucluc. Apoi îşi spuse că nu are rost să-şi facă griji. Următorul zbor spre Pyongyang nu avea să plece nicăieri până când nu se va urca şi ultimul pasager VIP la bord.

Fără îndoială că, spre deliciul controlorilor din Coreea de Nord, Franklin Sun Chok fusese avansat la Laboratoarele Lawrence Livermore şi salariul îi crescuse şi el în mod corespunzător. De asemenea, i se repartizase un birou personal şi o asistentă, precum şi acces mai larg la secretele laboratoarelor. În realitate, fusese izolat într-un ţinut cu tehnologie fantezistă, creat anume de CIA.

Timp de peste un an, Sun Chok fusese alimentat cu o doză atent calculată de informaţii adevărate, dar de mică importanţă: mari descoperiri ştiinţifice, care urmau să fie oricum publicate în ziare peste două luni şi secrete militare minore, care ar fi fost secrete numai până la următoarea rundă de audieri ale Congresului în probleme de buget.

Nerăbdător şi nevinovat ca un pui de pasăre care cască larg ciocul atunci când i se oferă un viermişor, Chok, transmitea informaţiile persoanelor sale de contact, câştigându-le astfel încrederea. Când serviciile care

monitorizau programele interne de cercetare ale Coreei de Nord au constatat utilitatea informaţiilor transmise de Chok, au fost sigure că linia de legătură Sun Chok era de nădejde şi că se putea avea încredere în ea. Venise timpul să se scoată pumnalul din rană.

Aeroportul Capital Beijing arăta puţin altfel decât toate terminalele modeme ale liniilor aeriene din lume. Randi coborî din taxi la intrarea pentru Plecări şi îi zări pe coreeni în momentul în care intrau în terminal, dar asta era exact ceea ce dorea şi ea. Dacă ea nu-i vedea pe ei, înseamnă că nici ei n-o vedeau pe ea.

Securitatea aeroportului era mai puţin riguroasă decât în aeroporturile americane, căci nu existau patrule înarmate cu puşti sau carabine din rândurile Poliţiei înarmate a Poporului. Randi primi permisiunea să se îndrepte spre porţile de ieşire după o examinare sumară a genţii de umăr care trecu prin detectorul cu raze X. Nu trebuia să-şi facă griji. Nu avea nici arme şi nici un fel de alte dispozitive tip James Bond. Nici n-ar fi avut nevoie de aşa ceva pentru actuala ei sarcină.

După ce fusese prins strâns în plasa supravegherii, Franklin Sun Chok primise aprobare pentru un nivel de securitate încă şi mai înalt, fiind repartizat să lucreze la un proiect nou de mare importanţă, legat de reţeaua naţională de apărare împotriva rachetelor balistice. Pe biroul lui Sun Chok au început să se aglomereze informaţii care de care mai tentante cu privire la eventualele contramăsuri din sistem.

Cu o seară înainte să plece de la laborator în concediul său anual, Sun Chok rămăsese mai mult timp la birou, „ca să-şi facă curat pe masă”. Aşa cum constatase sistemul de supraveghere al CIA, Sun Chok accesase şi descărnase o serie întreagă de fişiere cu date de securitate referitoare la reţeaua de rachete antibalistice.

Fără ca el să ştie, toate aceste accese ilicite de pe computerul lui erau deturnate către un set alternativ de fişiere pregătite cu grijă tocmai pentru această împrejurare. Apoi, în loc să plece la Las Vegas, aşa cum le spusese

colegilor de serviciu, Sun Chok se dusese în Nord, spre frontiera canadiană.

Randi trecu de serviciul de securitate şi păşi prin mulţimea împovărată de bagaje. Aici trecea aproape neremarcată, deoarece aeroportul deservea tot traficul internaţional către Beijing şi mulţi dintre călătorii şi turiştii care mişunau pe aici erau europeni sau americani.

Cathay Pacific fusese aleasă ca transportator preferat al presupusului domn Bellerman, deoarece poarta sa de îmbarcare se afla lângă cea a companiei Air Koryo. Randi traversă zona de aşteptare a companiei Cathay Pacific şi se aşeză într-un loc care îi oferea o vedere periferică spre poarta de îmbarcare a companiei nord-coreene. Scoase din nou dosarul fals din geanta de umăr şi se prefăcu că-şi concentrează atenţia asupra lui.

Zborul lui Sun Chok de-a curmezişul Pacificului fusese lung şi sinuos: de la Vancouver în Filipine, din Filipine la Singapore, de la Singapore la Hong Kong şi de la Hong Kong la Beijing. La Pyongyang nu puteai ajunge aşa uşor de oriunde. În timpul călătoriei, Franklin Sun Chok fusese contactat de două ori de agenţii nord-coreeni, care îi dăduseră paşapoarte false, vize, documente de identitate, iar în Hong Kong îl întâmpinase gardianul personal din partea Forţelor Securităţii Populare.

La fiecare escală, Sun Chok se alesese şi cu o escortă din filajul CIA. O adevărată reţea de agenţi americani fusese masată pentru a acoperi principalele noduri ale călătoriei de-a curmezişul Pacificului, monitorizând tranzitul trădătorului. La Singapore, şeful agenţiei locale se văzuse chiar nevoit să intervină în grabă pe lângă autorităţile locale pentru a împiedica arestarea lui, când un document falsificat mai neglijent fusese cât pe-aci să-l dea de gol.

Randi Russell era ultima verigă din acest lanţ. Ea urma să supravegheze trecerea finală a lui Sun Chok în neant.

Îl studie pe ascuns pe tânărul trădător. Acesta se uita mereu în urmă, către pistă. Avea oare remuşcări de ultim moment? Sau se gândea la Golful San Francisco, la apartamentul lui, la viaţa şi la familia pe care nu avea să le

mai vadă niciodată? Căci una era să te laşi impresionat de principii politice idealizate şi alta să fii ancorat în realitate.

Randi Russell ştia prea bine care este realitatea. Fusese în persoană în interiorul „paradisului” celor care muncesc. Experienţa de atunci o mai făcea şi acum să se trezească uneori dintr-un coşmar, scăldată într-o sudoare rece.

Se întreba dacă tânărul începuse să aibă anumite îndoieli cu privire la decizia sa. Oare dispreţul faţă de Statele Unite, atât răspândit în rândurile intelectualităţii, începea să se clatine? Simţea oare ceva din groaza care îi făcuse pe părinţii lui să fugă din Coreea spre lumea occidentală?

În cazul acesta, acum era prea târziu. În apropierea porţii de intrare a companiei nord-coreene stătea încă o delegaţie de bărbaţi în costume negre – echipa de securitate de la ambasada Coreei de Nord din Beijing. Aceştia strânseră rândurile, înconjurându-l pe Sun Chok. Urmă un schimb scurt de cuvinte, iar americanul fu împins în interiorul burdufului de acces spre avionul care aştepta, trecând pe lângă agentul Poliţiei Populare Chineze, care avu grijă să nu-i vadă nici pe el, nici pe însoţitorii lui.

Randi prinse privirea tânărului când acesta se uită pentru ultima oară în urmă. Închise ochii şi rămase nemişcată mai mult timp. Misiune încheiată.

Ştia ce se va întâmpla în continuare. Informaţiile din laptopul lui Sun Chok şi Sun Chok însuşi vor fi introduşi în programul antirachetă al Coreei de Nord. Informaţiile promiteau indicii şi piste către sistemul de contramăsuri absolut impenetrabil faţă de ceea ce ar fi putut submina sistemul antirachetă american, lăsând astfel oraşele de pe coasta de est a Americii fără apărare în faţa unui atac.

Dar, una după alta, toate pistele atât de promiţătoare se vor înfunda într-o capcană tehnologică, asta după ce vor irosi procente însemnate din bugetul militar al Coreei de Nord şi mii de ore la fel de preţioase de cercetare ştiinţifică şi tehnologică.

În cele din urmă, nord-coreenii vor înţelege că au fost traşi pe sfoară şi că tot efortul lor în domeniul contrainformaţiilor nu fusese altceva decât o bombă cu

ceas plantată de SUA în programul lor de înarmare „Iubiţii conducători” din Coreea de Nord vor fi profund nemulţumiţi. Şi îl vor viza în mod special pe Franklin Sun Chok. Iar cu nemulţumirea „iubiţilor conducători” nu este de glumit.

Randi deschise larg ochii. Dacă nu era atentă cu amintirile acestea, nopţile de coşmar care o scăldau în sudori reci ar fi putut să revină. Privi pe ferestrele aeroportului în timp ce vechiul aparat tip Ilyuşin se ridica în aer şi părăsea aeroportul, ducându-l pe Sun Chok pe ultimul tronson al călătoriei sale. Se întoarse la locul său şi aşteptă sosirea următorului zbor al companiei Cathay Pacific. Abia după ce acesta îi debarcă pe pasageri, dădu telefonul:

— Domnul Danforth? Aici Tanya Stewart de la aeroport. Domnul Bellerman nu a venit cu acest zbor. Ce să fac?

În traducere: Pachetul a fost livrat cu succes.

Danforth oftă teatral:

— Los Angelesul ne dă din nou lovitura! O să văd ce s-a întâmplat, Tanya. Deocamdată ar fi mai bine să te întorci aici. S-a întâmplat ceva.

— Despre ce este vorba, domnule?

— E nevoie de tine în State cât mai curând. Trebuie să te prezinţi la biroul din Seattle.

Randi se încruntă. În State cât mai curând? Era o schimbare şi încă una radicală. După ce îşi termina misiunea, ar fi trebuit să mai rămână câtva timp în China ca să-şi protejeze acoperirea de femeie de afaceri. Şi ce naiba era la Seattle?

— Ţi-am făcut deja toate aranjamentele pentru călătorie, continuă Danforth. Pleci în seara asta la Seul cu Asiana şi de acolo cu JAL. Găseşti rezervarea la SeaTac Doubletree.

— Am înţeles, domnule Danforth. Să mai vin la birou?

— Da. Am biletele dumitale aici şi putem să trecem în revistă punctele principale ale noului proiect. Te vei întâlni la Seattle cu domnul Smith. Lucrează la una dintre firmele asociate cu noi şi o să colaboraţi la un proiect comun.

Randi se încruntă din nou. Domnul Smith? Agenţia nu ar fi folosit niciodată un nume conspirativ ca acesta. Probabil că este cel real.

Se încruntă şi mai tare. Nu se poate. Nu din nou!

Capitolul şase

Golful San Francisco

Omul cu mintea bolnavă, cunoscut sub numele de „violatorul BART”, se instală comod pe locul lui şi se desfată cu priveliştea următoarei femei pe care intenţiona s-o distrugă. Feribotul de pasageri de la Autoritatea de Tranzit SuperCat din Golf se depărta de terminalul din Market Street, oferindu-i astfel cincizeci de minute de contemplare înainte să ajungă la Vallejo. Îi făcea plăcere gândul că femeia îi aparţinea deja, deşi ea nu ştia acest lucru.

Sistemul de transport public din Bay Area era terenul lui personal de vânătoare şi, la fel ca şi în cazul celorlalte şase atacuri precedente şi acesta avea să fie o adevărată operă de artă, atât în ceea ce priveşte conceperea şi execuţia lui, cât şi modul în care va scăpa de poliţie – o adevărată încântare. Nepăsarea şi ignoranţa prăzii lui în momentul de faţă era precum glazura de pe tortul executat de un maistru cofetar.

Nu recurgea niciodată de două ori la aceeaşi deghizare. Pentru această scenă va fi un om de afaceri navetist, care s-a mutat de curând din oraş în zona de nord a Golfului. Identitatea lui falsă va confirma această acoperire, la fel ca şi înfăţişarea pe care şi-o compusese: tâmple cărunte şi ochelari cu ramă de metal, un pulover şi pantaloni la care se adăugau un veston scump de tweed cu petice din piele de căprioară la coate, pantofi eleganţi şi şosete negre. Toate aceste elemente vor fi în concordanţă cu imaginea din mintea oricărui poliţist mărginit sau ofiţer de securitate care ar putea să-l ia la întrebări.

Chiar şi conţinutul pungii de hârtie pe care o ducea pe genunchi era justificabil la o cercetare a poliţiei: două cutii mici de vopsea pentru interior, câteva pensule, şuruburi şi cârlige – obiecte pe care le poţi găsi în mod obişnuit în posesia oricărui proprietar de locuinţă nouă – la care se

adăuga şi o sacoşă de cumpărături de la un magazin de decoraţiuni interioare din centrul oraşului San Francisco.

În acest context, rola de bandă izolatoare şi cuterul puteau trece absolut neobservate. Avusese la fel de multă grijă şi în cazul atacurilor precedente. La ultimul dintre ele, jucase rolul unui om al străzii cu deficienţe mentale, în cel de dinaintea acestuia fusese şofer de camion. Poliţiştii nu aveau nici cea mai mică idee pe cine urmăreau de fapt.

Era oarecum păcat, căci nu putea fi admirat pentru măiestria lui artistică şi geniul de care dădea dovadă.

Feribotul traversa golful spre nord-vest, iar elicele lui gemene loveau apa cu putere. Dincolo de ferestrele vasului, luminile de pe ţărm sclipeau în timp ce se lăsa ceaţa înserării. Era cursa de ora opt, ultima din această zi, iar zona pasagerilor de pe feribot, cu scaunele sale aşezate în rânduri dese se golise deja trei sferturi.

Femeia care fusese onorată de atenţia lui şedea pe ultimul rând în dreapta. Muşca mulţumită dintr-un măr cumpărat de la bufetul vasului şi era cufundată în lectura cărţii pe care o ţinea pe genunchi. Era frumoasă – ca toate doamnele lui – căci violatorul se remarca, în fond, ca un adevărat cunoscător. O brunetă înaltă, zveltă şi cu pieptul plin, cu părul lung şi negru ca pana corbului ridicat într-un coc drăguţ. Avea vreo treizeci de ani, tenul impecabil, uşor bronzat care strălucea de sănătate.

Ochii săi albaştri sclipeau de bună dispoziţie, în timp ce discuta cu băiatul de la bar. Era navetistă. În fiecare marţi şi joi, lua feribotul de ora zece dimineaţa de la Vallejo şi se întorcea apoi seara cu ultima cursă din zi. Nu ştia sigur ce face în oraş. Dar fără îndoială ştia ce înseamnă moda. Hainele ei erau de un gust desăvârşit şi de o calitate foarte bună. În seara aceasta, purta un costum cu pantaloni gri, care se asorta desăvârşit cu nuanţa ochilor ei şi ghete cu toc.

Poate că o s-o lase să-şi păstreze ghetele după ce îi va distruge restul hainelor; va fi un aspect suplimentar adăugat la experienţa lui.

Întotdeauna citea pe durata călătoriei cu vasul. Scotea o carte din servieta pe care o avea cu ea în mod invariabil. În săptămânile de urmărire premergătoare atacului, se străduise să se aşeze în aşa fel încât să vadă ce cărţi citeşte, în încercarea de a-i desluşi modul de gândire, sporindu-şi avantajul.

Dar ceea ce văzuse îl nedumerise profund: Anthony M. Thomborough, *Armele aeropurtate ale Occidentului, Manualul militar de la Greenville al principalelor lupte cu tancul* şi altele asemănătoare. Cartea din seara aceasta era un volum şifonat şi îngălbenit, într-o limbă germanică. Din ilustraţiile cărţii reieşea că este vorba despre luptele de cavalerie. Astfel de subiecte nu se potriveau defel cu o persoană atât de rafinată şi de feminină. Avea de gând s-o pedepsească pentru că manifesta interes faţă de asemenea teme.

Feribotul încetini şi se poziţionă cu prora spre canalul navigabil Mare Island. Puternicele motoare diesel îşi domoliră vibraţiile şi catamaranul se apropie de debarcader.

Violatorul BART se concentră. Venise momentul să joace actul final.

Se retrase mai în spate, menţinându-şi prada sub observaţie în timp ce coborau pe rampele de acces şi străbăteau clădirea mare, octogonală a terminalului. Ştia exact încotro se îndreaptă femeia. Duba lui închiriată era deja poziţionată lângă maşina ei gri, marca Lincoln LS, la marginea parcării. Ieşind din raza de lumină a terminalului, se opri pentru a-şi trece repede cuterul şi rola de bandă izolatoare în buzunarele vestonului, apoi aruncă punga într-un coş de gunoi. Lăsă şi sacoşa de cumpărături în pungă. Poliţia n-are decât să-l caute pe cumpărătorul navetist; va dispărea oricum în câteva ore.

Poate că data următoare va fi misionar adventist de ziua a şaptea.

Prada lui traversa porţiunea de asfalt din parcarea acum pustie. Singurul lucru care i-ar fi putut întârzia sorocul ar fi fost prezenţa unui trecător neaşteptat în zonă. Dar nu,

împrejurările îi erau clar favorabile. Câteva automobile trecură fâşâind pe lângă el şi ieşiră în stradă; un mic grup de muncitori se înghesuia la staţia de autobuz de la intersecţia următoare. Chiar şi un ţipăt ar fi trecut probabil neobservat în aceste condiţii.

Grăbi pasul, încercând să acopere cât mai repede distanţa care îl despărţea de vehiculul ei. În câteva clipe, femeia se va afla în umbra dintre maşina ei şi dubă, scotocind în poşetă după chei, neatentă şi extrem de vulnerabilă. Câteva clipe mai târziu, cu mâinile, picioarele şi gura imobilizate cu bandă izolatoare, se va afla sub o pătură pe pardoseala vehiculului său.

Chiar atunci, bruneta trecu pe lângă portiera maşinii. Se întoarse brusc în dreptul barei din faţă şi se rezemă cu spatele de zidul de beton al parcării. Lăsă să-i alunece servieta şi geanta jos şi se întoarse cu faţa spre el, cu mâinile încrucişate lejer peste stomac. În semiîntunericul parcării i se părea că femeia arborase un zâmbet dispreţuitor.

— Din punct de vedere moral, ar trebui să las natura să-şi urmeze cursul, spuse ea cu o voce plăcută de contralto, care exprima acelaşi dispreţ ca şi zâmbetul de pe chipul ei. Dar chiar că nu am nevoie de astfel de complicaţii în viaţa mea. Vocea îi coborî cu o octavă. Aşa că am să-ţi spun o singură dată: Pleacă de aici şi lasă-mă în pace.

Femeia… femeia asta… îl dispreţuia… îşi bătea joc de el. Nu vedea în toate eforturile şi strădaniile lui decât ceva lipsit de importanţă, care putea fi înlăturat cu o simplă fluturare a mâinii. Ura elementară din străfundul fiinţei lui începu să fiarbă, ieşind ca un vârtej la suprafaţă. Vârî mâna în buzunar şi scoase cuterul cu lama deja pregătită. Făcu un pas înainte, scuipând furios cel mai abject calificativ.

Femeia se mişcă rapid şi braţul ei descrise o mişcare rotativă fulgerătoare, inumană aproape, apoi îl izbi puternic în stomac, provocând un zgomot înfundat. Pentru o clipă, rămase împietrit de şocul impactului. După aceea, urmă durerea insuportabilă, sfâşietoare. Lăsă să-i cadă cuterul din mână din cauza durerii, iar degetele i se strânseră în

jurul lamei subţiri de metal a unui cuţit înfipt în stomacul lui.

Asta… nu era… în plan.

Picioarele i se frânseră, căzu în genunchi pe asfaltul crăpat, pietricelele îl muşcau prin stofa pantalonilor, ca nişte ecouri slabe ale durerii covârşitoare din centrul corpului.

Paralizat de spaimă, auzi paşi care se apropiau hotărâţi.

— Scuză-mă, spuse vocea acum înfricoşătoare, dar cred că asta îmi aparţine.

Apoi gheata cu toc se propti în umărul lui şi îl aruncă pe spate dintr-o mişcare bruscă. Mai simţi încă o durere de-a dreptul insuportabilă în momentul în care cuţitul se răsuci în stomacul sfâşiat şi îşi pierdu cunoştinţa.

Câteva minute mai târziu, cineva telefonă la 911 de la un telefon public şi ceru să i se facă legătura cu poliţia. Dispecerul de serviciu auzi o voce plăcută de contralto care spunea:

— Veţi găsi un violator recent ieşit la pensie în lotul C al terminalului de la feribot. Are nevoie urgentă de o ambulanţă. Dacă faceţi o analiză a ADN-lui său şi îl comparaţi cu cel al violatorului BART, veţi avea o surpriză plăcută.

Valentina Metrace, profesor de istorie, doctor în filosofie la Radeliffe şi Cambridge, închise telefonul şi se întoarse la maşina ei, parcată într-o curbă, în timp ce sedanul lustruit se îndrepta spre autostrada Redwood, femeia puse un CD şi din boxele maşinii răsună vocea lui Henry Mancini.

După ce străbătu vreo douăzeci de kilometri în interiorul ţinutului viticol North Bay, maşina părăsi autostrada şi se opri în faţa grilajului porţii dintr-un zid de incintă gri-roz. Alături de poartă era fixată o placă de bronz pe care scria:

COLECŢIA DE ARME SANDOVAL

Orele de vizită la muzeu: marţi-sâmbătă, 10.00-17.00.

La atingerea unui card-cheie, poarta masivă se retrase încet, permiţându-i doamnei profesor să intre în incintă. Femeia porni încet către intrarea principală, trecând pe lângă un avion de luptă Banshee, aşezat pe piedestalul său şi pe lângă tancul de infanterie Matilda, spre aleea care ducea la locuinţa sa.

Colecţia de arme Sandoval fusese înfiinţată la începutul secolului trecut dintr-un hobby al unui vlăstar înstărit, descendent al uneia dintre cele mai vechi familii din California. De-a lungul celor patru generaţii care se perindaseră de la înfiinţarea ei, colecţia îşi dobândise propria identitate şi avea o existenţă de sine stătătoare.

Prestigioasa funcţie de curator al colecţiei presupunea şi anumite avantaje, printre care elegantul bungalou din spatele complexului de clădiri în care se aflau biblioteca şi laboratoarele de restaurare. Valentina Metrace parcă maşina la locul ei şi se opri puţin pentru a executa micul ritual tehnic, după care intră pe uşa glisantă care dădea într-o chicinetă. Nenumăratele şiruri de lumini de verificare pentru reţeaua de securitate a muzeului licăreau în nuanţe verzui la exteriorul staţiei de avertizare.

Valentina apăsă întrerupătorul de lumină indirectă din chicinetă, lăsându-şi servieta şi geanta de umăr pe barul cu suprafaţă de gresie lucioasă. Era bine să fie acasă, chiar dacă avusese parte de complicaţii. Cu un oftat, femeia îşi scoase jacheta şi desprinse elasticul care ţinea fixată de încheietura mâinii teaca subţire a cuţitului de aruncat. Scoase cuţitul din teaca lui şi îi examină cu atenţie lama şi niturile de pe mâner.

Îşi muşcă buza de jos în timp ce reflecta. Nu putea să lase superba armă în atacator; era lucrat de mână şi echilibrat chiar în atelierul ei. Şi apoi, aşa cum se întâmpla cu toate cuţitele făcute de ea, purta iniţialele ei inscripţionate cu argint pe lamă. Recunoştea că este o dovadă de vanitate din partea ei.

Ar fi putut să-l şteargă de haina atacatorului, dar nu ar fi fost o idee prea bună în aceste zile. Era mult mai înţelept să-l lase să stea peste noapte într-o baie de gazolină, ca să

distrugă orice urmă de ADN de pe cuţit; cât despre teacă, aceasta putea fi arsă, dar, dacă violatorul nu va face o favoare omenirii şi nu va muri din cauza hemoragiei înainte de venirea ambulanţei, s-ar putea să ofere poliţiei descrierea ei şi numărul de înmatriculare al maşinii.

Oftă din nou. Nu avea cum să rezolve problema. Va fi nevoită să ia legătura cu superiorul ei pentru eventualitatea în care ar fi trebuit să adopte măsuri mai drastice. Procurorii din Bay Area erau uneori extrem de meticuloşi, chiar în cazuri clare de legitimă apărare. Ar putea să-i sugereze că ar fi fost mai bine să meargă la şedinţe de consiliere socială cu atacatorul ei înainte să-i înfigă patru centimetri de oţel în duoden.

Lăsă cuţitul şi teaca acestuia pe masă şi traversă încăperea către biroul său. Acolo îşi ţinea colecţia privată. Un dulap pentru arme încastrat în perete ocupa toată suprafaţa acestuia şi, în vitrină, pe fundalul din lemn de cireş, licăreau mai multe cuţite de oţel cu marginea ca briciul. Pe mai multe lame se vedea semnătura ei în argint. Deasupra mesei în stilul misionarilor strălucea colţul lustruit al unei săbii mari îndoite.

Te-ai fi aşteptat ca încăperea să aibă un aer preponderent masculin, totuşi nu era aşa. Avea o amprentă feminină subtilă, abia sesizabilă, totuşi clară şi profund individualizată.

Valentina se aşează la birou şi descoperi că are un mesaj înregistrat pe robotul telefonului: un apel la numărul ei privat şi secret de telefon. Formă codul de identificare şi imediat apăru prefixul de Anacosta, Maryland. Se încruntă uşor. Nu mai trebuia să-i contacteze pe cei de la Operaţiuni Secrete Unu. Patronii ei încercau să ia legătura cu ea.

Capitolul şapte

Sediul Aviaţiei ruse cu rază lungă de acţiune
Vladivostok, Provinciile maritime ruseşti ale Pacificului

Maiorul Grigori Smîslov îşi încleştă mâna pe tabloul de bord al GAZ-ului care se hurducăia pe drumul spre bază. Privind afară prin geamurile ude de ploaie, maiorul se încruntă văzând barăcile pustii şi clădirile militare abandonate sub cerul mohorât de culoarea leşiei. Să faci serviciul militar aici trebuie să fi fost ceva impresionant... cândva.

Uriaşa bază militară aeriană ajunsese o fantomă a ceea ce fusese odinioară. Acum nu mai erau ocupate decât câteva dintre sutele de locuri de parcare înşirate de-a lungul pistei late. Acolo unde cândva staţionau regimente întregi de Suhoi şi Tupolev, acum nu mai rămăseseră decât câteva escadroane în alertă, urmărind neliniştite frontiera chineză.

Restul uriaşului dispozitiv nu fusese nici măcar pus la conservare, fiind părăsit pur şi simplu în voia vântului, a ruginii şi la discreţia vulpilor.

Smîslov era unul dintre oamenii noi din Rusia. Recunoştea toate neajunsurile fundamentale ale sistemului comunist care duseseră la prăbuşirea URSS şi încă mai credea în succesul Rusiei democratice în secolul al XXI-lea. Dar înţelegea şi amărăciunea din sufletul unora dintre cei mai în vârstă. Aceştia îşi aminteau de zilele de glorie, de respectul pe care îl insuflau, de zilele când nu erau un subiect de anecdote în ochii lumii.

Maşina de comandă se opri în faţa sediului Forţelor Aeriene ale Pacificului, un bastion masiv de beton fără ferestre, cu zidurile pătate de rugină. Smîslov coborî şi îi dădu liber şoferului. Îşi ridică gulerul de la manta, ca să se

apere de ploaia rece şi străbătu poteca plină de bălţoace care ducea spre intrarea principală.

Cu câţiva metri înainte de uşile mari de bronz, se opri şi se aplecă, culegând de jos un fragment de piatră din pavaj. Era o bucăţică de ciment care căzuse recent de pe faţada clădirii. Această dezintegrare era o problemă autohtonă a multor clădiri vechi sovietice. Smîslov strânse degetele şi cimentul se fărâmiţă în mâna lui. Ofiţerul rus zâmbi trist şi scuturâ resturile umede de pe mănuşă.

Era aşteptat. După ce i se verifică identitatea, o santinelă respectuoasă îi luă chipiul şi mantaua, iar un alt soldat îl conduse mai departe, în interiorul sediului. Chiar şi această clădire părea să fie numai parţial ocupată, căci multe birouri erau cufundate în întuneric, la fel ca şi coridoarele cenuşii, aproape pustii.

Smîslov trecu printr-un al doilea punct de verificare al securităţii şi soldatul îl lăsă în grija unui ofiţer de stat major încordat, care îl conduse în sanctuarul complexului.

Biroul elegant decorat cu panouri de lemn aparţinea comandantului general al Forţelor Aeriene ale Pacificului, dar bărbatul care şedea la biroul masiv din lemn de mahon avea o autoritate net superioară acestei funcţii.

— Maior Grigori Smîslov din Regimentul de Securitate Aeriană Patru patruzeci şi nouă se prezintă la ordinele dumneavoastră!

Generalul Baranov răspunse la salut.

— Bună ziua, domnule maior! Aşa cum aţi fost informat fără îndoială, nu aţi primit niciodată astfel de ordine. Nu sunteţi aici. Nici eu nu sunt aici. Această întâlnire nu a avut loc niciodată. S-a înţeles?

— Înţeles, să trăiţi, domnule!

Ochii cenuşii şi reci ai lui Baranov îi sfredeleau pe ai lui.

— Nu, domnule maior, nu ai înţeles, dar vei înţelege de îndată. Generalul făcu un gest către un scaun plasat în faţa biroului. Te rog să iei loc.

În timp ce Smîslov se aşeza pe scaunul indicat, generalul puse un dosar gros de câţiva centimetri în mijlocul suportului de piele neagră pentru sugativă şi îl deschise.

Smîslov îşi recunoscu propria *zapiska,* dosarul lui de serviciu.

Numele: Smîslov, Grigori Andreevici
Vârsta: 31
înălţimea: 199 cm
Greutatea: 92 kg
Ochii: verzi
Părul: blond
Locul naşterii: Berezovo, Uralski Khrebet, Federaţia Rusă

Fotografia de pe prima pagină înfăţişa o combinaţie deloc neplăcută de trăsături dure şi unghiulare, ochi înguşti cu o privire inteligentă.

Smîslov nu ştia ce altceva ar fi putut conţine *zapiska* lui. Poate viaţa lui, dar aceasta era problema Forţelor Aeriene.

Generalul Baranov răsfoi câteva pagini.

— Domnule maior, comandantul dumitale de regiment are o părere foarte bună despre dumneata. Consideră că eşti unul dintre cei mai buni ofiţeri de sub comanda lui, dacă nu chiar unul dintre cei mai buni în funcţia dumitale. Şi, examinându-ţi dosarul, sunt înclinat să fiu de acord.

Generalul mai răsfoi câteva pagini, dar nu se uita la acestea, ci la chipul lui Smîslov, ca şi când ar fi vrut să asocieze ceea ce citea cu omul care se afla în spatele acestor cuvinte.

— Vă mulţumesc, domnule general, răspunse Smîslov. M-am străduit întotdeauna să fiu un bun ofiţer.

— Şi ai reuşit. De aceea te afli acum aici. Presupun că ai fost informat cu privire la problema Misha-124 şi la îndatoririle care îţi revin în legătură cu aceasta.

— Da, domnule.

— Şi ce ţi s-a spus?

— Că voi face parte dintr-o echipă comună de investigaţie ruso-americană, care va fi trimisă la locul accidentului avionului Misha-124 şi că voi fi ofiţer de legătură din partea rusă. Voi lucra împreună cu un anume colonel Smith din Armata SUA şi cu alţi specialişti

americani. Trebuie să studiem avionul prăbuşit şi să stabilim dacă are la bord agent biologic activ. Urmează să stabilim şi ce s-a întâmplat cu echipajul navei Misha-124 şi să recuperăm cadavrele. În legătură cu toate aspectele misiunii trebuie păstrată cea mai strictă confidenţialitate.

Baranov dădu aprobator din cap.

— M-am întors de curând de la Washington, unde am stabilit parametrii acestei misiuni şi am stabilit că vei face parte din acest grup american de investigaţie. Ce altceva ţi s-a mai spus?

— Nimic, domnule. Mi s-a ordonat să mă prezint aici – colţul gurii lui Smîslov se ridică involuntar – la o întâlnire care nu are loc, pentru ultimele instrucţiuni în legătură cu această misiune.

— Foarte bine. Aşa şi trebuie să fie.

Baranov dădu din cap cu hotărâre.

— Spune-mi, domnule maior, ai auzit vreodată de Evenimentul din Cinci Martie?

Cinci martie? se întrebă Smîslov încruntându-se. Cunoscuse o fată pe vremea când era la Academia Gagarin, barmaniţa aceea vioaie cu părul roşcat. Ziua ei de naştere era pe cinci martie, nu-i aşa? Dar fără îndoială că nu asta îl preocupa pe generalul comandant al Armatei Strategice 37 a Forţelor Aeriene.

— Nu, domnule. N-am nici cea mai vagă idee despre ce ar putea să însemne.

Baranov dădu din nou din cap, cu un aer mulţumit.

— Aşa şi trebuie.

Generalul se ridică din spatele biroului şi traversă încăperea, îndreptându-se către o a doua uşă.

— Vino, te rog, cu mine, domnule maior!

Cea de-a doua uşă dădea într-o cămăruţă fără ferestre, cu masa formată dintr-o hartă de oţel. În mijlocul mesei se afla un singur dosar cu coperte cenuşii. Pe copertă era desenată o bandă diagonală portocalie, o altă dungă roşie sângerie fiind trasată de-a lungul cotorului. Ca ofiţer de securitate, Smîslov recunoscu imediat codificarea documentului: Ultrasecret. Acces numai cu autorizaţie

prezidenţială. Smîslov ar fi preferat să mai aibă mantaua pe el, căci în biroul şi în cămăruţa de informare parcă se făcuse brusc mai frig. Baranov schiţă un gest către dosar.

— Acesta este Evenimentul din Cinci Martie. Este probabil cel mai strict secret de stat al patriei dumitale. Orice dezvăluire neautorizată a conţinutului dosarului înseamnă condamnare la moarte. S-a înţeles?

— Da, domnule general!

— Ţi s-a autorizat acum accesul la el. Citeşte-l, domnule maior. Mă voi întoarce după dumneata curând.

Baranov plecă şi încuie camera de informare în urma lui.

Smîslov dădu ocol mesei, simţind că în încăpere se face din ce în ce mai frig. Se lăsă să cadă pe un scaun de metal şi trase spre el dosarul cenuşiu. Mintea începuse să-i lucreze cu febrilitate. Cinci martie? Cinci martie? Era ceva legat de această dată, ceva ce nu-şi amintea foarte clar, poate de la lecţiile de istorie. Ceva neplăcut.

Deschise dosarul fără titlu.

*

Generalul îi acordă tânărului ofiţer patruzeci şi cinci de minute. Dosarul nu era voluminos, dar Baranov îşi amintea că, atunci când îi fusese acordată permisiunea să-l citească, îl parcursese uluit, de două ori.

Acum se ridică de la birou şi descuie uşa de la camera de informare. Maiorul Smîslov stătea la masă, iar dosarul închis se afla în faţa lui. Chipul lui pălise puternic sub bronzul pielii şi nu putea să privească în sus. Buzele i se mişcau într-o şoaptă continuă:

— Dumnezeule mare… Dumnezeule…

— Aşa am păţit şi eu, Grigori Andreevici, spuse blând Baranov. Probabil că mai sunt încă vreo treizeci de oameni în toată Rusia care cunosc conţinutul acestui dosar. Eu şi dumneata suntem al treizeci şi unulea şi al treizeci şi doilea.

Generalul închise şi asigură uşa antifonată din spatele lui, apoi se aşează pe un scaun în faţa lui Smîslov. Tânărul privi în sus, stăpânindu-se.

— Care sunt ordinele mele, domnule general? Ordinele adevărate!

— În primul rând, domnule maior, pot să-ţi spun că rezervorul cu antrax se află în continuare la bordul navei. Fireşte, nu a fost aruncat. Dar nu acesta este necazul nostru cel mai mare. Problema noastră este Evenimentul din Cinci Martie!

— Nu înţeleg la ce vă referiţi, domnule general, zise Smîslov, arcuindu-şi sprâncenele.

— În cadrul echipei americane de investigaţie, dumneata vei fi omul nostru de pe Insula Miercuri, continuă Baranov. Vei fi ochii şi urechile noastre. Ne bizuim pe dumneata să evaluezi situaţia de acolo. Dar nu vei opera de unul singur. Un pluton naval special antrenat şi echipat pentru războiul arctic va fi trimis în insulă cu un submarin nuclear. Vor debarca cu puţin timp înainte de sosirea voastră, se vor desfăşura în dispozitiv şi vor rămâne ascunşi. Ţi se va asigura un mijloc de comunicare cu ei, iar ei vor aştepta veşti de la dumneata.

— Ce… ce veşti trebuie să le transmit, domnule general?

— În legătură cu Evenimentul din Cinci Martie, domnule maior. Ofiţerul politic de pe Misha-124 avea ordinul să înlăture orice urme de la locul accidentului. Şi trebuia să distrugă şi nava şi încărcătura de antrax. Dar această misiune nu a fost adusă la îndeplinire. Pe lângă aceasta, toate legăturile cu Insula Miercuri s-au întrerupt înainte de-a se primi confirmarea cu privire la sterilizare.

— Aşadar, echipajul de pe Misha-124 nu a fost salvat? întrebă Smîslov încet.

— Nu era posibil, replică Baranov cu o simplitate posomorâtă. Speranţa noastră cea mai mare este ca ei să fi eliminat toate dovezile despre Evenimentul din Cinci Martie înainte să… Misiunea dumitale este să verifici dacă acest lucru a fost adus la îndeplinire. În cazul acesta sau dacă reuşeşti să distrugi chiar dumneata dovezile, misiunea

comună cu americanii de a distruge antraxul se poate desfăşura aşa cum s-a plănuit în mod deschis.

— Dar ce se întâmplă dacă dovezile nu au fost sau nu pot fi distruse, domnule şi dacă colonelul Smith şi oamenii lui ajung primii la ele?

— Dacă descoperă primii dovezile, domnule maior, atunci nu vor mai părăsi în viaţă insula. Dumneata şi echipa specială veţi avea grijă de asta.

Smîslov se ridică de pe scaun.

— Nu puteţi vorbi serios, domnule general!

— Lumea nu trebuie să afle sub nici o formă de Evenimentul din Cinci Martie! În nici un caz!

Smîslov îşi căuta cuvintele, în încercarea de a găsi o alternativă.

— Domnule general… înţeleg foarte bine natura critică a acestei situaţii, dar de ce nu puneţi echipa specială să distrugă imediat dovezile, înainte de sosirea americanilor?

— Pentru că suntem pe muchie de cuţit! Americanii ştiu de existenţa lui Misha-124. Au aflat că este unul dintre avioanele noastre Tupolev 4. Ştiu că era o platformă de arme biologice. Dacă angajăm acum echipa specială, nu vor avea încotro şi vor încerca să compromită întreaga situaţie. Americanii îşi vor da seama că am ajuns acolo înaintea lor. Vor deveni bănuitori şi îşi vor da seama că încercăm să ascundem ceva. Vor începe să pună întrebări care nu trebuie să fie puse!

Baranov ridică mâna într-un gest de frustrare.

— Lumea s-a schimbat, domnule maior! Avem nevoie de americani ca aliaţi, nu ca duşmani. Dacă află de Evenimentul din Cinci Martie, vor deveni din nou duşmanii noştri.

— Iertaţi-mă, domnule general, dar asasinarea personalului lor de către soldaţii noştri nu va avea aceleaşi consecinţe?

Palma generalului se abătu cu toată puterea pe tăblia mesei.

— Eliminarea americanilor trebuie să fie considerată drept o măsură absolut extremă, o ultimă opţiune pentru a

evita un dezastru total! Contăm pe dumneata, domnule maior, ca să nu se recurgă la această ultimă soluţie.

Baranov scoase un oftat de om în vârstă şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dar, dacă trebuie, trebuie. Este o problemă de mare anvergură şi cu bătaie lungă, Grigori Andreevici. Dacă stricăm din nou relaţiile cu America, Federaţia Rusă poate că va supravieţui. Dar, dacă omenirea şi chiar oamenii noştri află de Evenimentul din Cinci Martie, patria noastră, ca naţiune, este terminată!

Capitolul opt

Anacosta, Maryland

Marele iaht cu motor diesel se materializă din ceţurile Potomacului şi se opri în portul de agrement, ignorând indicatorul galben strălucitor cu inscripţia: TRECEREA INTERZISĂ. PROPRIETATE PRIVATĂ, situat la capătul cheiului unde începeau debarcaderele individuale. Doi lucrători din port, fără nici un fel de semnalmente deosebite, tineri cu părul lung, îmbrăcaţi în pantaloni strâmţi, hanorace căptuşite şi cu încălţăminte adecvată, stăteau şi aşteptau să li se arunce parâmele în timp ce vasul se alinia la chei.

Nimic nu lăsa a se ghici că cei doi angajaţi portuari purtau pistoale automate sub jachete şi nici că timonierul de pe vasul de croazieră avea o puşcă-mitralieră sub marginea cabinei.

Zgomotul motoarelor scăzu în intensitate, transformându-se într-un murmur monoton, în timp ce paletele elicei se roteau din ce în ce mai încet, iar la proră şi la pupă se aruncau cu îndemânare parâmele de ancorare. Imediat se aşeză şi scara şi unicul pasager al iahtului apăru din cabină.

Făcând un gest cu mâna către cei doi marinari de pe debarcader, Fred Klein debarcă şi păşi pe scândurile umezite de ceaţă ale docului. Traversă zona presărată cu pietriş a zonei de depozitare din portul de agrement, trecu pe lângă formele învăluite în umbră ale ambarcaţiunilor de agrement amarate la docurile lor şi îşi continuă drumul către un fel de depozit mare fară ferestre.

Clădirea mare din metal prefabricat verde-închis părea nouă. Aşa şi trebuia. Acum doi ani nu se afla aici. Şi, după toate probabilităţile, peste un an, clădirea sau, în orice caz, conţinutul acesteia avea să fie amplasat în altă parte.

Acesta era sediul şi centrul operaţional al serviciului Operaţiuni Secrete Unu.

Camerele de supraveghere ascunse urmăreau drumul lui Klein, iar încuietorile magnetice se deschiseră în momentul în care se opri în faţa uşii masive din metal antiincendiu.

— Bună dimineaţa, domnule! spuse „portarul” de serviciu şi luă pălăria şi pardesiul lui Klein, aşezându-le cu grijă în cuier, alături de arma de asalt. Astăzi este o zi cam înnorată.

— Aşa este, răspunse amabil Klein. Maggie a sosit deja la magazin?

— Acum o jumătate de oră, domnule.

— Într-o zi am să-i ard o mamă de bătaie, murmură Klein. Continuă să meargă apoi pe coridorul central. Nu se întâlni cu nimeni în hol, dar din spatele uşilor cenuşii duble şi anonime se auzea un murmur înfundat de voci şi răzbătea zumzetul monoton al aparaturii, amintind de funcţionalitatea construcţiei.

La capătul coridorului se afla apartamentul comandantului.

Biroul din faţă reprezenta vizuina tehnică a lui Maggie Templeton. Întreaga încăpere era o staţie de lucru plină de computere, dominată de prezenţa unui birou uriaş pe care se aflau trei monitoare cu ecranul plat de o sută de centimetri. Un alt set de ecrane se afla pe peretele din faţă. Bonsaiul ei preferat şi o fotografie în ramă de argint reprezentându-l pe soţul ei decedat rămăseseră singurele lucruri care aminteau faptul că Maggie Templeton era o fiinţă umană.

Femeia blondă ridică ochii de la ecranul principal şi zâmbi când cardul-cheie al lui Klein trecu prin fanta de securitate a uşii.

— Bună dimineaţa, domnule Klein! Sper că aţi călătorit bine astăzi.

— Pentru mine nu este niciodată suficient de bine, mârâi Klein. Într-o zi am să-i vin eu de hac sadicului care a avut ideea strălucită de a instala sediul celui mai prost marinar din lume într-un club de iahting.

— Dar trebuie să recunoaşteţi că este o acoperire excelentă, chicoti ea.

— Nu prea; faptul că sunt verde la faţă şi am ameţeli şi greţuri tot timpul ar putea da totul peste cap. Ce avem în dimineaţa asta?

Maggie Templeton îşi reluă instantaneu aerul profesional.

— Grupul de inserţie Trent Bravo se descurcă bine. Şeful de echipă raportează că personalul şi echipamentul se află la sol în Myanmar şi că omul lui a reuşit să stabilească legătura cu liderul Uniunii Naţionale Karen.

Klein dădu mulţumit din cap. Îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse cu grijă ochelarii de câteva picături de ceaţă.

— Ce mai e nou în legătură cu operaţiunea Insula Miercuri?

— Jon îi va contacta pe membrii americani ai echipei la Seattle, iar pe ofiţerul de legătură rus în Alaska, mâine. Echipamentul este pe poziţie, iar elicopterul a fost achiziţionat de la Pole Star.

— Avem vreo problemă cu Langley în legătură cu detaşarea doamnei Russell la noi?

— Ca de obicei, mormăieli, gemete, jeluiri şi plângeri. Maggie ridică privirile de pe ecran. Dacă îmi daţi voie, domnule, preşedintele Castilia va trebui să ia o decizie în legătură cu relaţia noastră de lucru cu foştii noştri angajatori.

Klein oftă şi îşi aşeză din nou ochelarii pe nas.

— Se poate, Maggie, dar, aşa cum spunea nemuritoarea Scarlett O'Hara, „E şi mâine o zi". Altceva pentru astăzi?

— O şedinţă programată cu grupul Operaţiuni Sud-Americane la ora zece şi poate că doriţi să aruncaţi o privire pe dosarul „Spre luare la cunoştinţă". Am făcut o listă de contrabandişti cunoscuţi de arme despre care se crede că au şi interesul şi resursele necesare pentru a se ocupa de situaţia de pe Insula Miercuri. Este o lectură interesantă. I-am semnalat, de asemenea, pe aceşti oameni şi organizaţiile lor la toate punctele de informaţii de care

dispunem. Orice activitate neobişnuită din partea lor va fi raportată imediat.

— Bravo, Maggie! Te-ai descurcat foarte bine, ca de obicei.

Toţi directorii trebuie să aibă o secretară care să ştie să citească gândurile şi să prevadă viitorul.

Biroul lui era mult mai mic şi mai slab dotat şi se afla în spatele biroului lui Maggie. Cele câteva ornamente personalizate – o fotografie a pământului din satelit, de dimensiunea unui afiş, hărţile din perioada elizabetană şi un glob pământesc mare datând din secolul al XVIII-lea – aveau menirea să-i amintească limitele responsabilităţilor sale.

Pe biroul lui de dimensiuni medii se afla un singur monitor, alături de o tavă cu un serviciu de cafea pentru o singură persoană, un termos de inox aburind şi o brioşă cu unt pe o farfurie acoperită cu un şervet.

Klein zâmbi. Îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă pe spătarul scaunului. Se instală la birou şi îşi turnă prima ceaşcă de cafea. Bătu cu mâna în tasta de spaţiu de pe tastatură, iar monitorul prinse viaţă.

În timp ce sorbea din cafea, pe ecran se perindară mai multe titluri de fişiere. Maggie le aranjase în ordinea priorităţii.

DEALERI ILICIŢI DE ARME – IMPLICARE INTERNAŢIONALĂ
GRUPUL KRETEK
ANTON KRETEK

Urma o fotografie, mărită la computer şi făcută, după cum se vedea, cu un teleobiectiv. În fotografie se distingea un bărbat înalt, cu trăsături aspre, care stătea pe puntea unui iaht mare, particular şi se uita în direcţia camerei.

Anton Kretek era un amalgam de contradicţii. Părul lui roşiatic, rărit contrasta cu barba neagră, viguroasă, cu numai câteva fire cărunte. Umerii laţi şi braţele musculoase şi lungi emanau o putere reală, în contrast cu pântecele

care se revărsa peste costumul de baie minuscul; şi, deşi în jurul ochilor se vedeau ridurile de expresie provocate de râs, ochii ca atare erau reci şi opaci ca ai unei cobre regale.

Klein decise că acestui om îi plăcea foarte mult să râdă, dar de lucruri pe care o fiinţă omenească normală nu le-ar fi considerat deloc amuzante.

Urma apoi una dintre prezentările foarte reuşite ale lui Maggie Templeton, esenţa distilată a documentaţiei despre Kretek. Instinctul îi dicta fară greş femeii ce anume trebuie să ştie Klein despre acest om şi organizaţia lui:

Interpolul şi alte agenţii occidentale de informaţii care s-au ocupat de Anton Kretek nu sunt sigure dacă acesta este adevăratul nume al dealerului de arme sau un pseudonim. Datele respective s-au pierdut în haosul dezintegrării Iugoslaviei. Se ştie că este croat, de undeva din apropiere de graniţa italiană a acestui stat dispărut.

În accepţiunea balcanică a noţiunii, croaţii sunt, teoretic, slavi sudici de religie romano-catolică, folosesc alfabetul latin, spre deosebire de „sârbi”, care sunt slavi sudici de religie ortodoxă, care utilizează alfabetul chirilic.

Din câte se ştie, Kretek nu ţine de nici un fel de religie organizată. Dealerul de arme reprezintă o raritate în mijlocul pasiunilor rasiale, religioase, politice şi tribale din Europa Centrală. Se pare că este absolut arasial, apolitic, areligios şi atribal. Ca orice posesor al unei mentalităţi pur criminale, era preocupat exclusiv de propria supravieţuire. Până în momentul de faţă, eforturile lui în această privinţă au fost încununate de succes.

Kretek se laudă că şi-a înfiinţat organizaţia cu un singur camion de încărcătoare de puşcă furate dintr-un depozit al armatei iugoslave. De la aceste începuturi modeste, în cincisprezece ani, Grupul Kretek s-a transformat într-o maşină multimilionară criminală de contrabandă cu arme, contribuind la aprovizionarea şi întreţinerea tuturor conflictelor armate mai mari şi mai mici din Orientul Mijlociu şi din bazinul mediteraneean.

Grupul Kretek este amorf, ca o caracatiţă care îşi întinde şi îşi retrage în permanenţă tentaculele. Se ştie clar că există un cap, un grup foarte restrâns de persoane de încredere unite în jurul lui Kretek însuşi şi o reţea, în permanentă schimbare, de mercenari, angajaţi, bande şi subbande, folosite la câteva operaţiuni şi apoi abandonate.

Natura amorfă a Grupului Kretek este o măsură de securitate. În plus, relaţiile dintre aceşti „subcontractori" şi nucleul Grupului Kretek se prezintă ca o tulburătoare istorie plină de morţi violente şi dispariţii subite, astfel încât nu există dovezi acceptabile din punct de vedere juridic care să confirme legătura dintre Kretek şi operaţiunile lui.

Nu se cunoştea nici un sediu fix al Grupului Kretek. La fel ca mulţi despoţi înaintea lui, învăţase ce înseamnă mobilitatea pentru supravieţuire. Sediul grupului său era în permanentă mişcare în cadrul statelor balcanice mai puţin stabile şi reglementate, fără să ofere vreodată o ţintă fixă. Pe vremea când nu era decât un simplu executant dur şi nemilos, Kretek învăţase să aprecieze folosirea telecomunicaţiilor moderne în domeniul afacerilor, pentru a-şi putea menţine controlul asupra întreprinderilor lui atât de aparte şi de dispersate.

Cadavrul Iugoslaviei sale natale îi oferea lui Kretek largi posibilităţi de recrutare. În provincia Kosovo, miliţiile sârbe şi gherilele albaneze se măcelăreau reciproc cu ajutorul oferit fără discriminare amândurora de Grupul Kretek şi se mai spunea că acesta este principalul intermediar în afacerile secrete cu arme dintre dictatorii Slobodan Milosevic şi Saddam Hussein.

După ce Hussein fusese înlăturat de la putere, iar forţele NATO impuseseră silit pacea în faţa diverşilor combatanţi balcanici, Kretek îşi lărgise câmpul de acţiune, iar principalii lui clienţi deveniseră luptători în cadrul războiului civil sudanez şi în facţiunile teroriste din Orientul Mijlociu.

Un motiv mai recent de îngrijorare îl constituie faptul că Anton Kretek nu se mai mulţumeşte în vremea din urmă cu marjele de profit pe care le obţine de pe urma muniţiei convenţionale. Există indicii că Grupul Kretek încearcă să

pătrundă pe piaţa ABC: arme atomice, biologice şi chimice. Există temerea că Anton Kretek ar putea repurta succese la fel de mari în acest nou domeniu de operare ca şi în celelalte acţiuni criminale anterioare.

Un fragment scurt fusese subliniat la sfârşitul informării.

Note personale pentru Director:

A: După părerea asistentului executiv, Grupul Kretek reprezintă un exemplu clasic de organizaţie care va vedea în cazul Misha-124 o ocazie admirabilă. Grupul este foarte mobil, flexibil, adaptabil, îşi asumă imediat riscuri şi nu cunoaşte îndurare.

B: Dincolo de parametrii curenţi ai situaţiei de pe Insula Miercuri, trebuie să subliniem că Grupul Kretek este în mare măsură o operaţiune „cu un singur om”. Eliminarea lui Anton Kretek ar duce probabil la dizolvarea grupului şi ar mări stabilitatea în mai multe domenii de interes ale SUA. Din nou, în opinia asistentului executiv, Anton Kretek este calificat pentru a deveni subiectul unei operaţiuni de sancţionare, dacă se va reuşi stabilirea locaţiei sale şi dacă vor fi disponibile mijloacele necesare.

Klein zâmbi posomorât – la unele specii, femela este mai periculoasă decât masculul. Maggie Templeton avea probabil dreptate. Aceasta era faţa unui potenţial duşman. Oamenii ca Anton Kretek vor vedea în cele două tone de antrax scăpat de sub control o oportunitate excepţională.

Şi poate că Maggie avea dreptate şi în altă privinţă: lumea va deveni mai bună fară de-alde Anton Kretek.

Capitolul nouă

Coasta de Răsărit a Adriaticii

Mareea încetase, marea era liniştită şi stelele licăreau printr-un nor spart deasupra fâşiei late de nisip de culoare închisă, alternând cu pete mari de umbră. Deasupra plajei se vedeau dunele, ancorate parcă de un fir de păr şi presărate cu petice de iarbă şi bolovani din ciment neprelucrat. Lăsate de mult în voia păsărilor de mare care îşi făcuseră cuib aici, fortificaţiile părăsite erau o expresie concretă a iluziilor paranoice ale ultimului guvern de tristă amintire condus de Enver Hoxha.

Dincolo de dune se întindeau dealurile posomorâte şi împădurite ale Albaniei.

În noapte huruiau nişte motoare, iar cele două vehicule – un camion vechi, marca Mercedes cu botul turtit şi un Range Rover ceva mai nou – înaintau încet pe drumul de acces spre plajă, folosind numai lumina slabă a lămpilor de staţionare.

Ajuns la locul de acces, micul convoi se opri şi doi bărbaţi purtând pantaloni largi şi jachete de piele specifice clasei muncitoare din Albania săriră din Mercedes şi îşi ocupară poziţiile ca să acopere drumul. Fiecare dintre ei avea o mitralieră de fabricaţie croată cu amortizor cilindric de zgomot înşurubat la ţeavă.

Era foarte puţin probabil să se aventureze cineva pe această fâşie pustie de plajă la acea oră matinală. Dar, dacă ar fi fost aşa, fie el poliţist sau ţăran, omul ar fi fost mort.

Camioanele îşi continuară drumul încă vreo jumătate de kilometru în susul plajei către o fâşie mai lată de nisip bogat, apoi se opriră. Alţi şase oameni înarmaţi coborâră din cele două maşini, ocupându-şi poziţiile cu mişcări agile, îndelung exersate. În timp ce doi dintre bărbaţi stăteau

lângă capota cabinei camionului, uitându-se la cer, ceilalţi se răspândiră creând o pistă de aterizare.

Oamenii scoaseră nişte tuburi de cupru încărcate cu substanţe chimice speciale şi le scuturară puternic pentru a le face să strălucească. Le înfipseră apoi în nisip la intervale mari unul de altul, formând un şir dublu. În câteva clipe, conturul unei piste de aterizare create ad-hoc deveni vizibil în întunericul albăstrui al nopţii, dar invizibil de dincolo de dune. Oricine ar fi trecut pe deasupra ar fi observat cu uşurinţă pista improvizată.

Oamenii se întoarseră la vehicul şi aşteptară cu mâinile pe pistoale şi pe automate. În timp ce limbile ceasornicelor se apropiau de ora stabilită, din depărtare începu să se audă huruitul monoton al motoarelor şi apoi umbra unor aripi trecu pe deasupra capetelor, paralel cu plaja şi cu luminile stinse. Şeful echipei, un bărbat solid cu barba roşcată, îmbrăcat în pantaloni reiaţi şi un pulover gros, îndreptă o lanternă puternică spre avion. Două lumini scurte, pauză şi din nou două lumini.

Acesta reprezenta unul dintre mecanismele de supravieţuire ale lui Anton Kretek: să fie pe teren la faţa locului şi să supravegheze personal cât mai multe dintre operaţiuni. Era o modalitate foarte bună de a şti în cine poate avea încredere şi pe cine trebuie să elimine.

Avionul, un Dornier 28D de transport cu două motoare şi aripile fixate sus, mai făcu un tur pe deasupra câmpului, apoi se pregăti de aterizare. Lăsă motoarele să meargă mai încet şi se aşeză între cele două rânduri de beţe luminoase. Trenul de aterizare se lovi de nisipul umed şi înaintă fâşâind uşor.

Kretek îndreptă din nou lumina lanternei către avion, ghidându-l spre locul de oprire dintre camioane. Elicele Dornierului continuau să se învârtă, în momentul în care trapele laterale se deschiseră şi din interior apăru o singură siluetă.

Bărbatul mic de statură, brunet şi zvelt părea extrem de neliniştit. Era un arab palestinian cu ochii în continuă

mişcare – nu avea încredere nici în mediu, nici în tovarăşii de acţiune.

— Bună seara, prietene, bună seara! strigă bărbatul solid cu barba roşcată, acoperind zgomotul motoarelor. Bine ai venit în frumoasa Albanie!

— Tu eşti Kretek? întrebă palestinianul.

— Aşa am fost acuzat de mai multe ori, răspunse Anton Kretek, punând lanterna pe capota Range Roverului.

Dar arabul nu avea chef de glume.

— Ai adus materialele?

— Tocmai de aceea ne aflăm amândoi aici, prietene.

Traficantul de arme se îndreptă către camionul Mercedes.

— Vino să te convingi singur.

La lumina unei singure lanterne, cutiile grele de carton ceruit erau descărcate din bena camionului; erau marcate cu litere chirilice şi cu semnul internaţional de avertizare pentru explozivi puternici şi foarte periculoşi. Kretek făcu semn ca una dintre cutii să fie pusă deoparte şi scoase un briceag, desfăcu lama şi tăie banda de plastic de pe capacul cutiei. Ridică apoi capacul şi lăsă să se vadă piesele ambalate în hârtie cernită. Desfăcu ambalajul şi scoase la iveală un material dens, de consistenţa chitului şi culoarea margarinei.

— Plastic Semtex de tip militar, preciză Kretek arătând spre el. O mie două sute de kilograme, fabricat cu mai puţin de o lună în urmă şi foarte stabil. Garantat pentru a ucide evrei şi pentru a-i trimite pe voluntarii voştri devotaţi spre cele şaptezeci şi două de hurii cu zâmbetul pe buze!

Capul arabului se repezi în sus, cu o scânteie de mânie în ochii lui negri, expresivi. Era furia unui fanatic care se confrunta cu un negustor.

— Atunci când rosteşti numele luptătorilor sfinţi ai lui Mohamed şi al eliberatorilor poporului palestinian, trebuie să vorbeşti cu respect!

Ochii traficantului de arme se întunecară, privirea lui devenind opacă şi rece.

— Fiecare dintre noi eliberează câte ceva. În ce mă priveşte, eu eliberez bani. Ai primit marfa; acum vreau să văd plata – şi la naiba cu Mohamed şi poporul palestinian.

Arabul se pregătea să riposteze, dar zări cercul de chipuri slave mohorâte care se strângea în jurul lui în lumina slabă a lanternei. Scoase încruntat un plic de hârtie groasă din buzunarul jachetei şi îl aruncă pe cutia deschisă de explozivi.

Kretek luă plicul. Îl deschise, numără pachetele de euro legate cu elastic şi verifică bancnotele.

— E bine, spuse el în cele din urmă. Încărcaţi!

Cele o mie două sute de kilograme de exploziv puternic fură încărcate în avionul de transport. Echipajul de pe Dornier fixă şi echilibră încărcătura letală. În câteva minute, ultima cutie fu încărcată şi arabul care plătise pentru ea se urcă în avion fără un cuvânt de rămas-bun şi fară să se uite în urmă. Uşile fuzelajului se trântiră şi se închiseră, iar elicele motoarelor începură să se învârtă la turaţie maximă, împroşcându-i cu nisip pe contrabandişti.

Dornierul porni în viteză de-a lungul pistei slab luminate. Se ridică spre cerul negru, execută un viraj peste Adriatica şi zgomotul motoarelor se pierdu apoi în depărtare.

Oamenii lui Kretek se împrăştiară ca să adune jaloanele strălucitoare, într-o oră-două toate urmele vor fi şterse de flux.

Kretek şi adjunctul lui se îndreptară spre Range Rover.

— Nu sunt foarte încântat de chestia asta, Anton, spuse Mihail Vlahovic, dându-şi jos arma de pe umăr. Mai îndesat şi mai chel decât Kretek, fostul ofiţer din armata sârbă era unul dintre cadrele de elită din Grupul Kretek şi îşi permitea să i se adreseze şefului pe numele mic. Joci un joc riscant cu oamenii ăştia.

Vlahovic era unul dintre cei care se bucurau şi de privilegiul suprem de a pune sub semnul îndoielii deciziile de comandant ale lui Anton Kretek, fără a fi ucis pentru aceasta.

— De ce ar trebui să fiu îngrijorat, Mihail? Kretek chicoti încântat, bătându-l uşor pe umăr pe camaradul său. Am

întâmpinat avionul lor. Am livrat marfa aşa cum am promis. Am primit plata aşa cum ne-am înţeles şi au plecat. Ne-am îndeplinit toate obligaţiile din contract. Cât despre ceea ce se va întâmpla de acum înainte, cine poate şti?

— Dar acesta va fi cel de-al doilea transport al lor care se va pierde. Arabii vor intra la bănuieli!

— Aiurea, arabii sunt întotdeauna bănuitori. Sunt tot timpul convinşi că cineva încearcă să-i persecute. Dar asta poate fi o treabă bună. Putem să profităm de ei.

Kretek se opri lângă portiera Range Roverului. Întinse mâna prin geamul lăsat şi deschise compartimentul pentru mănuşi.

— Când vom negocia următoarea serie de arme cu Jihadul, vom da vina pe cine trebuie. O să le spunem că agenţii Mossadului israelian operează în Balcani şi încearcă să se interpună în fluxul de arme destinate Orientului Mijlociu. În afara faptului că obişnuiesc să urască pe toată lumea, arabii îi duşmănesc în mod special pe evrei. O să fie încântaţi să dea vina pe ei pentru pierderea muniţiei.

Kretek se îndreptă ţinând în mână o cutie de metal cenuşiu de dimensiunea unui cartuş de ţigări. Scoase din cutie o antenă şi apăsă apoi pe întrerupător. Sclipirea unei lumini verzui fu răspunsul la gestul lui.

— Ai de gând să le vorbeşti despre evrei, Anton? întrebă sceptic Vlahovic.

— Şi de ce nu? Ăsta e adevărul, nu-i aşa? E vina evreilor. Prietenii noştri terorişti sunt nişte clienţi admirabili. Ne plătesc bani buni pentru armele şi explozivii pe care îi furnizăm. Merită să ştie adevărul… Kretek desfăcu clapa de siguranţă de pe cheia principală a transmiţătorului…, dar nu chiar tot adevărul. Nu e nevoie să pomenim şi despre banii la fel de buni pe care îi plăteşte Mossadul pentru ca aceste arme şi muniţii să nu ajungă niciodată la destinaţie.

Kretek apăsă butonul cu degetul lui mare butucănos şi bătătorit. Departe în noapte, receptorul instalat cu grijă într-un pachet de Semtex reacţionă imediat la impulsul electronic. Deasupra Adriaticii se văzu o lumină strălucitoare şi se auzi o bubuitură puternică în momentul

în care Dornierul cu tot echipajul şi cu încărcătura lui se fărâmiţau în mii de bucăţele.

— Acesta este secretul afacerilor reuşite, Mihail, spuse Kretek cu un aer satisfăcut. Trebuie să te străduieşti în permanenţă să mulţumeşti cât mai mulţi clienţi.

*

Vechea fermă înconjurată cu ziduri, construită înainte de naşterea lui Napoleon, fusese ocupată succesiv de generaţiile aceleiaşi familii timp de trei secole la rând. În Statele Unite ar fi fost un obiectiv turistic important. În Albania nu era decât una dintre nenumăratele clădiri dărăpănate dintr-un ţinut lăsat în paragină.

În ultimii peste cincizeci de ani, diverse guverne le promiseseră ocupanţilor fermei că se va introduce electricitatea „curând”, dar aceasta apăruse abia acum, odată cu sosirea generatoarelor Honda ale sediului Grupului Kretek.

Saltelele de paie şi mobila rudimentară, executată artizanal, fuseseră scoase dintr-unul dintre dormitoarele pline de igrasie şi înlocuite cu birouri pliante de campanie, cu telefoane prin satelit şi aparatură modernă de comunicaţii. Forţele de pază se încartiruiseră în hambar, iar pichetele lor de camuflaj izolaseră ferma de orice contact cu lumea din afară, vehiculele de transport fiind ascunse în clădirile exterioare.

Membrii unităţii de comandă de la sediu erau obişnuiţi cu aceste cazări temporare. Nu rămâneau niciodată în acelaşi loc mai mult de şapte zile la rând. O săptămână într-o vilă de odihnă pe litoralul românesc, următoarea la etajul cel mai de sus al unui hotel de lux din Praga, a treia pe un vas de croazieră, undeva, în Marea Egee, sau, ca acum, la o fermă uitată de lume din Albania.

Să nu oferi niciodată duşmanului o ţintă fixă – acesta era unul dintre preceptele fundamentale de supravieţuire ale lui Kretek. Tentaţia de a se relaxa şi de a se desfăta în viaţa de huzur pe care i-o permiteau succesele obţinute era

câteodată copleşitoare, dar negustorul de arme ştia că acesta este drumul către dezastru.

Era bine ca băieţii să vadă că Şeful avea în continuare ochiul ager şi pumnul de fier şi că nu se temea la vederea sângelui. În felul acesta se menţinea disciplina.

— Cum a mers, Anton? întrebă şeful comunicaţiilor grupului în momentul în care traficantul de arme intră pe uşa scundă în încăperea care servea drept bucătărie şi living.

— Nici o problemă, prietene, mormăi amabil Kretek. Poţi să-i contactezi pe palestinieni şi să le spui că transportul a pornit spre ei. Dacă o să şi ajungă…

Kretek îi aruncă o privire lipsită de expresie şi ridică din umerii lui largi. Oamenii aşezaţi în jurul mesei ştiau că trebuie să râdă.

În lumina singurului bec golaş care atârna de pe una dintre grinzile tavanului, încăperea părea desprinsă dintr-un tablou din secolul al XVIII-lea: plafonul era scund, pereţii văruiţi în alb, un cămin mare servea atât pentru încălzitul camerei, cât şi pentru gătitul mâncării; zidul de deasupra lui era înnegrit de fum. Scândurile de stejar ale podelei fuseseră roase de tălpile care călcaseră pe ea sute de ani la rând, iar uşa de intrare din exterior, scundă şi îngustă, avusese iniţial destinaţia de a stăvili eventualul atac al bandiţilor sau al duşmanilor familiei.

Dar nu putea servi drept mijloc de apărare împotriva bandiţilor care se autoinvitau în casă. Proprietarul fermei şi fiica acestuia în vârstă de paisprezece ani stăteau în tăcere în apropierea căminului, adoptând vechiul mod de apărare al ţăranului: să treacă cât mai neobservat.

— Ah, Gleska, iubita mea, ai aşteptat întoarcerea cavalerului tău cu o ceaşcă de ceai fierbinte – exact ceea ce trebuie într-o dimineaţă rece ca asta!

Fără să rostească o vorbă, fata luă ceainicul de pe plită şi îl aduse la masă, umplând unul dintre paharele de sticlă fumurie cu ceaiul tare, fiert de două ori. Kretek se lăsă să cadă pe scaunul liber de lângă pahar şi o ciupi pe fată de fese prin rochia subţire de bumbac.

— Mulţumesc, iubire. Am să mă încălzesc cu puţin ceai fierbinte şi imediat după ce îmi termin treaba am să te încălzesc şi pe tine.

Cu un muget feroce o trase spre el şi îşi îngropă faţa în sânii aproape inexistenţi ai fetei, ceea ce provocă alte râsete groase din partea tovarăşilor lui.

În ochii tatălui care stătea lângă foc se aprinse o flacără de furie neputincioasă, care dispăru însă imediat. Fusese foarte încântat când închiriase ferma acestor oameni pentru bani buni, o sumă pe care ar fi câştigat-o în cinci ani de muncă grea. Pe atunci nu ştiuse că îşi va închiria şi propria fiică. Dar era albanez şi înţelegea regula puştii. Oamenii cu puşcă stabileau regulile, iar indivizii aceştia aveau foarte multe puşti. Fata va supravieţui şi ei odată cu ea, aşa cum supravieţuiseră ţăranii albanezi întotdeauna: răbdând.

Kretek dădu drumul fetei şi îşi puse zahăr în ceai dintr-o cutie crăpată de pe masă.

— S-a mai întâmplat ceva nou cât timp am livrat noi marfa, Crencleu?

— Am primit doar un e-mail, domnule. Omul care răspundea de comunicaţii îi dădu peste masă o foaie de hârtie. Pe adresa dumneavoastră personală, cu codul de casă.

Kretek despături hârtia şi studie mesajul. Un rânjet de lup se lăţi încet pe chipul lui.

— Veşti bune de la familie, prieteni, anunţă el în cele din urmă. Chiar foarte bune.

Jovialitatea forţată dispăru, iar el îşi ridică privirea rece şi distantă.

— Crencleu, anunţă punctul nostru canadian că operaţiunea arctică va continua şi trebuie să înceapă imediat pregătirile. Convoacă echipa specială şi dă-le întâlnire la punctul de plecare din Viena. Mihail…

— Da, domnule, încuviinţă crispat ofiţerul executiv. Era clar că bătrânul lup prinsese din nou o urmă, de astă dată a celei mai mari prăzi din istoria grupului. Acum câteva zile, când auzise pentru prima dată de planul arctic, Vlahovic nu

fusese prea încântat. Părea o situaţie-limită, cu consecinţe foarte grave. Dar acum, până şi sârbul cel dur se lăsase antrenat în febra aventurii.

— Informează toate departamentele să încarce totul şi să pornească la drum. Vreau să fim plecaţi în… Kretek făcu o pauză, iar privirile lui alunecară spre sobă şi spre silueta subţirică de lângă ea. Rasa albaneză nu fusese niciodată vestită pentru frumuseţea exemplarelor ei feminine, iar copila aceasta nu făcea excepţie, dar se afla acolo, era tânără şi fusese plătită… Peste o oră şi jumătate.

Dorea să-şi scoată banii cu micuţa Gleska înainte ca ea şi restul familiei să piară în flăcările incendiului tragic care le va cuprinde ferma.

Capitolul zece

Aeroportul Internaţional Tacoma din Seattle

În Pacificul de Nord-Vest toamna înseamnă ceaţă. Luminile de aterizare ale avioanelor care se balansau pe piste erau ca nişte comete prin norii groşi, partea superioară a hotelurilor din preajma aeroportului dispărea în amurgul tot mai cenuşiu, iar ferestrele lor se topeau într-o lumină galbenă difuză amestecată cu ceaţa.

În timp ce ascensorul urca pe faţa exterioară a turnului hotelului Doubletree, Jon Smith privea contururile ascuţite şi detaliile care dispăreau în noapte. Purta o salopetă militară verde şi era singur. Deocamdată. Dar situaţia se va schimba curând. Se îndrepta spre ceilalţi membri ai echipei, dintre care unul era străin, iar celălalt nu tocmai prieten.

Nu putea da vina pe Fred Klein pentru faptul că optase pentru această formulă. Alegerea directorului fusese logică. Lucrase cu Randi Russell şi altădată. Fuseseră aruncaţi de soartă împreună şi în alte misiuni, ca şi când destinul ar fi vrut să le împletească potecile vieţii. Smith recunoştea că femeia era un executant de primă clasă: avea experienţă, era devotată, extrem de inteligentă şi poseda diverse talente ciudate şi capacitatea de a acţiona cu maximum de cruzime la nevoie.

*

Dar toate aveau un preţ.

Uşile ascensorului se deschiseră cu un uşor huruit şi Smith intră pe uşa roz cu ornamente de bronz a restaurantului de la ultimul etaj. Şefa de sală ridică întrebător privirile de la pupitrul său.

— Numele meu este Smith. O caut pe doamna Russell şi grupul ei.

Fata ridică o sprânceană şi îl analiză o clipă cu priviri curioase.

— Da, domnule. Pe aici, vă rog!

Îl conduse pe Smith de-a lungul holului cu lumină difuză. Înăbuşit de covorul gros de sub picioare, zgomotul paşilor nu acoperea murmurul subtil al muzicii şi zumzetul discret al conversaţiilor. Şi atunci, Smith înţelese motivul sclipirii de curiozitate din ochii şefei de sală.

Randi alesese o masă în colţul cel mai retras al restaurantului, izolată parţial de restul clienţilor printr-un paravan mobil şi câteva plante ornamentale. Era o masă menită să le asigure intimitatea necesară pentru întâlnirea care urma să aibă loc. Dar putea servi foarte bine şi pentru o întâlnire romantică, numai că Smith nu se întâlnea cu o femeie frumoasă, ci cu două.

El zâmbi în sinea lui. Spera că şefa de sală se va delecta cu fantezia sa referitoare la acest *menage a trois.* Habar n-avea cât de mult greşea.

— Bună, Randi! Nu ştiam că poţi să pilotezi elicopterul.

Randi ridică privirea şi dădu din cap cu un aer glacial.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Primele clipe erau întotdeauna stânjenitoare. Simţea din nou vechea împunsătură în stomac. Deşi Sophia Russell era sora mai mare, ea şi Randi erau ca două surori gemene. Odată cu trecerea timpului, asemănarea părea să se accentueze, devenind de-a dreptul tulburătoare.

Uneori se întreba ce vedea Randi când se uita la el. Cu siguranţă, nimic plăcut.

Randi purta în seara aceasta un taior negru cu o fustă care îi punea în valoare părul auriu, strălucitor. Ochii ei negri îi susţinură o clipă privirea, apoi se îndreptară în altă parte.

— Domnule locotenent-colonel Smith, v-o prezint pe doamna profesor Valentina Metrace.

Ochii acesteia erau cenuşii şi ieşeau de sub un breton gros de culoarea cerului nopţii; privirea ei uşor amuzată o întâlni pe a lui. Profesoara era îmbrăcată şi ea tot în negru, un costum de seară din satin, care se modela pe silueta ei

cu rotunjimi plăcute, lăsând să se înţeleagă că femeia nu purta prea multe alte lucruri pe dedesubt.

— Trebuie să fie cumplit să stai la un motel, spuse ea şi îi întinse mâna. Avea o voce joasă, cu un uşor accent britanic.

Mâna stătea întinsă cu palma în jos, nu pentru a fi sărutată, ci pentru ca degetele ei fine să fie strânse, aşa cum ar fi acceptat cineva de sânge regal atingerea unui muritor de rând. Fără îndoială Valentina Metrace era o femeie atrăgătoare, conştientă de farmecul său, căreia îi plăcea să le amintească bărbaţilor acest lucru.

Tensiunea se risipi şi Smith apucă mâna care i se oferise, reţinând-o o clipă. Comandă apoi o bere în afara vinului alb al lui Randi şi a paharului de martini al Valentinei Metrace.

— Foarte bine, spuse el, coborând vocea ca să nu se audă până la cea mai apropiată masă ocupată. Aşa cum s-a stabilit, mâine plecăm de aici cu zborul opt patruzeci şi cinci al companiei Alaskan Airlines spre Anchorage. Echipamentul nostru şi elicopterul ne aşteaptă acolo. Tot acolo va veni şi ofiţerul rus de legătură, un anume maior Grigori Smîslov de la Forţele Aeriene ale Federaţiei Ruse. De la Anchorage vom zbura singuri la Sitka. Acolo ne va prelua nava americană *Alex Haley,* spărgătorul de gheaţă al Pazei de Coastă, care ne va duce în apropierea Insulei Miercuri.

— Şi cine suntem? întrebă Randi – o întrebare care ar fi putut să pară ciudată pentru cineva care nu era la curent cu problemele.

— Povestea de acoperire pentru această misiune ne va permite să ne păstrăm în cea mai mare parte identitatea, răspunse Smith. În calitatea mea de locotenent-colonel, Jon Smith, de profesie medic militar, voi fi patologul expediţiei, ataşat pe lângă arhivele Departamentului Apărării. Principala mea preocupare o va constitui recuperarea şi identificarea cadavrelor echipajului cu ajutorul probelor de medicină legală.

Doamna profesor Metrace va fi în esenţă ceea ce este în realitate: consultant civil pe probleme de istorie, având un contract cu Departamentul Apărării. Misiunea ei va fi, vom

spune, să identifice avionul, în cazul în care este vorba despre o epavă a unui aparat B-29 al Forţelor Aeriene ale SUA. Iar maiorul Smîslov va îndeplini cam aceleaşi sarcini, dacă vom constata că este vorba despre un avion rusesc de tipul TU-4. Vom susţine varianta că nu se cunoaşte cu exactitate originea bombardierului; cel puţin până ajungem la locul accidentului.

În ceea ce te priveşte pe tine, Randi, din acest moment eşti pilot civil autorizat al Administraţiei Naţionale a Oceanelor şi Atmosferei. Expediţia în Insula Miercuri este un proiect ştiinţific multinaţional, iar Administraţia Naţională a Oceanelor şi Atmosferei şi Paza de Coastă a SUA ne asigură sprijin logistic. Aceasta include şi plasarea şi recuperarea personalului. Tu şi *Alex Haley* sunteţi trimişi acolo pentru a-i recupera pe membrii expediţiei înainte de instalarea iernii polare. Numele tău este probabil cel adevărat, iar documentele de identitate contrafăcute vor însoţi echipamentul special.

Privirea ei se îndepărtă pentru o clipă de tăblia mesei.

— Aş putea să ştiu pentru cine lucrez cu adevărat?

Lui Smith îi părea rău că răspunsul lui avea s-o dezamăgească.

— Eşti pilot civil autorizat în cadrul Administraţiei Naţionale a Oceanelor şi Atmosferei.

Simţi cum Randi se încordează. Probabil că superiorii ei o informaseră că în jocul operaţiunilor secrete a apărut un actor nou. O nouă organizaţie de elită care acţiona în afara autorităţii de la Langley, dar care avea dreptul să folosească resursele CIA după cum considera de cuviinţă. Din proprie experienţă, Randi înţelesese probabil că Smith făcea parte din această organizaţie nouă. Dar era supărător pentru un veteran din domeniul acestor operaţiuni să fie dat deoparte în felul acesta. În această privinţă, Jon nu avea ce să facă. Secţiunea Unu putea fi dezvăluită numai în caz de necesitate şi, ca să fim sinceri, Randi nu trebuia să ştie de existenţa ei, ci doar să se supună ordinelor.

— Înţeleg, spuse ea crispată. Presupun că în această misiune voi primi ordine de la tine.

— De la mine sau de la doamna profesor Metrace.

Randi întoarse brusc capul şi se uită la Valentina. Agenta secretă abia dacă ridică o sprânceană; duse paharul la buze şi luă o înghiţitură de martini.

Situaţia era din ce în ce mai bună. Faptul că fusese numită în poziţie subordonată în cadrul echipei nu putea decât s-o ofenseze şi mai tare pe Randi. Ce îi spusese instructorul de ascensiuni montane? Că nu mai ştia cum să comande o echipă? La naiba, probabil că ar face bine să-şi amintească acum cât mai repede.

— Doamna profesor Metrace va fi ofiţerul meu executiv în cadrul operaţiunii. În absenţa mea, dispune de întreaga autoritate necesară pentru luarea deciziilor privind orice aspect al misiunii. S-a înţeles?

— Perfect, domnule colonel, spuse Randi ridicând spre el ochii lipsiţi de orice expresie.

Li se aduse mâncarea şi rămaseră tăcuţi. Smith comandase somon, în timp ce Randi Russell mânca o salată uşoară. Singura care părea să se bucure cu adevărat de mâncare era Valentina Metrace, care îşi consuma cu plăcere friptura şi cartoful copt.

Tot ea fu cea care reluă conversaţia despre misiune când li se servi cafeaua.

— Unul dintre sateliţii de recunoaştere a obţinut o imagine foarte clară a locului unde s-a prăbuşit Misha-124, spuse ea, scoţând un set de fotografii din geanta de umăr. Ne oferă indicii mult mai bune decât fotografiile de la sol făcute de expediţia ştiinţifică.

Smith se încruntă uitându-se la imaginea luată de sus. Se vedea foarte clar că bombardierul prăbuşit era o clonă a avionului B-29. Fuzelajul zvelt ca de torpilă şi absenţa cabinei reliefate erau inconfundabile.

— Eşti sigură că este al lor? întrebă Randi, gândindu-se la acelaşi lucru ca şi Smith.

Specialista în istorie încuviinţă cu un gest din cap.

— Hm! Cam tot ceea ce era scris pe el s-a şters cu timpul, dar se mai vede destul de bine steaua roşie de pe vârful aripii. Nu încape nici o îndoială. Este un TU-4. Mai

exact, este un TU-4A, varianta strategică de atac, destinată transportului armelor nucleare şi chimice. Mai mult chiar, e un bombardier american.

Smith ridică privirea.

— Bombardier american?

— O navă configurată special pentru atacul împotriva ţintelor aflate pe continentul american. A fost uşurată la maximum pentru a i se prelungi raza de acţiune.

Întinzându-se peste masă, Valentina Metrace arătă cu degetul manichiurat cu grijă spatele avionului.

— Se vede cum au fost îndepărtate toate turelele de tragere defensive, cu excepţia celor de la coada avionului. Cea mai mare parte a blindajului a fost şi ea înlăturată şi s-au adăugat două rezervoare suplimentare de combustibil sub aripi şi în lăcaşul pentru bombe.

Valentina îşi ridică ochii.

— Chiar şi modificat în felul acesta, TU-4 avea anumite limite foarte clare ca sistem de transport intercontinental. Pornind peste pol de la cele mai apropiate baze din Siberia, abia dacă reuşea să atingă ţintele din statele cele mai nordice. Şi toate misiunile s-ar fi desfăşurat într-o singură direcţie, căci nu mai rămânea combustibil şi pentru întoarcere.

— Rachete zburătoare cu oameni în interior, murmură Smith.

— Cam aşa, dar asta este ceea ce avea Stalin la vremea respectivă.

— Dar cum a pus mâna pe ele, în general? întrebă uimită Randi. Cred că acestea erau cele mai bune bombardiere ale noastre din timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Sunt sigură că nu le-am făcut pur şi simplu cadou sovieticilor.

— Ba da, dar fără să vrem, replică femeia-istoric. La începutul campaniei strategice de bombardare a Japoniei, trei avioane de tip B-29 au aterizat forţat la Vladivostok din cauza unor defecţiuni la motor. Echipajele şi aparatele au fost reţinute de ruşi care, la vremea respectivă, erau neutri în războiul nostru împotriva Japoniei. În cele din urmă, echipajele au fost returnate, nu însă şi bombardierele.

— Iar Stalin i-a ordonat lui Andrei Tupolev, unul dintre cei mai mari proiectanţi sovietici de avioane, să execute o copie exactă a unui B-29 pentru aviaţia sovietică cu rază lungă.

Valentina zâmbi trist.

— A fost cel mai incredibil proiect de inginerie inversă din istorie. Specialiştii în istoria aviaţiei, care au avut posibilitatea să examineze de aproape exemplare ale avionului sovietic, au fost întotdeauna uimiţi de un mic orificiu care se găsea în aripa stângă. N-au reuşit niciodată să înţeleagă la ce servea acesta. Când au fost întrebaţi, ruşii au spus că nici ei nu ştiu la ce foloseşte. Pur şi simplu aşa era când au demontat aripa avionului nostru ca să refacă planurile.

— Probabil că era vorba despre o gaură de glonţ făcută de una dintre mitralierele japonezilor. Dar Stalin spusese că doreşte să aibă o copie *exactă* a superfortăreţei şi porunca i-a fost îndeplinită.

Degetele Valentinei continuară să se plimbe pe contururile avionului prăbuşit.

— Probabil că avionul s-a prăbuşit şi s-a târât pe suprafaţa gheţarului. Şi, dacă ţinem seama de modul în care sunt îndoite elicele, se pare că toate motoarele încă funcţionau în momentul impactului.

Smith se încruntă.

— Dacă îi funcţionau toate motoarele, atunci de ce a căzut?

— Nici eu şi nici experţii pe care i-am consultat nu am ajuns la vreo concluzie, recunoscu Valentina. Nu există nici un fel de indicii cu privire la o defecţiune survenită în aer, nici urme de luptă aeriană sau de coliziune. Toate suprafeţele de control sunt la locul lor, nu se vede nici o urmă de incendiu înainte de prăbuşire. Cea mai plauzibilă presupunere este că au rămas fără combustibil şi pilotul a aterizat pe insulă cât timp mai avea suficientă viteză ca să poată controla aterizarea.

— Dar atunci nu ar fi avut suficient timp ca să trimită un apel de ajutor înainte să se prăbuşească? întrebă Randi.

Valentina Metrace ridică din umeri.

— Aşa ai fi tentant să crezi? Dar condiţiile de comunicare radio în preajma polului pot fi complicate. Poate că au dat peste o furtună magnetică sau au intrat într-o zonă moartă care le-a anihilat transmisiunile.

Conversaţia purtată în şoaptă se întrerupse în momentul în care chelneriţa veni să le umple din nou ceştile de cafea. Când aceasta se îndepărtă, Randi reluă discuţia, interesându-se de soarta echipajului.

— Au mai trăit după aceea, cel puţin un timp. Valentina bătu din nou cu mâna în fotografie. A fost o aterizare în urma căreia se putea supravieţui foarte bine. Probabil că echipajul a ieşit din avion. Există dovezi în acest sens. Capacul de la un motor a fost scos. Se vede cum stă alături, pe gheaţă, lângă aripă. De bună seamă au procedat aşa ca să scoată combustibilul din motor în vederea aprinderii unui foc de semnalizare.

— Dar ce s-a întâmplat cu ei? insistă Randi.

— Aşa cum spuneam, doamnă Russell, cu siguranţă că au mai supravieţuit un timp. Probabil că aveau saci de dormit, îmbrăcăminte arctică, provizii de urgenţă. Dar în cele din urmă…

Doamna profesor ridică din nou din umeri.

Ceaţa se rostogolea în valuri groase dincolo de ferestrele restaurantului, aruncând parcă pulsaţii de gheaţă prin geamuri. Nu era o moarte prea uşoară să rămâi părăsit acolo în frig, pe gheaţă, în întunericul polar cumplit. Dar Smith nu cunoştea nici un mod plăcut de a muri.

— Câţi oameni erau în echipaj?

— În cazul acestui TU-4 adaptat, cel puţin opt persoane. În faţă este comandantul navei, copilotul, ofiţerul responsabil cu armamentul bombardierului care probabil că era şi ofiţerul politic de pe avion, navigatorul, inginerul de zbor şi operatorul radio. Iar în spate sunt operatorul radar, eventual un observator sau doi şi trăgătorul.

Prin ochii de culoarea oţelului ai Valentinei trecu un gând ca o străfulgerare.

— Mi-ar face multă plăcere să arunc o privire în magazia de arme a acestor cozi de avion, murmură ea ca pentru sine.

— Veţi avea ocazia, doamnă profesor, răspunse Smith.

— Te rog să-mi spui Val, zise ea zâmbind. Folosesc titlul de „profesor” numai când vreau să-i impresionez pe membrii vreunei comisii de acordare a unor bonificaţii.

Smith dădu din cap.

— De acord, Val, există vreun indiciu că la bord ar putea să existe o încărcătură de antrax?

— Este imposibil de spus, răspunse Val dând din cap. La un TU-4A echipat cu arme biologice, rezervorul ar fi trebuit să se afle aici, în lăcaşul anterior pentru bombe. După cum vedeţi, fuzelajul este intact. Recipientul ca atare ar fi fost confecţionat din oţel inoxidabil şi ar fi trebuit să aibă formă de bombă, ca să reziste la un impact moderat cu solul.

— Ar fi putut să aibă scurgeri? întrebă Randi. Mă refer la recipient? Oare echipajul a fost expus la acţiunea antraxului în timpul zborului? Poate că de aceea s-au văzut nevoiţi să aterizeze.

Smith clătină din cap.

— Nu. Nu ar fi fost posibil. *Bacillus anthracis* este un agent patogen cu acţiune relativ lentă. Chiar dacă în mediul înconjurător este o concentraţie mare, perioada de incubaţie este de cel puţin şase zile. Antraxul reacţionează bine la doze masive de antibiotice profilactice. În 1953, ruşii aveau deja penicilină. Orice echipaj dintr-un război biologic era în mod sigur echipat cu tot ce trebuie pentru o eventuală expunere accidentală. Antraxul devine periculos numai dacă nu este depistat şi combătut la timp.

— Cât de periculos?

— Foarte. Dacă nu se intervine imediat cu un tratament, rata de mortalitate pentru antraxul inhalat este de nouăzeci şi cinci la sută. Odată germinaţi, sporii infestează nodulii limfatici şi încep să producă toxine, chiar dacă se administrează din plin antibiotic, iar probabilitatea de deces este de 75%.

Smith se rezemă de spătar.

— Nici nu mai este nevoie să spun, continuă el, că am suficientă doxicilină în trusa mea pentru a trata o mică armată. Am şi serul care asigură o imunitate pe termen scurt. Şi, pentru că lucrez la Institutul de Cercetări Medicale, am fost şi eu vaccinat antiantrax. Şi voi?

Cele două femei se uitară cu ochii mari la el şi clătinară din cap. Smith zâmbi cu jumătate de gură.

— Ei bine, dacă vedeţi pe undeva vreo pulbere albă, lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de ea.

Valentina Metrace ridică sprâncenele conturate cu grijă.

— Nici prin gând nu-mi trece să te lipsesc de această onoare, colonele.

— Din informaţiile mele preliminare, reiese că există aproximativ două tone din această substanţă la bordul avionului, interveni Randi. Ce înseamnă asta ca putere de acţiune?

— Să zicem că poţi căra suficientă pulbere de antrax în poşeta ta pentru a contamina tot oraşul Seattle. Misha-124 era conceput în aşa fel încât încărcătura lui să acopere toată Coasta de Est.

— Asta în cazul în care ar fi existat o modalitate perfectă de răspândire a agentului, interveni Valentina Metrace. Tocmai asta a fost întotdeauna problema cu armele biologice şi chimice. Au tendinţa să se fixeze într-un loc şi în cele din urmă se risipeşte cam 90% din agent.

Înfăţişarea extrem de elegantă şi de modernă a doamnei profesor contrasta puternic cu subiectul în discuţie, dar siguranţa discursului lăsa puţine îndoieli cu privire la temeinicia cunoştinţelor ei de specialitate.

— Ruşii foloseau un sistem de aerosoli cu dispersie uscată în cazul avionului TU-4A. În esenţă, uriaşul bombardier era ca un avion utilitar care împrăştie îngrăşăminte. Pernele de aer sunt compresate sub capacul motorului şi dirijează jetul spre rezervor. Aici jetul de aer smulge sporii din recipient şi îi împrăştie în curentul puternic care se formează sub aripi. Un sistem rudimentar fără posibilitatea de măsurare şi control, în comparaţie cu dispersia umedă, dar prezintă avantajul că este relativ

simplu şi are o greutate mică. În funcţie de altitudinea de aruncare şi de puterea vântului dominant, o fâşie de pământ de cincisprezece kilometri şi lată de câteva sute de metri ar fi putut fi transformată în zonă letală imposibil de locuit timp de câteva decenii.

— Decenii? făcu Randi uluită.

Valentina dădu aprobator din cap.

— Sporii de antrax sunt nişte mici ticăloşi extrem de rezistenţi. Le place un mediu organic bogat în azot ca pământul obişnuit de flori şi se menţin virulenţi o perioadă foarte lungă de timp.

Făcu o pauză ca să mai soarbă din cafea.

— Există o insuliţă în largul coastelor Scoţiei pe care Marea Britanie a folosit-o în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial pentru a experimenta armele biologice. Insula a fost declarată locuibilă abia de curând. Zone relativ mici cum ar fi blocurile de locuinţe pot fi decontaminate cu agenţi chimici, înălbitorul obişnuit de rufe pe bază de clor face minuni împotriva antraxului. Dar pentru suprafeţe mari, cum ar fi oraşe întregi sau zone agricole… Istoricul dădu în tăcere din cap.

— Dacă antraxul se mai află încă la bordul avionului, poate că şi-a mai pierdut din putere într-o jumătate de secol, interveni Smith. Dar s-a păstrat într-un recipient etanş, supus frigului polar. De fapt, a fost refrigerat într-un mediu uscat, fără oxigen, ceea ce reprezintă o modalitate perfectă de conservare. Nu pot să-mi dau seama în ce stare se află aceşti spori.

Valentina Metrace recurse încă o dată la expresivitatea sprâncenelor ei.

— Dar un lucru pot să spun, domnule colonel. N-aş dori să fiu eu cea care trebuie să scoată capacul şi să se uite înăuntru.

*

Smith merse cu ascensorul exterior până în holul hotelului, la parter. Noaptea şi sutele de mii de lumini ale

străzilor şi ale clădirilor deveniră din nou cât se poate de clare în momentul în care capsula de sticlă ieşi din stratul de ceaţă.

Ar fi dorit să-şi poată limpezi şi propriile gânduri la fel de uşor. Operaţiunea iminentă părea plină de provocări, dar destul de simplă dacă acţiona cu grijă şi era atent să nu comită erori.

Cu toate acestea, avea în continuare senzaţia că se află într-un strat de ceaţă. Tot ceea ce se găsea în imediata lui apropiere era clar şi limpede. Dar mai era un fel de zid dincolo de care nu vedea nimic, avea sentimentul că i se ascund anumite lucruri.

Ce îi spusese Fred Klein? „Trebuie să presupunem că mai există şi alte scopuri ascunse în joc. Să fii atent la ele.”

Înseamnă că trebuia să fie în gardă tot timpul, ca să sesizeze orice pericol ar fi putut să se ivească din această ceaţă. Dar cel puţin avea cu el doi oameni de nădejde. Valentina Metrace era... interesantă. Fireşte că pe vremea când îşi făcuse el studiile nu existau profesori de felul acesta. Probabil că femeia avea o istorie mai aparte. Şi, aşa cum se întâmpla cu toţi agenţii secreţi ai lui Klein, cu siguranţă că era excepţional de pricepută în tot ceea ce făcea.

Şi apoi o avea din nou cu el pe Randi. Voluntară, îndrăzneaţă, sigură pe ea, nu-i ridica nici un fel de semne de întrebare. Indiferent de reticenţele personale, nu-l va dezamăgi. Va face tot ce îi va cere să facă sau va muri încercând.

Şi mai era şi problema lui însuşi. Smith văzuse cum o mare parte din lumea lui Randi se prăbuşise şi murise; uneori avea chiar sentimentul că era predestinat să fie martor şi la prăbuşirea şi moartea ei. Sau că va fi răspunzător de asta. Acesta era coşmarul lui personal pe care îl trăia de fiecare dată când sorţii îi aduceau din nou împreună într-o misiune.

Scutură furios din cap. Nu trebuie să ia în seamă această temere. Dacă era să fie, va fi şi gata. Între timp aveau o treabă de făcut.

Uşa ascensorului scârţâi şi se deschise. Fordul lui închiriat stătea parcat în faţa hotelului. Trecând prin hol, Smith se opri o clipă. Intră în standul cu pereţi de sticlă şi cumpără *USA Today* şi *Seattle Times,* pentru a răspunde nevoii agentului din el de a fi la curent cu evenimentele din mediul înconjurător.

Ieşi din nou în hol şi se opri ca să parcurgă titlurile. Simţi că i se face părul măciucă la ceafă.

Probabil că era o zi lipsită de evenimente. Pe prima pagină a ziarului *Seattle Times* fusese înserat un scurt comunicat de presă al Departamentului Apărării. Se referea la echipa mixtă de investigaţii ruso-americană trimisă la locul accidentului aviatic din zona arctică. Se comunicau ora exactă a plecării din Seattle, ruta şi mijloacele de transport.

Povestea din ziar era cât se poate de potrivită pentru o misiune secretă; informaţiile furnizate erau şi ele de rutină. Lipsa oricăror ştiri în presă ar fi dat naştere la suspiciuni.

Dar pentru Smith reprezenta un fel de strigăt în întuneric şi nu avea cum să ştie cine îl va auzi.

*

În camera sa de hotel, Randi Russell se lăsă să cadă pe marginea patului, îşi trecu absentă mâna prin părul auriu, iar gândurile începură să-i rătăcească între trecut şi viitor.

La naiba, era un pilot foarte bun sau cel puţin acceptabil, dar nu avea nici pe departe la activ numărul necesar de ore pentru a se considera aviator competent pentru zborurile arctice. Dar asta era întotdeauna problema cu Agenţia. E de-ajuns să recunoşti că ştii cum să repari un robinet stricat şi imediat se presupune că poţi să gestionezi un proiect de control al inundaţiilor.

Jumătatea plăcută a ecuaţiei era, firește, mândria personală care te împiedica să rosteşti: „Nu, nu pot să fac asta”. Şi mai ales nu putea să rostească aceste cuvinte în faţa lui Jon Smith.

Oare ce blestem îi lega unul de altul?

Nu va uita niciodată cea mai cumplită ceartă pe care o avusese cu sora ei mai mare, furia rece care o cuprinsese când Sophia apăruse cu inelul de logodnă dăruit de Smith pe deget, cuvintele usturătoare pe care i le aruncase surorii sale înainte de a ieşi din apartament.

Cel mai supărător fusese faptul că Sophia refuzase să riposteze.

„Lui Jon îi pare rău pentru ceea ce ţi-a făcut, spusese ea zâmbind cu zâmbetul acela înţelept şi trist de soră mai mare. Mult mai rău decât îţi poţi imagina sau decât eşti dispusă să înţelegi.”

Randi nu avea să înţeleagă niciodată şi acum mai puţin ca oricând.

Tocmai se pregătea să-şi desfacă fermoarul de la una din ghete când se auzi o bătaie uşoară în uşă. Trase fermoarul la loc, traversă camera ajungând la uşă şi privi atentă pe vizor.

De acolo o priveau doi ochi cenuşii.

Randi descuie toate zăvoarele şi încuietorile, scoase lanţul de siguranţă şi înlătură cârpa umedă îndesată sub uşă.

— S-a întâmplat ceva, doamnă profesor? întrebă ea deschizând uşa.

— Nu ştiu sigur, spuse Valentina Metrace cu o voce rece. Tocmai asta am venit să aflu. Trebuie să stăm de vorbă, domnişoară Russell, despre dumneavoastră mai precis.

Oarecum surprinsă, Randi făcu un pas înapoi, iar Valentina trecu ca o furtună pe lângă ea.

— Suntem în siguranţă aici? întrebă ea brusc.

— Am verificat să nu fie microfoane, răspunse Randi închizând uşa şi punând toate încuietorile din nou la locul lor. E în ordine.

— Bine. Atunci putem trece la subiect. Valentina se plimba prin cameră cu braţele încrucişate. Dintr-odată se întoarse către Randi.

— Ce naiba este între dumneata şi Smith?

Cu politeţea ei oficială la masă, Valentina Metrace nu păruse o personalitate formidabilă. Dar în atacul de acum,

avea ochii de oţel, iar Randi îşi dădea seama că şi fără tocuri, era cu vreo cinci centimetri mai înaltă ca ea.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, doamnă profesor, răspunse înţepată Randi. Nu există nici un fel de probleme între mine şi domnul colonel Smith.

— O, te rog, domnişoară Russell! Atmosfera de la masă era aşa de încărcată că ar fi dat peste cap şi un contor Geiger. Nu am mai lucrat până acum nici cu dumneata, nici cu domnul colonel Smith, dar, după toate probabilităţile, aţi operat împreună în trecut. De asemenea, presupun că sunteţi amândoi membri foarte competenţi ai Clubului, căci altfel n-aţi fi aici. Dar este clar că între voi ceva nu merge cum trebuie.

La naiba! Şi ea care fusese mândră de felul în care ştiuse să-şi disimuleze emoţiile!

— Nu este nimic care ar putea să vă intereseze pe dumneavoastră, doamnă profesor.

Valentina Metrace dădu din cap impacientată:

— Domnişoară Russell, sunt profesionistă în meseria mea. Asta înseamnă că nu lucrez cu oameni în care nu pot avea încredere şi în momentul de faţă nu am încredere în nimeni. Înainte să mai fac un singur pas înainte în această operaţiune, vreau să ştiu foarte exact ce se întâmplă între colegii mei de echipă – toate detaliile!

Randi îşi dădu seama de amploarea mizei: era beligeranţă, probabil prefăcută şi dintr-odată un asalt. Valentina Metrace nu numai că cerea informaţii, dar cerceta, sonda reacţiile lui Randi.

Ofiţerul CIA se strădui să-şi reprime furia instinctivă.

— Vă sugerez să discutaţi această chestiune cu domnul colonel Smith.

— O, poţi să fii sigură că am s-o fac! Dar nu este aici în acest moment, spre deosebire de dumneata. În plus, am avut impresia că domnul colonel se descurcă mai bine. Dumneata pari să fii cea frustrată. Te rog să-mi explici.

Femeia asta era de-a dreptul enervantă sau cel puţin aşa voia să fie în momentul acela.

— Pot să vă asigur că, indiferent ce ar fi fost în trecut între mine şi domnul colonel Smith, asta nu va avea nici un fel de influenţă asupra misiunii actuale.

— Lasă-mă pe mine să judec asta, replică sec Valentina.

Randi simţi că e pe punctul de a exploda.

— Atunci poţi să judeci că nu e nicidecum treaba dumitale.

— Ba este treaba mea să-mi apăr pielea, domnişoară Russell şi acord o mare atenţie acestei preocupări. Iar acum am sentimentul că mă aflu în faţa unei echipe nereuşite şi a unei misiuni eşuate înainte de a începe, din cauza unor probleme personale. Sunt unul dintre specialiştii echipei, aşadar sunt indispensabilă. Presupun că aşa este şi colonelul Smith. Asta înseamnă că fetiţa cu elicopterul este cea care va primi bila neagră. Te asigur că poţi fi înlocuită, drăguţă! Iar acum n-ai decât să vezi cum ies de aici şi te exclud!

Înfruntarea ajunsese într-un punct critic. Dar ambele femei îşi dădeau seama că, dacă s-ar fi luat la bătaie acum, nu ar fi fost vorba despre o simplă păruială între cucoane, ci una din ele sau amândouă ar fi fost moarte sau mutilate în câteva secunde.

În sfârşit, Randi trase adânc aer în piept. Naiba s-o ia pe femeia asta şi naiba să-l ia şi pe Smith şi pe ea însăşi! Dar, dacă trebuiau să lucreze împreună, Metrace avea dreptul să pună întrebări, iar Randi avea obligaţia să răspundă.

— Acum zece ani, un tânăr ofiţer pe care îl iubeam foarte mult îşi făcea serviciul militar în forţa de menţinere a păcii din Cornul Africii. Urma să ne căsătorim la întoarcerea acasă. Dar el a contractat una dintre bolile acelea africane pe care ştiinţa occidentală modernă nu ştia să le trateze. A fost evacuat pe o navă-spital a Marinei Militare şi a fost dat în grija unui medic militar care se afla la bordul vasului la vremea respectivă.

Valentina se relaxă puţin.

— Colonelul Smith?

— Pe atunci era căpitan. Apus un diagnostic greşit. Presupun că nu era neapărat greşeala lui. Pe vremea aceea

erau foarte puţini specialişti în boli tropicale care recunoşteau acea maladie. Dar logodnicul meu a murit.

În cameră se făcu linişte. Randi mai trase o dată aer în piept şi continuă.

— Peste câtva timp, maiorul Smith a cunoscut-o pe sora mea mai mare, Sophia. Şi ea era tot medic şi lucra ca cercetătoare în domeniul microbiologiei. S-au îndrăgostit şi s-au logodit, iar el a convins-o să vină să lucreze cu el la ICABI. Îţi aminteşti de epidemia Hades?

— Sigur că da!

Randi rămase cu ochii pironiţi pe tapetul peretelui din faţa ei.

— Institutul Armatei a fost una dintre primele agenţii convocate pentru a izola boala şi a descoperi un tratament. În timp ce lucra acolo, sora mea s-a îmbolnăvit.

— Şi a murit şi ea, rosti Valentina Metrace cu vocea plină de compătimire de astă dată. Testarea se încheiase.

Acum Randi putea să susţină privirea femeii.

— De atunci am mai lucrat cu Jon în diverse misiuni. Nu ştiu cum se întâmplă că drumurile ni se intersectează mereu. Continuă pe un ton detaşat: Am fost nevoită să recunosc că este un bun executant şi, în esenţă, un om de nădejde. A trebuit să admit şi că ceea ce s-a întâmplat cândva este… de domeniul trecutului. Te asigur că nu am nici un fel de probleme dacă trebuie să lucrez într-o echipă sub comanda lui. Ştie ce face. Numai că mai am unele amintiri care nu-mi dau pace ori de cât ori ne reîntâlnim.

Valentina încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

Se întoarse şi se îndreptă către uşă, dar se opri la jumătatea drumului.

— Domnişoară Russell, ai vrea să iei micul dejun cu mine mâine, înainte să ne urcăm în avion?

— Mi-ar face multă plăcere, doamnă profesor. Şi vă rog să-mi spuneţi Randi.

— Şi eu te rog să-mi spui Val. Îmi cer scuze că m-am repezit aşa de dur în tine. Nu ştiam foarte sigur ce fel de

scenariu este ăsta. N-aş fi vrut să fiu prinsă la mijloc între două persoane implicate într-o relaţie romantică.

— Relaţie romantică? Între mine şi Jon? Puţin probabil.

— Bine, admise cealaltă femeie şi zâmbi larg.

După plecarea Valentinei Metrace, Randi se încruntă. Nu vedea nici un motiv pentru ca doamna profesor cu părul negru să fie aşa de încântată de acest ultim răspuns.

Capitolul unsprezece

Strâmtoarea Juan de Fuca

Zborul companiei Alaska Airlines 737.400 trecu peste fâşia de apă presărată cu insuliţe care separă Peninsula Olimpică şi Statele Unite de Insula Vancouver şi Canada. Trecând cu burta peste ghemele de nori, se îndreptă spre nord-vest. Când Boeingul ajunse la altitudinea de croazieră, Jon Smith îşi desfăcu centura de siguranţă. Avionul de dimineaţă spre Anchorage era pe jumătate gol şi se bucura de dublul lux de a nu avea nici un partener în dreapta şi de a se desfăta pe un loc comod în rândul A, chiar în spatele cabinei de pilotaj.

Pentru prima dată de mai multe săptămâni, purta din nou haine civile, schimbând uniforma cu o pereche de pantaloni Levi’s şi o geacă de camuflaj ponosită. Era o schimbare plăcută. Aruncă o privire spre rândurile din spate şi le zări pe Randi Russell şi pe doamna profesor Metrace în cabină.

Încă din seara precedentă avusese impresia că Randi se împăcase cu gândul că va lucra cu el. Ridică privirea de pe manualul de elicopter pe care îl studia şi îi adresă un zâmbet.

Şi doamna profesor citea cu nasul băgat într-un studiu amplu cu privire la Forţele Aeriene ale Pactului de la Varşovia.

Doamna profesor. Suna cam ciudat.

Servieta lui se afla sub scaun, plină cu ultimele documente ale Institutului, descărcate de pe internet, cu privire la diagnosticarea şi identificarea rapidă a diverselor variante de antrax şi tratamentul acestora. Se va apuca imediat să le citească, dar deocamdată se simţea bine aşa, relaxat şi cu picioarele întinse, cu ochii închişi ca să se ferească de soarele blând al dimineţii care pătrundea prin geamul cabinei. În curând, nu i se va mai oferi ocazia să se simtă atât de destins.

— Pot să stau lângă tine?

Tresări din somnolenţa care îl cuprinsese. Valentina Metrace stătea în picioare pe intervalul dintre scaune, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mână şi o expresie uşor amuzată pe chip. Smith îi zâmbi la rândul său.

— De ce nu?

Valentina trecu peste el ca să se cuibărească pe scaunul de la geam. Doamna profesor era evident una dintre acele femei care doreau să fie elegante tot timpul. În dimineaţa aceasta, purta un costum compus din pantaloni de schi şi un pulover negru mulat; îşi prinsese părul, într-un coc care o prindea foarte bine. Pentru o clipă, Smith se surprinse gândindu-se cât de jos ar ajunge cascada de păr negru strălucitor dacă i-ar da drumul pe umeri.

În pofida acestui gând plăcut, aruncă repede o privire de jur-împrejur ca să verifice locul. Rândul de scaune din spatele lui nu era ocupat, ceea ce le oferea o oarecare intimitate. Valentina acorda aceeaşi atenţie problemelor de securitate, căci, atunci când vorbi, vocea ei nu acoperea zumzetul monoton al motoarelor.

— Mă gândeam că am putea profita de ocazie ca să discutăm liber între noi înainte să apară şi omul nostru de legătură. Spune-mi, domnule colonel, ce atitudine ai de gând să adopţi faţă de amabilul nostru aliat rus?

Bună întrebare.

— Până la proba contrară, vom presupune că toţi fraţii noştri sunt viteji şi toate surorile noastre virtuoase, răspunse Smith. Atâta timp cât rusul va părea să joace cinstit cu noi, vom proceda şi noi la fel. Dar cuvântul de bază aici este „va părea”. Potrivit instrucţiunilor noastre, urmează să acţionăm în funcţie de circumstanţe. Trebuie să pornim de la supoziţia că ruşii mai au ceva de ascuns.

Valentina sorbi din cafea.

— Cred că putem vorbi aici despre disimularea a ceva evident.

Erau nevoiţi să stea foarte aproape unul de altul ca să poată vorbi, iar Smith nu putu să nu remarce că ofiţerul lui

executiv mirosea foarte frumos a *Fleurs des Alpes* de la Guerlain.

— Aşadar, dacă ruşii încearcă vreo figură, zise Smith şi îşi încrucişă braţele pe burtă, ce anume va fi şi când? Ce nu vedem noi?

— Aş îndrăzni să spun că trebuie să ne gândim la ceva ce ei nu vor ca noi să vedem, răspunse femeia. Am luat legătura cu câţiva dintre colegii mei istorici de când m-am angajat la această treabă şi am descoperit ceva foarte interesant în legătură cu prăbuşirea avionului Misha-124. După încheierea Războiului Rece s-a produs un fel de… cred că am putea să-i spunem *glasnost* între istoricii de ambele părţi ale conflictului. Nemaifiind nevoiţi să ne batem capul cu problemele restricţiilor de securitate, am început să întrebăm 78 de ce a fost aşa, cine şi de ce a făcut asta. De cele mai multe ori am primit şi răspunsuri.

Până în momentul de faţă, omologii noştri din Federaţia Rusă au fost foarte îndatoritori şi ne-au oferit informaţii chiar şi despre cele mai importante secrete militare ale lor, de pildă despre submarinele atomice scufundate şi conductele de gaz sparte.

Dar nu şi în această chestiune. Înainte de descoperirea epavei avionului Misha-124, în nici o arhivă a fostelor forţe aeriene sovietice la care am avut acces nu exista vreo menţiune cu privire la o escadrilă de avioane TU-4 care să-şi fi pierdut vreo navă în martie 1953 în vreun exerciţiu de rutină pe undeva.

— Şi nu există nici o menţiune cu privire la un recipient cu arme biologice care s-a spart pe undeva, prin zona arctică? întrebă Smith.

Valentina clătină din cap, apoi îşi dădu la o parte de pe frunte o buclă neagră ca pana corbului.

— Nici o şoaptă până în momentul în care ruşii au deschis discuţia despre aceasta cu preşedintele nostru. Acum, s-ar putea foarte bine ca informaţiile despre încărcătura de armă biologică de la bordul unui transportator special să fie compartimentate din motive de securitate. Dar acest avion şi echipajul lui au fost radiaţi din

documentaţia standard a Forţelor Aeriene ale Armatei Roşii. S-a dorit dispariţia lor totală şi definitivă. Şi cred că singurul motiv pentru care Federaţia Rusă recunoaşte astăzi existenţa lui este că se află acolo, în văzul întregii lumi şi al lui Dumnezeu.

Smith privi un timp dincolo de Valentina, pe geamul strălucitor, analizând această informaţie.

— Interesant, răspunse el încet. E o problemă care m-a preocupat tot timpul. Mi se pare foarte ciudat ca cineva să rişte să descarce un agent biologic de război în cadrul unui zbor de antrenament. Logica cea mai elementară cere ca în astfel de situaţii să foloseşti un compus de probă inofensiv.

Valentina ridică din umeri.

— Aşa crezi dumneata şi eu îţi împărtăşesc punctul de vedere. Dar noi nu suntem ruşi. Ei gândesc altfel. Nu uita de dezastrul de la Cernobîl, continuă ea. Noi n-am fi construit niciodată un reactor electric puternic cu miezul de grafit, dar ruşii au făcut-o. Spre deosebire de ei, noi nu am fi construit un reactor nuclear de mare putere fără un dom corespunzător de blocare a radiaţiilor. Şi nu am fi efectuat o serie de teste radicale de rezistenţă a sistemului pe un reactor cu miez de grafit în timp ce acesta era în funcţiune, dar ruşii au făcut în mod sigur acest lucru. În cazul acesta nu cred că putem face nici un fel de presupuneri.

— Nici nu vom face, încuviinţă Smith cu un gest din cap. Acum să trecem la altceva. Ştiu care e starea actuală a programului de război biologic al Federaţiei Ruse, dar dumneata eşti specialistă în sistemele sovietice din trecut. Ce posibilitate există ca avionul să fi transportat altceva, în afară de antrax?

— E greu de spus, oftă ea. Misha-124 era tipul de avion utilizat pentru o misiune de atac într-un singur sens împotriva ţintelor strategice din Statele Unite. Ţinând seama de acest lucru şi de faptul că avionul era înarmat, este clar că ducea o încărcătură de tip ABC: atomică, biologică sau chimică. Sovieticii nu ar fi utilizat un bombardier cu rază lungă de acţiune şi un echipaj de elită pentru ceva mai puţin important.

Mai sorbi o dată din cafea şi se întoarse ca să-l privească direct în faţă, trăgându-şi picioarele sub ea, pe scaun.

— Cât despre agentul specific, erau vremurile de dinainte de descoperiri exotice precum Ebola şi ingineria genetică avansată. Cele trei mari ameninţări cu care se jucau toţi erau antraxul, variola şi ciuma bubonică. Preferinţele lor s-au îndreptat spre antrax, pentru că era simplu şi uşor de fabricat în cantităţi mari şi mai controlabil din punct de vedere militar, deoarece nu este vorba despre contagiune.

Smith se încruntă şi reflectă.

— Dacă ar fi vorba despre ciumă sau variolă, n-am avea de ce să fim îngrijoraţi. Căci agenţii patogeni ar fi morţi de mult până acum. Şi apoi, de ce să mintă în legătură cu ei? Toate cele trei variante ar fi fost la fel de supărătoare şi, odată ce am fi ajuns la locul accidentului, am fi aflat oricum.

— Exact, aprobă Valentina, dând din cap cu un aer de cunoscătoare. Tocmai de aceea nu poate fi vorba numai despre simpla prezenţă a agentului biologic. Asta au mărturisit deja. Trebuie să mai existe un factor X implicat în această problemă pe care noi nu-l cunoaştem. Dar pot fi destul de sigură de altceva.

— De ce anume?

Valentina sorbi din nou din cafea.

— Că se va întâmpla ceva cu totul neobişnuit când vom păşi în acest avion.

Capitolul doisprezece

Anchorage, Alaska

La trei ore după ce decolase din Seattle, zborul 737 îşi deschidea flapsurile şi acţiona frânele, începând coborârea spre Anchorage. Vârfurile munţilor acoperite de căciuli de zăpadă şi apele de culoarea oţelului din Golfuleţul Cook trecură prin faţa geamurilor în momentul în care avionul vira în jos spre acest oraş american din secolul al XXI-lea, situat în inima naturii sălbatice.

Micul Boeing se aşeză ferm pe trenul de aterizare şi începu apoi să ruleze către terminalul sudic al Aeroportului Internaţional Ted Stevens. Un poliţist în uniformă de la Poliţia de Stat din Alaska îi aştepta la capătul pistei pe Smith şi echipa acestuia.

— Bine aţi venit în Alaska, domnule colonel Smith! îi întâmpină ofiţerul pe un ton grav. Avem o maşină care vă aşteaptă în parcarea poliţiei. Îi dădu lui Smith un set de chei de maşină. Este un automobil marca Crown Vie fără însemne speciale. Când terminaţi, lăsaţi-l la Merrill Field. O să trimitem pe cineva să-l aducă înapoi.

Poliţistul îi mai înmână şi o cutie mică şi grea de plastic negru.

— Şi aceasta vă e destinată tot dumneavoastră, domnule colonel. Se pare că cineva a considerat că veţi avea nevoie de aşa ceva.

Smith răspunse zâmbetului oficial al ofiţerului.

— S-ar putea să se fi înşelat.

Nu aveau decât bagaje de mână, astfel încât nu era nevoie să intre în lupta care se dădea în jurul benzilor transportoare pentru bagaje. Smith îşi conduse echipa afară din terminal în amiaza rece din Alaska. Soarele aflat într-o poziţie ciudat de înclinată emana căldură, dar la umbră aerul continua să fie rece, iar piscurile semeţe ale marilor Munţi Chugach erau acoperite de zăpadă proaspătă

– ceea ce amintea de faptul că timpul nu stătea pe loc în Nord.

Aşa cum li se promisese, îi aştepta un Ford pătat de noroi, cu plăcuţe de înmatriculare ale statului Alaska. După ce îşi puseră valizele în portbagaj, Smith îi aruncă lui Randi cheile maşinii. Fata se strecură în spatele volanului, Smith se aşeză pe locul din dreapta, iar Valentina în spate. Se opriră imediat ca să se înarmeze.

Smith puse cutia cu pistolul pe genunchi şi deschise capacul. De când îmbrăţişase această profesie, Smith îşi dezvoltase propria teorie cu privire la armele favorite. Această preferinţă era în acelaşi timp o marcă a personalităţii şi a modului său aparte de a stabili relaţii cu o lume potenţial ostilă. Şi era şi un adevăr absolut, pentru că încredinţa armei propria sa viaţă.

Îi dădu cutia ciudată şi grea din piele şi plastic negru lui Randi şi o urmări în timp ce aceasta rupea banda adezivă şi deschidea încuietorile masive, descoperind compartimentul în care se afla tocul din piele pentru pistol. Mai ieşiră la iveală şi mânerul din lemn de cireş şi finisajele de oţel inoxidabil ale unui model Smith and Wesson 60, varianta Lady Magnum ergonomică şi optimizată pentru trăgătoarele femei. Cu mişcări agile şi rapide, Randi introduse încărcătorul de 0.357 în revolver.

Punct ochit. Randi Russell era o doamnă şi avea o armă corespunzătoare. Dar, întrucât era şi o doamnă foarte serioasă, poseda o armă de damă pe măsură.

Pentru Smith era un pistol practic deosebit, o variantă executată special pentru Departamentul Apărării de tipul SIG-Sauer P.-226, cu gloanţe de 9 mm şi toc de pistol purtat peste umăr. Forţele armate cheltuiseră foarte mult timp şi bani în efortul de a dovedi că SIG este o armă de foc personală foarte eficientă. Iar Smith nu găsea nici un motiv să nege acest lucru. Şi, în sfârşit, mai era un pachet mic, lunguieţ, învelit într-o pânză moale, neagră.

— Ce-i asta? întrebă Randi când Smith îl scoase din cutie.

— Acestea sunt ale mele, interveni Valentina, rezemându-şi bărbia de mâinile încrucişate pe spătarul scaunului. Puteţi să vă uitaţi.

Smith desfăcu pânza. Înăuntru se aflau câteva cuţite de aruncat, dar asemenea cuţite nu mai văzuse niciodată. Intrigat, scoase unul din teaca lui de nailon. Acesta nu avea mai mult de douăzeci de centimetri lungime, nu depăşea lăţimea unui deget şi era pe jumătate lamă, pe jumătate mâner. Lama ca atare arăta aproape ca o ţepuşă, cu secţiune plată, în formă de diamant, iar îmbinările celor patru faţete bine unse se uneau într-un vârf extrem de ascuţit. Smith era cât se poate de impresionat, atât ca luptător, cât şi ca medic. La fel ca floretele lungi din Evul Mediu sau unul dintre acele cuţite triunghiulare de tranşee, provoca o rană adâncă şi îngustă ca un canal, îngrozitor de greu de închis şi de suturat.

Nu avea gardă, ci numai un inel pentru degetul mare la capătul dinspre mâner. Şi nu fusese asamblat; era sculptat, executat la rece de o mână expertă dintr-o singură bară de metal excepţional de greu. Semăna întrucâtva cu săgeţile japoneze care se aruncau cu mâna, numite *tonki* şi folosite în artele marţiale, iar când Smith şi-l puse pe deget ca să verifice cât era de echilibrat, constată că era perfect. Cuţitul era negru, cu excepţia vârfurilor lamei şi a unei mici monograme „VM” de argint, aflată pe una din faţete.

— Ce frumos, şopti Randi cu admiraţie sinceră. Şi chiar aşa şi era. Cuţitaşul avea un design şi proporţii perfecte, ceea ce îl făcea să fie şi o operă de artă, nu numai o armă.

— Mulţumesc, spuse Valentina Metrace. Este oţel DY-100 – al naibii de greu de lucrat, dar incredibil de rezistent şi, dacă reuşeşti să-l baţi bine, durează o veşnicie.

— Dumneata ai făcut asta? întrebă Smith întorcându-se spre ea.

Valentina încuviinţă modestă din cap.

— E un hobby.

Randi zâmbi înţelegătoare în timp ce îşi fixa tocul de pistol în talie.

— Sunt foarte drăguţe, doamnă profesor, dar, dacă lucrurile se complică, s-ar putea să ai nevoie de ceva mai consistent.

— Să nu subestimezi niciodată ascuţişul unui cuţit, draga mea, replică Valentina luând cuţitele înapoi de la Smith. Lamele ascuţite au ucis mai mulţi oameni decât toate bombele şi gloanţele create vreodată şi continuă să facă acest lucru cu o eficienţă considerabilă.

Unul dintre cuţite dispăru în mâneca stângă a puloverului doamnei profesor de istorie, celălalt în gheată.

— Favoriţii mei sunt silenţioşi, nu se blochează şi sunt mult mai uşor de ascuns. Nu trebuie să-ţi baţi niciodată capul că rămâi fară muniţie şi pot străpunge învelişuri care opresc înaintarea unui pistol convenţional.

Randi îşi aşează mai bine arma, apoi răsuci cheia pentru a porni motorul maşinii Crown Victoria.

— Mulţumesc, dar eu rămân la pistol.

— Să sperăm că nu vom avea nevoie de nici una dintre aceste arme pe parcursul misiunii noastre, doamnelor.

— Să sperăm, Jon? repetă Randi, dând cu spatele ca să iasă din parcare.

— Ei bine, să spunem că a fost un gând frumos.

Următorul pas era să dea telefon la un număr pe care îl memorase în dimineaţa respectivă, înainte să plece din Seattle. În timp ce ieşeau din parcarea aeroportului, Smith apelă numărul de pe celularul lui. Îi răspunse o voce profundă care vorbea o engleză excelentă, cu un uşor accent străin.

— Maior Smîslov.

— Bună ziua, domnule maior, la telefon colonelul Smith. Venim să te luăm din faţa hotelului în câteva minute. Avem un Ford sedan alb, cu plăcuţă de Alaska, Sierra… Tango… Tango… trei… patru… şapte…, un bărbat, două femei. Haine civile.

— Foarte bine, domnule colonel, vă aştept.

Smith închise clapeta telefonului mobil. Aceasta era următoarea lui necunoscută critică. Avusese deja parte de câteva momente interesante în alcătuirea echipei. Ce

particularitate va imprima acest ultim personaj componenţei şi aşa destul de exotice a acesteia?

*

Maiorul Grigori Smîslov purta hanorac, pantaloni kaki şi ghete de căţărat. Stătea în faţa intrării în holul hotelului Arctic Inn, cu sacul de voiaj la picioare şi se gândea cam la aceleaşi lucruri ca şi Jon Smith.

Fusese informat că se va întâlni cu un medic militar, un istoric şi un pilot civil de elicopter. Dar cine sunt aceştia de fapt? Smîslov avea deja impresia că este vorba despre ceva mai mult. Modul în care stabilise Smith contactul, indicaţiile concise pentru identificare pe care i le dăduse lăsau să se înţeleagă că este vorba despre un agent operativ de teren cu multă experienţă.

Impacientat, îşi aprinse, cu ajutorul unei brichete de unică folosinţă cu butan, un Camel cu filtru, căci nu avea chef să se delecteze cu tutunul american de calitate superioară. În curând, urma să înceapă spectacolul. Smîslov simţea că toată această misiune începuse deja să-i displacă. Avea un iz de disperare, miros mult prea frecvent în cercurile guvernamentale ruseşti din ultima vreme. Era cineva în birocraţia de la Moscova care nu gândea, ci se mulţumea numai să reacţioneze. Trase cu putere din ţigară. Nu era acum momentul să rezolve astfel de chestiuni.

Automobilul alb pe care îl aştepta coti de după colţ şi se opri apoi sub copertina hotelului. Plăcuţa de înmatriculare şi pasagerii se potriveau cu descrierea primită. Smîslov aruncă ţigara şi o zdrobi cu călcâiul ghetei. Acum va afla sau cel puţin va avea o idee despre ceea ce ştiau ori bănuiau americanii. Îşi luă sacul şi se apropie de maşină.

În câteva minute Smîslov află într-adevăr, iar speranţa că americanii ar putea să accepte în mod naiv varianta rusească cu privire la accidentul avionului Misha-124 se spulberă definitiv. Şi ceilalţi fluturau un steag la fel de fals ca al lui.

Cele două femei arătau ca nişte top-modele americane, dar cu siguranţă că erau cu totul altceva. Blonda rezervată şi taciturnă care conducea maşina, teoretic „pilotul de elicopter”, era în alertă ca la o vânătoare de spioni, în timp ce „doamna profesor de istorie”, bruneta vioaie, părea mai relaxată. Stătea lângă el pe bancheta din spate şi sporovăia despre clima din Alaska, dar privirea ei scana cu grijă traficul prin cele două oglinzi retrovizoare, verificând tot timpul dacă nu sunt urmăriţi.

Smîslov conchise că sunt membri ai CIA sau ai uneia dintre agenţiile asociate ale acesteia pe care americanii le numeau „Clubul”. Se întreba dacă frumuseţea izbitoare a celor două agente era numai o coincidenţă sau dacă femeile includeau în arsenalul lor şi procedeul interogatoriului prin seducţie.

Asta ar fi putut să-l descumpănească.

Cât despre şeful de echipă, poate că era într-adevăr medic militar, dar făcea parte cu siguranţă şi din echipele speciale americane, fiind probabil ataşat la agenţia lor de informaţii. Sentimentul de alertă, de încredere focalizată care radia din persoana lui era inconfundabil, la fel şi automatul de calibru militar care se zărea pe sub vestonul lui. Ar fi putut să-i dea măcar un nume conspirativ mai ca lumea. Auzi, Jon Smith!

Aşa cum el îi descifrase pe ei, fără îndoială că şi colegii lui făcuseră acelaşi lucru în privinţa lui. Când Smith se întinse în spate peste scaun ca să-i strângă mâna lui Smîslov, în ochii lui albaştri, adânci licări o lumină jucăuşă şi plină de umor care părea să-i spună: „Ei bine, o să jucăm acest joc cât doreşti de mult!”

Adevărată nebunie!

Smîslov fu smuls din gândurile sale.

— Ce spuneai, domnule colonel?

— Am întrebat dacă oamenii dumitale au mai aflat ceva nou în legătură cu împrejurările accidentului, spuse amabil Smith, privind din nou în spate spre el. Mai ai vreo idee în legătură cu motivul pentru care aparatul a ajuns la sol pe teritoriul nostru?

Smîslov clătină din cap, conştient de faptul că trei perechi de ochi îl priveau cu insistenţă, două perechi direct şi cealaltă prin oglinda retrovizoare.

— Nu. Am reexaminat toate înregistrările şi am discutat cu câţiva membri ai personalului care a lucrat în Siberia în momentul zborului de antrenament al avionului Misha-124. Legăturile s-au întrerupt între două raportări de rutină şi apoi nu s-a emis nici un semnal de avarie. Există câteva dovezi ale unor interferenţe radio de mediu deasupra polului. Credem că aceasta ar fi explicaţia.

— Care au fost ultimele coordonate sigure pe care le-aţi primit de la avion?

Aşadar, a început.

— Nu ştiu pe dinafară longitudinea şi latitudinea, domnule colonel; trebuie să mă uit în documentaţie, dar era pe undeva prin nordul Insulei Anju.

— Ne-am tot întrebat ce căuta aşa de departe, pe partea noastră a Polului într-un zbor de antrenament. Femeia profesor (Metrace, parcă o chema?) preluase pe nesimţite interogatoriul: Din câte ştim noi despre familia de avioane B-29-TU-4, prăbuşirea avionului pe Insula Miercuri dovedeşte că acesta oricum nu mai putea să se întoarcă la baza din Siberia.

Smîslov strânse din dinţi o clipă, apoi recită ca un papagal răspunsul pe care fusese instruit să-l dea.

— Zborul de antrenament nu ar fi trebuit în nici un caz să ajungă aşa de aproape de linia de coastă nord-americană. Potrivit teoriei noastre, girocompasul de la bordul navei s-a defectat. Date fiind dificultăţile navigaţiei din preajma polului, probabil că echipajul a luat din greşeală un curs către Canada, în loc de Siberia.

— Asta e interesant, murmură femeia de la volan, aproape ca pentru sine, apoi manevră rapid maşina pe lângă un SUV greoi.

— Ce este, Randi? întrebă Smith aparent nepăsător.

— În martie este încă întuneric la Pol, iar B-29 era un avion de mare înălţime. Ar fi putut să zboare foarte bine pe deasupra stratului de nori. Chiar dacă şi-au pierdut

girocompasul, mă întreb de ce navigatorul nu a putut stabili coordonatele ghidându-se după stele.

Smîslov simţi o sudoare rece pe spinare. Acum înţelegea ce trebuie să simtă un şoarece când este prins de labele unui motan jucăuş şi foarte sadic.

— Nu ştiu, domnişoară Russell. Poate că o să aflăm mai multe la faţa locului.

— Sunt sigur de asta, domnule maior, întări Smith, arborând un zâmbet plăcut.

Capitolul treisprezece

Merrill Field, Anchorage

Chiar şi în secolul al XXI-lea, Alaska continuă să fie, în esenţă, un ţinut sălbatic, cu o reţea minimă de şosele şi căi ferate. Transporturile aeriene sunt cele care ţin laolaltă statul mamut, iar Merrill Field şi aeroportul pentru hidroavioane de la Lake Hood sunt două dintre cele mai mari facilităţi de aviaţie civilă din lume, noduri centrale în această cultură a aviaţiei civile şi utilitare.

Căile de acces la pistă erau mărginite de nenumărate hangare, sute de avioane fiind răspândite pe zecile de hectare ale parcării de avioane. Zumzetul monoton al motoarelor era constant, iar pe fundalul lui se detaşa zgomotul mai puternic al avioanelor care decolau şi aterizau într-un flux neîntrerupt.

Smith şi echipa lui se opriră în faţa biroului de închirieri Pole Star Aeroleasing şi constatară că un elicopter zvelt portocaliu, marca Day-Glo, fusese deja scos din hangarul alăturat. Urcată pe pontoane arctice din spumă poliuretanică presată, nava era gata de decolare.

— OK, Randi, spuse Smith. Asta este maşinuţa ta. Ce părere ai?

— O să meargă, spuse ea sincer încântată. Este un Bell Jet Ranger, varianta 206L Long Ranger, cu două turbine. E cel mai sigur elicopter care poate exista. După cum scrie în documentaţie, are toată instrumentaţia de bord necesară şi este adaptat pentru operaţiuni în condiţii de climă polară.

— În acest caz, presupun că este acceptabil în toate privinţele, domnişoară Russell?

— Absolut, domnule colonel Smith. Dar am să raportez oficial după ce efectuez un tur de inspecţie.

Smîslov privea pe geamul lui la Ranger cu acea fixaţie specială a pilotului şi Smith se gândi că ofiţerul din Forţele Aeriene Ruseşti era autentic.

— Ai lucrat pe elicoptere, domnule maior? întrebă el.

— Da, răspunse el zâmbind, am pilotat elicoptere Kamov şi Swidnik, dar niciodată o bijuterie ca asta.

— Atunci, Randi, ai făcut rost de un copilot. Pune-l la treabă!

Randi îi aruncă o scurtă privire nesigură. Smith răspunse cu o încuviinţare din cap abia perceptibilă. Toţi fraţii erau curajoşi şi toate surorile virtuoase… Până la proba contrară. Şi apoi, rusul blond va merge cu elicopterul alături de toţi ceilalţi, iar Smîslov nu-i dăduse lui Smith impresia că ar avea intenţii sinucigaşe.

Lăsând în seama lui Randi încărcarea şi pregătirea elicopterului pentru zbor, Smith se duse la biroul de închirieri. Nu avea de făcut prea multe; prezenţa invizibilă, dar marcantă a lui Fred Klein se făcuse simţită şi aici.

— Toate documentele au fost întocmite, domnule colonel, îl informă directorul agenţiei cu multă amabilitate. Pasărea dumneavoastră este alimentată complet şi verificată şi mi-am permis să vă pun şi un plan de zbor prin Kodiak\'7b5\'7d. Aveţi condiţii de zbor cu plafon şi vizibilitate nelimitate pe tot parcursul, iar vremea se anunţă bună şi deasupra Golfuleţului Cook şi în strâmtori pentru următoarele douăsprezece ore. Şeful de pe *Haley* vă aşteaptă, aşa că veţi ajunge direct la navă. Am să-l anunţ când veţi fi în aer.

Smith ştia din informaţiile sale că Pole Star asigura avioane pentru mai multe proiecte guvernamentale de cercetare din zona arctică şi poate şi în alte scopuri. Nu încăpea nici o îndoială că directorul agenţiei făcuse cândva parte din armată. Pe peretele biroului era fixat un scut mare al Primei cavalerii a aerului şi pe birou avea macheta unui Cobra AH-1 Huey. O vestă de zbor străveche, de pe vremea războiului din Vietnam, se odihnea pe spătarul scaunului. Smith avu sentimentul că s-ar putea ca bătrânul să fi făcut parte chiar din Club cândva sau că lucrase oricum în preajma acestuia.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Smith şi întinse mâna spre director. Vom încerca să vă aducem elicopterul întreg înapoi.

— Naiba să-l ia, e asigurat, replică bătrânul aviator zâmbind la rândul său şi strângându-i cu putere mâna lui Smith în mâna lui bătătorită. Nu ştiu ce misiune şi ce ordine aveţi, domnule colonel, dar vă urez mult noroc! Oamenii contează. Nu elicopterele.

— O să consider că acesta este gândul meu frumos pe ziua de astăzi.

Smith plecă de la birou şi privi lung în jurul său, din instinct. Cerul era albastru aproape fără nori, iar vântul sufla încet, răcorindu-i faţa. În câteva minute vor fi în aer.

Echipa se comporta bine, nu se întâmplase nimic neobişnuit în timpul zborului spre Anchorage şi nici la aeroport. Nu-i urmărise nimeni încoace. Nu se vedea nimeni în preajmă cu excepţia oamenilor lui şi a unei echipe de localnici în bluzoane de trening care îşi făceau de lucru în jurul unui avion Cessna în hangarul de vizavi de biroul de închirieri.

Dar de ce avea sentimentul că ceva nu este în regulă?

Insula şi portul Kodiak se întindeau la vreo patru sute treizeci de kilometri spre vest-sud-vest de Anchorage, în apropiere de Golfuleţul Cook şi erau despărţite de Alaska Continentală prin Strâmtoarea Shelikof, o distanţă adecvată pentru un elicopter mic.

Randi Russell menţinea aparatul de zbor Long Ranger în imediata apropiere a ţărmului, conducându-l de-a lungul malului împădurit al Peninsulei Kenai. Civilizaţia urbană rămăsese de mult în urma lor, fiind înlocuită de câteva sătucuri depărtate unul de altul, care se înşirau, de-a lungul autostrăzii de coastă Sterling, ca mărgelele pe aţă.

Randi era încântată de oportunitatea de a zbura cu acest elicopter. Cele mai multe ore de zbor le făcuse cu aparate din familia Bell Ranger, dar puţine erau din seria mare 206. Acum explora cu plăcere comenzile acestui Long Ranger, studiind modul în care dimensiunea mai mare şi puterea sporită ale aparatului erau echilibrate de forţa considerabilă

a motoarelor. Ochii ei se obişnuiră curând cu modelul aproape automat de scanare a aparaturii de bord şi a instrumentelor de zbor, atât de specific unui pilot experimentat.

Dincolo de aşezarea pescărească Homer şi de gurile Golfului Kachemak, până şi micile sate de coastă rămaseră în urmă, iar Long Rangerul traversă strâmtorile largi şi pustii Kennedy şi Stevenson de la intrarea spre Insula Kodiak. Singurul semn care amintea de prezenţa omului era siajul îndepărtat al unei bărci pescăreşti pe albastrul neclintit al apelor.

După o oră de zbor, zumzetul constant al turbinelor şi vibraţia ritmică a rotoarelor ameninţau să devină soporifice şi Randi îşi dădu seama că trebuie să-şi alunge starea de somnolenţă, specifică zborurilor transoceanice. Întrebările maiorului Smîslov, care şedea pe scaunul copilotului şi se interesa de mijloacele şi dispozitivele de control, erau astfel bine-venite.

Doamna profesor Metrace ocupa unul dintre locurile din spate pentru pasageri şi cedase. Se cuibărise în jacheta ei de piele cu guler de hermină şi adormise. Privind în oglinda retrovizoare, Randi nu se putu abţine să constate modul în care capul ei alunecase prieteneşte pe umărul lui Smith.

Aşadar, la Seattle nu fusese vorba despre o simplă imaginaţie din partea lui Randi. Fără îndoială, Valentina Metrace nu avea nimic împotriva ideii de a combina afacerile cu plăcerea şi era la fel de clar că Smith îi trezise interesul.

Ei bine, n-avea decât din partea ei. Dar, la naiba, de ce trebuia această femeie istoric să fie atât de directă în atitudine? Şi chiar trebuia să se plimbe mereu îmbrăcată ca una dintre eroinele lui James Bond?

Randi privi în jos către propria ţinută – purta blugi confortabili şi o jachetă din denim – şi îşi reprimă un mic zâmbet femeiesc dispreţuitor.

Cât despre ceea ce simţea Jon în această împrejurare, Randi nu avea nici cea mai vagă idee. Dar aceasta fusese întotdeauna problema cu el. Smith era una dintre puţinele

persoane pe care le cunoscuse Randi şi pe care nu reuşise să le descifreze. Nu putea fi niciodată sigură ce se ascunde dincolo de trăsăturile lui plăcute.

Aşa fusese şi atunci când îi mărturisise cât de rău îi pare de cele întâmplate cu logodnicul ei sau cu Sophia.

Dar simţea că acum este preocupat de ceva. Chiar şi cu simpatica lui tovarăşă de călătorie aşezată alături de el, ochii lui nu aveau astâmpăr şi se mişcau în toate direcţiile, aşa cum face orice luptător când scanează împrejurimile.

Ştia oare ceva ce nu le spusese şi lor sau simţea ceva în aer? La naiba, ce se întâmpla de fapt aici?

Poate că nu era vorba decât despre timp şi despre mediu. Dacă cineva ar fi dorit să le provoace necazuri, acum, deasupra mării deschise din preajma Peninsulei Kenai şi a Insulei Kodiak, unde nu se vedeau în depărtare decât liniile estompate ale orizontului, ar fi avut cea mai bună ocazie.

Dintr-odată, Smith încetă să-şi mai rotească privirea şi îşi fixă ochii pe ceva aflat în dreapta, precum turela unui tun care îşi localizase ţinta.

— Randi, spuse el şi vocea îi răsună calmă în căştile pe care le avea Randi pe urechi, cineva zboară în paralel cu noi. În dreptul orei opt.

Randi se admonestă în gând că nu fusese ea însăşi pe faţă. Se răsuci în scaunul pilotului şi se uită în jos. Se vedea ceva acolo. Soarele se reflecta în parbrizul altui aparat de zbor.

— L-am văzut.

Toţi pasagerii din Long Ranger tresăriră alertaţi, Valentina se ridică imediat în şezut, cu privirea atât de limpede încât Randi se întrebă dacă într-adevăr dormise. Membrii echipei priveau în jos în timp ce intrusul se apropia tot mai mult, un monoplan mare, cu aripile fixate sus şi un singur motor.

— Este ruta regulată de zbor între Anchorage şi Insula Kodiak, remarcă Smîslov, făcând pe avocatul diavolului. Este logic să mai întâlnim şi alte avioane.

— Poate că da, ripostă Randi, dar arată ca un Cessna Turbo Centurion. Are o viteză de croazieră mai mare decât a noastră. De ce se ţine după noi?

— Randi, spuse Smith fără să-şi dezlipească ochii de la avionul care îi urmărea, virează în unghi diferit faţă de poziţia Insulei Kodiak.

— Înţeles. Se execută.

Femeia roti uşor maneta şi aparatul îşi schimbă cursul. O jumătate de minut mai târziu, Smîslov spuse liniştit:

— A schimbat şi el.

Rusul îşi strânse centura de siguranţă – gest instinctiv al luptătorului aerian.

— Încă o dată, Randi, ceru Smith pe un ton mai aspru. Îndepărtează-te de el!

Randi se supuse fară comentarii. Întoarse coada elicopterului către Cessna. Viră spre nord-vest şi încercă să amplifice unghiul.

Cessna rămase acum în spatele lor. Timp de un minut nu se mai văzu nimic pe cerul din jurul elicopterului. Apoi avionul uşor reapăru, ajungând cam la o jumătate de kilometru în stânga lor. Acceleră şi ocupă o poziţie dominantă deasupra aparatului Long Ranger, ca o siluetă întunecată pe cerul albastru curat. Şi începu din nou să se apropie.

— Probabil că îi place compania noastră, spuse Valentina Metrace, scoţând un binoclu mic din buzunarul interior al jachetei. Îl focaliză apoi pe urmăritorul aerian.

— Uşa din stânga de la compartimentul de marfă a fost scoasă, raportă ea. Este un pilot la bord şi cred că un om stă în genunchi în cadrul uşii deschise. Numerele de înregistrare sunt: Noiembrie… nouă… cinci… trei… şapte… foxtrot.

— Asta e! Vocea lui Smith reveni la tonalitatea normală. Este avionul parcat vizavi de biroul de închirieri când am luat noi elicopterul. Randi, cheamă Paza de Coastă de la Kodiak şi spune-le că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul lor.

— Bine. Randi întinse mâna spre panoul de comunicaţii şi se conectă la staţia de radio.

— Către Paza de Coastă, Paza de Coastă, aici N unu nouă şase alfa în situaţie de urgenţă, situaţie de urgenţă, terminat.

Ridică degetul de pe butonul de transmitere. Dintr-odată simţi în urechi împunsături puternice ca nişte ace de gheaţă, iar casca se umplu de pocnituri şi sâsâituri.

— Dumnezeule! La naiba! strigă ea, apăsând pe butonul de deconectare.

— Ce este, Randi?

— Suntem bruiaţi! Cineva a dat drumul la o adevărată cascadă de urlete şi ne bruiază!

— Avionul lor coboară pe stânga noastră! Vine peste noi! strigă Smîslov.

Aripa Centurionului vibra în sus şi în jos. Accelerând într-un plonjon scurt, avionul tăie calea elicopterului de la stânga la dreapta. În dreptunghiul negru al uşii deschise a avionului o scânteie roşie începu să danseze. Dâre slabe de lumină trecură pe lângă cabina elicopterului.

Trasoare.

— Frână stânga! gemu Randi, răsucind puternic maneta şi apăsând pe levierul cârmei. Long Rangerul urcă rapid şi apoi coborî la fel de repede, trecând pe lângă Cessna şi pe sub el. Cele două aparate de zbor aflate unul lângă altul păreau două florete angrenate în duel.

Randi se lupta cu comenzile încercând să stabilizeze elicopterul în noua sa poziţie.

— Unde este? întrebă ea, privind disperată în jur ca să-l localizeze pe atacator.

— Urcă la poziţia orei patru, anunţă Smith, privind pe geam spre stânga. Parcă ar descrie cercuri, vrea să se poziţioneze în spatele nostru. Poţi să scapi de el?

Randi făcu rapid câteva calcule în minte şi nu fu deloc mulţumită de rezultat.

— Nu prea. Nu am cum să fug pe deasupra întinderii apei. Şi merge cu şaizeci de noduri. Şi poate şi să urce mai sus decât noi.

— Ce opţiuni avem?

— Foarte limitate! Dacă trage aşa prin uşa laterală, are o rază de acţiune foarte restricţionată. Dacă vine peste noi, pot să evadez dacă mă întorc spre el şi mă postez sub el, aşa cum am şi făcut. Dar asta merge numai atâta timp cât avem altitudine! Dacă ne prinde deasupra suprafeţei mării, poate să descrie cercuri deasupra noastră aşa cum dansau apaşii în jurul trenurilor. O să ne facă bucăţele.

Crestele valurilor licăreau sub Long Ranger. Nu zburaseră la foarte mare înălţime încă de la început, iar evadarea iniţială îi costase o mare parte din resursele de care dispuneau. Randi se străduia din răsputeri să ridice din nou elicopterul, dar în această încleştare nu mai putea să recâştige ceea ce pierduse foarte rapid.

— Mai încearcă o dată cu radioul, ordonă Smith. Ia legătura indiferent cu cine.

— Nu merge, spuse Smîslov posomorât. Încercase să acţioneze panoul de comunicaţii. Instalaţia de bruiaj a avionului taie toate benzile noastre de comunicare. Atâta timp cât este activă, nu ne va auzi nimeni pe o distanţă de douăzeci de kilometri.

— Eşti sigur? întrebă Smith.

— Din păcate, da, spuse Smîslov cu un zâmbet trist. Recunosc modulaţia unităţii de interferenţă. Ticălosul este de-ai noştri! Este un sistem tactic electronic rusesc.

— Uite-l! strigă Valentina Metrace de pe partea unde şedea ea. Vine din nou peste noi.

Randi simţi o mână care se întindea spre spatele scaunului şi scotea pistolul Lady Magnum din toc. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a şti a cui era acea mână.

— N-o să servească la mare lucru, Jon, comentă ea.

— Ştiu, răspunse el cu tristeţe. Dar e tot ce avem.

Randi auzi zgomotul făcut de vântul care pătrundea pe geamul din spate în timp ce acesta se deschidea încet; curentul rece o izbi în ceafa.

— Ai grijă să nu loveşti rotoarele, strigă Randi încercând să acopere zgomotul vântului.

— O să mă consider norocos dacă am să nimeresc în general ceva, spuse Smith.

— Inamic la ora opt, strigă Smîslov. Inamicul este acum la nouă şi continuă să urce. Duşmanul la ora zece... Virează! Se întoarce! Vine mai repede de astă dată!...

Raza trasorului trecu pe lângă parbriz şi Randi frână din nou brusc. În timp ce elicopterul se rotea pe loc, imaginea avionului Cessna în atac trecu razant pe lângă ei, cu trăgătorul atârnând pe jumătate suspendat de uşa compartimentului de marfa.

Ca puşcaşii de elicopter de pe vremea Războiului din Vietnam, el stătea atârnat de un harnaşament fixat în cadrul uşii. Avea legată de corp o mitralieră de dimensiuni medii, cu banda de alimentare deasupra capului. Privind în jos, trăgea rafale mortale împotriva elicopterului care cobora rapid, iar chipul îi radia de exaltare.

În spatele lui Randi răsunară focurile trase din ambele arme în acelaşi timp – bubuitul gros al semiautomatului lui Smith şi zgomotul răguşit al propriului pistol. Scânteile zburau în jurul cabinei, iar Randi înghiţi o gură de fum, în timp ce Smith trase câteva rafale spre ţinta care se îndepărta.

— Nici o şansă! L-am ratat pe ticălosul naibii!

Era una dintre rarele ocazii când îl auzea înjurând. Stabiliză elicopterul sub discul rotorului şi îşi verifică aparatura de bord.

— Mai putem face asta încă o dată, spuse ea, după aceea o să intrăm în apă.

Era o simplă constatare.

— Sub fiecare scaun se află o vestă de salvare şi sub fuzelaj avem o barcă pneumatică, spuse Smith la fel de pragmatic şi se întinse să ia un alt încărcător din pachetul primit.

— Când ajungem în apă, eu am să încerc să desprind barca. Toţi ceilalţi înotaţi cât mai departe de elicopter. Rămâneţi împreună şi nu vă umflaţi vestele imediat. O să ne urmărească şi în apă şi va trebui să ne dăm la fund ca să ne salvăm.

Dădea instrucţiunile numai pentru a respecta procedurile. Minutele lor de supravieţuire în apele îngheţate ale strâmtorii se exprimau printr-un număr cu o singură cifră.

— Este un moment excelent pentru un comentariu inspirat, adăugă sec doamna profesor Metrace. Se anunţă cineva voluntar?

Chipul profesoarei era palid în oglinda din cabină, dar îşi păstra calmul. Randi simţi că-i vine să zâmbească. Gusturile ei în materie de bărbaţi erau discutabile, dar până şi Randi trebuia să recunoască: Valentina Metrace avea clasă.

Pe geamul din stânga ei, Randi vedea că avionul Cessna se pregăteşte din nou de atac şi câştigă înălţime.

— Ultima şansă, spuse Smith. Aveţi vreo sugestie?

— S-ar putea să fie ceva… se auzi murmurul nesigur al vocii lui Smîslov.

— Domnule maior, ai vreo idee?

— S-ar putea, dar sunt şanse foarte mici…

— Şansele mici sunt mai mult decât nimic, domnule maior, rosti răspicat Smith şi asta e tot ce avem acum. Dă-i drumul!

— Cum doriţi, domnule!

În spatele ochelarilor de soare, Smîslov ţinea ochii pironiţi pe avionul inamic.

— Domnişoară Russell, când începe următoarea rundă, trebuie să păstrezi cursul; drept înainte; lasă-l să tragă asupra noastră!

Randi aruncă o privire spre el nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Adică să-i oferim ocazia să tragă liber în noi?

— Da, exact! Trebuie să-l lăsăm să tragă în noi. Trebuie să menţii cursul până în ultima clipă. Iar după aceea n-o să coborî, ci o să urci! Trebuie s-o tai direct prin faţa lui!

Asta era o dublă nebunie.

— Dacă nu ne doboară cu împuşcăturile, o să ne lovim de el.

— Este foarte posibil, domnişoară Russell.

Avionul Cessna viră şi se pregăti de ultimul atac.

— Randi, fă ce-ţi spune! tună vocea lui Smith în urechile ei.

— Jon!

Vocea lui se îmblânzi.

— Nici eu nu înţeleg la ce se gândeşte, dar fa cum zice el!

Randi îşi muşcă buzele şi menţinu cursul. Simţi cum mâna lui Smîslov coboară pe umărul ei.

— Aşteaptă-l, spuse rusul, urmărind curba pe care înainta atacatorul, calculând viteza şi distanţa. Aşteaptă-l!

Tentaculul unui trasor trecu pe lângă elicopter, pipăind parcă după Long Ranger.

— Aşteaptă-l, repeta Smîslov fară încetare, strângând-o şi mai tare de umăr. Aşteaptă!

Scheletul metalic se zgudui când metalul cu viteză mare se strivi de structura lui. Un geam se făcu ţăndări şi explodă spre interior, în timp ce moartea gemea în cabină.

— Acum! Trage în sus! Sus!

Strângând manetele de control, Randi ridică elicopterul Long Ranger prin traseul de zbor al avionului Cessna Centurion. Timp de o clipă, în stânga nu se mai văzu nimic altceva decât botul avionului şi elicea avionului care cobora rapid, atârnând la numai câţiva metri sub propriul lor arc de rotor. Şi în acea fracţiune de secundă, parbrizul avionului explodă către exterior.

Apoi trecu mai departe, iar elicopterul începu să se zgâlţâie cumplit în jetul de aer provocat de căderea lui, mai-mai să scape de sub control. Randi se luptă să restabilească poziţia. Un strigăt disperat îi scăpă de pe buze în timp ce se luase la trântă cu comanda individuală şi colectivă pentru a readuce aparatul pe poziţie. Dacă reuşea să iasă din nenorocirea asta, înseamnă că va fi în stare să zboare oriunde şi oricum.

Elicopterul răspunse în cele din urmă eforturilor ei cu o ultimă zguduitură. Aparatul de zbor se restabilise. Viaţa lor era în siguranţă.

— Unde este? întrebă Randi gâfâind.

— Acolo, jos, răspunse Smith.

Avionul alb Cessna Centurion cădea vertiginos sub ei, cu un firicel subţire de fum ieşind din cabină. O secundă mai târziu, pântecele lui se lovi de apă şi dispăru în explozia de stropi.

— Bravo, Randi, continuă Smith. Şi dumneata, domnule maior! Excepţional de bine executat.

— De acord şi eu, interveni Valentina Metrace pe un ton reverenţios. Dacă ai fi fost bărbat, draga mea Randi, m-aş fi dăruit imediat cu totul.

— Mulţumesc, dar poate să-mi spună cineva ce am făcut? Ce s-a întâmplat de fapt cu individul?

— A fost... cum se spune... Smîslov se lăsă să cadă înapoi pe scaunul lui, cu capul înclinat puţin într-o parte şi cu ochii închişi.... Fixarea ţintei. Mitraliorul trăgea susţinut de un harnaşament individual. Nu avea un suport fix cu întrerupător de foc ca să-l împiedice să tragă în propriul avion. După ce te-a prins în ţintă, s-a concentrat şi a încercat să menţină focul asupra ta ca să te ucidă. Când i-ai trecut pe sub nas, s-a răsucit după tine şi a întors ţeava armei direct spre propria cabină.

— Şi, până să apuce să ridice degetul de pe trăgaci şi-a ucis propriul pilot şi pe el însuşi, încheie Smith explicaţia. Rapidă gândire, domnule maior.

Smîslov ridică o mână.

— Numai amintiri, domnule colonel. Odată, pe când eram deasupra Ceceniei, am avut şi eu un nătărău de trăgător cu creier de vrabie care a fost cât pe-aci să-mi ia capul.

Randi aruncă o privire către rus.

— Mă bucur că a ratat.

Capitolul paisprezece

Kodiak, Alaska

Pantele acoperite de păduri de conifere ale Muntelui Barometrului se reflectau în apele Golfului St. Paul când Long Rangerul se îndreptă spre portul din Kodiak. Trecând peste traulerele care se înghesuiau la docurile portului de pescuit, elicopterul porni spre baza Pazei de Coastă. Imensa şalupă *Alex Haley* stătea ancorată la chei şi era pregătită să-i primească. Propriul elicopter fusese descărcat, iar uşile de la hangar erau larg deschise. Un ofiţer de punte stătea lângă vas, pregătit să-i conducă la bord.

Haley era un vas aparte, singurul de felul acesta din flota albă a Pazei de Coastă. Fusese navă de salvare din Marina Militară şi funcţiona acum şi ca patrulă, urmărind aplicarea legii la bordul ambarcaţiunilor de pescuit din largul coastei şi ca navă de salvare la nevoie. Naviga pe urma vestitelor sale predecesoare, *Bear* şi *Northland şi* impunea legea la nord de Insulele Aleutine. Cu motoarele sale puternice şi carena întărită, ca să facă faţă gheţurilor, era unul dintre puţinele vase care îndrăzneau să înfrunte apele Nordului când iama se profila ameninţătoare la orizont.

Randi manevră cu grijă elicopterul şi îl aşeză la bordul vasului, compensând efectul solului în timp ce se plasa uşor pe suprafaţa sa. Tălpile de aterizare atinseră zona cu pietriş negru antiderapant şi Randi opri motoarele. Câteva clipe lungi, în timp ce turbinele se roteau tot mai încet, Smith şi oamenii lui se desfătară cu stabilitatea oferită de suprafaţa vasului. Apoi marinarii intrară pe vine sub rotorul elicopterului şi doi ofiţeri în uniforme kaki se apropiară de hangar.

— Domnule colonel Smith, sunt comandorul Will Jorganson. La fel de solid şi de impunător ca şi vasul pe care îl comanda, Jorganson era un bărbat de vârstă mijlocie, cu pielea feţei asprită de vântul mării, ochi albaştri

cu privire intensă şi o strângere de mână fermă. Dumnealui este locotenentul Grundig, ofiţerul meu executiv. Vă aşteptam. Bine aţi venit la bordul vasului *Haley!*

— Nici nu vă imaginaţi cât de bucuroşi suntem că ne aflăm aici, domnule comandor, răspunse Smith pe un ton întru câtva ironic. După interiorul strâmt al elicopterului, spaţiul larg şi aerisit al punţii oferea o schimbare mai mult decât bine-venită. Dumneaei este asistenta mea, şef de echipă, doamna profesor Valentina Metrace; pilotul nostru, domnişoara Randi Russell; şi ofiţerul rus de legătură, maiorul Grigori Smîslov, din partea Forţelor Aeriene ale Federaţiei Ruse. Iar acum am două întrebări la care am nevoie de un răspuns imediat, domnule comandor. Prima şi cea mai critică este cât de repede putem porni la drum spre Nord?

Jorganson se încruntă.

— Conform programului, urmează să ridicăm ancora mâine-dimineaţă la ora şase.

— Nu v-am întrebat despre program, domnule comandor, replică Smith, înfruntând privirea de oţel a lui Jorganson. V-am întrebat cât de repede puteţi porni.

Iritarea căpitanului vasului se accentuă.

— Regret, dar nu vă înţeleg, domnule colonel.

— Nici eu, domnule comandor. Tocmai de aceea trebuie să plecăm imediat de aici. Sunt convins că aţi primit ordine clare de la comandantul Districtului Şaptezeci al Pazei de Coastă cu privire la autoritatea mea în cadrul acestei misiuni în anumite împrejurări.

Jorganson deveni ţeapăn.

— Da, domnule.

— Aceste împrejurări au survenit în momentul de faţă, iar eu mă prevalez de autoritatea cu care am fost învestit. Aşadar, cât de repede putem porni la drum?

Jorganson primise într-adevăr un pachet sigilat conţinând ordinele referitoare la evacuarea din Insula Miercuri şi cele două semnături din josul paginii erau deosebit de impresionante.

— Rezervele de combustibil şi de hrană sunt complete, domnule colonel. Câţiva membri ai echipajului au coborât pe ţărm şi trebuie să-i chem la bord, iar echipa de la camera motoarelor are nevoie de un anumit timp pentru a încălzi motoarele. O oră, domnule.

— Foarte bine, domnule căpitan, aprobă Smith dând din cap. Acum, a doua întrebare ne conduce la motivul acestei grabe. Atelierul dumitale de la bordul vasului poate efectua reparaţii la un aparat de zbor deteriorat în timpul unei lupte?

Carapacea de stoicism a lui Jorganson fu, în sfârşit, străpunsă.

— Avarii provocate în luptă?

— Exact, încuviinţă Smith. În timp ce veneam spre dumneavoastră, cineva a încercat să ne doboare. Am fost interceptaţi deasupra strâmtorii de un avion uşor, echipat cu o instalaţie de bruiaj şi o mitralieră. Dacă nu ar fi avut maiorul Smîslov o idee genială şi dacă domnişoara Russell nu ar fi făcut câteva manevre admirabile, acum aţi fi căutat un elicopter scufundat.

— Dar…

— Nu ştiu, domnule căpitan, repetă cu răbdare Smith. Dar cineva încearcă în mod clar să ne împiedice, pe mine şi echipa mea, să ajungem în Insula Miercuri. Şi de aceea consider că trebuie să ajungem acolo cât mai repede.

— Ne vom ocupa de această problemă, încuviinţă Jorganson, revenind la atitudinea sa strict profesionistă. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte elicopterul dumneavoastră. Se va face tot ce este necesar!

Căpitanul se întoarse către secundul său.

— Domnule Grundig, cheamă-i pe oameni şi fă toate pregătirile pentru a porni la drum. Urgentează totul! Stabileşte ruta marină şi detaliile de ancorare şi anunţă-l pe Wilkerson că vom fi gata să ridicăm ancora în patruzeci şi cinci de minute!

— Înţeles, să trăiţi!

Ofiţerul executiv dispăru pe uşa etanşă de pe puntea vopsită în alb.

Comandorul din Paza de Coastă se uită din nou la Smith.

— Aveţi instrucţiuni pentru dr. Trowbridge, domnule colonel?

— Trowbridge? Smith foră în memorie în încercarea de a identifica acel nume.

— Da, domnule, este directorul programului de cercetare de pe Insula Miercuri. Stă la hotelul Kodiak Inn. Trebuia să meargă cu noi pentru a-şi recupera oamenii din expediţie.

Între timp, Smith îşi amintise de numele omului şi îşi analiza opţiunile. Dr. Rosen Trowbridge era preşedintele comitetului de organizare al programului de cercetare din Insula Miercuri, se ocupa de procurarea de fonduri şi de administrarea programelor universitare, fără să fie explorator. Pe de-o parte, ar fi putut reprezenta o complicaţie în plus în situaţia care devenise deja complexă. Pe de altă parte, ar fi fost o sursă utilă de informaţii cu privire la personalul, obiectele şi mediul din Insula Miercuri.

— Dacă reuşeşte să ajungă aici la timp până ridicăm noi ancora, poate să vină cu noi.

Capitolul cincisprezece

În largul Peninsulei Alaska

Nava *Alex Haley* plutea prin noaptea de toamnă tot mai adâncă cu motoarele torcând monoton în cursa rapidă pe sub cerul cu stele ca de cristal, trecând pe lângă luminiţele ce se vedeau din când în când în depărtare, pe ţărm. Marele spărgător de gheaţă trebuia să străbată mai întâi vreo şase sute patruzeci de kilometri de-a lungul ţărmului Peninsulei Alaska spre sud-vest şi abia după aceea putea să vireze spre nord, în largul Insulei Unimak, de unde începea drumul cu adevărat lung spre nord, prin Marea Bering.

În mica încăpere a radiocomunicaţiilor mirosea a ozon şi a fum de ţigară. Aerul era greu din cauza căldurii care venea de la şasiul echipamentului. Scaunul uzat, din oţel cenuşiu, pârâi sub greutatea lui Smith şi din cauza ruliului vasului, iar receptorul telefonului prin satelit era lipicios din pricina transpiraţiei. Smith rămăsese singur în camera de comunicaţii, căci operatorul radio fusese invitat să plece din încăpere din motive de securitate.

— Cum de ne-au depistat? întrebă Smith.

— Nu e greu de ghicit, răspunse de la depărtare vocea lui Fred Klein. Agenţia Pole Star Aeroleasing oferă elicoptere şi avioane pentru transport uşor mai multor expediţii ştiinţifice şi programe de cercetare din zona arctică canadiană şi din Alaska, inclusiv pentru proiectul din Insula Miercuri. Când a apărut comunicatul de presă referitor la expediţia ta, adversarii au recurs probabil la astfel de echipamente. Ai fost prins în versiunea aeropurtată a unui schimb de focuri din maşini ostile.

— Înseamnă că mai ştie şi altcineva despre încărcătura de antrax de la bordul avionului Misha-124.

— Fără îndoială există această posibilitate, Jon. Vocea directorului Klein se menţinea controlată. Am ştiut de la bun început că încărcătura de război a lui Misha-124 va

reprezenta o tentaţie extremă pentru toate organizaţiile teroriste şi ţările care le finanţează. Asta ar putea explica atacul împotriva avionului tău. Dar este numai una dintre explicaţiile posibile. Nu avem suficiente informaţii pentru a stabili cu exactitate cauzele acestui incident.

Smith îşi trecu mâna prin părul ud de transpiraţie.

— De acord cu acest punct. Dar cum s-a aflat? Pe unde au fost scurgerile de informaţii?

— Nu ştiu, dar îi suspectez pe ruşi. Noi am menţinut o confidenţialitate foarte strictă în legătură cu Misha-124. Singurele persoane care au ştiut de ea suntem eu, Maggie, preşedintele şi echipa ta.

— Şi, întrucât a fost cât pe-aci ca oamenii mei să fie ucişi în acest incident, cred că-i putem elimina de pe listă.

Vocea lui Klein deveni neutră.

— Am spus că nu putem exclude nici o posibilitate, Jon.

Smith sesiză precauţia din vocea lui. Smîslov… Valentina Metrace… Randi. Respinse ideea de negare instinctivă. Klein avea dreptate: „Este de neconceput!” era numai o expresie şi nimic mai mult.

Directorul continuă:

— Cealaltă opţiune care ne rămâne este că au existat scurgeri de informaţii de la locul accidentului, printr-unul dintre membrii echipei de pe Insula Miercuri. Am primit asigurări că nici unul dintre membrii expediţiei nu a vizitat bombardierul prăbuşit. Dar s-ar putea ca cineva să mintă. Va trebui să cercetezi şi acest aspect, Jon.

— Am înţeles, domnule. Şi asta ne duce înapoi la întrebarea cine ne urmăreşte.

— Tot ce pot să spun este că analizăm această problemă recurgând la toate resursele de care dispunem, răspunse Klein. Numărul de identificare al avionului Cessna Centurion care v-a atacat aparţine unui anume Roger R. Wainwright, rezident în Alaska de mult timp. FBI şi Securitatea Naţională au scos dosarele individului fără să descopere că ar avea cazier penal sau legături cu vreo organizaţie extremistă. Omul este contractor de nivel mediu şi aparent un cetăţean de nădejde. Dar, când a fost convocat de FBI la un

interogatoriu, a mărturisit că închiriază din când în când avionul pe ascuns altor persoane. După aceea, a refuzat să mai vorbească şi a ţipat să i se aducă un avocat. FBI îşi continuă cercetările.

— Dar ce este cu hangarul de vizavi de agenţia Pole Star Aeroleasing? Cine l-a închiriat?

— Numele din acte era Stephen Borski. Oamenii de la biroul din Merrill Field îşi amintesc că era un ins obişnuit, de vârstă mijlocie, cu accent rusesc evident. Poate că era un expatriat rus – sunt o mulţime în zona aceea.

A plătit în numerar şi a închiriat hangarul pentru o lună. Adresa şi numărul de telefon pe care le-a specificat în documente sunt false.

— A fost la bordul avionului care ne-a atacat?

— Nu se ştie, Jon. Paza de Coastă a găsit resturi de avion plutind pe apă acolo unde s-a prăbuşit Cessna, dar nu a recuperat nici un cadavru. Probabil că sunt tot în avion, iar acesta se află pe fundul Golfului Kennedy. Dată fiind adâncimea apei şi viteza curenţilor, o să mai dureze ceva timp până când se va recupera epava, dacă se va întâmpla acest lucru vreodată.

Smith bătu cu vârful degetelor în consola de comunicaţii, într-un gest de frustrare. Şi Alaska făcea parte din conspiraţie.

— Mai există un element de legătură cu ruşii. Maiorul Smîslov crede că instalaţia de bruiaj era rusească.

Smith înclină spătarul scaunului şi tresări auzind scârţâitul ascuţit al acestuia.

— Dar de ce naiba ar vrea ruşii să ne oprească? Doar ei ne-au pus pe drumuri!

— Există ruşi şi ruşi, răspunse cu blândeţe Klein. Noi lucrăm cu guvernul federal; dar alţii s-ar putea să nu fie de acord cu el. FBI din Anchorage susţine că aici ar putea fi implicată mafia rusească sau ceva de genul ăsta, dar este numai o presupunere fără nici o bază solidă. Legătura cu Rusia ar putea fi o simplă coincidenţă, dacă nu cumva e vorba despre confruntări locale care urmăresc altceva.

— Indiferent cine sunt, se pare că dispun de un spectru larg de resurse. Glonţul recuperat din elicopterul nostru era un 7.62 mm standard NATO, iar laboratorul poliţiei de stat din Alaska a stabilit că striaţiile de pe el au fost provocate de o mitralieră M-60 de fabricaţie americană.

Dumnezeule mare, îşi spuse Jon în sinea lui. Şi nu mai departe decât în dimineaţa aceasta afirmase că nu va fi o misiune cu împuşcături!

— Ce ordine aveţi, domnule?

— Am discutat cu preşedintele, Jon. Nutrim convingerea că misiunea şi protocoalele ei secrete sunt în continuare necesare, mai mult chiar ca oricând, dacă cineva se interesează de antrax. Credem că echipa ta este varianta cea mai bună pentru această misiune. Problema este ce părere ai dumneata.

Smith studie panoul cu fire de deasupra capului timp de zece secunde lungi. Dacă nu mai ştia ce înseamnă să comanzi, uitase şi ce povară poate fi aceasta pentru cel care comandă. Acum era silit să-şi amintească.

— Sunt de acord, domnule. Echipa este bună, misiunea poate continua.

— Foarte bine, Jon. Tonul lui Klein deveni ceva mai cordial. Am să-i transmit preşedintelui Castilia. A ordonat să ţi se trimită şi ajutoare. O forţă de comando este desfăşurată în momentul de faţă la Baza Aeriană Eielson din apropiere de Fairbanks. Vor fi pregătiţi să te ducă la Insula Miercuri dacă vei avea nevoie de ei. Lucrăm şi la identificarea atacatorilor şi la stabilirea motivului atacului. Este o chestiune de maximă prioritate.

— Foarte bine, domnule. Mai este o chestiune pe care trebuie s-o menţionez: omul nostru de legătură: maiorul Smîslov.

— E vreo problemă cu el, Jon?

— Nu cu el în sine. Chiar ne-a salvat vieţile astăzi. Numai că, după evenimentele de astăzi, sunt sigur că şi-a dat seama că nu suntem nişte simpli medici militari şi funcţionari guvernamentali. Şi, ca să fim corecţi, este la fel

de clar că nici maiorul Smîslov nu este un ofiţer obişnuit al Forţelor Aeriene Ruseşti.

Klein chicoti sec.

— Cred că această problemă poate fi neglijată în cadrul familiei voastre de acolo. Acum aveţi de înfruntat un duşman comun şi vă aşteaptă o misiune dificilă. Poate că nu e nici o problemă dacă mai puneţi câteva cărţi pe masă. Las asta la latitudinea dumitale ca şef de echipă. Mingea e în terenul dumitale.

— Mulţumesc, domnule. Mai este ceva?

— Deocamdată, nu, Jon, te vom ţine la curent. Noroc!

Legătura se întrerupse.

Smith puse telefonul în furcă şi se încruntă.

Trebuia să accepte realitatea: Satele Unite şi Federaţia Rusă aveau un duşman comun în această chestiune. Dar asta însemna oare neapărat că cele două au devenit prietene?

— OK, şefule, ţi-am eliberat vizuina deocamdată, spuse Smith în timp ce părăsea cabina radio.

— Nu este nici o problemă, domnule, răspunse operatorul radio. Şeful le transmisese deja consemnul: tipul de la Armată şi oamenii lui trebuiau consideraţi super-VIP şi nici prin minte să nu le treacă să pună întrebări.

Smith coborî pe puntea inferioară în camera ofiţerilor, apoi străbătu un pasaj vopsit în gri, îndreptându-se spre pupa vasului. Trecuseră câţiva ani buni de când nu mai simţise vibraţia vieţii pe mare, zumzetul abia perceptibil al motoarelor, zvâcnetul elicelor şi scârţâiturile repetate ale carenei care se lupta cu valurile. De pe vremea când fusese detaşat de Marina Militară pe nava-spital *Mercy.* Nava pe care logodnicul lui Randi…

Îşi alungă gândul din minte. Nu era acum momentul să reînvie trecutul. El şi echipa lui se aflau în toiul unei misiuni.

Smith se aplecă pentru a trece printr-o uşă scundă în camera de gardă a vasului *Haley,* o încăpere micuţă cu panouri de lemn zgâriate şi cu câteva mobile de oţel cu tapiţeria roasă. Pe una dintre canapele, Randi şedea ghemuită cu picioarele sub ea.

— Bună seara, domnule colonel! salută ea, ridicând privirile de pe un roman de Danielle Steel, ceea ce îi amintea că era de faţă şi o persoană străină care nu trebuia să ştie că cei doi se adresau pe numele mic.

Ceilalţi doi ocupanţi ai încăperii stăteau la masa din centru: Valentina Metrace şi un bărbat între două vârste, într-un pulover de lână şi pantaloni groşi de doc, împrăştiaseră mai multe dosare în faţa lor.

Umerii rotunzi ai bărbatului îl făceau să pară mai îndesat decât era în realitate, iar părul rărit de pe cap contrasta cu barba bogată şi îngrijită, presărată cu fire cărunte. Pe trăsăturile lui era întipărită o expresie instinctivă de aroganţă, iar în ochi i se citea o dezaprobare continuă; omul îşi purta îmbrăcămintea ca şi când ar fi fost un costum prost croit pentru el.

— Domnule colonel Smith, nu cred că l-aţi cunoscut pe colegul meu, dr. Rosen Trowbridge. Domnule doctor Trowbridge, dânsul este şeful echipei noastre, locotenent-colonel Jon Smith.

Dulceaţa controlată din vocea doamnei profesor Metrace spunea mai mult decât cuvintele rostite. Smith dădu din cap amabil. Receptase şi el vibraţiile care radiau dinspre Trowbridge.

— Bună seara, domnule doctor! Nu am avut încă ocazia să-mi cer scuze pentru schimbarea bruscă a programului nostru de navigaţie. Sper că nu v-am creat inconveniente prea mari.

— De fapt, mi-aţi creat, domnule colonel. Trowbridge menţionase gradul lui Smith cu o oarecare neplăcere. Şi, ca să fiu sincer, mă deranjează faptul că nu m-aţi consultat în legătură cu asta. Expediţia din Insula Miercuri este un proiect de cercetare care a fost pregătit cu foarte multă minuţiozitate şi până în momentul de faţă poate fi considerată un adevărat succes pentru universităţile implicate. Nu avem nevoie de nici un fel de complicaţii tocmai la sfârşit.

Smith arboră un surâs amabil.

— Vă înţeleg perfect, domnule profesor. Am participat şi eu la mai multe proiecte de cercetare.

La suficient de multe ca să te recunosc imediat, prietene, continuă Smith în sinea lui, ascunzându-se în spatele zâmbetului. *Ceea ce vrei să spui este că oamenii tăi de pe teren au făcut o treabă bună în timp ce tu ai stat într-un birou drăguţ şi ai semnat documentaţia, arogându-ţi toate meritele prin procesul de osmoză birocratică. Acum probabil eşti înspăimântat de moarte că s-ar putea ca cineva să-ţi răstoarne planurile tocmai când vrei să-ţi pui numele pe documentul final.*

— Aveţi dreptate, domnule doctor. Smith se instală pe un scaun vizavi de Valentina Metrace şi de Trowbridge. Ar fi trebuit s-o fac, dar era vorba despre o problemă urgentă. Există anumite preocupări legate de schimbarea vremii în preajma Insulei Miercuri. Se apropie iarna şi mi s-a părut că este bine să ajungem cât mai curând la insulă. Câştigând puţin timp pentru echipa mea prin devansarea plecării, am avut convingerea că cercetările echipei mele la locul accidentului nu vor stânjeni recuperarea personalului dumneavoastră şi a echipamentelor acestuia.

— Ei bine, asta este destul de logic, domnule colonel, răspunse Trowbridge, nu foarte încântat că fusese contracarat. Dar, oricum, felul în care s-a procedat este discutabil. Aş dori ca pe viitor să fiu consultat dacă se mai fac şi alte schimbări.

Smith îşi împreună palmele pe masa lustruită.

— Înţeleg perfect, domnule doctor, minţi el şi vă promit că pe viitor o să mă consult cu dumneavoastră în legătură cu orice alte evoluţii. Este în interesul tuturor să conlucrăm.

— Nu pot decât să fiu de acord cu dumneavoastră, domnule colonel. Atâta timp cât se recunoaşte faptul că expediţia universităţii a fost prima acolo şi că avem prioritate.

Smith dădu din cap.

— Asta nu este întru totul exact, domnule doctor. Au mai fost şi alţi oameni pe Insula Miercuri cu mult timp înainte de expediţia dumneavoastră. Misiunea echipei mele este

tocmai să-i identifice şi să-i ducă înapoi la locul lor. Cred că trebuie să-i avem în vedere şi pe ei.

Smith consideră că ceea ce spusese era numai în parte o poveste de faţadă. Acolo, pe gheaţă, fuseseră nişte oameni. Oameni care ajunseseră acolo cu mult timp înainte. Serviseră sub un alt drapel, dar fuseseră soldaţi, la fel ca şi Smith. Fuseseră şi ei abandonaţi şi uitaţi de lume. Soarta echipajului sovietic putea fi pusă în umbră de considerentele politice, dar după o jumătate de secol meritau oricum să se întoarcă acasă.

Smith înfruntă privirea lui Trowbridge până când profesorul universitar cedă.

— Fireşte, aveţi dreptate, domnule colonel. Sunt sigur că vom reuşi să-i mulţumim pe toţi cei implicaţi.

— Şi eu sunt la fel de sigur.

— Am studiat împreună cu domnul doctor Trowbridge profilul taberei de pe Insula Miercuri, interveni Valentina şi lista personalului, ca să vedem cu cine vom lucra. Mă gândeam că unii dintre membrii expediţiei ar putea să ne ajute în cercetările la faţa locului.

— Dacă aceasta nu-i absolvă de îndatoririle lor oficiale în cadrul expediţiei universitare, interveni grăbit Trowbridge.

— Fireşte.

Smith ceru dosarul de personal şi îl deschise. De fapt, Smith nu avea intenţia să lase pe nimeni să se apropie de Misha-124. Dar asta nu însemna că nu exista posibilitatea ca unul dintre ei să fi făcut deja o vizită ilicită la locul unde zăcea bombardierul. Scurgerea de informaţii referitoare la încărcătura de pe TU-4 trebuie să fi venit de undeva. Să fi fost oare aceasta sursa? Şi fusese ceva întâmplător sau deliberat?

Mai văzuse aceste dosare, dar acum le studia într-o lumină nouă.

Dr. Brian Creston, Marea Britanie, meteorolog şi şeful expediţiei. Din fotografie îl privea un bărbat mare ca un urs, cu un chip zâmbitor, care se vedea că petrece mult timp în aer liber. Era cercetător acreditat şi avea la activ

participarea la mai multe expediţii atât în zona arctică, cât şi în Antarctica.

Dr. Adaran Gupta, India, climatolog şi asistentul şefului expediţiei. Din fotografie îl privea chipul slab şi tras la faţă al unui cercetător. *Eşti cam departe de New Delhi, domnule doctor.*

— Climatologie şi meteorologie? comentă Smith. Presupun că încălzirea globală şi topirea gheţurilor arctice au reprezentat elementele principale de cercetare.

— A fost principala temă de cercetare, domnule colonel.

Kayla Brown, SUA; absolventă, geofizică; drăguţă, delicată, aproape adolescentină. Nu avea deloc chipul asprit de intemperii al unui cercetător polar. Dar se pare că posedase curajul şi insistenţa necesare pentru a intra în echipa de cercetare, trecând înaintea multor candidaţi bărbaţi.

Ian Rutherford, biolog din Anglia, un flăcău chipeş care ar fi putut fi chiar băiatul vecinului, dacă acesta ar fi fost din Midland-ul britanic.

Dr. Keiko Elasegawa, Japonia, al doilea specialist în meteorologie. O femeie sobră, o figură studioasă, oarecum plinuţă. Compensa probabil viaţa socială mai puţin activă prin devotamentul deosebit pentru domeniul ei de cercetare.

Ştefan Kropodkin, Slovacia, astronomia radiaţiilor cosmice; zvelt, brunet, cu un zâmbet încântător şi puţin mai în vârstă decât ceilalţi absolvenţi. *Probabil că tu îi acorzi cea mai mare atenţie domnişoarei Brown, indiferent dacă îi place sau nu.*

Smith închise dosarul. Nu era dispus să facă nici un fel de presupuneri legate de sex, rasă, naţionalitate sau eventuala orientare politică. Aşa ceva era un joc prostesc, căci lăcomia şi fanatismul puteau îmbrăca orice aspect. Secţiunea Unu şi multe alte agenţii de informaţii şi de aplicare a legii ar putea avea mult de furcă dacă ar încerca să disece viaţa acestor şase persoane. Când va ajunge pe Insula Miercuri, va fi datoria lui să facă acest lucru.

Simţi că este privit şi ridică ochii. Dr. Trowbridge şi Valentina Metrace se uitau la el. Chipul lui Trowbridge exprima uimirea. Zâmbetul Valentinei şi sprânceana ei ridicată ironic îi dădeau de înţeles că se străduia să-i citească gândurile.

Smith puse dosarul la loc pe masă.

— Doamnă profesor Metrace, l-aţi văzut pe maiorul Smîslov?

— Cred că este afară pe punte şi inhalează nicotină, răspunse ea.

— Atunci o să vă rog să mă scuzaţi, am ceva de vorbit cu domnul maior.

*

Înaintarea vasului pe mare crea un curent de aer rece pe punţile scufundate în întuneric. Grigori Smîslov ţinu bricheta cu gaz în mâinile tăcute căuş ca să protejeze flacăra care atingea vârful ţigării. Inhală o dată adânc şi lăsă apoi fumul să iasă încet printre dinţii încleştaţi.

Trebuia să ia legătura cu generalul Baranov şi să afle ce naiba se întâmplă. Avea un număr de telefon sigur care era păzit de ataşatul militar al Federaţiei Ruse de la Washington, dar ordinul lui Smith de a ridica ancora imediat după-amiază nu-i mai dăduse răgazul necesar pentru o convorbire.

Şi chiar dacă ar fi ajuns la un telefon neascultat, putea să aibă încredere în persoana de la celălalt capăt al firului? Cineva ştia! Cineva din afara *conspiraţiei* ştia!

Dar cât de mult? Despre Misha-124, fireşte. Probabil ştiau şi că antraxul se afla încă la bordul bombardierului. Acesta ar fi fost un minimum care explica tentativa de asasinat din după-amiaza respectivă. Dar ce alte lucruri mai ştiau?

Smîslov mai trase o dată cu sete din ţigară. Era suficient de rău că se ştia de antrax şi de riscul ca acesta să încapă pe mâinile unei grupări teroriste. Dar era numai atât? Dacă ştiau şi de Evenimentul din Cinci Martie?

Era un coşmar care trebuia luat în calcul. Dacă exista cineva din afara cercului celor treizeci şi doi care ştia despre eveniment şi despre posibilitatea ca la bordul avionului să se mai afle încă dovezi legate de acesta? Ce-ar fi dacă aceştia făceau tot posibilul să prevină distrugerea dovezilor şi să şi le însuşească?

Ce-ar fi dacă o organizaţie sau chiar un singur individ deţine puterea de a şantaja o mare putere nucleară?

Aceasta ar face să pară o insignifiantă încărcătură de antrax de la bordul avionului.

Pierdut în gândurile lui sumbre, Smîslov tresări auzind o voce în apropiere:

— În calitate de medic mă simt obligat să vă avertizez că fumatul dăunează sănătăţii.

Silueta lui Jon Smith se desprinse din umbră de pe punte şi veni să se rezeme de balustradă alături de Smîslov.

— Iar acum, că mi-am îndeplinit această datorie, eşti liber să-mi spui să mă duc la naiba.

Smîslov chicoti şi aruncă chiştocul peste bord.

— Nu noi am inventat cancerul de plămâni în Rusia, domnule colonel.

— Voiam să-ţi mulţumesc încă o dată pentru ceea ce ai făcut astăzi.

Smîslov renunţă să mai scoată bricheta şi pachetul de ţigări ca să-şi aprindă altă ţigară.

— Eram cu toţii în acelaşi elicopter.

— Aşa este, consimţi silueta. Aşadar, domnule maior, ce părere ai?

— Ca să fiu sincer, domnule colonel, nu ştiu ce să cred.

Şi acesta era adevărul.

— Ai vreo idee cine ar fi putut fi în spatele atacului?

Smîslov clătină din cap. Iar acum urma să mintă din nou.

— Nici cea mai mică. Probabil că cineva a aflat de faptul că Misha-124 era o platformă de arme biologice. Au presupus că încărcătura de antrax se mai află încă la bordul avionului şi încearcă să ne împiedice să ajungem primii la locul accidentului. Este singura explicaţie logică.

— Aşa s-ar zice, mormăi Smith. Dar este cineva care apelează la resurse foarte serioase numai pe baza unei speculaţii. Întoarse capul şi se uită direct la Smîslov. Autorităţile din Alaska se gândesc la o eventuală implicare a mafiei ruseşti.

Bine. Smîslov putea să spună din nou adevărul.

— Este foarte posibil, domnule colonel. Ar fi o prostie să negăm că anumite elemente criminale din ţara mea au dobândit foarte multă influenţă în cadrul guvernului nostru.

Smith chicoti pe întuneric şi amândoi priviră un timp pe deasupra crestelor valurilor, ascultând fâşâitul carenei care despica apele. În cele din urmă, Smîslov vorbi din nou:

— Domnule colonel, îmi poţi spune dacă guvernul meu a fost anunţat de atacul de astăzi?

— Nu ştiu sigur. Superiorii mei au fost informaţi despre situaţie şi mi-au transmis că se uzează de toate resursele disponibile pentru ca atacatorii să fie identificaţi. Presupun că asta se referă şi la resursele ruseşti.

— Înţeleg. Smith şovăi, apoi continuă: Domnule maior, dacă doreşti să vorbeşti direct cu superiorii dumitale despre acest incident, pot să aranjez acest lucru. Dacă eşti îngrijorat în legătură cu… siguranţa convorbirii, pot să-ţi dau cuvântul meu că vei putea vorbi liber. Comunicaţiile dumitale nu vor fi monitorizate.

Smîslov reflectă o clipă. *Ce pot să transmit în totală siguranţă şi cui?*

— Nu, nu este necesar.

— Cum doreşti. Oferta rămâne valabilă. Vocea lui Smith se înmuie. Aşadar, spune-mi, domnule maior – tabinet, bridge sau pocher, care este jocul dumitale preferat?

Capitolul şaisprezece

Reykjavik, Islanda, în largul oceanului

Pe un alt ocean, în cealaltă jumătate a lumii, o altă navă ridică ancora.

Căpitanul navei de cursă lungă *Siffsdottar* crezuse că ghinionul care se ţinuse scai de vasul lui luase sfârşit. Dar acum nu mai părea chiar aşa de sigur.

Industria pescuitului din Atlanticul de Nord era în declin de foarte multă vreme şi politica de tergiversare a proprietarilor de traulere nu contribuise cu nimic la îmbunătăţirea situaţiei. Şi, în cele din urmă, aşa cum trebuia să se întâmple, lucrările neglijate de întreţinere s-au răzbunat. *Siffsdottar* petrecuse cea mai mare parte a sezonului trecut la docuri cu reparaţii lungi şi costisitoare la motoare. Iar proprietarii, ca întotdeauna, găsiseră că este mai convenabil să dea vina pe vas decât pe ei înşişi.

Siffsdottar stătea cu faţa spre spărgătoarele de val din şantierul naval, iar căpitanul şi echipajul lui priveau spre ţărm când, dintr-odată, ca un miracol, apăruse o comandă de ultimă oră: un charter de o lună pentru o companie de film care le aducea suficienţi bani să plătească şi reparaţiile şi pierderile provocate de sezonul slab de pescuit.

Pentru prima dată şi proprietarii şi echipajul au ajuns la un acord. Erau cât se poate de încântaţi să le facă pe plac clienţilor. Dar când „cineaştii” sosiseră la bord, constataseră că aceştia erau o bandă de vreo douăzeci de bărbaţi extrem de duri, chiar şi după standardele echipajului greu încercat al traulerului. Şi le lipsea în mod clar orice aparatură de filmare – nu aveau decât o mulţime de echipamente electronice şi radio de comunicaţii.

Şi arme. Acestea nu ieşiseră la iveală decât după ce ridicaseră ancora. Acum, doi dintre „cineaşti” stăteau tolăniţi în fundul cabinei cârmei, fiecare dintre ei cu pistolul expus clar la vedere.

Nu oferiseră nici un fel de explicaţie, iar căpitanul traulerului considerase că este mai prudent să nu ceară.

Şeful echipei de cineaşti, un bărbat înalt, cu barbă roşcată, care le transmitea ordinele într-o engleză cu accent foarte ciudat, stabilise cursul spre vest-nord-vest; destinaţia lor era un set de coordonate GPS, aflate undeva în interiorul Golfului Hudson. Dăduse, de asemenea, ordine ca radioul vasului să fie dezafectat. Oamenii lui se vor ocupa în exclusivitate de comunicaţii pe toată durata călătoriei „din motive de siguranţă a afacerilor”.

Căpitanul de pe *Siffsdottar* bănuia acum că proprietarii luaseră o altă decizie foarte proastă pentru afacerile lor. Dar, în momentul în care depăşiră punctul cel mai vestic al Islandei, îşi dădu seama că nici nu prea are ce să facă. Va recurge la tehnica străveche de supravieţuire din Islanda: o neutralitate strictă şi solidă şi speranţa că totul se va termina cu bine. Datorită acestei strategii, Islanda supravieţuise neatinsă în mai multe războaie mondiale. Poate că va fi bună şi de astă dată.

*

Sub punte, Secţiunea de Comandă rechiziţionase salonul principal şi îl transformase în centru operaţional. Aşezat la masa mare, Anton Kretek turnă trei degete de Aquavit într-un pahar scund. Luă o înghiţitură şi făcu o grimasă. Băutura aceasta specific islandeză era o poşircă, dar nu exista alta la îndemână.

— Aveţi rapoartele de la secţia din Canada? întrebă el iritat.

— Acum le descărcăm, domnule Kretek, raportă ofiţerul de comunicaţii de la laptopul lui. Va mai dura ceva până le decriptăm.

Internetul era o adevărată binecuvântare atât pentru afacerile internaţionale, cât şi pentru activitatea infracţională, căci oferea comunicaţii rapide şi sigure din orice punct al planetei. Un telefon prin satelit de mărimea unei farfurii fixat în partea de sus a traulerului le făcea

legătura cu reţeaua de comunicaţii a planetei şi cele mai performante programe de criptare fereau mesajele lor de ochii indiscreţi.

O imprimantă portabilă cu laser scoase câteva foi printate. Ofiţerul de comunicaţii împinse scaunul îndepărtându-l de masă, se ridică şi îi dădu foile peste umăr lui Kretek.

Traficantul de arme luă din scrumieră un trabuc în formă de torpilă, trase un fum şi începu să citească, iar mirosul de fum de trabuc se amestecă cu cel de combustibil diesel şi ulei de peşte.

Kretek se încruntă. Ştirile conţineau şi veşti bune şi veşti rele. Încercarea de anihilare a misiunii de cercetare ruso-americane dăduse greş. Omul care răspundea de operaţiunile din Alaska fusese nevoit să angajeze la repezeală ce găsise, în cazul de faţă pleava mafiei ruseşti de stradă.

Avionul de interceptare trimis pentru a doborî elicopterul misiunii nu se mai întorsese. Şi, întrucât nu apăruseră nici un fel de ştiri în presă cu privire la un atac împotriva expediţiei guvernamentale sau la pierderea unui avion, probabil că acesta se prăbuşise undeva în mare sau în zonele nelocuite.

Asta este! Să lăsăm echipa de cercetare să-şi continue misiunea. Dacă îl învinge la faţa locului, se va bizui pe agentul lui de pe insulă şi pe efectul surpriză provocat de sosirea forţelor lui principale. Iar dacă unele capete înfierbântate o să le creeze probleme la momentul nepotrivit, e treaba lor. Momentul ales, planificarea şi condiţiile atmosferice vor fi aliaţii lui împotriva lumii de afară.

Kretek mai trase o dată din trabuc şi îşi clăti apoi gâtlejul cu o înghiţitură de băutură. Asta, firește, în cazul în care acea echipă de cercetare nu este mai mult decât declara că ar fi. S-ar putea oare ca guvernele implicate să fi ştiut de prada incredibilă care se afla încă în avion?

Părea puţin probabil. Dacă ar fi cunoscut adevărul, americanii s-ar fi repezit să asigure avionul cu toate

bunurile preţioase din el, iar presa lor naţională ar fi devenit de-a dreptul isterică în legătură cu primejdia reprezentată de antrax. Probabil că ruşii le dăduseră asigurări că încărcătura avionului fusese aruncată, asta dacă pomeniseră, în general, de ea. Fostul expert sovietic în arme, care se afla acum în Grupul Kretek, îl asigurase pe liderul acestuia că era vorba despre o procedură standard de operare. Din diverse motive însă, procedura standard nu fusese respectată la bordul acelui avion, iar Anton Kretek era gata să profite din plin de asta.

A doua veste venea de la Vlahovic şi de la grupul din Canada şi era încă şi mai plăcută. Se achiziţionase un avion potrivit şi echipajul lui trecuse cu bine de formalităţile vamale canadiene. Se stabilise baza de realimentare A, iar locaţiile pentru bazele B şi C erau ţinute sub supraveghere. Foarte bune veşti. Chiar foarte, foarte bune.

Iar ultima veste îl binedispuse de-a dreptul pe contrabandistul de arme. Venea de pe Insula Miercuri şi îl anunţa că nu se trăsese nici un semnal de alarmă. Personalul staţiunii se pregătea pentru primirea cercetătorilor specialişti în istoria aviaţiei şi pentru propria recuperare de acolo odată cu venirea iernii. Nu se observaseră nici un fel de probleme. Operaţiunile continuau.

Acum, când planul se desfăşura, Kretek va putea să transmită ora probabilă a sosirii şi instrucţiunile pentru faza finală a operaţiunii pe Insula Miercuri. Dacă totul va continua ca până acum, va fi o întâlnire cât se poate de plăcută.

Kretek rânji şi îşi mai turnă un deget de băutură în pahar. Aceasta căpăta un gust din ce în ce mai bun.

Capitolul şaptesprezece

În largul ţărmului estic al Insulei Miercuri

Stelele străpungeau pe alocuri pătura de nori, iar lumina lor se reflecta în marginile zimţate ale gheţurilor, oferindu-i condiţii ideale vânătorului care se mişca printre ele ca o fantomă.

Ursul polar era încă oarecum tânăr, nu avea decât vreo patru sute de kilograme de muşchi văluriţi şi o senzaţie perpetuă de foame pe sub blana groasă şi impenetrabilă. Instinctele lui îl purtau spre sud, spre extremitatea încă neîngheţată. Dar se oprise un timp în apropierea Insulei Miercuri, căci banchiza neîngheţată complet şi cu găuri pentru respirat atrăsese o populaţie relativ numeroasă de foci – un teren de vânătoare excelent pentru un urs polar.

Ursul mai vânase şi cu o săptămână în urmă şi zdrobise cu îndemânare craniul prăzii sale, cu lovituri precise ale labelor uriaşe, scoţând, cu maxilarele sale puternice, grăsimea de pe cadavrul focii pentru a-şi alimenta cuptoarele biologice împotriva frigului usturător al mediului arctic. Dar iarna era aproape şi focile se refugiau din calea ei. Ursul trebuie să plece şi el spre sud. Sau să exploreze alte posibile surse de hrană: animalele ciudate, care în mod clar nu semănau cu vietăţile mării şi care populau insula, umblând în două picioare.

Ursul polar nu cunoştea creaturile acestea, dar vântul îi aducea mirosul sângelui lor cald şi dulce; la urma urmelor, când trăieşti pe gheaţă carnea este carne.

Ursul coborî de pe malul tăios pe o suprafaţă plană recent îngheţată. Aici, unde gheaţa era încă subţire şi fragilă, ar putea să găsească o hrană ceva mai normală: o focă în drum spre suprafaţa apei ca să respire. Păşind silenţios către copca deschisă, ursul se opri o clipă cu capul aproape de pojghiţa de gheaţă, ascuţindu-şi simţurile,

pipăind şi ascultând cele mai slabe zgomote şi vibraţii de jos.

Acolo! Ceva se mişca pe sub gheaţă!

Şi apoi urmă şocul uriaş, ursul fu ridicat şi aruncat în aer. Asemenea josnicii nu trebuiau să li se întâmple unor lorzi ai Arcticii! Căzu lat pe suprafaţa gheţii. Se ridică în picioare gemând şi o luă la fugă îngrozit, urlându-şi protestul în noaptea nepăsătoare.

O elice mare, neagră apăsa suprafaţa încremenită a apei, gheaţa se sfărâma cu zgomot şi se împrăştia în jurul ei. Vasul uriaş, ca un mamut, clasa SSGN, îşi croi drum nemilos printre grămezile de gheaţă, se ridică la suprafaţă şi se stabiliză. Trapele se deschiseră şi prin ele apărură oameni în costume albe de camuflaj arctic în contrast cu suprafaţa întunecată a submarinului. Unii dintre ei săriră imediat pe suprafaţa gheţii, coborând pe scările de pe laturile submarinului. Ajunşi pe gheaţă, se împrăştiară înjur şi îşi scoaseră puştile AK-74, creându-şi un perimetru de siguranţă.

Alţii se ocupau de echipamentele care trebuiau scoase din pântecele vasului: rucsacuri îndesate, echipamente de culoare albă, saci cu hrană, sănii din fibră de sticlă trase de oameni şi cutii cu muniţii şi explozive. Tot ce le trebuia pentru a rămâne în viaţă mai mult timp, pentru a lupta şi a distruge într-un mediu polar ostil.

Comandanţii grupului de operaţiuni speciale şi ai submarinului coborâră ultimii pe scara acestuia.

— La naiba, ce frig e! mormăi comandantul.

Locotenentul Pavel Tomaşenko de la Forţele Speciale ale Infanteriei Navale zâmbi, afişând un aer de superioritate şi repetă vechea zicală: „Pe o vreme ca asta, florile înfloresc pe străzile din Pinsk”.

Comandantul submarinului nu părea deloc amuzat.

— Trebuie să mă scufund cât mai repede. Vreau ca să îngheţe gaura asta din nou înainte să treacă următorul satelit american pe deasupra ei.

Aşa cum se întâmpla cu toţi cei care lucrau pe submarine, căpitanul era nervos şi neajutorat când se afla

la suprafaţă. Şi avea şi motive. Ajunsese în apele teritoriale canadiene, într-o zonă interzisă submarinelor străine. Şi, dacă forţele navale canadiene erau absolut incapabile să impună această interdicţie, vasele atomice de urmărire ale Marinei Militare americane o încălcau în mod regulat şi cu toată nepăsarea.

— Nu-ţi face griji, căpitane, plecăm în câteva minute, răspunse Tomaşenko, privind în jos către oamenii lui care descărcări săniile. Şi noi trebuie să rămânem ascunşi la următoarea trecere a satelitului. Nu vor fi probleme.

— Să sperăm, spuse căpitanul submarinului. Mă voi strădui să respect orarul de comunicaţii, dar trebuie să-ţi amintesc, domnule locotenent, că nu pot promite nimic. Totul depinde de golurile pe care le voi găsi în suprafaţa gheţii, ca să-mi pot scoate catargul de antenă pentru radioemiţător. Mă voi întoarce la aceste coordonate o dată la fiecare douăzeci şi patru de ore şi voi încerca să captez transmisiunile dumitale. Dar nu pot face mai mult de-atât.

— Va fi suficient, căpitane. Conduci un serviciu de transport de nădejde. *Dasvidania.*

Tomaşenko sări peste balustrada punţii şi coborî spre suprafaţa îngheţată.

Comandantul submarinului mormăi ceva pe sub mustaţă. Îl enerva faptul că trebuia să primească astfel de încurajări de la un mucos de locotenent, dar cei din Speţnaz\'7b6\'7d se considerau unşii lui Dumnezeu. Din păcate, acest exemplar venise împreună cu un pachet de ordine sigilate din partea Direcţiei Flotei Pacificului prin care comandantul de submarin şi vasul acestuia erau puşi în totalitate la dispoziţia lui Tomaşenko. Nesocotirea literei sau a spiritului acestor ordine ar fi însemnat o soartă foarte tristă în Marina Militară pe cale de restrângere a Rusiei.

Comandantul îl urmări cu privirea pe Tomaşenko şi plutonul acestuia care se mai vedeau doar ca nişte umbre întunecate pe gheaţă, îndepărtându-se spre silueta estompată a Insulei Miercuri. Îi făcea plăcere să-i vadă plecând. Acum, sufletul şi vasul îi aparţineau din nou în totalitate pentru un timp. Şi îi părea bine şi că scăpase de

trupa aceasta de pe vasul lui. Echipa lui Tomaşenko era un grup alcătuit din cei mai brutali şi mai sângeroşi ucigaşi pe care îi întâlnise vreodată. Şi, dat fiind faptul că avea peste douăzeci de ani vechime în armata rusă, cunoscuse câte ceva până acum.

— Eliberaţi puntea! ordonă el. Toate santinelele sub punte!

În timp ce marinarii treceau în goană pe lângă el, căpitanul apăsă pe butonul de comandă de lângă interfon.

— Camera de control, aici puntea de comandă! Pregătiţi-vă de submersiune!

Capitolul optsprezece

Nava USS Alex Haley

Randi Russell împinse cu unghia un jeton de plastic roşu.

— Bate-mă cu popa, spuse ea, privind peste masa de joc cu atenţia încordată a unui animal de pradă gata să sară la atac.

Mormăind ceva în barbă în ruseşte, Grigori Smîslov luă un jeton din teancul lui modest de trofee şi îl puse unde i se indicase.

— Ai încurcat-o, Grigori, spuse Valentina Metrace, scoţând un jeton din bolul care stătea alături de câmpul de luptă de pe masă.

— Jocul ăsta este pentru copii, mormăi Smîslov printre dinţi. Şi, de altfel, nu sunt deloc în dificultate.

— Noi îi spunem dame, domnule maior. Smith chicoti din locul unde stătea alături de Randi. Şi cred că ai încurcat-o.

— Nici măcar marele Murphy nu ar putea să se concentreze când oamenii îi ronţăie tot felul de biscuiţi în urechi!

— Mai exact, sunt chipsuri tortilla, preciză Valentina şi mai zdrobi câţiva între dinţi. De fapt, problema dumitale este că încerci să gândeşti logic, ca la şah. Dar jocul de dame se bazează mai mult pe instinct: să trecem unul pe lângă altul ca la scrimă.

— Chiar aşa. Smîslov apucă un jeton şi sări cu el peste unul dintre jetoanele roşii ale lui Randi. Ţi-am spus eu că nu sunt deloc în dificultate.

Riposta nu întârzie: regele lui Randi curăţă rapid tabla de joc într-un triplu asalt.

— Jucăm patru din şase? întrebă ea schiţând un zâmbet abia vizibil.

Smîslov se bătu cu palma peste frunte:

— Pentru ce am plecat eu din Siberia!

Smith îi zâmbi rusului.

— Nu trebuie să te simţi prea stânjenit, domnule maior, nici eu nu am reuşit s-o bat, vreodată pe Randi la dame. Dar ce-ai zice de o partidă de bridge?

Smîslov ridică fruntea şi începu să-şi adune soldaţii morţi.

— De ce nu? Nu poate fi mai cumplit să fii torturat cu fiare înroşite în foc decât să ţi se smulgă unghiile.

Spărgătorul de gheaţă plecase de patru zile din Sitka. După ce ocolise Point Barrow, mergea acum voiniceşte spre nord-est, îndreptându-se spre Arhipelagul Regina Elisabeta. Numai o mică parte din acest timp putea fi consumat cu informări şi elaborarea de ipoteze în legătură cu ceea ce îi aştepta pe Insula Miercuri. Rămâneau multe ore în care trebuiau să-şi omoare timpul cu ceva şi, în calitate de străini în comunitatea navigatorilor de la bordul navei *Haley,* Smith şi oamenii lui fuseseră lăsaţi să se descurce singuri.

Smith era încântat de acest aranjament. Asigurarea coeziunii echipei nu reprezenta o simplă chestiune de antrenament şi de disciplină. Oamenii trebuiau să se obişnuiască unii cu alţii. Să ştie cum gândesc. Cum acţionează şi cum reacţionează. Să cunoască detalii – cum le place cafeaua, de pildă. Toate acestea la un loc îi sugerau modul în care ar putea reacţiona fiecare într-un moment de criză.

Pas cu pas, îşi completa astfel fişierele mentale despre fiecare dintre ei.

Randi Russell: Era singura pe care o cunoştea de mai înainte. Aici avea o bază pe care să construiască. Era o persoană de nădejde, te puteai bizui pe ea. Dar, pe undeva, mai exista şi atitudinea aceea de „nu-mi pasă de nimic” pe care o afişa. Nu vorbea niciodată despre misiune, ci numai despre ea însăşi.

Grigori Smîslov: era în mod clar un soldat bun, dar şi un om care gândea foarte mult. Şi, din stările sufleteşti pe care le manifesta câteodată, Smith îşi dădea seama că nu este mulţumit de gândurile lui. Rusul încerca să ia o decizie. Dar ce fel de decizie era aceasta – Smith putea numai să presupună.

Valentina Metrace: Şi în cazul ei avea la ce să se gândească. Mai exact, la ceea ce se ascundea în sufletul acestei carapace lustruite şi strălucitoare a doamnei profesor universitar. Acolo mai era o entitate. Din conversaţiile lungi pe care le avusese cu ea surprinsese numai foarte puţin din cealaltă personalitate a ei. Nu era vorba atât despre o mască gata să alunece din când în când, ci mai degrabă despre un camuflaj. „Expert în arme" putea însemna orice.

Dar şi partea vizibilă a personalităţii ei era la fel de interesantă.

Megafonul de deasupra capului hârâi şi se activă.

— Camera de gardă, aici puntea de control. Ridicaţi receptorul, vă rog!

Smith se ridică şi se duse la interfonul de lângă uşă.

— Aici camera de gardă. Colonelul Smith.

— Domnule colonel Smith, aici căpitanul Jorganson. Poate vreţi să veniţi împreună cu oamenii dumneavoastră să vă uitaţi pe unul dintre geamurile de la babord. Trecem pe lângă un monument local.

— Imediat.

Smith puse interfonul la loc în furcă. Ceilalţi ridicară privirile spre el.

— Căpitanul ne invită să vedem ceva, băieţi.

Vântul de pe punte era muşcător, părţile neacoperite ale corpului amorţeau în câteva minute. La fel de pătrunzătoare era şi culoarea albastră metalică a mării şi a cerului, acesta din urmă acoperit pe alocuri de nori cirus. Alcătuiau un contrast izbitor cu silueta albă, ca de castel, a aisbergului care trecea încet pe lângă vas, în timp ce trupul masiv al aisbergului se întrezărea prin apele oceanului ca un morman verde. Acesta era primul dintr-o serie. La nord, spre orizont, se zărea o strălucire de-a dreptul metalică, pe care oamenii nordului o numeau „clipirea gheţii".

Smith simţi o mişcare lângă cot. Valentina Metrace venise atât de aproape de el, încât o simţea cum dârdâie. Din încăperea de sub punte ieşise şi dr. Trowbridge şi stătea lângă balustradă, fără să privească la membrii

echipei lui Smith sau să încerce să le adreseze vreun cuvânt. Mai veniseră şi alţi membri ai echipajului de pe vas ca să vadă spectrul palid ce plutea pe mare.

Primul duşman îşi făcuse apariţia. Lupta va începe curând.

Capitolul nouăsprezece

Insula Miercuri

— Eşantioane de apă din nucleu, seria M?
— Verificat.
— Eşantioane de apă din nucleu, seria R?
— Verificat.
— Eşantioane de apă din nucleu, seria RA?

Kayla Brown ridică privirea din locul unde şedea în genunchi, lângă o cutie deschisă ce conţinea specimene.

— Sunt toate aici, domnule doctor Creston, spuse ea cu răbdare, la fel ca şi ieri.

Dr. Brian Creston chicoti şi închise carnetul de însemnări.

— Trebuie să ai răbdare cu un bătrân ca mine, fetiţo. Am văzut multe necazuri în ultimele momente ale unei expediţii. Nu are sens să devenim neglijenţi chiar înainte de întoarcerea acasă.

Kayla închise încuietorile cutiei şi strânse banda de siguranţă de nailon în jurul ei.

— V-am auzit, domnule doctor. Nu vreau să intervină nimic între mine şi elicopterul acela foarte frumos, care urmează să sosească mâine.

— Serios? Creston îşi luă pipa din retorta crăpată pe care o folosea în loc de scrumieră şi se aplecă puţin ca să privească pe una dintre ferestrele mici şi joase ale cabanei ce le servise drept laborator.

— De fapt, aş prefera să ratez ocazia. Aici mă simt... odihnit.

Deocamdată, vremea era încă stabilă pe insulă, iar soarele aflat jos îşi arunca razele pe zăpada sclipitoare de afară. Staţia de cercetări de pe Insula Miercuri era compusă din trei clădiri mici din prefabricate: laboratorul, clădirea principală şi clădirea generatorului şi a utilităţilor, aşezate toate trei în linie dreaptă, la o distanţă de treizeci de metri una faţă de alta, pentru a fi eliminat riscul de incendiu.

Staţia fusese instalată în apropierea ţărmului golfului îngheţat din capătul vestic al insulei, unde o coamă a lanţului central de înălţimi o ferea de vânturile care suflau în special dinspre nord. În felul acesta, clădirile cu acoperiş plat erau îngropate numai pe jumătate în nămeţi.

Kayla Brown se ridică în picioare şi îşi scutură genunchii pantalonilor de schi.

— A fost o experienţă extraordinară, domnule doctor şi n-aş fi vrut s-o ratez pentru nimic în lume, dar, aşa cum se spune, ce-i prea mult strică.

Creston izbucni în râs.

— Înţeleg, Kayla. Dar n-o să vrei să însoţeşti echipa de cercetare a accidentului aviatic când va sosi aici? La urma urmelor, tu ai fost cea care a zărit epava.

Tânăra făcu o mutră lungă.

— Nu prea cred. M-am gândit şi eu la asta, probabil că ar fi interesant, dar... s-ar putea ca oamenii de la bordul acelui avion să mai fie încă acolo. Prefer să nu văd aşa ceva.

Creston dădu aprobator din cap. Se rezemă de masa mare de lucru din centrul laboratorului şi începu să-şi umple alene pipa din rezerva pe terminate aflată în punga de tutun.

— Înţeleg foarte bine. S-ar putea să nu fie o experienţă prea plăcută. Dar trebuie să mărturisesc că bombardierul acesta vechi îmi stârneşte curiozitatea, mai ales că ne-au poruncit să ne apropiem de el. Te face să crezi că e ceva mai mult decât ceea ce sunt dispuşi să spună.

Kayla Brown se bătu cu palmele peste coapse şi îşi rostogoli ochii ca orice femeie cu simţ practic.

— Haideţi, domnule doctor! Ştiţi cum sunt istoricii şi arheologii! Nu le place să umble fel de fel de amatori prin săpăturile lor. Nici dumneavoastră nu v-ar conveni să se joace cineva cu eşantioanele dumneavoastră sau cu radiosondele, nu-i aşa?

— Punct lovit.

Creston scăpără un chibrit. Îl apropie de pipă şi pufai cu un aer atoateştiutor. Femeile au darul să distrugă orice urmă de mister, indiferent despre ce ar fi vorba.

În acel moment, Rutherford deschise uşa glisantă care separa laboratorul principal de mica încăpere radio care ocupa unul din capetele cabanei.

— Am primit ultimele informaţii meteorologice, domnule doctor, spuse el, fluturând o foaie de hârtie.

— Cum stă treaba, Ian?

Tânărul englez făcu o grimasă teatrală.

— S-ar putea spune că lucrurile sunt amestecate. Avem un front blând care înaintează. Ar putea să mai întârzie până mâine, dar, după aceea, câteva zile va fi mai greu.

— Ce înseamnă mai greu, băiete?

— Vânt variabil din nord până la forţa cinci. Plafon jos. Rafale intermitente de viscol.

Kayla rostogoli ochii încă o dată.

— O, minunat! Condiţii perfecte de zbor!

— Şi acesta nu este decât începutul, continuă tânărul englez. Avem şi avertisment solar. Comunicaţiile se vor înrăutăţi şi ele.

— Vai de mine! Doctorul Creston oftă şi scoase un nor de fum aromat. Cineva a pus ceainicul pe foc. Parcă îl aud pe domnul Încurcă-Lume cum vine peste noi!

— Haideţi, domnule doctor, zâmbi Rutherford. Nu poate fi chiar aşa de rău. Operaţiunile vor fi mai îngreunate o zi sau două cel mult.

— Ştiu, Ian, dar gândeşte-te cine ne aşteaptă pe vas. Dragul de zgârie-brânză Trowbridge o să fie sigur că am pus în mod intenţionat la cale furtuna exact în momentul recuperării, ca să-i dau lui peste cap bugetul.

Din afara clădirii laboratorului răzbătu un strigăt înăbuşit de zidurile groase şi izolate. Se auzi dupăit de ghete în vestibulul de la intrare, iar uşa se deschise brusc. Ştefan Kropodkin intră în laborator împrăştiind zăpada de pe costumul arctic.

— Doctorul Hasegawa şi profesorul Gupta s-au întors? întrebă el gâfâind, scoţându-şi gluga.

Creston se ridică de la masa de lucru şi îşi puse pipa la loc în scrumieră.

— Nu, nu s-au întors. Ce s-a întâmplat?

Slovacul trase aer în piept cu putere.

— Nu ştiu. Au dispărut.

Creston se încruntă.

— Cum adică, au dispărut?

— Nu ştiu! Au dispărut pur şi simplu! Eram pe ţărmul de sud, cam la trei kilometri de aici. Profesorul Gupta voia să se mai uite o dată la formaţiunile de gheaţă de pe ţărm şi noi îl asistam. Profesorul mi-a spus să fotografiez câteva formaţiuni, iar el şi doamna Hasegawa s-au dus mai departe şi au înconjurat capul. I-am pierdut din vedere.

Kropodkin mai trase o dată aer în piept şi fu scuturat de un fior.

— Când m-am dus după ei, nu mai erau acolo.

— La naiba! Şi doar i-am spus lui Adaran de o sută de ori! Staţi împreună! Avea un walkie-talkie?

— Profesorul avea un radio.

Creston se uită la Rutherford.

— Ai auzit ceva pe canalul local?

Englezul clătină din cap.

— Atunci du-te la instalaţie. Cheamă-i!

— Imediat!

Englezul dispăru pe uşa cabinei radio.

Kropodkin se lăsă să cadă pe un scaun fară spătar şi îşi scoase mănuşile groase. Kayla Brown îi dădu îngrijorată o sticlă cu apă.

— M-am mai dus încolo încă vreun kilometru, continuă el după ce bău din sticlă. I-am strigat, dar n-a răspuns nimeni. Nici un semn. M-am îngrijorat şi m-am întors degrabă aici. M-am gândit că poate au trecut cumva pe lângă mine.

— Probabil că s-au dus spre interiorul insulei sau mai departe pe ţărm din vreun motiv, presupuse Creston.

— Nu răspunde nimeni pe canalul local, domnule doctor! strigă Rutherford din cabina radio.

Kropodkin îşi mută privirea de la doctorul Creston la Kayla şi pe chipul lui se citea un amestec de îngrijorare şi teamă.

— Mai era ceva acolo unde au dispărut ei. O focă mâncată pe jumătate. Omorâtă de un urs polar. Şi era proaspătă.

— Eşti sigur că era o focă? întrebă Kayla cu voce tremurătoare.

— De astă dată, da, răspunse el.

— Staţi puţin. Cred că facem multă zarvă pentru nimic, interveni Creston încordat. Dar curând se va lăsa întunericul. Ian, adu radioul portabil, iar eu o să mă duc după trusa medicală. O să luăm cu noi una dintre săniile de mână, un cort şi un pachet de prim-ajutor. Kayla, te rog să stai lângă radio în caz că va trebui să transmitem către *Haley* că avem o problemă.

— Dar… Fata dădu să spună ceva. Însă nu era momentul să facă mofturi.

— Da, domnule.

Kropodkin îşi trase din nou mănuşile pe mâini.

— Mă duc să iau puşca din corpul principal.

Capitolul douăzeci

Nava USS Alex Haley

Jon Smith privea, picotind de somn, tavanul pictat, în timp ce în urechi îi răsuna din iPod melodia *Sand în Your Shoes.* Gândul la misiunea care începea mâine nu-i dădea pace şi nu lăsa somnul să îl cuprindă. Acum, după aproape o oră, se părea că era gata să-l răpună, când o bătaie grăbită în uşă îl smulse din amorţeală şi îl făcu să se trezească definitiv. Se ridică în capul oaselor şi îşi scoase căştile de pe urechi.

— Da?

Vocea Valentinei Metrace răzbătu prin panoul uşii.

— Au apărut necazuri pe Insula Miercuri. Pare să fie ceva serios.

Se rostogoli imediat de pe pat şi aprinse lumina.

— Bine, venim imediat.

Smîslov sărise deja din patul de sus şi se îmbrăca în grabă. Smith îşi trase puloverul gros şi ghetele şi în câteva clipe cei doi bărbaţi urcau scara către cabina radio.

Se pare că lansarea misiunii nu avea să mai aştepte până mâine.

Peste zumzetul şi fâşâitul de rutină al aparatelor se auzeau un zgomot şi un scârţâit intermitente care reverberau prin scheletul navei *Haley,* în timp ce bucăţile de gheaţă se frecau de carena vasului. Se simţea din când în când şi câte o zgâlţâitură dincolo de bătaia elicelor, atunci când prora navei trecea printr-o porţiune subţire de apă îngheţată – zgomote şi senzaţii care reveneau tot mai frecvent.

În ultimele trei zile, *Alex Haley* îşi croise drum afundându-se tot mai mult în gheaţa din ce în ce mai groasă a Arhipelagului Regina Elisabeta, zdrobind gheţurile plutitoare atunci când era posibil, ocolind, la era nevoie,

aisbergurile ameninţătoare şi insuliţele stâncoase ascunse în ceaţă.

Căpitanul Jorganson făcuse uz de toată arta şi ştiinţa lui de om al mărilor nordului pentru a-şi atinge obiectivul, dar viteza lor de înaintare scăzuse cu fiecare milă pe care o câştigaseră spre nord. Gheţurile erau tot mai apropiate şi strâmtorile tot mai înguste. În ultimele patruzeci şi opt de ore, Randi pornise cu elicopterul Long Ranger şi cu unul dintre ofiţerii de pe *Haley* ca să examineze gheaţa, căutând o fisură prin care să poată trece vasul.

Iarna câştiga teren.

Mica încăpere radio a navei era deja plină în momentul în care Smith şi Smîslov se strecurară printre echipamentele de oţel cenuşiu. Operatorul de serviciu stătea ghemuit în faţa panoului de transmisie, menţinând frecvenţa, în timp ce căpitanul Jorganson se apleca peste umărul lui. Randi Russell şi Valentina Metrace erau şi ele acolo, arătând de parcă fuseseră trezite din somn în mare grabă. Doamna profesor Metrace nu avusese timp să-şi prindă părul şi Smith reuşi să observe cu o parte a conştiinţei lui trezite că părul negru prins în coadă de cal îi ajungea până aproape de talie.

Aşadar, primise răspunsul la una dintre întrebări.

Dr. Trowbridge fusese împins într-un colţ al compartimentului. La fel ca toţi ceilalţi, avea şi el o mină îngrijorată, dar părea totodată oarecum iritat, ca şi când acest motiv de îngrijorare nu ar fi trebuit să se refere la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Smith.

— Nu ştim foarte exact, răspunse Jorganson. Doi membri ai echipei de cercetători au dispărut cu puţin timp înainte de căderea nopţii. Şeful expediţiei ne-a comunicat că au organizat o echipă de căutare, dar că nu a declarat încă starea de urgenţă. Apoi transmisiile s-au întrerupt complet timp de vreo cinci ore.

— S-a întâmplat ceva cu instalaţia de comunicare?

— Este un fel de a spune, domnule colonel. Jorganson aruncă o privire în sus. Dacă nu ar fi plafonul de nori, în noaptea asta am vedea o admirabilă auroră boreală.

Lumina soarelui se reflectă în orice. Chiar şi telefoanele prin satelit sunt compromise.

— Şi?

— Şi când am reluat legătura, staţia radio emitea semnalul SOS, continuă căpitanul Pazei de Coastă. Echipa plecată în căutarea celor doi nu s-a mai întors, iar fata nu a reuşit să ia legătura cu ei.

— Fata?

— Este o studentă, Kayla Brown. Se pare că este singura care a mai rămas.

Radiotelegrafistul îşi apăsă mai tare căştile pe urechi şi vorbi în microfon.

— KGWI, aici CGAH, te auzim. Spune încă o dată, te auzim. Rămâi pe poziţie.

Operatorul ridică privirile.

— Avem o nouă buclă care se deschide, domnule căpitan. O auzim din nou.

— Pune-o pe microfon! ordonă Jorganson.

— Au, au!

Difuzorul hârâi şi păcăni, apoi din el se auzi o voce subţirică de femeie.

— *Haley, Haley,* aici staţia de cercetare de pe Insula Miercuri. Tot nu s-au întors! Nici unul dintre ei. S-a întâmplat ceva. Când putem primi ajutor? Terminat.

Căpitanul Jorganson ridică microfonul şi îl desprinse din suportul lui.

— Aici căpitanul de pe *Haley,* domnişoară Brown. Înţelegem situaţia voastră şi venim cât putem de repede în ajutorul vostru.

Jorganson ridică degetul de pe butonul de acţionare a microfonului.

— Problema este că s-ar putea să dureze câteva zile până reuşim să străbatem cu nava ultimele mile de mare îngheţată până pe Miercuri. Şi s-ar putea să nu mai ajungem niciodată, dat fiind gerul care se apropie. Trebuie să ne bazăm pe elicopterul vostru ca să le putem acorda ajutor imediat, domnule colonel.

Smith se întoarse la rândul lui către pilot:

— Randi, putem porni acum?

Randi Russell îşi muşcă buza de jos, făcând rapid o evaluare.

— Suntem exact la distanţa la care putem ajunge acolo şi să ne întoarcem, raportă ea după câteva secunde. Dar avem temperaturi foarte scăzute în aer şi condiţii de îngheţ, iar legăturile radio sunt proaste. Consider că este o situaţie extremă. Nu-mi place să spun asta, dar trebuie să aşteptăm să se lumineze de ziuă.

Smith acceptă evaluarea ei fără comentarii.

— Puteţi să-mi daţi microfonul, domnule căpitan?

Jorganson i-l întinse.

— Domnişoară Brown, numele meu este colonel Jon Smith. Sunt şeful echipei trimise pentru a cerceta bombardierul prăbuşit. Vom ajunge la dumneavoastră mâine-dimineaţă în zori. Îmi pare rău, dar până atunci va trebui să vă descurcaţi singură. Ne puteţi spune mai mult despre situaţia în care vă aflaţi? Terminat.

— Sunt aici în tabără şi sunt bine, răspunse ea. Ceilalţi însă cu siguranţă au probleme, probleme grave, căci, altfel, doctorul Creston mi-ar fi dat cumva de ştire… iar eu nu pot să fac nimic! Terminat!

— În momentul de faţă, faceţi exact ceea ce trebuie, domnişoară Brown. O să avem noi grijă de ceilalţi când ajungem acolo. Acum trebuie să-mi răspundeţi la câteva întrebări. Terminat.

— De acord, domnule colonel. Terminat.

— Aţi observat dumneavoastră sau alţi membri ai echipei semne ale prezenţei altor persoane pe insulă: fum, lumini, urme de paşi, ceva de genul ăsta?

Vocea care răspunse părea mirată.

— Altcineva pe insulă? Nici vorbă! În afară de noi, nu mai este nimeni prin preajmă pe o rază de o mie de mile!

— Sunteţi sigură, domnişoară Brown? Nu există nici un fel de semne?

— Ce tot spune? se repezi dr. Trowbridge din colţul în care stătea. Dacă încearcă să dea vina pe inuiţi…

— Şşt, îl opri Valentina Metrace.

— Nu, răspunse hotărâtă vocea de la celălalt capăt. Nimeni nu a menţionat nimic. Terminat.

— Aţi văzut ceva neobişnuit? insistă Smith. Un avion? Un vas? Altceva?

— Nu. Vedem din când în când câte un avion care traversează pe deasupra Polului, dar n-am văzut nimic altceva toată vara. De ce? Terminat.

Trowbridge se strădui să ajungă mai aproape de microfon.

— Aş vrea şi eu să ştiu acelaşi lucru, domnule colonel. Ce înseamnă…

La naiba, nu avea timp de tot felul de băgăreţi! Ultimele frânturi ale acoperirii sale erau pe cale să dispară şi sosise momentul să treacă de la misiunea clandestină la cea făţişă. Smith îndreptă un deget către Trowbridge, apoi articulă un gest către uşa cabinei radio.

— Domnule căpitan, dă-l afară de aici!

Uluit, Trowbridge deschise gura să tragă aer în piept.

— Ce! Nu ai nici un drept să…

— Ba da, are, îl contrazise calm căpitanul Jorganson. Vă rog să părăsiţi cabina radio, domnule doctor. Sper că nu va fi nevoie să vă escortez.

Trowbridge era un om obişnuit cu polemicile. Se pregătea să-şi formuleze primul protest verbal, dar privirile reci ale celor din jurul lui îl reduseră la tăcere. Simţi că se află clar în inferioritate. Se mulţumi aşadar să mormăie:

— Aşa ceva este inacceptabil! după care se îndreptă spre uşa cabinei radio.

Smith îşi concentră din nou atenţia asupra radioului.

— Domnişoară Brown, vă vorbeşte din nou colonelul Smith. Mai am o întrebare. Nu veţi face nimănui necazuri dacă răspundeţi, dar este foarte important să primim un răspuns sincer. A vizitat vreunul dintre membrii expediţiei voastre locul accidentului? Oricine, indiferent pentru ce motiv? Terminat.

— Nu!… Cel puţin, eu nu ştiu nimic. Dr. Creston nu ne-a dat voie. De ce? Avionul acela vechi are vreo legătură cu dispariţia colegilor mei?

Smith şovăi înainte de a răspunde.

— Nu ştim sigur, domnişoară Brown. Vă rog să rămâneţi la aparat.

— Dar ce este cu avionul, Jon? întrebă Randi. E posibil ca recipientul să se fi spart? Ar putea fi antrax?

Smith se rezemă cu o mână de masă şi scutură vehement din cap.

— Nu! Nu poate fi aşa ceva! Antraxul nu omoară oamenii decât după o perioadă de incubaţie şi în urma unor simptome progresive.

Se încordă brusc şi se întoarse către Smîslov.

— Grigori, de dragul acestei fete şi al oamenilor de pe insulă, e momentul să dezvăluim adevărul! mai este şi altceva la bordul avionului în afară de antrax?

Smîslov simţi răceala ochilor albaştri care îi sfredelea sufletul.

— Jon, jur că, din câte ştiu eu, singura armă biologică pe care o transporta Misha-124 era antrax. Dacă ar mai fi şi altceva, eu nu am fost informat!

Smîslov era bucuros că se poate ascunde în spatele acestui adevăr parţial, căci bănuia că ştie ce s-a întâmplat pe Insula Miercuri.

Nenorocitele astea de Speţnaz! Oare să nu fi reuşit să se ascundă? Dacă vreunul dintre membrii expediţiei dăduse din întâmplare peste tabăra lor? Dacă liderul plutonului era vreun cowboy cu mintea înfierbântată, poate considerase că este ocazia perfectă să „cureţe” expediţia în numele securităţii. Şi, din păcate, un astfel de cowboy cu mintea înfierbântată era exact genul de lider pe care l-ar fi trimis înaltul Comandament al Federaţiei într-o astfel de misiune!

Încă nici nu puseseră piciorul pe insulă şi lucrurile scăpaseră de sub control! Dacă expediţia ştiinţifică fusese lichidată, însemna că Smith şi echipa lui vor suferi aceeaşi soartă. Echipa lui! Oameni pe care îi aprecia şi îi respecta.

Curată nebunie!

— Dumneata ce părere ai despre situaţie, domnule maior? întrebă Smith pe un ton inexpresiv.

Smîslov alungă şi el orice emoţie.

— Presupun că o forţă ostilă a reuşit să pătrundă pe Insula Miercuri, probabil acelaşi grup care a încercat să ne împiedice să ajungem pe insulă. E de presupus, de asemenea, că depozitul de antrax se află tot la bordul avionului Misha-124 şi că are intenţia să pună mâna pe el.

Smith îl studie pe rus o clipă înainte să răspundă.

— Cred că este o presupunere corectă. Îşi spori atenţia, cuprinzându-i şi pe ceilalţi oameni prezenţi în cabina radio. Ce facem în această situaţie?

— Mie mi se pare că problema cea mai urgentă este ce facem cu ea, spuse căpitanul Jorganson şi arătă spre radio.

Într-adevăr, ce e de făcut cu o tânără fată înspăimântată, rămasă singură şi izolată în întuneric?

Smith luă din nou microfonul.

— Domnişoară Brown, în lista echipamentelor expediţiei este şi o armă de vânătoare. Ce s-a întâmplat cu ea? Terminat.

— Puşca pentru urşi? Au luat-o cu ei cei din echipa de căutare. De ce? Terminat.

— Mai sunt alte arme în tabără? Terminat.

— Nu. De ce?

— Pentru că… analizăm situaţia, domnişoară Brown. Rămâneţi la aparat.

Smith deconectă microfonul şi aşteptă ca cineva, oricine, să spună ceva.

— Scoate-o de acolo, Jon! izbucni Randi. Spune-i să ia un sac de dormit şi să plece de acolo! Explică-i despre ce este vorba şi cere-i să se ascundă undeva până când putem ajunge la ea.

— Nu, interveni tăios Valentina. Spune-i să stea nemişcată lângă radio.

— Clădirile alea sunt destinate să te apere împotriva intemperiilor, nu împotriva oamenilor! protestă Randi. Dacă există persoane ostile pe insulă şi vin după ea…

— Dacă există persoane ostile pe insulă, domnişoară Russell, pot să pună mâna pe ea oricând doresc. Cuvintele doamnei profesor erau reci şi sumbre ca şi ochii ei. Este de presupus în mod logic că au pus deja stăpânire pe staţia de

cercetare. Dar, dacă o ţinem lângă radio, ar putea să ne servească drept sursă de informaţii. Poate că o să ne cheme în momentul în care vor veni după ea. Ar putea să ne furnizeze câteva informaţii despre adversarii pe care îi vom înfrunta.

— Aşadar, consideri că ne putem dispensa de ea! spuse Randi cu amărăciune în glas.

Valentina scutură din cap şi răspunse pe un ton blând:

— Nu, consider că este deja pierdută.

Randi rămase tăcută.

În timpul acestui schimb de replici, Smith îl studiase pe rus cu coada ochiului.

— Dumneata ce părere ai, domnule maior? Vrei să adaugi ceva?

Smîslov scoase o ţigară Chesterfield dintr-un pachet mototolit şi o aprinse.

— Nu, domnule colonel, spuse el, scoţând primul rotocol de fum. Nu am nici o sugestie.

— CGAH, aici KGWI, se auzi din întuneric vocea nefericită bruiată. Sunt tot pe poziţie.

Smith activă microfonul.

— Domnişoară Brown, aici colonelul Smith. Aşa cum am spus, o să venim la dumneata mâine-dimineaţă, de îndată ce se luminează de ziuă. Am dori să rămâi lângă staţia radio în tot acest timp. Vom monitoriza permanent această frecvenţă şi vom telefona din sfert în sfert de oră pe timpul nopţii. Dacă afli ceva despre ceilalţi membri ai expediţiei sau dacă vezi sau auzi ceva neobişnuit, trebuie să ne chemi imediat. Insist, să ne chemi imediat. Ai înţeles? Terminat.

— Da, domnule colonel, am înţeles… Domnule colonel, mai este şi altceva, nu-i aşa? Nu sunt definitiv pierduţi, nu-i aşa?

Ce putea să-i spună ca s-o încurajeze câtuşi de puţin?

— O să vă explicăm totul când ajungem acolo, domnişoară Brown. O să-i găsim pe colegii dumitale şi o să lămurim lucrurile. Nu eşti singură. O să ajungem la dumneata. Aici CHAH, suntem pe poziţie.

— Am înţeles. Vocea de la celălalt capăt al circuitului încerca să fie vitează. Aici KGWI, pe poziţie.

Smith dădu microfonul operatorului radio.

— Rămâi mereu pe această frecvenţă, băiete! I-am promis că vom verifica din sfert în sfert de oră. Dacă se aude chiar şi numai o păcănitură în microfon, vreau să ştiu imediat.

S-a înţeles, domnule, răspunse omul şi îşi puse căştile din nou pe urechi.

— Domnule căpitan Jorganson, avem nevoie de fiecare kilometru pe care îl poţi câştiga ca să ne apropiem de Insula Miercuri în zori.

— Aşa va fi, domnule colonel, răspunse căpitanul de pe *Haley.* Sunt pe punte dacă e nevoie de mine.

— Iar eu voi fi în hangar ca să pregătesc elicopterul, spuse Randi scurt şi ieşi din încăperea radio.

— Vin să te ajut, Randi, spuse Smîslov şi ieşi după ea.

Smith scutură din cap înciudat. La naiba! Era inevitabil: până la urmă avea să pară un ticălos în ochii lui Randi.

— Val, vom renunţa la scenariul de acoperire şi îţi trasez ţie sarcina de a-i aduce la cunoştinţă acest lucru doctorului Trowbridge. Eu o să iau legătura cu directorul. Trebuie să-l ţin la curent cu ultimele evoluţii.

— Nu-ţi face griji în privinţa colegului meu, mă ocup eu de el. Bruneta se uită la Smith şi zâmbi fără umor, dar cu empatie. Nu e uşor să fii mecanicul de locomotivă, nu-i aşa, domnule colonel?

Smith se strădui să arboreze o mină cât mai inexpresivă.

— Mi s-a spus că îmi face bine, doamnă profesor!

Capitolul douăzeci şi unu

Washington, DC

Era o încăpere ordonată şi solitară, dormitorul unui bărbat din clasa mijlocie superioară, dintr-o casă oarecare, situată într-un cartier foarte respectabil din Washington. Cu totul obişnuită, exceptând bateria de telefoane colorate şi codificate de pe noptiera daneză modernă de la căpătâiul patului.

Sunetul ascuţit al telefonului cenuşiu de la Agenţie îl trezi imediat din somn pe Fred Klein, iar circuitul de lumină integrat al lămpii cu abajur auriu se activă de la prima sonerie. Klein avea telefonul în mână înainte de a se trezi complet.

— Aici Klein.

Vocea de la celălalt capăt al firului avea reverberaţii din cauza distanţei şi era însoţită de păcăniturile paraziţilor.

— Aici Jon Smith, domnule, de la bordul vasului *Haley.* Avem o problemă.

Klein se ridică în şezut pe marginea patului şi ascultă fără să rostească nici un cuvânt, în timp ce Smith îl informă în câteva propoziţii scurte.

— Din câte îmi dau seama, mai este cineva care a ajuns acolo înaintea noastră şi se pregăteşte să pună la adăpost încărcătura de pe Misha-124.

— În cazul ăsta, trebuie să fi venit pe calea aerului sau cu un submarin şi se pricepe foarte bine să-şi şteargă urmele, răspunse Klein. Ultima trecere a satelitului pe deasupra Arhipelagului Regina Elisabeta confirmă că nu mai există alte vase de suprafaţă pe o rază de cinci sute de mile de Miercuri şi nu se raportează nici un fel de activitate vizibilă pe insulă.

— Am înţeles, domnule. A doua posibilitate ar fi ca „intenţiile ascunse” ale ruşilor să fi început să iasă la iveală.

— Ai idee despre ce ar putea fi vorba? întrebă Klein. De la noi nu se vede nimic.

— Nu sunt sigur, domnule, dar am unele semne de întrebare în legătură cu maiorul Smîslov, răspunse Smith. Presupun că fie minte în legătură cu ceva, fie nu ne spune tot adevărul.

— Consideri că Smîslov reprezintă un risc pentru misiune, Jon?

Urmă o pauză în care aerul parcă îngheţase.

— S-ar putea, domnule. Potenţial, da. Dar, oricum, îl menţin în echipă. Pare să fie un ofiţer bun şi un om de treabă, iar până acum ne-a adus numai foloase. Am impresia că şi el primeşte semnale amestecate. Dacă în legătură cu avionul mai există şi alte intenţii, cred că nu este deloc încântat de acest lucru. Dar, dacă ştim cum să-l luăm, poate să ne fie în continuare de folos.

— Fii cu ochii pe el şi păzeşte-ţi spatele, Jon! Oamenii de treabă sunt cei care te pot ucide cel mai uşor.

— Am înţeles, domnule. O să iau măsurile de rigoare.

Klein se frecă la ochi şi îşi alungă ultimele urme de somn, apoi pipăi după ochelarii pe care îi lăsase pe noptieră.

— Ce intenţii ai în momentul de faţă?

— Să continui operaţiunea aşa cum a fost proiectată, domnule. Vom ateriza mâine dis-de-dimineaţă pe Insula Miercuri.

— În împrejurările de faţă, consideri că este prudent, Jon? în prezent, avem plutonul arctic şi o echipă antrenată pentru războiul biologic la Baza Aeriană Eielson, precum şi două grupe de comando şi un MC-130 cu care să-i transportăm pe calea aerului. Am putea să-i trimitem în sprijinul vostru.

— Nu, domnule, deocamdată nu.

Răspunsul era hotărât.

— Nu sunt pregătit pentru ei. Dacă misiunea urmăreşte prevenirea unui incident internaţional, nu putem acţiona făţiş. Nu ştim destul ca să lansăm un apel. Poate că antraxul este tot la bordul lui Misha-124 sau poate că nu e, continuă Smith. E posibil să existe forţe ostile pe Miercuri

sau poate că echipa de cercetare a fost pur şi simplu prinsă în gheţar cu radioul stricat şi aşteaptă să se lumineze de ziuă ca să iasă de acolo. Nu putem şti. Dar un lucru e sigur: Dacă mergem acum în forţă, acţiunea va fi compromisă înainte să mai putem recupera ceva. Orice şansă de a ţine situaţia sub control va dispărea. Şi va fi aproape imposibil să păstrăm secretul în privinţa misiunii.

Klein chicoti sec aproape fară să vrea.

— Eu ar fi trebuit să ţin acest discurs, Jon. Dar ce se întâmplă dacă aterizaţi pe Miercuri şi vă întâlniţi cu forţe ostile şi încă numeroase?

— Ei bine, domnule, în acest caz vom şti clar cum stau lucrurile.

Klein parcă şi vedea zâmbetul subţire abia schiţat care însoţea aceste cuvinte. Misiune îndeplinită.

— Mergi înainte, Jon şi mult noroc!

— Vă vom ţine la curent, domnule!

Legătura se întrerupse. Klein puse telefonul gri în furcă şi îl luă pe cel galben de lângă el, legătura directă cu oamenii înarmaţi din micul centru de securitate şi comunicaţii aflat la subsolul clădirii.

— Vă rog să-mi pregătiţi maşina. Plec la sediu. Peste cinci minute faceţi-mi legătura cu Autoritatea naţională de comandă.

Directorul secţiei Operaţiuni Unu se ridică în picioare şi începu să se îmbrace.

Capitolul douăzeci şi doi

USS Alex Haley

Uşa de la hangarul pentru elicoptere era larg deschisă şi platforma vasului avansă pe sub lumina slabă a plafonierelor în jurul cărora se formase un fel de ceaţă ca o respiraţie aburindă. Long Rangerul cu tălpile înghesuite pe un troleu de serviciu şi corzile strânse sub el era gata să fie scos pe puntea vasului. Spre sud-est, dincolo de pupa vasului, se contura la orizont o dungă subţire, cenuşie, care se ascundea din când în când sub nivelul mării.

Fusese o noapte lungă şi fără somn, punctată de stabilirea legăturii cu Insula Miercuri la fiecare sfert de oră, de zguduiturile vasului şi de duduitul punţii sub paşii viguroşi ai căpitanului Jorganson, care se lupta să răzbată prin gheţuri. Era bine să intri din nou în acţiune.

Din considerente de spaţiu şi de greutate, interiorul elicopterului fusese golit cu excepţia celor două locuri ale piloţilor. Jon Smith supraveghea asigurarea echipamentului care trebuia legat strâns de pereţii cabinei: cele patru rucsacuri şi echipamentul de căţărare şi de supraveghere, transmiţătorul portativ de radio, lada mare de transport din aluminiu încărcată cu echipamente medicale şi pentru testare în teren.

Doi dintre soldaţii Pazei de Coastă aduseră ultimul articol în hangar: un sac de transport în formă de salam uriaş, confecţionat dintr-un nailon foarte gros.

— Asta e ultima, domnule, spuse unul dintre ei gâfâind şi lăsă sacul pe punte. Poate că gâfâia şi din cauza inscripţiei uriaşe de pe sac:

EVIDENŢA MORMINTELOR ARMATEI SUA

SACI PENTRU CADAVRE (O DUZINĂ)

— Mulţumesc, marinarule.

Banda de sigilare era la locul ei peste fermoarul sacului. Eticheta de camuflaj îşi împlinise menirea: nimeni nu fusese tentat să verifice conţinutul adevărat al sacului. Smith păşi peste sac, rupse sigiliul şi deschise fermoarul. În timp ce echipajul hangarului îl privea consternat, Smith începu să scoată obiectele din sac, echipamentul de rutină pentru identificarea unui accident aviatic şi pentru recuperarea cadavrelor de care va avea nevoie echipa la faţa locului.

Salopete albe de camuflaj, pachete masive conţinând costume ale Armatei pentru războiul biologic şi măşti cu filtru. Şi arme.

— Văd că eşti mare iubitoare a şcolii de sprayuri şi gimnastică, murmură încet doamna profesor Metrace în timp ce Randi verifica o mitralieră Heckler and Koch MP-5.

— Din punctul meu de vedere e convenabil, răspunse scurt Randi, scuturând ţeava şi aruncând afară dopul de protecţie.

— Muniţia?

— Şase magazii, răspunse Smith şi îi întinse încărcătoarele pline.

Ridică apoi şi scoase din sac ultima casetă căptuşită, îi deschise fermoarul şi mormăi satisfăcut. Îi dăduseră şi puşca cu lunetă SR-25 pe care o ceruse. Căpăcelele de protecţie ale lentilelor erau trase peste luneta telescopică, iar peste patul armei şi deasupra ţevii fusese întinsă o bandă albă de camuflaj.

Smith avea sentimentul că arma îi este cunoscută şi se uită la seria ei. Nu se înşela: era aceeaşi armă SR-25 pe care o avusese la cursul de antrenament cu vânătorii de munte. Meticulozitatea lui Fred Klein îl surprinse din nou.

Valentina Metrace ridică o sprânceană în semn de apreciere:

— Spiritele mari se întâlnesc, Jon. Şi eu mă gândisem că va fi, probabil, vorba despre o acţiune montană!

Ultimul obiect pe care îl scoase din sac era o armă civilă sport şi o adevărată capodoperă a contrastelor. Elementele

optice montate pe ea erau noi, tehnologia de ultimă generaţie, iar arma fusese finisată cu deosebită grijă, deşi patul din lemn de nuc zgâriat şi ros purta patina vârstei şi a uzurii.

— Ce este asta? întrebă Smith când Valentina scoase arma din cutia ei moale.

— Ceva pentru colecţia mea personală, răspunse ea şi scoase piedica cu un gest experimentat. Este un Winchester model 70, un adevărat 64 încrucişat cu unul dintre primele butoaie Douglas din oţel inoxidabil.

Ridică încet arma elegantă şi o duse la umăr, testând-o în lumina soarelui care pătrundea în hangar prin uşile larg deschise.

— Cătarea este Schmidt şi Bender, iar trăgaciul provine de la un Swift 220. Viteza pe care o atinge la ieşirea din ţeava este de peste o mie două sute de metri pe secundă, acurateţea nu poate fi descrisă decât ca supranaturală şi impactul glonţului este cumplit. Aşa cum se spune, astăzi lucrurile nu se mai fac ca altădată.

— Armă de jucărie, pufni Randi.

— Depinde ce înţelegi prin jucărie, draga mea, răspunse Valentina încruntată. Propteşte un Swift în pieptul unui bărbat şi vei vedea că va cădea ca lovit de trăsnet. Ţinteşte spre umărul unui om şi nu vei face o gaură, ci o amputaţie grosolană. Am tras odată tot încărcătorul în capul unui crocodil de la o distanţă de trei sute de metri – şi crocodilii au ţeasta foarte tare, după cum se ştie – dar această bătrână doamnă i-a făcut creierul ferfeniţă.

Smith ridică din sprâncene.

— Aveţi nişte pasiuni foarte interesante, doamnă profesor.

Valentina zâmbi enigmatic şi puse cartuşele în încărcătorul legat de armă.

— Nici nu-ţi poţi imagina, dragul meu colonel.

— Aveţi ceva aici şi pentru mine? se interesă Smîslov, examinând din priviri mormanul de arme.

— Nu am împachetat nimic, domnule maior, spuse Smith. Dar sunt de acord că vei avea nevoie de dinţi ascuţiţi.

Aruncă o privire spre Valentina şi continuă: De fapt, am rugat-o pe doamna profesor să se ocupe de asta.

Valentina încuviinţă din cap şi îşi dădu jos arma de pe umăr. Păşind spre uşa deschisă a elicopterului, luă o curea de pistol şi un toc de pe locul pilotului.

— Nu e cu nimic mai deosebit, numai dotarea standard a Pazei de Coastă, dar cred că o să fie potrivit pentru dumneata.

Smîslov scoase pistolul Beretta 92F din tocul lui. Cântări în mână automatul mare şi îl mângâie cu un gest experimentat.

— Da, e perfect, aprecie el cu un aer gânditor.

Ultimul obiect scos din sac era o cutie cu douăsprezece sticluţe cu cap alb, aşezate fiecare în nişa ei.

— Acestea sunt pentru orice eventualitate, doamnelor şi domnilor, preciză Smith, distribuind fiecăruia o sticluţă cu capsule de antibiotic, apoi le puse pe cele care mai rămăseseră la loc sigur, în trusa medicală.

— Luaţi trei acum ca primă doză de şoc, apoi câte două la fiecare douăsprezece ore, pe stomacul gol. S-ar putea să vă prindă bine pentru ceea ce vă aşteaptă.

— Puteţi să-mi daţi şi mie câteva, domnule colonel?

Îmbrăcat cu canadiana de vânt, dr. Trowbridge stătuse în spate împreună cu ceilalţi şi se uitase la echipa lui Smith care făcea pregătirile pentru drum. Acum păşise în faţă.

— Vreau să... începu el, apoi îşi luă seama. Aş dori să merg şi eu pe insulă.

— În împrejurările actuale, îmi pare rău, dar aşa ceva nu este posibil, domnule doctor, spuse Smith precaut. Nu ştim ce vom găsi la faţa locului. Situaţia poate fi periculoasă.

Chipul profesorului universitar exprima fermitate.

— Nici eu nu ştiu ce veţi găsi. Tocmai de aceea trebuie să merg şi eu. Nu ştiu ce se întâmplă şi din ce cauză, dar am anumite responsabilităţi. Pe insula aceea sunt oamenii mei! Eu am contribuit la organizarea şi finanţarea acestei expediţii. Eu am ales oamenii. Indiferent ce s-a întâmplat, eu răspund pentru ei!

Oamenii mei! Smith înţelegea foarte bine aceste cuvinte. Tocmai deschisese gura ca să răspundă, când un membru al echipajului intră în hangar şi trecu pe lângă elicopter în grabă.

— Domnule colonel, îmi cer scuze, dar domnul căpitan Jorganson doreşte să vă informeze că staţia de radio de pe Insula Miercuri nu a răspuns la ultimul apel de rutină.

Smith îşi ridică mâneca de la canadiana de vânt şi se uită la ceas.

— De cât timp nu răspunde?

— De zece minute, domnule. Încercările noastre de a restabili legătura au eşuat.

Smith simţi cum frigul arctic îi pătrunde în oase. La naiba! Kayla Brown mai că reuşise să treacă peste noaptea trecută.

— Mulţumesc. Poţi să-l informezi pe domnul căpitan Jorganson că vom decola imediat.

Apoi se întoarse către Trowbridge.

— Trei capsule acum, spuse el, deschizând trusa medicală, apoi câte două la douăsprezece ore pe stomacul gol.

Capitolul douăzeci şi trei

Deasupra Oceanului Arctic

Cerul se aprinsese în spatele elicopterului şi o panglică purpurie se întindea deasupra orizontului sudic. Alcătuia un contrast puternic cu apa neagră şi cu zăpada albă peste care atârnau norii cenuşii. Răsăritul soarelui era de-a dreptul tulburător, părea un fel de distorsionare a ordinii fireşti a lucrurilor, care evidenţia şi mai mult caracterul straniu al lumii în care pătrundeau.

— Cerul roşu al dimineţii... murmură Valentina începutul unei poezii vechi.

Scaunele fuseseră scoase din elicopter, aşa că Valentina, Smith şi Trowbridge se înghesuiseră printre echipamentele legate strâns şi fixate de pereţi.

Smîslov renunţă la panoul de comandă al radioului.

— Nu se aude nimic de la staţia radio. Acum trebuia să fi intrat în raza lor scurtă de emisie.

— Poate e vreo interferenţă cu aurora boreală? întrebă Smith.

— E adevărat, dar cei de pe vas ne aud. În aceste condiţii, ar trebui să fim auziţi şi de pe Insula Miercuri.

— De ce nu ni s-a spus nimic? izbucni pe neaşteptate dr. Trowbridge. Este o adevărată crimă! Să-i supunem fară un cuvânt de avertizare pe membrii expediţiei noastre pericolului reprezentat de nişte arme biologice! Asta nu poate fi numită altfel decât crimă!

— Oamenii dumitale au fost avertizaţi, răspunse Smith. Ba chiar în repetate rânduri, aşa cum se va vedea din consemnările jurnalului de bord; li s-a spus să nu se apropie de locul accidentului. Şi am primit în repetate rânduri asigurări din partea biroului dumneavoastră că au respectat ordinele. Pe de altă parte, ceea ce i-a lovit acum nu este antraxul.

— Eşti sigur de asta? îl provocă Trowbridge.

— Da, sunt foarte sigur, răspunse Smith calm. Daţi-mi voie să vă amintesc, domnule doctor Trowbridge, că eu sunt medic şi am o experienţă specială în acest domeniu. În ultimii ani, am stabilit o relaţie foarte strânsă cu *Bacillus anthracis* şi, indiferent ce s-a întâmplat, în nici un caz n-are vreo legătură cu acesta.

Smith se întoarse şi îl privi pe Trowbridge drept în ochi de la distanţă mică, înainte de a lansa atacul.

— Domnule doctor, dacă dumneata sau vreunul dintre oamenii dumitale ne-aţi ascuns ceva din ceea ce se întâmplă pe insulă, acum ar fi momentul să daţi cărţile pe faţă.

Profesorul universitar rămase o clipă cu gura căscată şi maxilarul atârnând.

— Eu? Ce aş putea avea eu de ascuns?

— Nu ştiu. Tocmai asta este problema. Poate că oamenii dumitale au făcut o vizită clandestină la locul unde s-a prăbuşit bombardierul. Poate că au aflat despre eventuala lui încărcătură de agent biologic. Poate că au transmis această informaţie cuiva aflat în afara insulei.

Trowbridge avea o expresie sinceră de om total uluit de ceea ce auzea.

— Bineînţeles că nu! Nici vorbă de aşa ceva! Dacă am fi avut cea mai mică idee că pe insulă se găseşte aşa ceva, atunci am fi… am fi…

— Aţi fi început să căutaţi un cumpărător pe eBay? interveni tăios Valentina. Când profesorul se întoarse spre ea cu chipul schimonosit, Valentina Metrace îi aruncă o privire rece.

— Domnule doctor, pot să-ţi numesc cel puţin şase state ostile care ar fi fost încântate să-şi golească trezoreriile naţionale numai ca să poată pune mâna pe un arsenal de arme biologice pe care să şi-l poată însuşi şi este uimitor ce efect are asupra eticii un cont cu şapte cifre într-o bancă elveţiană.

— Tocmai de aceea Statele Unite şi Federaţia Rusă n-au vrut să se afle de accidentul aviatic şi de eventuala lui încărcătură, spuse Smith.

— Din păcate, domnule doctor, după cum se vede, s-a aflat, îşi continuă atacul Valentina. Poate că a fost unul dintre ruşi, poate unul de la noi sau poate dintre oamenii dumitale. Dar, indiferent cum ar fi, este cineva foarte ostil, care ştie despre încărcătura asta blestemată de la bordul bombardierului şi are intenţia să pună mâna pe ea. Eu şi tovarăşii mei era cât pe-aci să fim ucişi din această cauză. Iar oamenii dumitale de pe Insula Miercuri s-ar putea să fi murit tot din cauza ei. Cert este că milioane de vieţi nevinovate sunt în pericol din acelaşi motiv!

Valentina zâmbi. Dacă istoricul ar fi avut colţi de vampir, acum aceştia ar fi strălucit.

— De asta poţi fi sigur, dragul meu Trowbridge. O să aflăm cine e cel care nu şi-a ţinut gura. Şi când o să ştim despre cine e vorba, o să fie foarte aspru pedepsit!

Trowbridge nu spuse nimic, dar fu scuturat de un fior care îi străbătu tot corpul.

— După Hades şi Lazarus şi o serie de alte evenimente urâte, guvernele lumii tratează treburile astea cu maximum de seriozitate, adăugă şi Smith. Asta e valabil şi pentru mine şi pentru toţi membrii acestei echipe. Iar acum, că ţi-am împărtăşit secretele noastre, domnule doctor, e de dorit – nu, retractez ce am spus, este obligatoriu să faci şi dumneata la fel. S-a înţeles?

— Da.

Dintr-odată, elicopterul se înclină, luptându-se cu o rafală de vânt.

— Dă un pic din picioare, spuse Randi în interfon, privind afară prin parbrizul acoperit de gheaţă. Cred că avem o furtună în faţă.

— Sunt şanse să ajungem pe insulă? se interesă Smith.

— Cred că da. De fapt… Randi făcu o pauză şi se uită din nou pe geamurile îngheţate. Am ajuns.

Dincolo de botul elicopterului apăru o linie neregulată deasupra orizontului fumuriu al mării, mai mare decât aisbergurile peste care trecuseră. Albul gheţii era întrerupt de dungile cenuşii ale stâncii, iar cele două vârfuri se pierdeau în ceaţă.

Insula Miercuri. Ajunseseră.

Valentina Metrace se aplecă şi se uită intens în jos.

— Am putea ateriza direct la locul accidentului? Nu durează decât câteva minute ca să verificăm dacă încărcătura este la locul ei.

Smîslov se întoarse şi se uită în spate peste umăr.

— Nu sunt foarte sigur că se poate, domnule colonel. Domnişoara Russell are dreptate, vine un front atmosferic în întâmpinarea noastră. S-ar putea să aducă zăpadă. Dar în mod sigur este un vânt puternic. Aici întotdeauna suflă vântul!

— Are dreptate, Jon, interveni şi Randi. Spinarea unui munte este un loc foarte nepotrivit pentru a ateriza un elicopter în asemenea condiţii meteorologice.

Smith constata şi el acest lucru: norii întunecaţi de deasupra insulei se apropiau tot mai mult chiar în timp ce vorbeau. Erau într-o cursă contracronometru să ajungă acasă înainte să-i înghită mediul arctic.

— Perfect, Randi. Anunţă-i pe cei de pe *Haley* că aterizăm la staţia de cercetare. O să mergem la locul accidentului pe jos.

— Va fi extrem de distractiv! mormăi Valentina.

Cinci minute mai târziu, pluteau pe deasupra staţiei de cercetare a expediţiei de pe Insula Miercuri. Acum era şi mai clar că fusese o mişcare înţeleaptă să aterizeze aici. Elicopterul începea să se clatine din cauza turbulenţelor de deasupra liniei coastei, iar cele două vârfuri se vedeau acum şi mai bine, ca nişte umbre în ceaţa amestecată cu zăpadă.

Din clădiri nu ieşi nimeni la zgomotul făcut de elicopter.

Eliportul staţiei se afla la vreo optzeci de metri de clădiri. Acolo zăpada fusese compactată de curând şi marcată cu un H de vopsea portocalie. Fusese construit, de asemenea, un adăpost în formă de V împotriva vântului. Randi amplasă elicopterul paralel cu solul şi începu să coboare lin. Elicele ridicară un ultim vârtej de zăpadă când tălpile atinseră pământul.

Smith deschise imediat uşa din dreptul lui, cu arma pregătită în mână. Se aplecă pentru a se feri de paleta elicopterului şi se îndreptă repede spre marginea adăpostului de vânt de unde se vedeau clădirile. Îşi trase pe cap gluga şi se lăsă într-un genunchi, lipindu-se de zidul de zăpadă cu arma ridicată în poziţie de tragere.

Nu se auzea nimic, în afară de zgomotul monoton al rotorului elicopterului pe cale să se oprească.

— Nu se vede nici un fel de activitate prin ferestrele clădirilor, raportă o voce de la câţiva paşi distanţă.

Agilă ca un leopard de zăpadă, Valentina Metrace stătea întinsă pe pământ în poziţie de tragere, iar cătarea ei descria arcuri elegante, în timp ce femeia scana eventualele ţinte prin lentila puternică.

— Nici o mişcare, confirmă Randi Russell de lângă el, rezemându-şi arma de zidul de zăpadă.

— Aşa se pare.

Smith se ridică în picioare. Puse arma pe umăr şi scoase binoclul din toc, apoi privi încet toată imensitatea îngheţată pe deasupra taberei. Nu se vedeau nici un fel de urme de frânare sau de altă natură, care să indice aterizarea vreunui elicopter sau altă formă de activitate umană. Nici urmă de fiinţă vie. Smith simţi pe pleoape primele înţepături ale fulgilor de zăpadă viscoliţi.

— Domnule maior Smîslov, spuse el punând binoclul la loc, rămâi aici cu dr. Trowbridge şi aveţi grijă de elicopter. Să ne fixăm intervalele, doamnelor şi să vedem dacă este cineva acasă.

Ghetele scârţâiră pe zăpada îngheţată în timp ce porniră spre tabără.

După cum indica harta pe care o primiseră, cea mai nordică dintre cele trei clădiri era cea pentru depozitare şi utilităţi. De la ea plecau dâre de cărbune, benzină şi petrol ars.

Ajunşi în faţa uşii exterioare, Smith nu avu nevoie să dea nici un fel de ordine. Ocupă poziţia de acoperire lângă uşă, iar Valentina răsuci un buton de pe instalaţia optică a armei sale, scoase capacul ca să vadă cât mai clar de aproape, în

timp ce Randi scoase piedica armei MP-5. Avea arma „scurtă”, aşa că urma să intre prima. În timp ce Smith şi Valentina o acopereau din ambele părţi, Randi împinse uşa exterioară şi pe cea interioară şi intră în clădire.

Urmă un moment de tăcere, după care se auzi:

— Nimeni!

Smith intră şi aruncă şi el o privire rapidă în interiorul barăcii neîncălzite. Aici nu erau decât generatorul auxiliar cu motorină al taberei şi câteva rafturi pline de echipamente şi provizii. Proviziile se subţiaseră oarecum, aşa cum ar fi fost de aşteptat pentru un final de sezon, dar mai era încă o rezervă considerabilă pentru situaţii de urgenţă. Aşa se proceda în expediţiile polare. Pentru o şedere de un sezon, aprovizionarea se făcea ca pentru două sezoane.

Baraca centrală era o combinaţie între un laborator de cercetare şi o cabină de transmisiuni radio. O turbină de vânt montată pe un catarg scund şi gros torcea prietenos, generând curent electric. Un alt catarg mai înalt avea în vârf antena radio şi era situat pe o ridicătură acoperită cu gheaţă, cam la vreo sută de metri de zona taberei.

Ultimele cuvinte transmise de Kayla Brown veniseră din această cabină.

Echipa repetă acelaşi exerciţiu pentru intrarea în baracă.

Şi din nou:

— Nimeni!

Lăsând armele în jos, Smith şi Valentina o urmară pe Randi înăuntru. Un val de căldură îl lovi în faţă pe Smith când deschise uşa interioară. În această structură încă mai existau urme de viaţă. Aparatura de laborator strălucea neatinsă pe masa din centru. Lăzile cu echipamente şi eşantioane stăteau pe pardoseală, unele dintre ele deja închise şi asigurate, pregătite pentru a fi încărcate. Altele erau deschise, urmând să fie umplute. Căldura din baracă venea de la o sobă pe cărbune aflată în centrul peretelui de nord. Valentina Metrace se apropie de ea, ridică încet capacul şi se uită la tăciunii portocalii.

— Mă întreb oare cât timp pot să ardă chestiile astea, murmură ea, adăugând câteva bucăţi de antracit din vasul de alături.

— Ceva timp tot ard, comentă Smith, privind de jur-împrejurul laboratorului. Nu se văd urme de luptă şi sunt o mulţime de lucruri delicate aici care ar fi putut să se spargă.

— Hm, mormăi Valentina aprobator şi arătă spre un şir de cârlige goale din apropierea uşii exterioare. Domnişoara Brown a apucat să-şi pună echipamentul de exterior împotriva zăpezii. Se pare că a plecat fară să se grăbească.

Smith intră în cabina radio. Randi îşi dăduse jos gluga şi îşi scosese mănuşile, iar acum stătea încruntată pe scaunul operatorului radio. Transmiţătoarele erau conectate. Ledurile de verificare funcţionau şi din microfoane se auzea un sâsâit uşor. În timp ce Smith se uita la ea, Randi apăsă pe cheia de transmisie de la baza microfonului.

— CGAH *Haley,* CGAH *Haley,* aici KGWI de pe Insula Miercuri. Apel de verificare. Apel de verificare. Mă auziţi? Terminat.

Dar din căşti nu se auzi decât un fâşâit.

— Ce părere ai, Randi?

— Nu ştiu. Randi scutură din cap. Suntem pe frecvenţa corectă, iar transmiţătorul arată că transmitem.

Îşi ajustă mai bine transmiţătorul şi puterea, apoi repetă apelul, dar tară rezultat.

— Fie că ei nu ne aud pe noi, fie că noi nu-i auzim pe ei.

La capătul consolei era un telefon prin satelit şi un transmiţător de date. Smith păşi pe lângă Randi şi ridică receptorul, apoi formă codul de acces de pe *Haley.*

— Tot nimic şi aici, anunţă el peste o clipă. Nu accesează satelitul.

— Să fie de la antene?

— S-ar putea. O să verificăm asta mai târziu. Hai să mergem.

Ultima baracă din şir era clădirea de locuit. O limbă de zăpadă adusă de viscol acoperise deja marginea taberei, iar vizibilitatea scădea pe măsură ce se apropiau de clădire.

Repetară procedura de intrare. De o parte şi de alta a uşii exterioare, Smith şi Valentina o auziră pe Randi care intră în cameră. După o clipă, o auziră exclamând cu voce tare:

— Ei, asta chiar că e ciudat!

Smith şi profesoara de istorie se priviră unul pe altul şi apoi intrară umăr la umăr în încăpere.

Planul acesteia semăna cu cel al laboratorului. Erau două seturi de paturi suprapuse şi un mic încălzitor cu cărbune pe peretele nordic. Echipamentul de bucătărie şi masa de lucru pentru pregătirea mâncării se aflau pe peretele sudic, iar în centru se afla masa de sufragerie. În colţul mai depărtat al barăcii fusese delimitat un set de paturi pentru femei, iar peretele despărţitor în formă de acordeon era pe jumătate deschis.

Camera de locuit fusese personalizată cu diverse fotografii, imagini descărcate de pe internet, schiţe, fraze şi zicale umoristice fixate pe perete.

Randi stătea lângă masa de sufragerie şi privea în jos la o farfurie pe care era un sendviş cu carne de vită, mâncat pe jumătate şi un pahar de ceai aproape gol.

— De acord cu dumneata, domnişoară Russell, spuse Valentina Metrace, privind şi ea la sendviş. Chiar că este ciudat.

Randi îşi puse arma semiautomată pe masă.

— Mă simt de parcă aş fi ajuns pe neaşteptate pe *Mary Celeste|'7b7|'7d*.

Îşi scoase o mănuşă şi atinse cu degetul paharul de ceai.

— Încă mai este cald, remarcă ea.

Privi în sus şi bătu cu unghia în marginea ochelarilor. Jon Smith ştia că acum echipa lui începuse să funcţioneze cu adevărat. Nici unul dintre cei trei nu trebui să rostească vreun cuvânt pentru a înţelege ce voise să spună Randi.

*

Transmiţătorul portativ gemu şi tuşi, iar printre frânturile de scâncete şi păcănituri se auzi o voce umană, cu

intermitenţe. Dar nici antena lungă de câţiva metri nu le-a fost de prea mare folos. Smith închise radioul.

— Cred că *Haley* ne aude şi încearcă să ne confirme apelul, dar asta e tot ce pot spune.

— La fel s-a întâmplat şi cu instalaţia de pe *Ranger,* adăugă Randi. Când suntem la sol, nu are suficientă putere ca să străbată prin interferenţele solare. Poate că o să avem mai mult noroc cu staţia mare SSB, dar tot nu-mi dau seama ce are.

După ce descărcară echipamentele şi asigurară temeinic elicopterul împotriva vântului, membrii echipei de pe *Haley* se strânseră în laborator, ca să mai încerce să ia legătura cu nava-mamă şi ca să stabilească desfăşurarea acţiunii.

— Acum ce facem, domnule colonel? întrebă Smîslov.

— Vom face ceea ce trebuie: o să mergem să aruncăm o privire la locul accidentului. Smith se uită afară pe fereastra laboratorului. Ninsoarea mai slăbise puţin, dar vântul continua să sufle cu furie.

— Avem suficientă lumină ca să ajungem până la şaua dintre vârfuri. Domnule maior, Val, mergeţi cu mine. Luaţi-vă toate echipamentele şi pregătiţi-vă să petreceţi eventual o noapte pe gheaţă. Domnule doctor Trowbridge, aşa cum aţi spus, staţia aceasta este responsabilitatea dumitale. Deci, cel mai bine ar fi să rămâneţi aici. Randi, dacă poţi să vii o clipă afară, aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

Cei doi împinseră uşa exterioară şi ieşiră în sasul de protecţie împotriva zăpezii, pentru a face trecerea de la mediul încălzit al laboratorului la gerul de afară. Smith o conduse pe Randi până într-un loc dintre barăci, unde erau adăpostiţi de furtună şi nu exista posibilitatea ca să tragă cineva cu urechea.

— Ascultă, spuse el întorcându-se spre Randi. Avem o problemă.

Randi zâmbi ironic.

— Numai una?

— Poţi să spui şi aşa, răspunse Smith şi aburul respiraţiei făcu vălătuci în jurul chipului său. Uite ce este: va trebui să fac ceva ce nu-mi place. Trebuie să-mi împart forţele ca să

pot acoperi şi staţia şi bombardierul. Am nevoie de Valentina şi de Smîslov la locul accidentului. Asta înseamnă că tu va trebui să rămâi aici de una singură. Nu-mi place, dar n-am încotro.

Randi se întunecă la faţă.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, domnule colonel.

— Nu mai face fasoane dintr-astea cu mine, Randi! spuse Smith impacientat. Numai de asta nu am nevoie! Nu cred că va trebui să înfrunţi vreun ucigaş în serie. Singurul tău sprijin este profesorul Trowbridge care, după câte îmi dau seama, la o adică te va ajuta în luptă cam tot atât cât o frecţie la un picior de lemn. Dacă nu aş fi considerat că eşti cea mai în măsură din întreaga echipă să supravieţuieşti singură, nici nu m-aş fi gândit la această posibilitate. Dar, aşa cum stau lucrurile, consider că tu ai cele mai multe şanse să scapi cu viaţă în situaţia asta. E clar?

Cuvintele reci şi privirea şi mai glacială din ochii aceia albaştri îi provocară pe moment un şoc. Descoperise o latură a lui Smith pe care nu o mai cunoscuse nici înainte – pe vremea când Smith era împreună cu Sophia nici mai târziu, în alte ocazii când îl întâlnise. Cel care se afla acum în faţa ei era un luptător în toată puterea cuvântului.

— Scuză-mă, Jon, m-am pierdut cu firea. O să am grijă de toate pe aici, nu-i nici o problemă.

Expresia de pe chipul lui se îmblânzi, iar Smith îi adresă unul dintre puţinele lui zâmbete largi, cu toată faţa.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, Randi. Într-un fel, asta este misiunea cea mai dură. Va trebui să afli ce s-a întâmplat aici şi, în acelaşi timp, să ai mare grijă să nu ţi se întâmple şi ţie acelaşi lucru. Mai trebuie să descoperi şi cum s-a aflat despre insulă şi cine a vorbit. Aici ar putea să te ajute şi Trowbridge. Tocmai ăsta este unul dintre motivele pentru care l-am luat cu noi. Orice afli despre identităţi, resurse şi intenţiile adversarilor ne poate fi de mare folos.

Randi încuviinţă din cap.

— Am şi eu câteva idei. O să încerc să pun în funcţiune staţia mare de radio.

— Foarte bine. Smith arboră din nou aerul auster de mai înainte. Dar ai grijă să nu păţeşti ceva cât timp eşti aici, m-ai înţeles?

— Şi n-am nimic împotriva lui Trowbridge, dacă nu mă deranjează în îndeplinirea misiunii, răspunse ea. Şi, ca să diminueze tensiunea creată, adăugă: Cât eşti acolo sus, pe munte, ai grijă ce faci cu bruneta aia vicleană. Cred că are ceva intenţii în privinţa ta.

Smith dădu capul pe spate şi râse şi, timp de o clipă, Randi văzu ceea ce o fermecase pe sora ei.

— Un gheţar arctic nu e tocmai locul cel mai potrivit pentru o poveste romantică, Randi.

— Dacă vrei, poţi, Jon Smith. Şi pot să pun pariu că doamna asta are o voinţă foarte puternică.

*

Randi stătea în faţa laboratorului şi privea în urma micului grup care pornea pe poteca marcată cu steguleţe, cea care ducea spre est, de-a lungul ţărmului, către vârfurile centrale. Ninsoarea încetase de tot, dar ceaţa, acest „fum al mării” aproape perpetuu de la poli se înteţea din nou. Camuflajul arctic pe care îl purtau colegii ei se topea încet în mediu, până se contopi cu acesta, dispărând brusc.

— Şi acum ce facem? întrebă Trowbridge, stând în picioare alături de ea în mijlocul laboratorului. Randi îşi dădea seama că omul începe să regrete impulsul acela, care îl apucase pe *Haley,* de a-şi asuma responsabilitatea pentru oamenii săi.

Era un om obişnuit să stea în căldura plăcută a amfiteatrului sau în birourile confortabile din campusul universitar, nu în sălbăticia rece şi ostilă a acestor regiuni periculoase. Randi observă că singurătatea şi dezolarea acestui loc începeau să-l copleşească. Aşa s-ar fi întâmplat

oricum, chiar în lipsa scenariului cumplit al celor întâmplate pe Misha-124.

Nu avea prea multă încredere nici în tovarăşa lui, această femeie războinică, având un automat atârnat de umăr.

Randi simţi un val de dispreţ la adresa profesorului universitar. Apoi, supărată pe ea însăşi, alungă acest gând. Rosen Trowbridge nu avea nici o vină pentru ceea ce era, aşa cum nici ea nu putea fi învinovăţită pentru că se înrăise ca o lupoaică. Nu avea nici un drept să-i judece pe alţii.

— Mi se pare că era şi un *link* pentru datele computerului ataşat la telefonul prin satelit, nu-i aşa?

Trowbridge clipi spre ea.

— Da, aşa au fost descărcate mai toate constatările expediţiei pe serverele universităţilor participante la proiect.

— Membrii expediţiei au avut permisiunea de a accesa linkul de date?

— Fireşte. Fiecare membru al expediţiei avea laptopul lui şi li s-au alocat mai multe ore de internet pe săptămână pentru studiile din proiect şi pentru uz personal – adică e-mail etc.

— Foarte bine, aprobă Randi. Ştiu ce avem de făcut. În primul rând, domnule doctor, va trebui să adunăm computerele.

Capitolul douăzeci şi patru

Versantul sudic al Vârfului de Vest

După prima oră de mers, au fost nevoiţi să-şi fixeze crampoanele, iar securile pentru gheaţă au intrat şi ele în funcţiune. Frânghia de siguranţă cu care erau legaţi toţi trei devenise un element de confort şi nu-i mai stânjenea.

— Asta este. Ultimul steguleţ. Capătul potecii. Smith aruncă o privire în sus, către coasta muntelui de deasupra lor şi verifică formaţiunile de stânci instabile şi cornişele de zăpadă. Hai să ne tragem sufletul.

Îşi scoaseră raniţele din spinare şi se aşezară cu spatele spre peretele vertical al marginii largi pe care o urmau. Căţăratul în sine nu fusese prea dificil din punct de vedere tehnic. Nu lucraseră cu pitoane sau cu funia, dar solul îngheţat şi aspru, presărat pe alocuri cu porţiuni de stâncă golaşă şi sfărâmături de piatră, le îngreunase foarte mult ascensiunea.

Urcau spre ceaţa densă şi cenuşie care îi învăluia, limitându-le orizontul la o rază de cincizeci de metri. Odată ajunşi pe marginea culmii, vizibilitatea în jos devenise ceva mai bună. Puteau vedea până la ţărmul insulei, dar linia de demarcaţie dintre uscatul acoperit de gheaţă şi marea la fel de îngheţată era greu de stabilit.

— Hidratarea, oameni buni.

Cu masca de zăpadă lăsată în jos şi ochelarii ridicaţi pe frunte, Smith îşi deschise fermoarul de la canadiană şi scoase o ploscă dintr-unul dintre buzunarele interioare, unde căldura corpului menţinea apa în stare lichidă.

Cu instinctul lui de medic se uită la ceilalţi care îi urmau exemplul.

— Ceva mai mult, Val, o sfătui el. Faptul că nu ai senzaţia de sete nu înseamnă că nu ai nevoie de apă.

Val se strâmbă şi mai luă o înghiţitură.

— Nu mă îngrijorează nevoia de a bea apă, ci eliminarea ei.

Valentina înşurubă la loc capacul recipientului.

— Ăsta e necazul când ai mereu un doctor cu tine, Grigori. Insistă tot timpul să-ţi păstrezi sănătatea.

Rusul încuviinţă şi el cu un aer glumeţ.

— Te roade ca picătura chinezească. Ticălosul m-a pus să reduc numărul ţigărilor la zece pe zi şi mă face să mă simt vinovat din cauza lor.

— Dacă începe să mă bată la cap cu ciocolata şi şampania, simt că am să-i bag o spatulă pentru prăjituri între omoplaţi.

— Sau dacă se leagă de votcă, adăugă Smîslov. Nu-l las să atenteze la identitatea mea naţională.

Smith chicoti la auzul acestui schimb de replici. Nu trebuia să-şi facă griji prea curând în privinţa moralului echipei. Şi nici a calităţilor şi capacităţilor tovarăşilor săi.

Smîslov absolvise, fără îndoială, acelaşi curs de pregătire montană ca şi el. Cunoştea şi putea să aplice fară prea mare efort elementele de bază. Valentina era novice, dar în ceea ce o privea curba instruirii era ascendentă. Era rapidă, ţinea ochii larg deschişi şi părea dispusă să urmeze instrucţiunile – era genul de individ care prinde foarte repede atât explicaţiile teoretice, cât şi deprinderile practice. Şi, în pofida atitudinii ei sofisticate de orăşeancă elegantă, dispunea de o rezervă impresionantă de forţă în trupul atletic, cu forme alungite şi zvelte.

Erau câteva lucruri care îl intrigau în legătură cu această femeie, îşi spuse Smith în sinea sa. De unde venea? Accentul ei vădea o combinaţie ciudată de american cu studii superioare, de englez şi încă ceva. Şi cum îşi dezvoltase nenumăratele calităţi şi talente specifice unui agent secret?

La fel ca şi alţi agenţi ai lui Fred Klein, la fel ca şi Smith şi ea era probabil un om fară legături sau obligaţii personale. Ce dezastru o făcuse să rămână singură?

Smith se strădui să alunge aceste gânduri şi să se concentreze din nou asupra sarcinii prezente. Desfăcu

porthartul şi scoase o bucată laminată a hărţii Insulei Miercuri scanată de pe orbita polară.

— Până aici au ajuns expediţiile terestre, adică cele oficiale. După aceea, echipa de căţărători care a descoperit bombardierul a început să urce direct pe versant spre vârf. Vom merge mai departe în jurul muntelui, până la un punct de deasupra gheţarului, situat pe şaua dintre cele două vârfuri.

— Cum arată drumul din faţă, domnule colonel? întrebă Smîslov.

— Nu prea rău dacă e să dăm crezare hărţii. Smith îi întinse rusului harta. Culmea pe care am mers noi pare să mai ţină încă vreo jumătate de kilometru. La capătul ei putem coborî spre gheţar. S-ar putea să fie nevoie să folosim frânghia, dar nu cred că va fi atât de greu. Locul accidentului este aproape la poalele vârfului de est, cam un kilometru şi jumătate de traversat pe gheaţă. Dacă nu se întâmplă nimic ieşit din comun, ar trebui să ajungem înainte de căderea nopţii.

Îi aruncă o privire Valentinei. Aceasta şedea cu spatele rezemat de stânca muntelui şi cu ochii închişi.

— E totul în ordine, Val?

— Splendid, răspunse ea fără să deschidă ochii. Spune-mi că acolo unde ajungem este o baie cu bulbuci fierbinţi, un şemineu cu focul aprins şi o sticlă de rom care mă aşteaptă şi totul va fi minunat.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi promit nimic de felul ăsta, ci numai un sac de dormit, o curea solidă de care să ne ancorăm şi o înghiţitură zdravănă de whisky medicinal din ceaşca de cafea.

— O imagine destul de departe de prima, dar acceptabilă.

Valentina deschise ochii şi se uită la el zâmbind şăgalnic.

— Credeam că voi, ăştia pasionaţi de medicină, consideraţi că este interzis să se consume băuturi alcoolice în climate cu temperaturi foarte scăzute.

— Nu sunt chiar aşa de sănătos, doamnă profesor. Nu încă.

Zâmbetul de pe chipul Valentinei se lărgi şi mai mult.

— Nu e totul pierdut în privinţa dumitale, domnule colonel.

Capitolul douăzeci şi cinci

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

— N-ar trebui să avem un mandat sau ceva de genul ăsta? întrebă dintr-odată Trowbridge.

Randi ridică distrată privirea de pe şirul de şase laptopuri identice aşezate pe masa de lucru.

— Ce?

— Aceste computere conţin date şi informaţii personale. Nu ar trebui să avem un mandat de percheziţie înainte de a scotoci prin ele?

Randi ridică din umeri şi se întoarse către computere, apăsând o serie de taste.

— A naibii să fiu dacă ştiu, doctore.

— Păi… eşti într-un anume fel agent guvernamental.

— Nu-mi amintesc să fi spus aşa ceva.

Cele şase ecrane străluceau, executând secvenţa de începere. Dintre cele şase, numai două cereau un cod de acces: cel al doctorului Hasegawa şi al lui Stefan Kropodkin.

— Totuşi, înainte să-ţi permit să încâlci dreptul la intimitate al membrilor expediţiei mele, trebuie să fie un fel de…

Randi oftă şi privi fix în ochii apoşi ai lui Trowbridge.

— În primul rând, domnule doctor Trowbridge, nu am de unde să obţin un mandat. În al doilea rând, nu am cui să înmânez respectivul mandat şi, în al treilea rând, află că puţin îmi pasă de mandatul dumitale! E clar?

Trowbridge se retrase pentru moment într-o tăcere ofensată şi privi afară pe fereastra laboratorului.

Randi se reîntoarse la computere şi se apucă de lucru metodic. Verifică mai întâi cele patru sisteme care se deschiseseră şi trecu rapid prin lista de e-mailuri şi adrese. Nu-i sări nimic în ochi în corespondenţa salvată. Erau chestiuni personale şi de serviciu, scrisori de la soţii, de la rude şi de la prieteni. Se pare că tânărul englez, Ian, era în

termeni foarte cordiali cu cel puţin trei fete diferite, iar americanca, Kayla, discuta despre căsătorie cu logodnicul ei.

Nici unul nu părea să întreţină conversaţii cu vreo grupare teroristă sau să facă schimb de misive cu ministrul apărării din Siria. Ceea ce, firește, nu însemna nimic. Existau nenumărate modalităţi de a lua legătura cu intermediari sub acoperire, erau o mulţime de coduri de comunicare cu astfel de organizaţii, tot aşa după cum existau şi coduri secrete care puteau ascunde o comunicare cifrată. Dar în zilele noastre existau căi mai bune de a face astfel de lucruri.

Randi trecu mai departe, verifică din nou panourile de control şi ecranele programelor, rezerva de memorie a calculatoarelor. Ceea ce căuta ea putea fi bine ascuns, dar ar fi putut ocupa şi o mare parte din memoria computerului. Nimic nu-i atrase atenţia în mod special.

Mai rămâneau laptopurile închise.

Se ridică de pe taburetul pe care stătuse, se întinse o clipă, apoi se îndreptă spre rucsacul ei pe care îl adusese din elicopter. Îl deschise şi scoase câteva CD-uri. Reveni la masa de laborator, deschise driverul pentru CD al primului laptop închis şi introduse discul argintiu.

Laptopul închis comise eroarea de a verifica identitatea discului înserat şi, în câteva secunde, programul sofisticat de spargere a codurilor elaborat de Agenţia Naţională de Securitate deschise sistemul de operare. Se lumină imediat ecranul, iar protocoalele de blocare a sistemului fură şterse şi înlocuite. Randi se apucă să facă acelaşi lucru cu cel de-al doilea laptop.

— Domnule Trowbridge, nu vă mai strecuraţi aşa prin spatele meu, că devin nervoasă, murmură ea fără să-şi ia ochii de la ecrane.

— Vă rog să mă scuzaţi, răspunse el retrăgându-se către un taburet din colţul laboratorului. Mă gândeam să mă duc în baraca de locuit ca să-mi fac o cafea.

— Aş prefera să nu vă duceţi nicăieri. Aveţi aici un borcan cu nes, câteva căni şi un ceainic în bufetul de lângă sobă ca să încălziţi apă.

Vocea profesorului deveni şi ea iritată.

— Aşadar, trebuie să cred că sunt sub un fel de supraveghere, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Nu înţeleg nimic din toate astea! explodă el.

Dumnezeule mare, chiar că nu avea timp pentru aşa ceva!

— Nici noi nu înţelegem, doctore! Tocmai asta e problema! Nu înţelegem cum de s-a aflat despre existenţa antraxului pe insulă. Şi nu ştim nici cine ar dori să profite de el. Până să înţelegem va trebui să suspectăm pe toată lumea. Dar ceea ce dumneata nu pricepi e că poate fi vorba aici despre soarta unor popoare întregi!

Randi se întoarse la computere. La capătul mesei se aşternu o linişte prelungită, întreruptă apoi de zăngănitul veselei pentru cafea.

Dr. Hasegawa folosea scrierea *kanji*\'7b8\'7d pe computerul său personal şi era uşor de înţeles de ce se ferea de ochii indiscreţi ai lumii de afară. Doamna Hasegawa era meteorolog, dar şi romancieră. Randi, care cunoştea scrierea *kanji,* aşa după cum ştia şi alte câteva limbi străine, parcurse o pagină sau două şi constată că era vorba despre o poveste romantică plasată în timp pe vremea shogunatului\'7b9\'7d. Randi citise şi literatură mai proastă.

Cât despre computerul lui Kropodkin, acesta folosea engleza, ceea ce era foarte comod, iar în calculatorul lui nu era nimic suspect, cu excepţia unei cantităţi exagerate de imagini porno descărcate de pe internet. Dar ceva atrăgea atenţia. Nu-şi salvase aproape nici un e-mail.

— Domnule Trowbridge, ce ştiţi despre Ştefan Kropodkin?

— Kropodkin? Este un tânăr strălucit. Studiază fizica la Universitatea McGill.

— Asta am aflat şi din fişierul lui, inclusiv faptul că deţine un paşaport slovac şi are viză canadiană de studii. Dar ce

ştiţi despre familia lui? S-a făcut vreo verificare în privinţa asta?

— Ce fel de verificare aţi vrea să facem? pufni supărat Trowbridge, luptându-se cu capacul borcanului de nes. Este vorba despre o expediţie de cercetare ştiinţifică. Cât despre familia lui, nu are aşa ceva. Băiatul este refugiat, orfan din fosta Iugoslavie.

— Chiar aşa? se miră Randi şi se aşeză la loc pe taburetul ei. Atunci cine îi finanţează studiile?

— Are o bursă.

— Ce fel de bursă?

Trowbridge puse cristalele de cafea în cană.

— Este o bursă înfiinţată de un grup de oameni de afaceri din Europa Centrală în mod special pentru tinerii merituoşi refugiaţi în urma conflictelor balcanice.

— Daţi-mi voie să ghicesc mai departe: bursa a fost înfiinţată cu puţin timp înainte ca Ştefan Kropodkin să aplice pentru ea şi, deocamdată, este singurul ei beneficiar.

Trowbridge şovăi o clipă cu linguriţa deasupra cănii de cafea aburindă.

— Păi, da. Cum aţi aflat?

— Să zicem că e vorba despre intuiţie.

Randi se concentră asupra laptopului lui Kropodkin. Dar rezerva de memorie neidentificată pe care o căuta lipsea.

Îşi muşcă buzele. Foarte bine, cineva era foarte deştept aici. În cazul de faţă, dacă nu fusese închisă undeva, într-unul dintre computere, atunci unde ar putea fi?

Randi închise ochii şi îşi puse mâinile pe coapse. Să zicem că este foarte inteligent şi extrem de precaut. Unde ar ascunde-o? Printre lucrurile personale? Nu, ar fi un mare risc. Şi nici nu putea duce informaţiile cu sine. Trebuie să fie în altă parte.

Poate la locul lui de muncă.

Randi se ridică de pe scaun. Se duse către echipamentul de exterior, care atârna într-unul dintre cuierele de lângă uşă şi scoase dintr-un buzunar al canadienei o pereche de mănuşi subţiri de piele. Şi le trase pe mâini, trecu pe lângă

Trowbridge şi traversă din nou laboratorul, intrând în cabina radio.

Aceasta era ceva mai mare decât o debara şi avea numai consola radio, un singur scaun rotativ, un dulăpior pentru hârtii şi unul mai mic pentru piese de schimb electronice. Nu putea fi în interiorul consolei radio sau în dulapuri, căci acolo aveau acces şi alţi oameni şi ar fi putut să-şi bage nasul.

Podeaua, plafonul, pereţii exteriori şi peretele despărţitor intern erau din placaj cu fibră de sticlă bine izolată; fereastra era un termopan dublu etanş. Nu existau ascunzători. Dar în locul de îmbinare dintre plafon şi perete, Randi observă o crăpătură îngustă cam de cinci centimetri adâncime. Ea începu să pipăie cu atenţie.

Când degetele ei dădură peste ceva, strigă cu voce tare:

— Te-am prins!

— Ce este?

Trowbridge o urmărise de la distanţă.

Randi săltă cu grijă o bucată de plastic cenuşiu de mărimea unei gume de mestecat.

— Un stick de memorie. Cineva l-a ascuns aici ca să-l aibă la îndemână la nevoie.

Randi se întoarse la masa de laborator. Scoase capacul stickului, îl introduse în orificiul lateral al computerului şi îl accesă.

— Te-am prins! repetă ea încântată. Randi privi în jur şi văzu că Trowbridge încearcă să privească pe furiş la calculator.

— Poftim, domnule doctor, eşti invitatul meu să te uiţi!

— Dar ce este? întrebă el privind ecranul.

— Este un sistem de securitate de pe internet, răspunse Randi, folosit pentru a cripta e-mailuri şi fişiere de pe internet pe care nu vrei să le citească toată lumea. Aceasta este o piesă foarte sofisticată şi scumpă, de fapt ultimul răcnet în domeniu. Este disponibilă pe piaţă, dar, de regulă, vezi aşa ceva numai la nivelul firmelor foarte preocupate de securitatea propriilor date sau al unei agenţii guvernamentale.

Mâna înmănuşată a lui Randi dansă un timp deasupra tastaturii.

— Şi mai există un fişier securizat aici. Dar, chiar dacă am programul, nu pot să-l deschid fară cheia personalizată de criptare. Asta va fi treaba altcuiva.

Randi se uită pentru prima dată înjur, căutându-l din priviri pe Trowbridge.

— De ce avea nevoie un membru al echipei de cercetare de aşa ceva?

— Nu ştiu, răspunse Trowbridge şi orice urmă de agresivitate de pe chipul lui dispăruse. Nu există nici un motiv. Este vorba despre o cercetare transparentă. Aici nu se făcea nimic secret.

— Din câte ştii dumneata!

Randi scoase cu delicateţe stickul şi îl introduse într-o pungă de plastic pentru probe.

— Crezi că... asta are vreo legătură cu dispariţia personalului expediţiei?

— Presupun că asta este modalitatea prin care s-a aflat de încărcătura de arme biologice de la bordul avionului Misha-124, răspunse Randi. Dar se ridică acum o întrebare încă şi mai interesantă.

— La ce vă referiţi, domnişoară Russell?

Pentru moment, în faţa acestei descoperiri, cei doi încheiară un armistiţiu.

— Această insulă a reprezentat un mediu ermetic timp de peste şase luni. Cineva a adus aici obiectul ăsta cu mult înainte să fie găsit bombardierul şi dintr-un motiv total diferit. Iar utilizarea lui în situaţia de faţă este o coincidenţă, nu o cauză.

Trowbridge dădu să protesteze.

— Dar, dacă nu este vorba despre bombardier, cine ar fi avut vreun motiv să...

— Aşa cum spuneam, domnule profesor, este o întrebare foarte interesantă.

Rosen Trowbridge nu avea nici un răspuns. Se întoarse către mica sobă cu cărbuni deasupra căreia se afla vasul cu cafea.

— Aţi dori… aţi dori o ceaşcă de cafea, domnişoară Russell?

Capitolul douăzeci şi şase

Şaua gheţarului

Smith studia şirul de cifre verzi care străluceau pe ledul GPS-ului de mână.

— Să nu credeţi că exagerez, dar se pare că suntem foarte aproape, anunţă el, ridicând vocea ca să se facă auzit în vuietul viscolului.

Indiferent cum era vremea pe Insula Miercuri, gheţarul dintre cele două vârfuri avea cel mai mult de suferit, căci cei doi munţi canalizau vânturile catabatice între ele. În această după-amiază, aburul mării şi plafonul de nori se contopiseră, trecând prin deschizătura dintre cele două vârfuri ca un fluviu de ceaţă întrerupt pe alocuri de rafale puternice de vânt, care purta cu el cristale de gheaţă prea tăioase şi prea mari pentru a putea fi numite fulgi de zăpadă.

Aşa cum sperase Smith, rapelul în jos pe versant către gheţar nu fusese prea dificil, dar traversarea acestuia se transformase într-un mers târâş anevoios şi chinuitor. Vizibilitatea varia între slabă şi inexistentă, dar pericolul de a da peste crevase îi obligase să meargă tot timpul legaţi şi să sondeze atent gheaţa cu securile. Dincolo de peretele protector al muntelui, vântul trăgea şi smulgea totul fără încetare, pătrunzând chiar şi prin costumele lor arctice. Gerul şi hipotermia aveau să-şi spună curând cuvântul.

Deocamdată nu aveau probleme, dar Smith ştia că oamenii erau obosiţi. Şi el se simţea la capătul puterilor. Iar noaptea se apropia şi ea cu repeziciune. Curând, vor fi nevoiţi să întrerupă goana după avion şi să înceapă să-şi pregătească adăpostul pentru noapte, dacă se putea vorbi despre un adăpost în aceste condiţii.

Şi asta îl făcu să ia o hotărâre. Dacă era vorba despre „curând”, asta însemna că trebuia să acţioneze „acum”, cât timp încă mai aveau rezerve. Era necesar să cruţe puterile

şi rezistenţa echipei. Timpul reprezenta un factor critic, dar, dacă vor continua să se târască anevoie prin ceaţa îngheţată, nu vor ajunge la nici un rezultat.

— Asta este, spuse el. Hai să ne oprim. O să facem o groapă ca să ne adăpostim pe timpul nopţii. Poate că mâine vizibilitatea va fi mai bună.

— Dar ai spus că suntem aproape, Jon, se auzi protestul înfundat al Valentinei venind de sub masca de zăpadă. Probabil că am ajuns deja aproape de vârf!

— Stă aici de cincizeci de ani, Val! Până mâine nu se va schimba nimic. Trebuie să avem certitudinea că vom mai fi în stare să-l găsim. Domnule maior, o să încercăm să traversăm către vârful de est. Acolo sunt cele mai multe şanse să descoperim un loc în care să ne adăpostim de vânt pe timpul nopţii. Aţi înţeles ce vreau să spun. Hai să ne mişcăm.

— Da, domnule colonel.

Ascultător, Smîslov se întoarse şi porni târându-şi anevoie picioarele, pipăind cu securea în faţă şi înfigând bine crampoanele în gheaţa bătută de vânt la fiecare pas.

Ce *părere ai de felul cum comand acum, sergent?* zâmbi în sinea lui Smith, gândindu-se la instructorul de ascensiuni montane.

În şaua muntelui, vântul era mai bun ca orice busolă. Trebuia numai să aibă grijă să înainteze odată cu el în umărul stâng şi, în cele din urmă, vor ajunge la marginea gheţarului. Smith era ultimul pe frânghia de siguranţă şi îi urmărea atent pe cei doi tovarăşi, gata să se încordeze în cazul în care vreunul dintre ei ar fi alunecat şi ar fi căzut într-o crevasă a gheţii. Şi de aceea avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă de ce se oprise Smîslov aşa de brusc.

— Uitaţi! făcu emoţionat rusul, iar strigătul lui fu distorsionat de o rafală de vânt. Priviţi acolo!

Aproape drept în faţa lor apăruse din ceaţă conturul unei siluete cunoscute, ca o fantomă în aerul ceţos: stabilizatorul vertical al unui avion, un avion mare, pe care steaua roşie, curăţată de vântul puternic, era abia vizibilă.

— Da! exclamă şi Valentina Metrace ridicând pumnii în sus, triumfătoare.

Nu aşa se întâmpla întotdeauna? Când credeai că totul este pierdut, dădeai peste ceea ce căutai.

Capitolul douăzeci şi şapte

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

Randi Russell păşea în sus, pe potecă, spre dâmbul care domina tabăra. La fiecare câţiva paşi, femeia se oprea şi se rezema de cablul coaxial etanş care ducea sus, spre catargul staţiei radio, scoţându-l din acoperitoarea de zăpadă. Trecea fiecare porţiune de cablu eliberat prin mâinile înmănuşate, ca să verifice dacă nu avea crăpături sau întreruperi.

Cu siguranţă de vină era antena. Verificase toate celelalte componente ale telefonului cu legătură prin satelit şi ale setului de transmisie. Micul transmiţător pe care îl aduseseră cu ei nu le era de nici un folos. Nu avea putere să răzbată prin interferenţele solare care anihilau comunicaţiile. După ce ieşiseră din raza ei vizuală, ea nu mai putuse lua legătura cu Jon sau cu ceilalţi membri ai echipei.

Trebuia să se descurce singură. Aşa cum putea. Scutură impacientată din cap, încercând să alunge sentimentul de singurătate care o copleşea. Puse arma pe umăr şi mai degajă altă porţiune din poteca acoperită de zăpadă.

Ajunse astfel la baza catargului radio acoperit de gheaţă, îngenunche şi găsi şi ultimii centimetri de cablu care intra în cutia de la baza catargului. Cablul era intact, toate conectoarele se aflau la locul lor, fiind înşurubate strâns. Indignată, Randi se răsuci pe călcâie. Radioul ar trebui să funcţioneze. Dar, fiindcă rămânea mut, înseamnă că îi scăpa ceva. Randi se gândea la un sabotaj, dar, în acest caz, cineva utilizase o metodologie extrem de subtilă.

Omul fusese foarte deştept, dar Randi spera că în curând va avea ocazia să-l facă să sufere pentru inteligenţa lui. Randi se ridică în picioare şi îşi scoase binoclul de la brâu. Din poziţia în care stătea în vârful dâmbului, avea o privelişte foarte clară a zonei golfului. Scană în detaliu tot

peisajul, zăbovind cu privirea asupra grămezilor de gheaţă de pe ţărm şi a umbrelor porţiunilor de pământ dezgolit de la poalele masivului central.

Persoana aceea deşteaptă trebuia să fie undeva în apropiere, poate că se uita chiar acum la ea. Aştepta probabil să-i sosească ajutoare sau o pândea să constate dacă nu cumva face o greşeală. Pentru a-l învinge, Randi trebuia să fie ceva mai deşteaptă decât el.

Deocamdată avea un avantaj. Orice mişcare în acest mediu acoperit de pătura albă de zăpadă însemna urme, urme de neşters. Staţia de cercetare se afla în centrul unei reţele de poteci marcate cu steguleţe, care corelau clădirile, groapa de gunoi, locurile de cercetare aflate ceva mai departe. Randi parcurse cu privirea fiecare dintre aceste poteci, căutând urme proaspete sau perechi de urme de bocanci care să se abată de la poteca obişnuită.

Şi găsi o urmă. În mod surprinzător, aceasta era aproape sub locul unde se afla ea, pornind de la una dintre potecile către dâmb pe care venise cu câteva minute în urmă pentru a ajunge la catargul radio. Concentrată asupra studierii cablului, nu remarcase urmele laterale de zăpadă răvăşită care duceau spre un troian deranjat de curând. Porni pe această urmă şi simţi curând un fior rece pe şira spinării, care nu avea nimic de-a face cu scăderea temperaturii exterioare.

Grăbi pasul în josul pantei spre poteca pe care se abătuse, merse pe ea vreo doisprezece metri şi dădu peste ceea ce se temea că va găsi: zăpadă cu pete roşii, acoperită şi ascunsă. Ajungând la capătul potecii, se lăsă în genunchi şi scormoni în troianul de zăpadă. Descoperi imediat un trup îmbrăcat cu canadiană de vânt.

Kayla Brown nu avea să se mai ducă acasă, la logodnicul ei din Indiana. Randi dădu uşor la o parte zăpada de pe faţa tinerei. Murise în urma unei lovituri puternice, aplicate în tâmplă cu un obiect greu şi ascuţit, eventual o secure de zăpadă. Pe chipul îngheţat al tinerei studente se întipărise o expresie de groază, ultimul ei sentiment trăit pe lumea aceasta.

Îngenunchind alături de trupul fetei, Randi decise că nu fusese drept ca această persoană să sufere. Cel care îi făcuse asta trebuia să moară şi îi va face plăcere să fie călăul lui. Randi îngropă la loc trupul, trăgând câteva braţe de zăpadă peste el. Nu-i va spune lui Trowbridge ce descoperise. Cel puţin, nu acum. Kayla Brown putea să mai stea un timp aici, până când Randi va putea s-o răzbune.

Randi îşi continuă drumul în direcţia barăcii. În baraca de locuit se aprinsese deja lumina. Dr. Trowbridge se oferise să pregătească cina. Randi se opri o clipă pe poteca principală care trecea prin fata intrărilor în barăci şi calculă unghiurile şi vizibilitatea. În apropierea barăcii de locuit, Randi se abătu de la cărare şi străbătu câţiva metri prin zăpada neatinsă. Apoi se trânti în zăpadă, se rostogoli şi o lovi cu picioarele, compactând o gaură suficient de mare şi de adâncă pentru a putea sta culcată în ea. Prin minte i se perindară amintiri nedorite din copilărie, când făceau îngeri de gheaţă la Bear Lake. Dar acum intenţiile ei erau cu totul altele.

Satisfăcută de eforturile sale, Randi se ridică în picioare, se scutură de zăpadă şi de gheaţă şi se duse la masă.

Capitolul douăzeci şi opt

Locul accidentului avionului Misha

— Cred că foarte mulţi oameni se vor simţi stingheriţi dacă vom intra acolo şi vom constata că recipientul şi conţinutul lui zac de peste cincizeci de ani pe fundul oceanului.

Costumul pentru războiul biologic fusese proiectat în aşa fel încât să se poată pune peste îmbrăcămintea de protecţie împotriva frigului şi Jon Smith se gândea că arată probabil ca omuleţul Michelin făcut din cauciucuri.

— Este o prostie cu care cred că mă pot împăca, spuse Smîslov, dându-i căştile transmiţătorului radio.

— Şi eu.

Smith îndepărtă gluga şi îşi fixă căştile, cutremurându-se puţin când acestea îi atinseră urechile.

— Probă radio!

— Te aud, răspunse Valentina Metrace de lângă el. Purta pe cap al doilea set de căşti. Totul este în ordine, ţinând cont de distanţa la care ne putem vedea.

Echipa se instală cam la cincizeci de metri contra vântului faţă de locul accidentului, în spatele adăpostului precar oferit de rucsacuri şi de o protuberanţă a peretelui de gheaţă. Se înserase, dar nu se zărea nimic care să semene cu un apus de soare. Cenuşiul din jurul lor căpătase o nuanţă şi mai închisă şi vântul sufla şi mai tare. Timpul şi mediul deveneau critice.

— Ei bine, oameni buni, o să intrăm şi o să ieşim rapid, ca să vedem dacă antraxul mai este la bordul avionului şi dacă a mai fost cineva acolo înaintea noastră. Smith îşi puse acoperitoarea de protecţie peste masca cu filtru de gaze. Ştiţi amândoi ce caut şi o să mă urmăriţi cum intru. N-ar trebui să fie nici un fel de probleme, dar vreau să stabilim ceva foarte clar. Dacă, indiferent din ce motiv, se

întâmplă ceva, dacă nu mai ies sau dacă pierdem legătura, nimeni nu intră după mine. S-a înţeles?

— Jon, nu te prosti… dădu să protesteze Valentina.

— S-a înţeles? repetă Jon pe un ton dur.

Valentina încuviinţă din cap îmbufnată.

— Da, am înţeles.

Smith îşi mută privirea la Smîslov.

— S-a înţeles, domnule maior?

În umbra glugii de la canadiană, Smith observă un val de emoţie întipărită pe chipul parcă dăltuit în piatră al rusului, un efect pe care îl mai constatase de câteva ori pe parcursul săptămânii. Smîslov purta din nou o luptă interioară.

— Domnule colonel, eu… da, am înţeles, să trăiţi!

Smith îşi trase peste cap gluga împotriva contaminării şi ajustă curelele măştii şi şuruburile de etanşare. Inhală pentru prima dată aerul filtrat cu miros de cauciuc şi îşi puse mănuşile de protecţie.

— În regulă. Vocea îi suna înfundată chiar şi în propriile urechi. Întrebarea cea mai stupidă a zilei: Cum ajungem înăuntru?

— Fuzelajul pare intact, se auzi în căşti vocea Valentinei, întretăiată de păcănituri. Singura cale de acces în partea din faţă a bombardierului este prin compartimentul anterior al echipajului. Din păcate, uşile convenţionale de acces sunt situate în lăcaşul din faţă al roţii şi în lăcaşul pentru bombă, iar acestea sunt blocate. Alternativa ta ar fi prin ferestrele de la babord şi de la tribord, dar e greu să intri prin ele în costumul ăsta sau prin tunelul de acces al echipajului din compartimentul de la pupa. Cred că ultima este cea mai bună soluţie.

— Şi după aceea cum ajung în compartiment?

— Există o uşă de acces în coadă, chiar în faţa stabilizatorului orizontal de la tribord. Trebuie să înaintezi prin spaţiile presurizate pentru echipaj.

— Perfect.

Smith porni anevoie către silueta estompată a bombardierului.

Aripa dreaptă a bombardierului TU-4 fusese smulsă în momentul accidentului şi izbită apoi de fuzelaj, dar în partea cealaltă drumul era liber. Ocolind placa mare de aluminiu a stabilizatorilor orizontali, Smith deveni conştient de uimirea cu care privea avionul. Chiar şi în era avioanelor mari de transport şi a avioanelor cu reacţie, aparatul din faţa lui era imens. Iar aceşti monştri zburaseră de fapt în cel de-Al Doilea Război Mondial.

Smith se apropie de trupul cilindric uriaş şi îşi trecu mâna pe metalul glazurat cu gheaţă.

— OK, am ajuns şi am găsit uşa de intrare. Există şi un mâner, dar se pare că a fost smuls.

— Probabil că dispozitivul de urgenţă a fost tras din interior, răspunse Valentina. Ar trebui să se deschidă, dar trebuie să apeşi ceva mai tare.

— Bine.

Smith avea la brâu o mică trusă de scule şi scoase din ea o şurubelniţă cu mâner lung. Fixă capătul lamei în mânerul îngheţat şi apăsă puternic pe podul palmei. După câteva lovituri repetate în capul şurubelniţei, se auzi un pocnet ascuţit, iar gheaţa începu să crape. Încă puţină presiune şi uşa se deschise; vântul o împinse şi în locul ei rămase o deschizătură dreptunghiulară.

— Ai avut dreptate, Valentina. S-a deschis. Intru.

Se aplecă mult şi se strecură prin uşa scundă.

În interiorul fuzelajului era întuneric, singura sursă de lumină slabă venind de afară, din spatele lui. Smith scoase o lanternă din trusa cu scule şi o aprinse.

— La naiba, murmură el. Nu m-aş fi aşteptat la asta!

— Ce vezi? întrebă Valentina.

Smith roti lumina în interiorul fuzelajului. Aici nu pătrunsese o cantitate prea mare de zăpadă, dar peste tot licăreau cristale de gheaţă, acoperind delicat toate cablurile instalaţiilor avionului.

— Este incredibil! Nici urmă de coroziune sau de rugină! Parcă ar fi ieşit ieri din fabrică!

— Conservare naturală la rece! exclamă Valentina în căşti. Este fabulos! Mergi mai departe.

— Este o pasarelă care duce spre pupa pe lângă două cutii mari paralelipipedice, turtite spre o trapă rotundă ca o farfurie, aflată chiar în coada avionului. Trapa este închisă şi în centrul ei se află un vizor rotund. De o parte şi de alta sunt două lăzi de muniţie. Presupun că asta este poziţia trăgătorului de la pupa.

— Corect. Mai este şi altceva demn de văzut acolo, la pupa?

— Da, un fel de dâmb sau piedestal cu nişte cabluri care atârnă din el. Arată ca şi când anumite piese ar fi fost demontate de aici.

— Probabil că era setul generatorului auxiliar, mormăi profesoara de istorie. Este destul de interesant. Acum, chiar la dreapta ta, ar trebui să fie un spaţiu cu o trapă de presurizare în centru care să ducă în faţă.

— Da. E închisă.

— Familia de avioane B-29/TU-4 s-a numărat printre primele proiectate special pentru zbor la mare altitudine. Mai multe dintre compartimentele sale au fost presurizate, pentru a permite echipajului să supravieţuiască fără a avea nevoie de măştile de oxigen. Va trebui să mergi înainte şi să treci prin mai multe astfel de guri de presurizare.

— Am înţeles. Smith se apropie de trapă şi încercă să privească prin geamul gros din dreapta, dar descoperi că acesta era în întregime acoperit de gheaţă.

— Ce ar trebui să fie în compartimentul următor?

— Ar trebui să fie zona de odihnă a echipajului pe timpul zborului.

— Corect.

Smith apucă mânerul greu al trapei şi îl răsuci. După o uşoară rezistenţă, mânerul începu să cedeze.

— Jon, stai!

Smith luă imediat mâna de pe mâner ca de pe o plită fierbinte.

— Ce este?

Smith auzi nişte murmure în căşti.

— Grigori spune că este puţin probabil să existe capcane pe leviere sau chestii de genul ăsta.

— O, vă mulţumesc că m-aţi anunţat şi pe mine, Val.

Smith apăsă din nou pe mâner până când acesta cedă. Uşa se deschise spre interior, iar Smith o lumină cu lanterna.

— Da, compartimentul echipajului, în ordine. Sunt mai multe paturi ridicate la perete de fiecare parte şi este chiar şi o toaletă într-un colţ. Cabina pare să fi fost vandalizată. Nu mai există nici saltele, nici aşternuturi şi mai văd şi câteva dulapuri goale.

— Este de înţeles. Vocea Valentinei deveni meditativă; fără îndoială reflecta la ceva.

— Spaţiul următor ar trebui să fie compartimentul observatorului radar. Să vedem ce mai găseşti acolo.

Smith înaintă aplecat printr-un coridor scund, nepresurizat. Aici pătrundea o lumină slabă de afară. Două schelete de scaune stăteau cu faţa spre cele două domuri laterale şi un al treilea se afla pe un piedestal înălţat, poziţionat sub astrodomul central al fuzelajului. Într-un bombardier cu tot armamentul complet la bord, Smith îşi imagina că acestea sunt staţiile de tragere ale trăgătorilor pentru turelele telecomandate ale tunurilor. Valentina îi confirmă presupunerile când îi descrise spaţiul.

— Şi acest compartiment a fost vandalizat, anunţă Smith. Sunt o mulţime de dulapuri goale; chiar şi capitonajul a fost smuls de pe scaune.

— Probabil că au luat tot ceea ce i-ar fi ajutat să supravieţuiască, precum şi orice obiect care ar fi putut servi ca material izolator. În faţă ar trebui să mai fie şi o consolă mare electronică.

— Este, confirmă el. Dar şasiul a fost distrus complet.

— Aia este staţia operatorului radar. Probabil că au avut nevoie de componente, presupuse Valentina.

— Mai există şi două uşi circulare sau treceri către corpul principal din faţă, una peste alta. Trecerea mai mare de jos are o trapă de presiune. Cea de sus are o mică scară de aluminiu care conduce spre ea.

— Uşa de jos dă spre lăcaşul de bombe de la pupa. Acolo n-o să găseşti nimic altceva decât rezervoarele de

combustibil. Trecerea de sus ne interesează. Este coridorul pe care se târăşte echipajul către compartimentul din faţă.

Smith traversă compartimentul şi se uită în jos, în tunelul cu pereţi de aluminiu. Fusese proiectat suficient de mare pentru ca un bărbat în costum complet de zbor să poată trece prin el, aşa că probabil că nici el nu va avea probleme în costumul său voluminos.

— Merg mai departe.

Înaintarea târâş de-a lungul tubului îngheţat părea să nu se mai sfârşească. Cristalele de gheaţă dislocate de pe pereţi zburau în jurul lui în toate direcţiile. Smith fu de-a dreptul surprins în momentul în care capul îi ajunse în spaţiul relativ larg al compartimentului din faţă.

Ultimele raze slabe de lumină de afară pătrundeau anevoie prin cupola transparentă a navigatorului şi prin botul vechiului bombardier, iar Smith fu din nou uimit de starea perfectă de conservare a aparatului. Avionul îngheţase atât în timp, cât şi în temperatură. Diamante de gheaţă înveleau toate manetele de control, care nu mai fuseseră mişcate timp de cinci decenii şi străluceau peste dispozitivele şi instrumentele îngheţate şi ele la ultimii parametri indicaţi.

— Sunt în cabina de pilotaj, spuse Smith, gâfâind puţin din cauza efortului.

— Foarte bine. Sunt multe avarii din cauza prăbuşirii?

— Nu e prea rău, Val. Ba chiar deloc. O parte dintre geamurile din partea de jos s-au spart şi au căzut înăuntru. Totul este învelit într-o pojghiţă de gheaţă. În jurul botului s-a format un troian de zăpadă. Dar în rest totul este în ordine. Stai puţin să cobor de aici.

Smith se rostogoli pe spate şi se sprijini de bara montată deasupra intrării, ca să se ridice din poziţia în care se târâse.

— Perfect, acum sunt pe puntea de comandă.

— Excelent, Jon! Dar, înainte să examinezi lăcaşul bombei, ai putea să te uiţi la câteva lucruri?

— Da, numai să nu dureze prea mult.

— N-ar trebui. În primul rând, vreau să examinezi staţia inginerului de zbor. Este vorba despre scaunul şi consola care sunt sub staţia copilotului.

— OK. Smith aprinse din nou lanterna. Este mult mai spaţios decât mi-am imaginat.

— Într-un avion standard tip TU-4, spaţiul din compartimentul de la prora este ocupat de turela tunului dorsal. Asta este una dintre armele la care s-a renunţat în cazul bombardierului american.

— Aha! Smith înclină masca din faţă a glugii. Văd şi inelul turelei de deasupra capului. Iar am dat peste fel de fel de dulapuri goale, pernele de la scaune şi paraşutele au dispărut. Iar în faţă văd ceva ce seamănă cu tabelul navigatorului şi un alt şasiu cu echipamente electronice vandalizat în dreapta.

— Aia este staţia operatorului radio. Presupun că echipajul avionului şi-a improvizat undeva o tabără de supravieţuire, într-un loc unde să fie mai protejaţi decât în fuzelajul epavei. Probabil că au transportat acolo toate echipamentele pentru supravieţuire şi aparatura radio, precum şi generatorul auxiliar al avionului.

— Tabăra asta va fi următorul lucru pe care îl vom căuta, stabili Smith, trecând fasciculul de lumină al lanternei peste panoul de bord plin de întrerupătoare.

— Am ajuns la staţia inginerului. Ce să caut?

— Perfect. Trebuie să fie pe acolo trei seturi de câte trei manete în partea de sus a consolei, una mare, una mijlocie şi una mică – ursul tată, ursoaica mamă şi ursuleţul cel mic. Cele mari sunt supapele. Alea ar trebui să fie trase spre spate, în poziţia închis. Celelalte sunt manete de control ale elicei şi ale amestecului de combustibil. În ce poziţie sunt?

Smith îşi şterse masca de faţă şi înjură încetişor, căci aburul era pe dinăuntru.

— Sunt amândouă cumva la mijloc.

— Foarte interesant, murmură Valentina în căşti. Nu aveau nici un motiv să se mai joace cu ele după prăbuşire. Mai este o pârghie la care vreau să te uiţi, Jon. Este în piedestalul de control de lângă scaunul pilotului. Se vede

foarte bine, căci arată într-un fel aparte. Mânerul de la capăt trebuie să aibă formă de aripă.

Smith reveni pe culoarul dintre staţiile de control al zborului şi se uită peste scaunul pilotului.

— O caut... Sunt o mulţime de manete peste tot... OK, am găsit-o. Este sus, în faţă, sau cum naiba vrei să spui!

— Aia e maneta de control a flapsurilor, murmură Valentina. Sunt împreună... aşa e logic... Canalul de comunicare rămase o clipă tăcut, apoi vocea Valentinei continuă precipitată: Jon, ai grijă! Antraxul este la bordul avionului!

— De unde ştii? întrebă Smith.

— N-am timp să-ţi explic acum, crede-mă pe cuvânt. Echipajul nu a aruncat rezervorul cu agent biologic. Este acolo!

— În acest caz, ar fi bine să cercetez şi eu locul.

Smith se întoarse către zona de acces din faţă. Ca o imagine în oglindă a compartimentului din spate, acesta avea o trapă circulară de presurizare cu un vizor rotund în mijloc, situat chiar sub tunelul de târâre. Smith se lăsă în genunchi.

— Acum sunt în lăcaşul pentru bombă, raportă el. Făcu o pauză ca să-şi recapete suflul, apoi întinse mâna către manetă. Deschid tra...

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer.

— Jon, ce s-a întâmplat?

— Aşadar, de asta a fost scoasă scara de la tunel! Cineva a pătruns aici, Val şi asta de curând! Totul este acoperit de gheaţă, cu excepţia mânerului trapei care este şters. Se văd şi amprentele.

Smith se răsuci şi plimbă lumina lanternei în jurul cabinei. Acum, când ştia ce caută, vedea urme de zgârieturi şi ştersături în gheaţă peste tot, confirmând faptul că cineva fusese de curând în cabină.

— A intrat pe fereastra din cabina pilotului.

— A pătruns şi în compartimentul bombei?

— O să ne dăm imediat seama.

Smith apucă mânerul şi îl răsuci. Închizătoarea cedă, iar uşa se deschise cu o uşurinţă deconcertantă. Smith se aplecă mai mult şi se uită în lăcaşul întunecos.

Simţi că se sufocă.

Ocupa toată jumătatea superioară a lăcaşului pentru bombă: o formă alungită, mare, fixată cu o reţea de frânghii şi console, iar oţelul inoxidabil al rezervorului strălucea pe sub pojghiţa de gheaţă. Moartea latentă a unor oraşe întregi pândea, miliarde şi miliarde de spori ucigători erau gata de atac în suspensia îngheţată, aşteptând să fie activaţi, să fie eliberaţi.

Înfruntarea unor astfel de orori făcea parte din profesia lui Smith, dar tot fu nevoit să-şi reprime senzaţia de groază.

— Val, ai avut dreptate, este aici! Dă-mi-l pe maiorul Smîslov! Am nevoie de el.

În timp ce aştepta ca rusul să-l intercepteze, examină interiorul lăcaşului cu lanterna, căutând fisuri sau avarii ale rezervorului sau pata ucigătoare maronie care ar fi marcat răspândirea sporilor. După câteva clipe, vocea lui Smîslov răsună în căşti.

— Înţeleg că ai găsit ceva, domnule colonel.

— În mod sigur, domnule maior. Chiar acum mă uit la rezervor. Cel puţin din această parte pare să fi supravieţuit în urma impactului şi este intact. Uşile lăcaşului sunt puţin înfundate, dar carcasa rezervorului nu a fost atinsă. Şi nici consolele de fixare nu sunt avariate. Ţi-a spus Val că a existat cel puţin un intrus în avion?

— Da, domnule colonel.

— A fost şi aici. Chiar în faţa mea, în partea frontală a rezervorului, se află o plachetă cu instrucţiuni. A fost ştearsă de gheaţă. Văd insigna Forţelor Aeriene Sovietice, emblema cu secera şi ciocanul şi un text cu litere roşii strălucitoare. Nu prea mă pricep la alfabetul chirilic, dar presupun că sunt diverse avertismente legate de agentul biologic.

— Corect, domnule colonel. Cine doreşte poate afla astfel tot ce trebuie să ştie despre încărcătură.

— În acest caz, cred că am descoperit pe unde s-au scurs informaţiile. Acum, domnule maior, recipientul şi sistemul de dispersie a antraxului sunt specialitatea dumitale. Ghidează-mă şi spune-mi ce trebuie să caut.

— Foarte bine, domnule colonel. În cazul în care carcasa este intactă, trebuie să verifici de mai multe ori sistemul de dispersie, ca să fii sigur că supapele pentru controlul manual al acestuia sunt închise şi sigilate. Supapele nu trebuie să fie deschise şi sistemul nu se armează decât atunci când bombardierul ajunge la ţintă, dar…

— Dar, chiar aşa! Din diagramele alea pe care mi le-ai arătat, reiese că supapele astea ar trebui să fie chiar deasupra capului meu.

Cu capul şi umerii în interiorul lăcaşului bombei, Smith se lăsă cu grijă pe spate şi descoperi că priveşte o încâlcitură de tuburi de oţel inoxidabil.

— OK, mă uit chiar acum la un ansamblu foarte încâlcit de tubulaturi. Văd două manete mari de supape chiar deasupra mea. Gradaţiile manetelor sunt marcate cu zone verzi şi roşii.

— Corect, acestea sunt supapele din faţă. În ce poziţie sunt?

— Manetele sunt răsucite total spre stânga şi spre dreapta, cu acul spre zona verde. Sigiliul de sârmă de la ambele supape pare să fie intact, iar gheaţa nu a fost ştearsă.

— Foarte bine! în vocea lui Smîslov se simţea o mare uşurare. Supapele sunt închise. Înseamnă că sistemul nu a fost armat pentru ejectare. Acum, uită-te chiar în dreapta, lângă trapa de acces, ai să vezi încă două pârghii marcate şi sigilate la fel ca şi la celelalte supape. Alea sunt pârghiile supapelor ventilelor de dispersie din spatele rezervorului.

Smith se uită peste umărul stâng.

— Da, le văd. Sunt poziţionate vertical, pe verde şi sigiliile de sârmă sunt la locul lor.

— Excelent! exclamă Smîslov. Astea sunt supapele tip cuţit cu o singură garnitură de plumb. Prin ele nu trece nimic. Înseamnă că tot conţinutul este la locul lui.

— Teoretic vorbind. Acum am să intru în lăcaşul bombei ca să fac o inspecţie mai amănunţită.

La celălalt capăt al circuitului se auziră mai multe murmure şi Valentina luă locul lui Smîslov:

— Jon, eşti sigur că e o decizie înţeleaptă?

— Trebuie făcută oricum şi, dacă rezolv problema asta acum, nu e nevoie să mai revenim.

Smith încercă să pară sigur pe el. În realitate, se îndoia că va mai avea chef să vină încă o dată aici. Să te târăşti pe burtă într-un tunel îngheţat, sub o încărcătură letală uriaşă, nu era o perspectivă tocmai ademenitoare. De fapt, trebuia s-o facă acum, imediat, căci, altfel, se temea că va ceda nervos.

— Intru în lăcaşul bombei, raportă el.

Balansă din picioare şi sări pe podeaua de metal a compartimentului. Se lăsă apoi în patru labe şi începu să înainteze precaut de-a lungul lăcaşului bombei, ţinându-se strâns de perete, pentru a profita de spaţiul lăsat de curbura containerului. Dar, chiar şi aşa, înaintarea îi producea o senzaţie puternică de claustrofobie, accentuată de consolele de aluminiu care fixau bomba în lăcaşul ei. Smith trebuia să-şi planifice cu grijă fiecare mişcare, strecurându-se pe lângă metalul deformat şi străduindu-se să nu-şi agaţe costumul de protecţie. De fiecare dată se lovea cu umerii de carcasa recipientului plin de spori letali.

Masca din faţă a glugii i se aburise din nou, îngreunându-i vizibilitatea, aşa că trebuia să înainteze mai mult pe pipăite. Întinse mâna înainte şi… îngheţă. Ridică încet capul, încercând să vadă ceva prin marginile vizorului.

— Domnule maior, spuse el încet. Mi s-a prins mâna într-o sârmă. Este conectată la o serie de cutii dreptunghiulare de metal, fixate cu un fel de clame de o parte şi de alta a rezervorului. Nu ştiu dacă mai este montat şi un alt set simetric cu ăsta pe partea mai îndepărtată de mine. Nu par să aibă legătură cu rezervorul. Cutiile şi sârmele sunt acoperite de gheaţă şi nu au fost atinse. Sunt aşa de mult timp.

— E în ordine, domnule colonel, veni prompt răspunsul lui Smîslov. Sunt încărcături incendiare care fac parte din echipamentul de urgenţă al bombardierului. Au menirea să distrugă antraxul ca să împiedice capturarea lui, în cazul în care bombardierul ar fi forţat să aterizeze într-un teritoriu inamic.

— Foarte bine. Şi acum ce fac?

— Nu trebuie să faci nimic, încărcăturile sunt stabile. Va trebui să le demontăm cu ajutorul unui inductor sau cu o baterie grea, dar, dacă au existat astfel de baterii la bordul navei, în mod sigur s-au descărcat de-a lungul anilor.

— Mulţumesc pentru informaţie.

Smith îşi desfăcu braţul şi făcu o pauză, gâfâind.

— E destul de ciudat, reluă Smîslov. Echipajul ar fi trebuit să desfăşoare incendiarele după aterizare, urmând să distrugă încărcătura de război. Mă întreb de ce nu le-au folosit.

— Ne-ar fi scutit pe toţi de foarte multe necazuri dacă ar fi făcut asta.

Smith îşi reluă înaintarea târâş către partea din spate a lăcaşului bombei.

Nu considerase niciodată că suferă de claustrofobie, dar spaţiul acesta începea să-l apese tot mai tare. Pereţii reci de metal se strângeau parcă în jurul lui şi respira din ce în ce mai greu. Începea să-l doară şi capul şi îşi simţea inima bătându-i în tâmple. Trebuia să facă un efort de concentrare asupra misiunii, verificând centimetru cu centimetru în căutarea unor eventuale fisuri sau a altor avarii prin care s-ar fi putut scurge sporii de antrax.

Parcurse şi ultimul metru către partea din spate a lăcaşului, apoi îşi răsuci corpul ca să verifice spatele rezervorului şi manetele de dispersie. Aburul de pe vizonii măştii de faţă îl deranja tot mai mult, iar lumina lanternei parcă slăbise şi ea. Simţea că îi explodează capul, trase aer în piept şi înjură încet. Nu era bine! Trebuia să plece de aici!

— Jon, ce s-a întâmplat?

Valentina revenise pe circuit.

— Nimic. E în ordine. Numai că… e cam strâmt aici. Vasul este intact. Mă întorc.

Încercă să se rostogolească şi să se întoarcă în acel spaţiu îngust. Dar avea senzaţia că era înţepenit. Se agăţa mereu de diferite lucruri care parcă mai înainte nu fuseseră acolo şi panica reprimată îşi spuse cuvântul. Scăpă lanterna din mână şi înjură din nou când aceasta se rostogoli departe de el.

— Jon, te simţi bine? De astă dată, vocea Valentinei era severă şi insistentă.

— La naiba!

Renunţă la lanternă şi încercă să se tragă spre pata slabă de lumină venind de afară, de la capătul tunelului. O sudoare rece îi înţepa ochii, avea senzaţia că braţele îi sunt înţepenite într-un înveliş de beton. Respiraţia îi ieşea şuierătoare printre dinţii încleştaţi, dar ordonă trupului să se mişte. Numai că acesta refuză să se supună.

Şi atunci îi trecu prin minte un gând straniu. Era mort!

— Ieşi din avion! îşi comandă el slăbit, simţind că plămânii îi luaseră foc.

— Jon, ce se întâmplă?

— Avionul a luat foc! Sunt contaminat! Este ceva în aer aici! Nu e vorba despre antrax! Renunţaţi la misiune! Plecaţi de-aici!

— Jon, stai pe loc! Rezistă, venim după tine!

— Nu, costumele nu sunt bune! Pătrunde prin ele! Nici antibioticul nu-l opreşte!

— Jon, nu putem să te lăsăm acolo!

Dincolo de cuvintele frenetice al Valentinei auzea acum insistenţele lui Smîslov.

— La naiba! Trebuia să-şi smulgă cu forţa fiecare cuvânt prin respiraţia care îl ardea ca focul. M-am contaminat! Sunt deja pe moarte! Nu mai veniţi după minte! Vă ordon!

Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu! Scăpase de glonţul biologic în alte proiecte – Hades, Cassandra, Lazarus – dar până la urmă inevitabilul se produsese. Fărâma de conştienţă a faptului că era totuşi cercetător, om de ştiinţă îi dădu un ultim imbold. Mai putea

face un serviciu celor care aveau să vină în urma lui în această gaură neagră pentru a se lupta cu monstrul.

— Val, ascultă! E ceva care afectează căile respiratorii. Îmi ard plămânii şi bronhiile... Nu este congestie şi nici acumulare de lichide... nici paralizie pulmonară..., dar nu mai primesc oxigen... puls accelerat... vedere împăienjenită... Secătuirea forţelor... Plecaţi... Vă ordon...

Nu mai avea aer nici ca să respire, nici ca să vorbească. Îl chemau întruna şi îi tot spuneau ceva despre costumul de protecţie. Nu mai auzea, căci inima îi bubuia în urechi. Oare aşa fusese sfârşitul şi pentru Sophia, când se înecase în propriul sânge? Nu. Cel puţin, Sophia nu fusese singură. Cu un ultim efort se trase mai la lumină, ca să nu mai rămână în locul acesta cumplit. Apoi lumina se stinse şi întunericul îl învălui complet.

Trecu o veşnicie sau poate numai o secundă.

Smith deveni conştient de frânturi de realitate... mişcare... atingere... voci... Senzaţia de greutate pe piept... buze calde, moi, vii, apăsate pe buzele lui, cu grabă, dar fără pasiune.

Îşi reveni în fire. Greutatea i se ridică de pe piept; aer, aer rece şi curat pompă în plămânii lui ca apa dintr-o carafa aburită. Viaţa revenea, radiind din toate părţile. Respira din nou. Putea să respire! Zăcea acolo în întunericul rece devenit brusc plăcut, bucurându-se de inhalarea aerului proaspăt aproape ca de un orgasm.

O mână mică fără mănuşă îi dădu părul la o parte, iar buzele se apăsară din nou peste buzele lui, de astă dată mai delicat, zăbovind în mod plăcut.

— Cred că respiraţia a fost restabilită complet, doamnă profesor, se auzi un comentariu hazliu.

— Vreau să fiu sigură, răspunse o a doua voce.

Smith îşi dădu seama că cineva îi pusese capul pe un sac de dormit făcut sul. Deschise ochii şi o văzu pe Valentina Metrace îngenuncheată alături de el, cu gluga de la canadiană lăsată pe spate. Cristalele de gheaţă străluceau ca nişte steluţe în părul ei negru. Îi zâmbea şi ridicase o sprânceană într-un gest care îi era caracteristic.

Smîslov se uita peste umăr şi zâmbea şi el. Smith îşi dădu seama că stă culcat pe puntea din compartimentul din faţă al bombardierului. O clipă nu înţelese bine ce făceau acolo; apoi amintirile îi reveniră brusc.

— La naiba, Val! Ce dracu' faceţi aici?

Amândouă sprâncenele se ridicară.

— Mă bucur de munca mea!

— Nu la asta mă refer! exclamă el, căznindu-se să se ridice în capul oaselor. Avionul ăsta este o zonă periculoasă. Este contaminat…

— Uşurel, Jon, uşurel! replică femeia, împingându-l încet la loc cu mâinile proptite în umerii lui. Nu e nici un contaminant. Acum eşti bine, cu toţii suntem în afara oricărui pericol şi totul e în ordine cu avionul.

— Aşa este, colonele, confirmă şi Smîslov. Aşa cum ţi-am spus şi mai înainte, în afară de cele două tone de antrax, nu există nimic periculos la bordul avionului.

Smith se lăsă la loc şi constată că era îmbrăcat tot în costumul lui de protecţie. Dincolo de lumina lanternei electrice care umplea cabina de pilotaj, vedea o ultimă geană de lumină naturală prin parbriz. Probabil că îşi pierduse cunoştinţa numai câteva minute.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat cu mine?

— Era să mori din cauza costumului de protecţie.

Smîslov ridică gluga costumului.

— Aici e foarte frig. Umezeala din respiraţia dumitale s-a condensat şi a îngheţat în filtrele măştii. Apoi ţi-a tăiat treptat rezerva de aer.

Valentina încuviinţă şi ea din cap.

— Ceva similar s-a petrecut în Israel pe vremea primului război din Golf. În timpul bombardamentului, când exista temerea că Saddam va folosi gaze paralizante, mai mulţi cetăţeni israelieni s-au sufocat, pentru că au uitat să scoată capacele filtrelor de la masca de gaze. Ai respirat propriul bioxid de carbon. Numai că, în cazul tău, efectul a fost treptat, aşa că nu ai sesizat cum se acumulează.

Smith îşi revizui rapid amintirile recente.

— Da. Când am început să am probleme cu respiraţia, la început am crezut că am un atac de claustrofobie. Apoi m-am gândit că…

— Ştim la ce te-ai gândit, interveni Valentina. Ai început să-ţi raportezi simptomele propriei morţi. Dar când ne-ai oferit această descriere foarte exactă a morţii prin sufocare, am înţeles imediat ce se întâmplă. Am încercat să-ţi spunem să-ţi scoţi masca, dar nu mai înţelegeai nimic.

Valentina făcu un semn către botul bombardierului.

— Am intrat prin geamul cabinei de pilotaj, Grigori a coborât în lăcaşul bombei şi te-a tras aici. O mică resuscitare gură-la-gură şi gata!

Smith făcu o grimasă.

— Vă rog să mă iertaţi, mă simt ca ultimul imbecil.

— Nu ai de ce, Jon, răspunse cu sobrietate Valentina. Îmi imaginez ce a însemnat să te târăşti prin acea cameră a groazei. Numai dacă mă uit la toate cârligele alea şi mi se face pielea de găină. Scutură capul dezgustată. Mie îmi plac armele rafinate, dar… Chestia asta… nu este o armă, este un coşmar.

— N-am de gând să te contrazic în această privinţă, spuse Smith zâmbind. Presupun că pot trece cu vederea faptul că mi-aţi nesocotit ordinele şi tu şi maiorul, dar se pare că aţi făcut totul cu mult entuziasm. Mulţumesc, Valentina!

Întinse o mână şi către Smîslov.

— Îţi mulţumesc şi dumitale, domnule maior!

Rusul o apucă şi o strânse cu putere.

— Este de datoria unui bun subordonat să evidenţieze anumiţi factori într-o situaţie în care aceştia au scăpat atenţiei superiorului lui, cită el zâmbind din regulament.

Smith încercă din nou să se ridice în capul oaselor şi de astă dată reuşi, resimţind doar o uşoară ameţeală. Se pare că puterile îi reveneau rapid.

— Ei bine, veştile sunt şi bune şi proaste. Vestea bună este că recipientul pare intact. Dar pentru orice eventualitate vom continua să luăm antibioticele, deşi nu cred că s-au produs scurgeri de spori. Val, cum…

Valentina se ridică brusc şi îi dădu lui Smith un ghiont puternic, deşi aparent întâmplător.

— Slavă Domnului măcar pentru asta, ciripi ea repede. Crezi că am putea să ne cuibărim în fuzelaj la noapte? Se pare că afară vântul s-a înteţit.

— Da, s-ar putea să fie o idee bună, răspunse Smith. Sigur, poate că o să ne simţim cam ciudat dormind deasupra unui munte de antrax, dar cred că nu ne paşte nici o primejdie. Ce părere ai, domnule maior?

Smîslov ridică din umeri.

— Cred că o să fie al naibii de frig aici, dar oricum e mai bine decât într-un cort afară, pe gheţar. Mi se pare că cel mai indicat ar fi în compartimentul de la pupa.

— Minunat! încuviinţă Valentina şi îi dădu mâna lui Smith. Hai să ne luăm echipamentul şi să începem să ne jucăm de-a casa. Acum mi-ar prinde bine o înghiţitură din whiskyul ăla medicinal pe care ni l-ai promis.

Smith îi apucă mâna şi se ridică în picioare.

— Acum, că ai adus vorba, simt că şi mie mi-ar prinde bine.

*

Aşezat pe arcurile dezgolite ale patului echipajului, Smith se aplecă peste walkie-talkie pe care îl ţinea în mâini.

— Către staţia Insula Miercuri, Insula Miercuri. Aici locul accidentului. Randi, mă auzi? Terminat.

Micul transmiţător tactic fâşâi, sâsâi şi amuţi.

— Asta e, se consolă Smith supărat. Băgă la loc antena în carcasa aparatului. Poţi să comunici în orice clipă cu orice colţ al lumii, mai puţin atunci când chiar ai nevoie cu adevărat să vorbeşti cu cineva.

— Între noi şi staţie este un ditamai muntele. Stând cu picioarele încrucişate lângă micuţa sobă de campanie, Valentina puse cu grijă un bulgăre de zăpadă în oala care aburea deasupra ei. În afară de faptul că putea să topească zăpada pe o rază de 30 de centimetri în jurul ei, micuţa sobă nu reuşea să modifice prea mult temperatura din

compartiment, dar putea să le ofere apă caldă pentru o cafea.

Ca să-şi economisească bateriile, singura lumină din compartiment provenea de la o pereche de jaloane luminoase chimice, agăţate de marginea paturilor, iar lumina lor verzuie, învăluitoare crea şi o senzaţie de căldură. Fuzelajul avionului le asigura măcar protecţia împotriva vântului dezlănţuit de afară care sufla de-a curmezişul gheţarului. Mediul din interiorul epavei era acceptabil pentru o noapte.

— Ce pat preferi, doamnă profesor? întrebă Smîslov, scoţându-şi sacul de dormit din rucsac. Doamnele au prioritate.

— Mulţumesc, stimate domn, răspunse Valentina. Dar poţi să te răsfeţi în voie, eu dorm pe jos.

— Şi eu, adăugă Smith, înghiţind ultima gură de cafea din ceaşcă. Se pare că aviatorii erau mai scunzi pe vremea aceea.

— Cum doriţi. Smîslov începu să-şi desfacă sacul de dormit pe unul dintre paturile de jos. Spune-mi, domnule colonel, acum că ştim de antraxul de la bord, cum procedăm mai departe?

— Păi cred că oamenii dumitale au gândit corect. Facem un pas înainte, întrucât încărcătura este întreagă, o să aducem o echipă de demontare şi vom umple fuzelajul cu câteva tone de termită şi fosfor. Incinerăm apoi toată porcăria asta chiar în locul în care se află.

— În nici un caz! sări Valentina, ridicând privirea de lângă sobă.

— De ce nu? întrebă uimit Smith. Dacă reuşim să concentrăm căldura suficient de repede în jurul carcasei, am putea să ardem toţi sporii înainte să se răspândească.

— O, Doamne! Cum de nu-ţi dai seama! Valentina făcu un gest expresiv de jur împrejurul compartimentului. Dată fiind starea admirabilă în care se află, avionul acesta este o comoară istorică! Când vine primăvara, aducem un spărgător de gheaţă şi o macara aeropurtată şi îl ridicăm de pe gheţar absolut intact. Ar putea fi restaurat. De fapt…

În ochii Valentinei străluci o lumină.

— De fapt, cu piesele acestui avion şi cu celălalt TU-4 care este expus la Institutul Gagarin, am putea asambla un avion complet.

Se întoarse către Smîslov, emoţionată brusc ca o fetiţă care a primit în dar o bicicletă.

— Dumneata ai fost la Institut! Ai văzut ce au în muzeu! Ce părere ai?

Ofiţerul rus ridică privirea amuzat.

— Nu-mi dau seama prea bine, doamnă profesor, dar cred că ar costa o grămadă de bani.

— Lasă strângerea de fonduri în seama mea, Grigori! Cunosc mai mulţi fanatici bogaţi care şi-ar da o mână sau un picior ca s-o vadă pe *Fifi,* superfortăreaţa forţelor aeriene comemorative executând un zbor comun cu un B-29 rus autentic. Numai Champlain o să-mi dea un sfert de milion!

Smith părea impresionat de entuziasmul ei debordant. Valentina Metrace era în mod clar pasionată de profesia ei. Fluieră încet şi arătă cu degetul mare către lăcaşele anterioare ale bombei.

— Mi-e teamă că, pentru moment, avem aici alte priorităţi.

Valentina flutură din mână nerăbdătoare.

— Fleacuri, detalii! Nu-mi pasă ce fel de microbi trebuie să anihilăm. Nimeni nu va da foc acestei nave câtă vreme am şi eu un cuvânt de spus. Aici este istorie pură!

— Asta vor decide cei care deţin puterea, Val, zâmbi Smith. Nu eu şi mă bucur că pot să spun asta.

Smîslov privi peste umăr la Smith.

— Aşadar, ce facem mai departe, domnule colonel?

— Ştim că antraxul este la locul lui, deci prioritatea noastră este să raportăm ceea ce am constatat. Smith puse cana goală pe jos. Mâine dimineaţă, dacă vremea o să ne permită, am de gând să cercetăm puţin locul din jurul epavei, ca să reperăm tabăra echipajului de pe Misha. Apoi ne întoarcem la staţia de cercetare. Dacă nu putem lua

legătura prin radio cu restul lumii de la staţie, o trimitem pe Randi cu elicopterul înapoi, la vas, ca să raporteze.

Smith studie o clipă spatele rusului, în timp ce acesta îşi desfăşura sacul de dormit pe patul suspendat, apoi continuă:

— Am să cer, de asemenea, un grup de întărire şi am să asigur insula, domnule maior. Asta înseamnă că îi vom aduce încoace pe canadieni şi va urma o escaladare generală a întregului scenariu. Ştiu că am promis guvernului dumitale să păstrăm discreţia, dar acum, că am descoperit prezenţa antraxului, iar personalul staţiei de cercetare a dispărut, cred că nu mai avem de ales şi trebuie să dăm lucrurile pe faţă.

— Înţeleg foarte bine, domnule colonel. Într-adevăr, nu avem de ales.

Tonul lui Smîslov fusese detaşat, astfel că Smith nu-şi dădea seama dacă acesta îşi exprimase acordul faţă de propunerea lui sau faţă de propriile gânduri.

— Ei, cu toate astea o să ne batem capul mâine, conchise Valentina, aruncând o privire către levierele din spate. Între timp, mai trebuie să verific ceva.

— Nu poţi lăsa pe mâine? întrebă Smith.

Valentina se uită la Smith şi făcu un semn discret din ochi, în aşa fel încât Smîslov să nu-l observe.

— Nu e mare lucru. Nu durează decât o secundă.

Luă o lanternă, se ridică în picioare şi porni spre spatele avionului. Împinse uşa presurizată şi se lăsă pe vine. Urmară nişte lovituri înfundate care o însoţiră în timp ce se depărta spre coada avionului. După câteva clipe de tăcere, vocea ei se auzi din nou:

— Jon, poţi să-mi dai o mână de ajutor?

— Imediat.

Smith o urmă pe Valentina prin pasajul întunecos. Valentina şedea pe vine în micul tunel care dădea spre turela magaziei de muniţie. Îşi direcţionă lumina lanternei spre propria faţă şi şopti:

— Închide uşa.

— La naiba, Valentina, ce-i cu tine? Aici e şi mai frig.

Smith împinse uşa de presurizare şi răsuci maneta în poziţia închis. Se duse din nou către magazii şi se lăsă într-un genunchi alături de Valentina. Aceasta răsucea un fel de cartuş mare în mâinile înmănuşate.

— Ce e asta? întrebă Smith încercând să acopere şuieratul vântului care sufla pe suprafaţa cozii avionului.

— Un cartuş sovietic de 23 mm. Din cureaua mitralierei de la coada avionului, răspunse ea.

— Foarte bine. Ce se petrece aici?

— Ceva foarte ciudat, Jon. Lucrurile nu se potrivesc sau, mai bine zis, se potrivesc într-un mod foarte bizar. De asta te-am întrerupt în după-amiaza asta în cabina pilotului.

— M-am gândit şi eu la asta, spuse el. Despre ce este vorba?

— Avionul ăsta a fost pregătit şi înarmat pentru luptă. Pe lângă încărcătura de antrax de la bord, armamentul lui de apărare era şi el complet. Mai mult chiar, avionul nu a efectuat aici o aterizare de urgenţă. S-a prăbuşit pur şi simplu!

Smith nu-şi dădea seama dacă înţelege foarte bine care este diferenţa.

— Eşti sigură?

— Absolut. Bombardierul nu era configurat pentru o aterizare de urgenţă când a lovit gheaţa. Îţi aminteşti că te-am întrebat despre manetele de control ale elicei şi ale amestecului de combustibil din cabină? Au fost lăsate la parametrii de croazieră. Te-am întrebat şi despre maneta flapsurilor. Flapsurile aripilor nu au fost lăsate în jos, aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unei aterizări deliberate.

Valentina ciocăni cu încheietura degetelor în cartuş.

— Şi nici nu au aruncat depozitele de muniţie din turelă. În cazul unei Superfortăreţe B-29 sau TU-4, asta este procedura standard în caz de aterizare de urgenţă.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat?

— Aşa cum spuneam, o prăbuşire întâmplătoare, pur şi simplu un accident, continuă ea. După cum arată hărţile Insulei Miercuri, gheţarul are o înclinare descendentă spre nord. Probabil că bombardierul a venit din nord. E de

presupus că au sosit noaptea, au zburat prea jos şi cu ajutorul instrumentelor, pentru că nu ştiau că aici este o insulă. Au trecut printre cele două vârfuri, apoi terenul s-a ridicat brusc sub ei. Înainte ca piloţii să-şi dea seama ce se întâmplă, s-au lovit de pământ, adică de gheaţă. Pesemne că zburau cu toată viteza de croazieră, mult prea rapidă pentru o aterizare de urgenţă, dar soarta a vrut ca suprafaţa gheţarului la vremea respectivă să fie suficient de moale, fără protuberanţe sau crevase. Aşa că au aterizat pe burtă şi au derapat. Au mai existat astfel de cazuri în Arctica şi în Antarctica, continuă ea în şoaptă, când echipajul a pierdut controlul din cauza condiţiilor exterioare, în concluzie, acest avion nu era în stare de urgenţă atunci când a ajuns la sol. Nu se rătăciseră şi nu au aterizat. Se aflau în configuraţie de zbor de croazieră şi aveau o altă destinaţie.

— Dacă este aşa, nu ar fi văzut insula pe hărţile lor? întrebă Smith.

— Trebuie să ne amintim că în 1953 nu existau informaţii detaliate pentru navigaţia în aceste părţi ale lumii. Cele mai exacte hărţi constituiau secret militar american. Insula Miercuri este ea însăşi destul de ciudată. Reprezintă unul dintre punctele cele mai înalte din Arhipelagul Reginei. La vremea respectivă, cel care a stabilit ruta acelui zbor nu avea nici cea mai mică bănuială că în mijlocul oceanului se află un vârf aşa de înalt.

— Nu e chiar un munte, mormăi Smith. Aici nu suntem decât la vreo mie de metri deasupra nivelului mării. Nu crezi că este o înălţime de croazieră cam mică pentru un avion presurizat ca ăsta?

— Ba da, fu ea de acord. De fapt, TU-4 sau B-29 n-ar putea avea decât un singur motiv să zboare aşa de jos: să nu fie detectat de un radar cu rază lungă.

Jon se strădui să facă pe avocatul diavolului.

— Dar n-ar fi putut să vadă insula pe radarul lor?

— Da, dar cu condiţia să-l fi folosit. Dacă îşi închiseseră toate transmiţătoarele radio şi radar ca să nu fie detectaţi?

Era posibil, îşi spuse Smith şi simţi că i se face parcă şi mai frig.

— Aşadar, ce părere ai, doamnă profesor?

— Nu ştiu ce să spun, colonele. Sau, mai exact, nu ştiu ce mi-ar plăcea să cred. Dar de un lucru sunt sigură. Mâine-dimineaţă va trebui să găsim echipajul de pe acest avion. Poate fi mai important pentru o perspectivă mai largă asupra lucrurilor, chiar mai important decât antraxul.

— Crezi că are vreo legătură cu planurile secrete ale rusului?

Valentina dădu aprobator din cap.

— Foarte probabil. Presupun că ne vom da seama de asta când vom găsi tabăra echipajului.

— Cred că tot atunci vom afla şi ce intenţii are maiorul Smîslov, afirmă posomorât Smith.

*

Cu coada ochiului, Smîslov îl urmări pe Smith dispărând în fundul avionului. Pândise toată seara un moment prielnic să acţioneze, când ceilalţi ar fi fost ocupaţi cu altceva. Acum se dovedea a fi cea mai bună ocazie, dacă nu chiar singura.

Se îndreptă spre tunelul care ducea în faţă şi se târî de-a lungul lui cât mai repede şi mai silenţios. Ştia exact ce caută şi unde să caute. Şi avea în buzunar şi un set de chei, vechi de cincizeci de ani.

Ceva mai devreme, când fusese în cabina de comandă cu Smith şi cu Valentina, nu îndrăznise să caute. Nu putea risca să atragă atenţia asupra documentaţiei oficiale a lui Misha-124 decât după ce constata în ce stare este.

Se târî pe burtă către compartimentul din faţă şi scoase din buzunar o lanternă. O luă cu dinţii şi se lăsă într-un genunchi lângă staţia navigatorului, îndreptând raza subţire către compartimentul pentru hărţi de sub masă. Scoase inelul cu chei şi începu să umble la încuietoarea seifului.

Se afla pe un bombardier al Forţelor Aeriene Sovietice, iar în vechea Uniune Sovietică hărţile constituiau secret de

stat, nimeni neavând acces la ele, în afară de personalul autorizat.

În câteva clipe, dinţii încuietorii se răsuciră pentru prima dată în ultima jumătate de secol. Smîslov deschise uşa mică şi grea.

Nimic! Seiful era gol. Hărţile de navigaţie şi formularele cu rute care fuseseră elaborate pentru operatorul radar dispăruseră.

Maiorul nu mai pierdu timpul şi încuie la loc seiful hărţilor. Veneau la rând jurnalul de bord şi registrul de ordine al comandantului. Se deplasă mai departe către seiful pilotului situat în stânga scaunului, scoase o a doua cheie şi o răsuci în seif. Deschise compartimentul şi pipăi în interiorul lui. Tot nimic!

Asta însemna că ofiţerul politic era în siguranţă! Cel mai important dintre ei! Se strecură între staţiile piloţilor şi ajunse la locul trăgătorului, poziţionat chiar în botul avionului. Aici geamul se spărsese în momentul impactului. Zăpada intrase prin spărtură şi îngheţase. Smîslov scoase cuţitul de la brâu şi sparse seiful montat în cabina de comandă.

La naiba! Mecanismul de închidere îngheţase bocnă. Înjurând în barbă, îşi scoase mănuşile. Luă bricheta din buzunar şi îndreptă flăcăruia de butan spre gaura cheii. Se arse la degete, îşi înăbuşi o altă înjurătură şi încercă din nou cheia. De astă dată, broasca cedă.

Gol! Fotografiile ţintei şi harta! Ordinele de luptă! Jurnalul de bord al ofiţerului politic, instrucţiunile pentru situaţii neprevăzute şi planul de acţiune al echipajului după îndeplinirea misiunii – toate dispăruseră.

Smîslov închise la loc uşa şi o asigură, aranjă zăpada peste ea, încercând să şteargă urmele. Se ridică în picioare şi îşi puse din nou mănuşile, în timp ce gândurile îi treceau cu repeziciune prin minte. Totul dispăruse. Toată documentaţia misiunii. Aşa şi trebuia să fie. Ofiţerul politic de pe Misha-124 primise ordin să distrugă orice urmă a misiunii bombardierului şi a Evenimentului din Cinci Martie.

Dar ofiţerul politic primise şi ordinul de a distruge avionul şi încărcătura acestuia. Încărcăturile de termită incendiară din lăcaşul bombei dovedeau că tocmai făcea acest lucru în momentul în care a fost întrerupt. Dar ce s-a întâmplat cu documentele? Ce ar mai putea găsi din ele?

Smîslov îşi deschise fermoarul de la canadiană şi puse la loc lanterna. Scoase şi bricheta din buzunarul de la piept. Nu micuţul rezervor de butan pe care îl cumpărase de pe aeroportul din Anchorage, ci bricheta Ronson din oţel inoxidabil, pe care o adusese din Rusia. O cântări în mână şi îşi analiză rapid în minte opţiunile al căror număr scădea vertiginos. Se putea consola cu gândul că nu avea prea multe variante la dispoziţie. Dacă oamenii din Speţnaz uciseseră personalul staţiei de cercetare, soarta îşi va urma cursul său implacabil. Confruntarea iminentă dintre Statele Unite şi Rusia nu va fi din vina lui.

Trebuia să se concentreze numai asupra trădării la un nivel mult mai personal. Astăzi salvase viaţa unui prieten într-o încăpere îngheţată de metal. Mâine s-ar putea să fie nevoit să-l ucidă pe acest prieten ca pe un duşman. Şi scuza că n-avea nici o vină nu suna prea convingător.

— Hei, domnule maior, e totul în ordine la dumneata? se auzi vocea lui Smith prin tubul de târâre din compartimentul anterior.

— Da, domnule colonel, răspunse Smîslov şi degetele i se strânseră în jurul micuţei cutii de argint. Numai că… mi-a scăpat bricheta.

*

La câteva sute de metri depărtare, pe versantul vârfului de est, pe o culme care oferea vizibilitate şi spre gheţar şi spre locul unde zăcea Misha, lentilele puternice ale unui telescop străpungeau crevasele printr-un adăpost de vânt camuflat, realizat cu dibăcie din piatră şi zăpadă. Doi bărbaţi stăteau în spatele acestuia, adăpostiţi de o prelată albă, fixată deasupra capetelor lor. Cu toate aceste

mijloace de protecţie, gerul era de-a dreptul muşcător pe acest versant al muntelui expus la vânt.

Dar cei doi oameni stăteau neclintiţi; unul privea prin telescopul echipat şi cu dispozitiv de vedere pe întuneric, iar celălalt asculta cu atenţie un mic receptor radio pe care îl scosese de sub haine.

La intervale regulate, cei doi bărbaţi executau un fel de ritual de supravieţuire, mutându-şi mâinile libere între picioare şi subraţ şi apoi pe faţă, transferând căldura corpului spre părţile de piele expuse, în încercarea de a face faţă gerului.

Târându-se pe burtă ca o şopârlă, un al treilea bărbat, îmbrăcat cu canadiană de vânt, veni lângă cei doi care stăteau adăpostiţi în spatele zidului.

— Ai ceva de raportat, caporal?

— Nimic important, domnule locotenent, mormăi omul de la telescop. Şi-au instalat tabăra în interiorul epavei. Se văd lumini prin ferestrele compartimentului din spate. Uneori şi în faţă.

— Lasă-mă să mă uit şi eu, ceru locotenentul Tomaşenko.

Caporalul din Speţnaz se dădu la o parte, făcând loc comandantului său, iar Tomaşenko se postă în spatele telescopului cu vedere nocturnă. Bombardierul zăcea pe gheţar, sub punctul lor de observaţie, ca o balenă eşuată pe ţărm. Licăririle slabe de lumină care răzbăteau prin domurile avionului, abia detectabile cu ochiul liber, erau mărite de amplificatorul de imagine şi arătau ca un ghem de foc. Din când în când, se vedea câte o lumină care pulsa atunci când prin dreptul geamurilor bombate trecea câte o siluetă.

— Se pare că sporii de antrax nu s-au răspândit în interiorul avionului, murmură Tomaşenko. Tot e ceva.

Tomaşenko şi oamenii lui nu îndrăzniseră să se apropie de avionul prăbuşit şi nici nu puseseră piciorul pe gheţar. Ordinele erau foarte stricte şi clare. Ţineţi locul accidentului şi echipa de investigaţie sub supraveghere de la distanţă. Prezenţa trupelor Speţnaz pe insulă trebuia să rămână secretă. Aşteptaţi ordine de la agentul ataşat pe lângă

echipa de investigaţie. Staţi pe poziţie şi fiţi pregătiţi să interveniţi la primirea ordinului de acţiune. Dacă nu primiţi nici un ordin, fiţi gata să vă retrageţi pe submarin.

Tomaşenko fu pe punctul să-l întrebe pe monitorul radio dacă auzise ceva, dar se opri la timp. Dacă semnalul s-ar fi auzit, ar fi aflat. Până atunci, va trebui să aştepte.

Capitolul douăzeci şi nouă

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

Randi Russell stătea liniştită în întuneric. Dincolo de peretele despărţitor, în încăperea principală a spaţiului de locuit, auzea respiraţia greoaie a doctorului Trowbridge. Acesta era sunetul pe care îl aştepta.

Cu o oră mai devreme, Randi şi dr. Trowbridge stinseseră focul şi, teoretic, se pregătiseră de culcare. Dar în compartimentul pentru femei, Randi se întinsese complet îmbrăcată pe patul Kaylei, străduindu-se să nu adoarmă. Acum se ridică fără zgomot în picioare şi se pregăti să iasă. Îşi îndesă trei perechi de şosete în interiorul ghetelor albe din plastic termorezistent. Urmară apoi canadiana şi salopeta izolatoare, cu Lady Magnum şi încărcătoarele aferente în buzunarul tocului. Îşi trase pe mâini mănuşile fine de nomex şi apoi pe cele exterioare din piele şi, în cele din urmă, costumul de camuflaj pentru zăpadă.

Se mişca într-un întuneric absolut. Înainte să stingă luminile pentru noapte, îşi aşezase cu grijă toate lucrurile la îndemână şi îşi întipărise în minte locul fiecărui obiect de care ar fi putut avea nevoie.

Se apropie de colţul unde îşi lăsase rucsacul şi scoase dintr-un buzunar exterior un mic plic de plastic. Apoi îşi puse în diagonală puşca-mitralieră şi luă de pe patul de sus o pătură împachetată. Deschise cu grijă uşa din peretele despărţitor şi păşi fără zgomot, de-a lungul zidului, spre uşa exterioară, la lumina slabă a ferestrei mai puţin întunecate decât negrul de smoală care o înconjura şi pipăi cu vârful degetelor marginea mesei. Trowbridge dormea dus în momentul în care se strecură afară prin sasul de zăpadă.

Se lăsă în genunchi şi în coate, apoi se târî în patru labe, ieşind pe uşa exterioară şi merse mai departe prin şanţul de zăpadă de dincolo de intrare. Târându-se pe potecile bătătorite, ajunse până la adăpostul pe care şi-l făcuse şi îşi

amenajă locul de pândă. Puse sub ea pătura grea, impermeabilă, ca să-i izoleze corpul de răceala gheţii. Scoase din plicul de plastic o pătură de supravieţuire din celofan extrem de subţire, dar extrem de călduroasă şi şi-o trase pe deasupra. Spre deosebire de păturile obişnuite de acest fel, căptuşeala ei nu era portocalie, foarte vizibilă, ci dimpotrivă, albă, pentru camuflaj în zăpadă. Randi se acoperi cu pătura şi imaginea ei se topi în mediul înconjurător. Acum nu se mai vedea nimic altceva decât un mic loc denivelat la suprafaţa zăpezii.

În locul acesta de pe insulă unde nu bătea vântul, noaptea era aproape liniştită. Vântul care urla pe partea cealaltă a culmii aici abia se auzea. Chiar şi după ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, Randi nu distingea decât nuanţe diferite de negru în jurul ei, formele geometrice clare ale clădirilor staţiei de cercetare pe albul uşor cenuşiu al zăpezii. Treptat, pe măsură ce minutele şi orele treceau, observă o oarecare schimbare în umbrele nopţii. Rămase nedumerită un timp, apoi îşi dădu seama că aurora borealã se joacă undeva prin nord şi o mică parte din strălucirea ei răzbate prin norii care acopereau aproape în întregime insula.

Era frig, un ger necruţător care încerca să-i străpungă armura de pături şi îmbrăcăminte călduroasă. Dar, la fel de silenţioasă, de răbdătoare şi invizibilă ca o vulpe polară, Randi aştepta, respirând cât putea de rar pentru a reduce cât mai mult aburul. Strângea la piept, sub pătura de supravieţuire, pistolul automat MP-5 nu atât ca să protejeze arma în sine – căci fusese unsă cu un ulei sintetic rezistent la orice fel de mediu şi la temperaturile arctice ci cât să menţină bateriile pentru lumină fixate sub mânerul ei calde şi încărcate.

Timpul se târa încet ca unul din gheţarii de pe insulă. Totuşi, Randi aştepta. Şi ea şi el sufereau de frig în egală măsură şi el mai ştia că înăuntru este un foc ademenitor de cărbuni şi un pat primitor care îl aşteaptă, aşa că nu vedea de ce nu şi le-ar revendica. În sfârşit, Randi auzi un scârţâit uşor de ghete pe zăpadă. Mişcă degetul mare cam un

centimetru şi mută selectorul armei de pe modul „asigurat” pe „automat”.

O siluetă vagă, în întregime neagră se mişca încet de-a lungul potecii din spatele taberei. Treptat, se concretiză în silueta unui bărbat care ducea în fiecare mână ceva alungit şi subţire. Înaintând cu grija unui animal de pradă, se apropia de intrarea în clădire. Omul se opri un moment în afara sasului de zăpadă şi se mai uită o dată cu precauţie de jur-împrejur, fără să observe uşoara ridicătură din zăpadă, aflată la numai câţiva metri de el. Apoi rezemă obiectul lunguieţ din mâna dreaptă de cadrul uşii şi îl mută pe cel din stânga în dreapta. Folosindu-se de mâna liberă, apăsă pe mâner.

Randi dădu brusc la o parte pătura termală şi se ridică în genunchi cu pistolul în mână, ţinut la înălţimea umerilor. Apăsă cu degetul mare pe butonul de lumină de dedesubt, iar raza subţire, orbitoare ţâşni dintr-odată, paralizându-l pe bărbatul care stătea în cadrul uşii, cu securea de zăpadă ridicată deasupra capului.

— Bună seara, domnule Kropodkin! spuse Randi, cu vocea la fel de rece ca şi gheaţa de sub picioarele ei. Să te despic în două acum sau să mai aşteptăm?

*

Pistolul semiautomat era poziţionat pe masa de sufragerie, cu ţeava îndreptată spre tânărul cu barbă neagră aşezat pe patul de lângă perete. Mâna lui Randi Russell se odihnea lângă trăgaciul pistolului. Îşi scoseseră amândoi costumele grele de exterior, iar Randi folosise un set de cătuşe de plastic de unică folosinţă ca să-i lege lui Kropodkin mâinile la spate. Se uita acum la bărbat cu ochii ei de culoarea abanosului.

— Unde ai lăsat trupurile celorlalţi membri ai echipei de cercetare?

— Trupurile? Kropodkin se întoarse către cealaltă persoană prezentă în încăpere. Doctore Trowbridge, vă rog! Nu ştiu despre ce vorbeşte nebuna asta! Nici nu ştiu cine este!

— Aăă, păi, de fapt, nici eu nu ştiu.

Trowbridge clipea nesigur pe el, netezindu-şi smocul rar de păr alb. Îmbrăcat tot în costumul termic cu pantaloni şi şosete, fusese trezit din somn acum câteva minute, când Randi îl îmbrâncise înăuntru pe Kropodkin.

— Nu-ţi mai bate capul cu persoana mea! spuse cu răceală Randi. Şi nici nu e cazul să te gândeşti la procesul pentru crimă. Încearcă să rămâi în viaţă cât mai mult timp ca să poţi fi dat pe mâna autorităţilor. Ai cele mai mari şanse dacă răspunzi la întrebări. Aşadar, cui dai raportul? Cine vine după antrax?

— Antrax? Slovacul căscă ochii mari, întorcându-se din nou către potenţialul său aliat din cameră. Doctore Trowbridge, vă rog să mă ajutaţi! Nu ştiu ce se întâmplă aici!

— Vă rog, doamnă Russell! Nu credeţi că am putea să ajungem la o înţelegere?

Profesorul îşi aşeză ochelarii pe nas.

— Nu prea cred, răspunse sec Randi. Omul acesta i-a omorât cu sânge-rece pe ceilalţi membri ai expediţiei dumitale, colegii alături de care a trăit şi a muncit timp de şase luni. I-a măcelărit ca pe nişte oi şi sunt convinsă că singurul motiv au fost banii.

Kropodkin făcu o mutră lungă şi falca îi căzu.

— Ceilalţi… sunt morţi? Nu pot să cred! Nu! E o nebunie! Eu nu sunt ucigaş! Domnule doctor, vă rog, spuneţi-i! Spuneţi-i femeii ăsteia cine sunt!

— Vă rog, doamnă Russell! Vocea lui Trowbridge protestă ceva mai energic. Nu aveţi nici un motiv să formulaţi acuzaţii atât de… atât de radicale! Nu există nici o dovadă că cineva a fost ucis.

— Ba da, domnule doctor. Aseară am găsit trupul Kaylei Brown pe dealul de sub catargul radio. Cineva a ucis-o cu o secure de zăpadă. Cred că asta era.

Randi făcu semn către securea aşezată pe masă, alături de pistol, cea pe care o ducea Kropodkin.

— Nu am nici o îndoială că testul ADN va dovedi acest lucru. Probabil că vor găsi urme de sânge şi de la doctorii Gupta şi Hasegawa. Pe Creston şi pe Rutherford i-ai lichidat în alt fel, nu-i aşa, Kropodkin?

Studentul se ridică pe jumătate de pe pat, trăgând de cătuşele de plastic.

— V-am mai spus, nu am ucis pe nimeni!

Mâna lui Randi se strânse pe pistol. Ţeava acestuia se poziţionă în dreptul pieptului lui Kropodkin.

— Stai jos!

Bărbatul încremeni şi se lăsă înapoi pe pat.

Trowbridge urmărea desfăşurarea scenei şi pe faţă i se aşternuse o expresie de totală descumpănire. Dezvăluirea referitoare la cadavrul Kaylei Brown făcea parte din acele evenimente care n-ar fi trebuit să se petreacă în existenţa lui, un alt bolovan din avalanşa care îi arunca viaţa şi cariera clădită cu grijă în scandal şi în haos. Singura lui scăpare era negarea.

— Nu aveţi nici o dovadă că vreunul dintre membrii expediţiei este răspunzător de toate astea! protestă el răguşit.

— Din păcate, am.

Randi se lăsă pe spătarul scaunului şi luă arma model Winchester 12 pe care Kropodkin o avusese asupra lui, puşca pentru urşii polari.

— Această puşcă de vânătoare are trei cartuşe. Putem presupune, aşadar, că avea trei cartuşe în momentul în care a părăsit tabăra.

Răsuci de mai multe ori încărcătorul, dar din acesta nu căzu decât un singur glonţ, care zăngăni pe masă.

— Trei cartuşe în încărcător când trei bărbaţi au plecat din tabără. Şi din cartuşe şi din oameni s-a întors numai unul. Aritmetica este simplă.

— Am tras cartuşele alea ca semnal, domnule doctor, acolo, pe banchiza de gheaţă! Nu poţi s-o faci pe femeia asta să mă asculte?

— Băiatul are dreptate, protestă Trowbridge cu vehemenţă crescândă. Cel puţin, are dreptul să fie ascultat.

Privirea rece a lui Randi nu se desprinse nici o clipă de chipul lui Kropodkin.

— Foarte bine. Să auzim ce are de spus. Unde ai fost? Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Da, Ştefan, interveni înviorat Trowbridge. Spune-ne ce s-a întâmplat!

— Am fost prins afară în blestemata aia de gheaţă timp de două nopţi şi mă întrebam ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Răsuflă adânc şi îşi recăpătă autocontrolul. Eu, dr. Creston şi Ian îi căutam pe doctorii Gupta şi Hasegawa. Am crezut că poate s-au dus pe banchiză după vreun specimen sau să ia mostre de gheaţă de pe ţărm. Când am ajuns pe banchiză, m-am trezit despărţit de ceilalţi. Gheaţa din apropierea insulei era spartă, avea o mulţime de crăpături şi fisuri. Atunci, direcţia vântului s-a schimbat şi s-a deschis o crevasă în gheaţă. Am fost rupt de insulă! Nu mai puteam să mă întorc pe ţărm. Am strigat după ajutor! Am tras cu arma, dar n-a venit nimeni! Kropodkin închise ochii şi capul îi căzu în piept. Nu aveam hrană. N-am mâncat nimic două zile. Nici căldură. Nici un fel de adăpost, numai gheaţa. Am crezut că o să-mi rămână oasele pe-acolo.

Randi nu era deloc impresionată. Luă de pe masă singurul cartuş rămas.

— Semnalul standard pentru situaţii de urgenţă este trei focuri de armă în aer.

Kropodkin smuci capul în sus.

— Am găsit urme de urs polar acolo! Am păstrat ultimul cartuş pentru el! Nu voiam să fiu devorat de viu!

— Şi cum ai ajuns înapoi?

Randi vorbea pe un ton egal, fără inflexiuni.

— Aseară, spărtura a îngheţat. Probabil că s-a schimbat direcţia vântului şi am reuşit să revin pe ţărm. Apoi m-am întors în tabără. Nu doream decât să mă încălzesc din nou!

— Asta e ciudat, remarcă Randi. Şi eu am stat noaptea asta afară şi vântul a bătut în mod constant dinspre nord tot timpul.

— Atunci poate că a fost fluxul, curenţii marini sau Sfânta Fecioară, că numai eu ştiu cât m-am rugat! Habar n-am! Tot ce ştiu este că, atunci când, în sfârşit, am ajuns înapoi în tabără, cineva mi-a băgat o mitralieră în faţă şi m-a acuzat că mi-am ucis prietenii. Kropodkin se suci anevoie pe pat şi se întoarse către Trowbridge cu un aer rugător. La naiba, domnule profesor! Doar mă cunoaşteţi! Am fost la cursul dumneavoastră. Aţi făcut parte din comisia mea de selecţie. Şi dumneavoastră gândiţi tot ca nebuna asta?

— Păi eu… Trowbridge se bâlbâi o clipă, apoi trăsăturile lui buhăite căpătară o expresie de hotărâre. Nu se putuse înşela chiar atât de tare. Nu, nu gândesc aşa! Doamnă Russell, protestez! Omul acesta a trecut printr-un adevărat calvar! Ai putea măcar să amâni interogatoriul ăsta inchizitorial şi să-i dai omului posibilitatea să se odihnească şi să mănânce ceva cald!

Ochii lui Randi nu se dezlipiră de Kropodkin şi zâmbetul ei abia schiţat era la fel de rece ca vânturile catabatice de la Pol.

— Excelentă idee, domnule doctor. Chiar că trebuie să mănânce ceva!

Se ridică în picioare, îşi scoase cuţitul din buzunarul pantalonilor de schi şi i-l dădu profesorului.

— Dă-i drumul, domnule doctor! Pune cuţitul cu lama deschisă în mijlocul mesei. Să-şi facă ceva de mâncare!

Trowbridge luă cuţitul.

— Îi pregătesc eu, se oferi el cu voce tremurătoare.

— Am spus să-şi facă de mâncare, domnule doctor! se răsti Randi, punând mâna pe pistol. Taie-i cătuşele şi dă-te la o parte din direcţia mea de tragere. Apoi du-te la patul dumitale, trage-ţi pantalonii şi fereşte-te din bătaia pistolului meu!

Fără un cuvânt, dar roşu la faţă de mânie, Trowbridge tăie cătuşele de unică folosinţă de la mâinile lui Kropodkin. Ţinându-l pe student în bătaia armei, Randi îşi recuperă cuţitul şi îşi trase scaunul în colţul cel mai îndepărtat al încăperii. Cu spatele la perete, se instală din nou cu patul armei sub braţ şi ţeava în poziţie de tragere.

— OK, domnule Kropodkin, acum poţi să te ridici şi să-ţi pregăteşti ceva de mâncare. Dar să nu încerci vreo şmecherie. Ar fi o idee extrem de proastă.

În încăpere se făcu linişte şi nu se mai auzea nimic altceva decât vântul şi zăngănitul vaselor şi al tacâmurilor. Kropodkin încălzi o conservă de carne şi un ceainic cu apă pe aragazul portabil din secţiunea de gătit a barăcii. Arunca din când în când câte o privire către Randi, dar de fiecare dată vedea ţeava pistolului îndreptată spre el, ca şi când ar fi fost ghidată de un control radar de mare fineţe. În aerul din încăpere plutea ceva... un fel de aşteptare, dar ochii ei sclipitori erau total impenetrabili.

— Pot să iau un cuţit să-mi tai o felie de pâine? întrebă el cu o politeţe caustică.

— Dacă faci o mişcare greşită, ai să afli imediat.

În colţul îndepărtat al camerei, Trowbridge îşi trăgea pe el ultimele obiecte de îmbrăcăminte, redobândindu-şi aerul armonios odată cu pantalonii.

— Domnişoară Russell, cred că e momentul să clarificăm anumite lucruri.

— Iar eu cred, doctore, că ar fi mai bine să-ţi ţii gura!

Din vocea profesorului răzbătea indignarea:

— Nu sunt obişnuit să mi se vorbească în felul acesta!

— Ai să te obişnuieşti!

Trowbridge nu avea de ales, trebuia să se supună. Kropodkin îşi puse farfuriile pe masă şi începu să înfulece pâinea cu carne, dădu pe gât ceaiul, aruncând priviri fugare în direcţia lui Trowbridge şi a femeii care îl ţinea la respect cu pistolul.

Randi îl lăsă să mănânce jumătate din mâncare, apoi reluă:

— Perfect, acum hai să terminăm cu chestia asta. Numele dumitale este Ştefan Kropodkin, eşti slovac din fosta Iugoslavie, eşti bursier la Universitatea McGill şi ai viză de student.

— Probabil că aţi aflat asta de la domnul doctor, zise Kropodkin cu gura plină cu pâine cu margarină.

— Aşa e. Şi mi-a mai spus că erai şef de promoţie şi un om deosebit de capabil. În felul ăsta ţi-ai câştigat şi locul în această expediţie. Randi se aplecă înainte pe scaunul ei. Iar acum să vedem ce susţii dumneata. Spui că ai făcut parte dintr-un grup de cercetare împreună cu alţi doi membri ai expediţiei, dr. Gupta şi dr. Hasegawa, când, dintr-odată, aceştia doi au dispărut. Te-ai întors aici şi ai raportat dispariţia lor. După aceea ai plecat din nou într-o echipă de căutare împreună cu dr. Creston şi Ian Rutherford. Aţi ajuns pe banchiză în timp ce îi căutaţi pe cei dispăruţi; apoi Creston şi Rutherford au dispărut şi ei. Ai rămas prins în gheţuri din cauza unei crevase. Întâmplător, puşca a fost la dumneata şi, întâmplător, ai tras două focuri cu ea. Ai rămas afară, pe banchiză, două nopţi la rând, apoi fisura din gheaţă s-a închis şi te-ai întors în tabără acum o oră. Nu ai nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu Gupta, Hasegawa, Creston sau Rutherford şi nici nu ştii cine ar fi putut s-o ucidă pe Kayla Brown aici, în tabără. Asta este varianta dumitale?

— Da şi e purul adevăr, replică mohorât Kropodkin după ce mai luă o înghiţitură de ceai.

— Nu, nu este adevărat, zise Randi calm. Eşti un mincinos şi un criminal şi probabil mai există multe alte lucruri urâte despre care vom afla mai târziu.

Randi se ridică încet de pe scaun.

— Pentru început, numele dumitale nu este Ştefan Kropodkin. Nu ştiu exact care este, dar nu contează. Sunt alţi oameni care disecă identitatea dumitale falsă chiar în acest moment şi vor afla totul. Vor descoperi şi cine sunt aceşti „oameni de afaceri” din Europa Centrală care îţi sponsorizează studiile. Şi asta ar trebui să fie foarte interesant.

Kropodkin o privea amuţit, trecându-şi din când în când vârful limbii peste buzele strânse.

— Te suspectez că ai venit la universitate în Canada şi pe Insula Miercuri pentru cu totul alte motive decât studiile, continuă Randi, păşind încet între masă şi spaţiul de gătit. Turnurile de fildeş ale colegiilor pot reprezenta o

ascunzătoare foarte convenabilă pentru un fugar. Este genul de loc în care nici poliţia, nici serviciile de securitate nu fac cercetări, cu condiţia să nu te amesteci cu grupurile radicale convenţionale din campus. Aşa cum spuneam, o să aflăm mai multe despre asta în viitorul apropiat. Dar tot doreai să ai o modalitate sigură de comunicare cu finanţatorii tăi în timp ce stăteai cu capul la cutie, pentru orice eventualitate. Şi de aceea ai adus asta cu tine.

Randi băgă o mână în buzunarul de la pantaloni şi scoase o pungă transparentă din plastic pentru probe, în care se afla stickul.

— L-am găsit în cabina radio, acolo unde l-ai ascuns. Fişele cu corespondenţă trebuie să fie foarte captivante. Şi pun pariu că ai fost suficient de neglijent ca să laşi şi amprente. Randi puse la loc stickul în buzunar. Şi aş putea băga mâna în foc că ai fost suficient de curios ca să faci o vizită la locul accidentului lui Misha. Prietenii mei, care sunt acum acolo, o să-şi dea seama de asta. Poate că te-a mânat curiozitatea sau poate că ai mirosit ceva atunci când expediţia dumitale a fost avertizată să nu se apropie de epavă. Indiferent cum ar fi, te-ai dus la bordul vechiului avion şi ai aflat ce încărcătură are la bord. Ţi-ai dat seama că agentul biologic de acolo înseamnă o avere considerabilă pentru cine ştie să profite şi ai aflat cumva pe ce cale să-i contactezi.

Kropodkin uitase cu totul de mâncare.

— Le-ai vorbit despre antrax, iar ei au făcut imediat târgul. Dumneata erai omul lor de legătură de pe Insula Miercuri. Ai fost desemnat să-i elimini pe ceilalţi membri ai expediţiei şi să nu permiţi nimănui accesul la antrax până la sosirea partenerilor dumitale!

— Neg tot ce aţi spus! explodă Kropodkin.

Randi făcu un pas către masă.

— N-ai decât, dar ăsta este adevărul! Noii dumitale parteneri încă nu puteau să preia marfa, în schimb vasul pentru recuperarea expediţiei şi echipa care urma să evalueze locul accidentului erau deja pe drum. Nu aveai de ales, trebuia să începi eliminarea! Urma să micşorezi

numărul martorilor de pe Insula Miercuri înainte ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult!

Cuvintele ei curgeau lin, calm şi rece, formula acuzaţii, apoi le argumenta pe fiecare în parte, ca un procuror care ţine pledoaria finală în cazul unei crime.

— Aşadar, în timp ce erai afară, pe banchiză, împreună cu Gupta şi Hasegawa, i-ai omorât şi ai ascuns undeva cadavrele. Apoi ai venit aici cu povestea că dispăruseră. Iar când s-a constituit echipa pentru a porni în căutarea lor, ai avut grijă să fii cel care duce singura armă disponibilă pe insulă. I-ai condus pe Rutherford şi pe Creston la dracu-n praznic şi i-ai ucis cu două dintre cartuşele care se aflau în puşcă!

Kropodkin fărâmiţa în mâini pâinea şi o făcea cocoloaşe, iar margarina i se scurgea printre degete.

— Apoi ai revenit aici s-o lichidezi şi pe Kayla Brown, iar când ai scotocit tabăra în căutarea ei, ai descoperit că fata este în laborator şi vorbeşte prin radio cu vasul *Haley.* O complicaţie! A trebuit să dezafectezi mai întâi staţia radio, pentru ca fata să nu divulge nimic din ceea ce nu trebuia să se afle. Ai reuşit să faci şi acest lucru şi apoi ai venit aici şi ai dus-o sus, pe dâmb, unde i-ai zdrobit creierii cu securea de gheaţă.

Randi bătu în tăblia mesei cu ţeava pistolului.

— După aceea, te-ai întors aici, te-ai aşezat la această masă şi ţi-ai făcut un sendviş. Carne de vită în suc propriu cu foarte mult muştar. Dar masa ţi-a fost întreruptă de sosirea elicopterului nostru, aşa că a trebuit să pleci în grabă. Ai stat acolo, afară, toată după-amiaza cu ochii pe noi. I-ai văzut pe prietenii mei plecând către locul accidentului şi apoi pe noi cum ne pregăteam de culcare. Atunci ai ieşit din vizuina dumitale şi ai venit aici, în baraca de locuit, ca să ne lichidezi şi pe mine şi pe dr. Trowbridge cu securea.

Trowbridge privea cu gura căscată la Kropodkin, ca şi când acestuia i-ar fi crescut brusc coame.

— Nu ai nici o dovadă! hârâi Trowbridge, nevrând să mai audă nimic. Nu se putuse înşela chiar aşa de rău! Nu se poate să fi stat tot timpul la masă cu un monstru.

— O, ba da, domnule doctor! insistă Randi cu blândeţe, iar cei doi bărbaţi amuţiră, aşteptând ca ea să continue. În primul rând, să ne gândim la starea în care se aflau laboratorul şi cabina radio în momentul în care le-am găsit. Absolut neatinse. Nu se vedea nici un semn de luptă. Nimeni nu opusese nici cea mai mică rezistenţă. Apoi să luăm în calcul starea în care se afla trupul Kaylei Brown. Era îmbrăcată şi purta echipamentul arctic complet împotriva frigului. I se dăduse voie să se echipeze şi plecase din această clădire de bunăvoie, atunci când a început să urce dâmbul. Şi nu era nici un semn că ar fi fost grăbită sau că ar fi fugit de cineva sau de ceva. Nici urmă de panică. Pe scurt, nu-i fusese frică.

Randi îi aruncă o privire lui Trowbridge.

— Ai fost şi dumneata în cabina radio de pe vas aseară, domnule doctor. Am vorbit cu o tânără foarte nervoasă şi îngrijorată. Ştia că se petrece ceva foarte grav pe insulă. Mă îndoiesc că ar fi părăsit laboratorul din proprie iniţiativă şi iarăşi am serioase dubii că ar fi fost dispusă să plece împreună cu o persoană necunoscută. Presupun că a fost vorba despre o persoană pe care o cunoştea şi în care avea încredere. Cineva pe care îl considera prieten. El!

Făcu un gest cu pistolul MP-5 către Kropodkin.

— Nu, îngână slovacul.

Randi se apropie de capătul mesei, oprindu-se chiar în dreptul lui Kropodkin.

— Şi acum ajungem la povestea lui, că a fost prins în gheţuri. Este pură invenţie. Nu a suferit de foame două nopţi la rând. A stat undeva la adăpost şi s-a înfruptat din raţiile de urgenţă din pachetul de supravieţuire pe care îl luase echipa de salvare.

— De unde ştii asta? şopti abia auzit Trowbridge, intrigat fără să vrea.

— După comportamentul lui oribil de la masă, răspunse Randi. Ţi-a fost vreodată foame cu adevărat, domnule

doctor? Ai flămânzit cu adevărat? Să rămâi fără hrană câteva zile într-un mediu ostil? Mie mi s-a întâmplat de mai multe ori. Iar când, în cele din urmă, ai posibilitatea să faci rost de mâncare, nu te comporţi în faţa ei ca un gentleman. Şi nici nu te repezi să înfuleci ca un om pur şi simplu flămând. Mănânci ca şi când mâncatul ar fi cea mai grozavă experienţă din lume. Mănânci încet, tihnit, savurând fiecare înghiţitură. Vă vorbesc din experienţă personală.

— Şi pentru că tot veni vorba despre mâncare, continuă Randi, aplecându-se peste masă. Când am intrat noi în această clădire, am descoperit mâncarea domnului Kropodkin consumată pe jumătate, lăsată pe masă. Sandvişul cu carne conservată şi ceaiul fierbinte.

În ochii lui Kropodkin licări ura în momentul în care se uită la ea şi strigă:

— Nu era al meu!

— Ba da! Vocea lui Randi devenise aproape hipnotizatoare. Şi era ceva deosebit în modul în care fusese servit acel ceai. Vezi dumneata, era într-un pahar. Aici se afla un grup de anglo-saxoni, doi asiatici şi un singur slav. Dacă cineva de origine anglo-saxonă sau asiatică îşi face un ceai, de regulă, îl bea dintr-o ceaşcă sau dintr-o cană – face asta automat, în virtutea obişnuinţei. Numai arabii sau slavii beau ceai fierbinte din pahare... Ţeava pistolului se întinse peste masă şi ciocăni uşor în paharul aburind de lângă Kropodkin. Şi nu este nici un arab pe această insulă.

Kropodkin apucă de ţeava care parcă i se oferise. Randi, care se aştepta la această mişcare disperată, smulse arma înapoi, apoi îl lovi cu toate puterea pe Kropodkin cu ea peste faţă, trântindu-l înapoi pe banchetă.

Urlând o înjurătură, Kropodkin se ridică în picioare, dar Randi se rostogolise deja peste masă şi îl pocni înainte ca acesta să apuce să facă vreo mişcare. Dr. Trowbridge urmărea năucit traiectoria rapidă a părului blond auriu. Randi aplică trei lovituri iuţi cu arma în mai puţin de două secunde: o lovitură de-a curmezişul frunţii cu patul armei, o altă izbitură sălbatică cu ţeava în testicule şi o scatoalcă finală la ceafă, după care Kropodkin căzu la podea lipsit de

vlagă şi urlând de durere. Randi avusese grijă să aplice lovitura finală în aşa fel încât să nu-i fractureze coloana vertebrală.

Kropodkin se prăbuşise ca un pod dinamitat.

Randi se lăsă în genunchi lângă el şi verifică dacă mai respiră, apoi îi duse mâinile la spate şi îi puse o altă pereche de cătuşe de unică folosinţă.

— Domnule doctor, ajută-mă, te rog, să-l aşez la loc pe pat!

Trowbridge privea ca paralizat în jos, la Randi şi la studentul care zăcea cu faţa însângerată pe pardoseală.

— Nu pot să cred, murmură el. Nu pot să cred că cineva poate ucide aşa de mulţi oameni cu atâta uşurinţă!

— Sunt mult mai mulţi în jurul dumitale decât ai crede, domnule doctor, întări Randi frecându-se la ochi, căci se simţea brusc extenuată. Stai în aceeaşi cameră cu doi dintre ei.

Capitolul treizeci

Locul accidentului

Treptat, Jon Smith îşi dădu seama că zorile începeau să se zărească prin cupola transparentă de deasupra lui. Înregistră şi diferenţa de temperatură din jurul său, căci în partea stângă erau cu siguranţă câteva grade în plus faţă de dreapta. Apoi simţi o îmbrăţişare.

Aburul congelat al respiraţiei lui se lipise de acoperitoarea sacului său de dormit, iar Smith ridică puţin capul ca să privească de jur-împrejurul cabinei-radar. Un al doilea sac de dormit era înghesuit lângă sacul lui. Valentina Metrace, cu instinctul unei pisici, se apropiase şi se lipise strâns de el în timpul nopţii. Smith nu se putu abţine să nu ridice dintr-o sprânceană. Randi avusese dreptate; cine vrea poate în mod sigur.

Compania femeilor nu fusese un factor major în viaţa lui Smith în ultima vreme. În primul rând, imediat după moartea Sophiei, gândul fusese prea dureros, căci ar fi însemnat să-şi încalce jurământul de credinţă. Iar după aceea, relaţiile afective i se păruseră o complicaţie în plus într-o viaţă şi aşa peste măsură de complexă. Dar acum, această femeie îi dădea de înţeles cât se poate de clar, într-o sută de feluri subtile şi mai puţin subtile, că intenţiona să devină un element important în această privinţă.

Smith nu înţelegea exact de ce. Se considerase întotdeauna un individ prozaic. Orice aspect romantic care ar fi putut să-l intereseze era o reflectare asupra carierei lui şi, din acest motiv, prost înţeles. Se considerase întotdeauna foarte norocos, deoarece câştigase iubirea unei femei frumoase şi inteligente. Iar faptul că această femeie de lângă el, curajoasă, enigmatică şi extrem de atrăgătoare încerca în mod deliberat să intre în orbita lui era un eveniment neaşteptat.

Simţi că Valentina ridică încet capul. Femeia îşi scoase gluga şi acoperitoarea pentru faţă, privindu-l drept în ochi de la o distanţă de numai câţiva centimetri.

— Aş fi în stare să ucid fără ezitare şi cu mare bucurie pentru o baie prelungită într-o cadă cu apă fierbinte şi lenjerie curată, murmură ea.

— Pot să-ţi ofer numai un şerveţel umed, răspunse el.

— Ofertele tale sunt din ce în ce mai jalnice, dar presupun că va trebui să mă obişnuiesc cu ele.

Îşi puse capul pe umărul lui şi câteva clipe rămaseră amândoi în această nişă bizară de intimitate pe care o găsiseră pe puntea îngheţată a vechiului bombardier. Vântul de afară mai slăbise în intensitate şi se transformase într-un fel de şoaptă intermitentă. Îl auzeau pe Smîslov cum sforăie în cabina echipajului de la proră.

Cu o seară înainte, Smith aranjase cu foarte mare grijă echipamentul pentru a amenaja spaţiul pentru dormit. Proptise rucsacul cu ramă metalică în uşa dintre compartimente şi îşi pusese deasupra lui ghetele de zăpadă. În felul acesta, era imposibil să intri în spaţiul observatorului radar fără a face zgomot. Nevoia de a lua aceste măsuri şi sentimentul de nelinişte pe care îl simţea pe sub canadiana vătuită împinseseră reflecţiile neprofesioniste referitoare la intenţiile Valentinei Metrace pe planul al doilea.

— Ce este, Val? şopti el. Ce ascund ruşii? Ai vreo idee?

Valentina ezită; Smith simţi că femeia dă din cap, iar părul ei moale îi mângâie bărbia.

— Nu sunt pregătită să fac o afirmaţie, Jon. Istoricul din mine este nemulţumit la gândul de a oferi o explicaţie istorică neconcludentă, iar spionul din mine de faptul că nu poate oferi o informaţie de nădejde. Dar trebuie să găsim tabăra echipajului. Dacă există vreun răspuns, acolo se află.

— Asta înţeleg şi eu. Dar este numai un set de răspunsuri. Ruşii reprezintă doar unul dintre factorii pe care îi văd eu în această ecuaţie cu trei necunoscute. Ceilalţi doi sunt cei aflaţi în momentul de faţă pe insulă şi cei care ar

putea să vină după antrax. Am lăsat-o pe Randi acolo ca momeală pentru cine ar mai putea fi aici.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Jon. Oricine ar încerca să se pună cu domnişoara Russell va constata că nu are nici o şansă… şi spun asta în cel mai bun sens al cuvântului.

— Într-adevăr, Randi ştie să se descurce.

— Dar ai să te simţi oricum vinovat dacă i se întâmplă ceva. Aşa cum faci şi pentru moartea surorii şi a logodnicului ei.

Smith privi în jos, către creştetul capului ei.

— De unde naiba ştii tu de asta?

— Eu şi Randi am discutat foarte mult despre tine într-o seară, răspunse Valentina. Aşa, ca între fete. Te-am studiat şi eu puţin şi am ajuns la propriile concluzii. Eşti unul dintre acei nefericiţi prinşi între ciocan şi nicovală, îndeajuns de dur ca să iei decizii sângeroase, dar cu suficientă omenie ca să te laşi mistuit de ele. Este un echilibru foarte greu de menţinut. Iată de ce eşti o raritate şi merită să te păstrăm. Şi tocmai de aceea, la momentul potrivit, vom deveni amanţi.

Smith nu-şi putu stăpâni râsul scurt ca un lătrat care îi scăpă. Întrebase şi i se răspunsese.

— Înţeleg. Am şi eu un cuvânt de spus în chestiunea asta?

Valentina se cuibări mulţumită lângă el şi îşi băgă capul sub bărbia lui.

— Nu prea. Şi nu-ţi bate capul cu asta acum, Jon! O să mă ocup eu de toate detaliile.

Probabil că glumea în felul ei imprevizibil. Dar era şi un anume calm sigur şi feminin care răzbătea din vocea ei şi părea să se potrivească perfect cu acest scenariu. Şi îşi amintea fără voia lui senzaţia plăcută de căldură care îi rămăsese pe buze de ieri, simţind nevoia imperioasă de a retrăi acea experienţă.

Dar atunci mormăitul gros şi mişcările maiorului Smîslov din celălalt compartiment sparseră balonul fragil şi îi readuseră în realitatea sumbră a Insulei Miercuri.

*

Deasupra şeii gheţarului se contura o lume cenuşie. Stratul de nori slab luminat ascundea vârfurile şi estompa contururile orizontului la nord şi la sud, reducând mult vizibilitatea. Suprafaţa zăpezii şi a gheţii fusese şi ea contaminată de acest cenuşiu pierzându-şi strălucirea. Se vedea numai versantul dezgolit al muntelui, care contrasta cu albul murdar şi îşi afirma parcă arogant tridimensionalitatea. Vizibilitatea în imediata apropiere a avionului prăbuşit şi a celor trei oameni de lângă el era destul de bună, dar greoaie. Din cauza albului nesfârşit, era dificil de apreciat dimensiunile şi distanţele şi simţeai imediat un fel de ameţeală.

Jon Smith deveni şi el conştient de acest efect în momentul în care aduse binoclul la ochi şi descrise, mai mult din instinct, un cerc în jurul său, fără să vadă nimic nici dorit, nici nedorit.

— Ei bine, doamnelor şi domnilor, unde sunt? întrebă el. Unde s-au dus după accident?

— Aş zice că în josul coastei, răspunse Smîslov. Aveau nevoie de hrană, iar aici nu găseau nimic. De-a lungul coastei, cel puţin, sunt foci şi urşi. Şi aveau şi mai multe şanse să găsească un adăpost. Iar vremea aici sus, pe gheţar, poate fi chiar foarte ostilă.

Valentina scutură din cap dezaprobator.

— Nu sunt de acord, Grigori. Probabil că şi-au instalat tabăra pe aici pe undeva, de unde puteau să vadă avionul.

— În cazul ăsta, au ascuns-o foarte bine, zise Smith şi puse binoclul la loc în tocul lui. Iar maiorul are dreptate în privinţa hranei. Tu pe ce îţi bazezi concluziile, Valentina?

— Pe mai multe lucruri. În primul rând, starea de vandalizare a avionului. Ar fi fost nevoie de foarte mult efort şi de foarte multe drumuri ca să care toate astea de la avion până la tabără. De aceea cred că nu le-au dus prea departe. În al doilea rând, nu erau nevoiţi să-şi facă prea curând griji în privinţa hranei. Aveau cu siguranţă raţii de

urgenţă pentru cel puţin câteva săptămâni şi nu intenţionau să stea prea mult pe aici.

— Aveau aşa de multe posibilităţi?

— Ei aşa credeau, Jon. Oamenii ăştia nu aveau de gând să se instaleze definitiv aici. Intenţionau să se întoarcă acasă. Îţi aminteşti cum au scos sistemul radio şi radar de pe avion, precum şi generatorul auxiliar? Aveau toate componentele şi cunoştinţele necesare pentru a construi un transmiţător radio al naibii de puternic, unul care să ajungă în partea cealaltă a lumii şi, în mod cert, până în Rusia. Şi ăsta este alt motiv pentru care ar fi trebuit să rămână aici. Altitudinea ridicată le mărea raza de emisie şi de recepţie.

— Şi atunci de ce n-au folosit-o? întrebă Smith.

— Nu ştiu.

Jon simţi din intonaţia Valentinei că era ceva ce nu voia să spună. Se întoarse către Smîslov.

— Ce părere ai, domnule maior?

Rusul clătină din cap.

— Nu pot fi de acord, domnule colonel. Dacă ar fi construit un astfel de radio, fireşte că ar fi cerut ajutor prin intermediul lui. Este clar că nu au făcut-o.

Cel care îl alesese pe Grigori Smîslov pentru această misiune făcuse o eroare fundamentală în privinţa omului. Acesta ştia să rostească destul de bine minciuni, dar ochii şi limbajul trupului îl trădau. Cuvintele rusului nu făceau decât să accentueze schimbarea subtilă care se produsese în dinamica echipei pe timpul nopţii. Din nou se aflau în faţa unui scenariu de tipul „ai noştri versus ai voştri”, în care Smîslov era singur.

Dar atunci, reflectă mai departe Jon, de ce nu-l lăsase rusul pur şi simplu să se sufoce acolo, în avion? Simţi că-l trece un fior.

— Trebuie să aflăm care dintre voi doi are dreptate şi asta repede, spuse el. Ştim că antraxul se află în epavă. Şi mai există şi altcineva care ştie în mod sigur de existenţa lui. Trebuie să presupunem că indivizii ăştia se pregătesc să vină aici să-l ia. Ţinând seama de faptul că aceste forţe ostile sunt active pe insulă, trebuie, de asemenea, să

presupunem că nu avem decât câteva ore la dispoziţie înainte de sosirea grosului trupelor.

Smîslov interveni brusc:

— Domnule colonel, în această situaţie, nu ar fi mai bine să ne întoarcem de îndată la tabăra principală? Prioritatea noastră ar fi să stabilim contactul cu superiorii noştri.

Aici nu exista nici un dubiu. Smîslov nu dorea la fel de mult ca Valentina să găsească tabăra echipajului de pe avion şi probabil că exact din acelaşi motiv.

— Ai dreptate, domnule maior, dar tot o să cercetăm împrejurimile avionului, să vedem dacă nu găsim ceva.

Smith întinse mâna şi descrise un arc de la nord la sud, acoperind extremitatea estică a gheţarului.

— În cazul în care doamna profesor Metrace are dreptate, cel mai bun loc pentru instalarea taberei ar fi fost aici, la poalele vârfului estic.

— Sigur că tabăra putea fi foarte bine spulberată de viscol în ultimii cincizeci de ani, adăugă Valentina, punându-şi arma pe umăr. Aşa că vă propun să căutăm forme, mai ales linii drepte pe sub stratul de zăpadă.

— Am înţeles. Alte întrebări? Foarte bine, atunci la drum!

Ţinându-şi arma în braţe, Smith începu să păşească anevoie pe gheaţă, urmat de ceilalţi doi. Porniră spre nord, de-a curmezişul şeii, spre locul în care gheţarul se spărgea în blocuri mari de gheaţă şi se prăbuşea apoi pe versantul muntelui. Din acest punct, aşa cum plănuiseră, se întoarseră peste crevasă ca să cerceteze tot terenul. Înaintau la o distanţă de douăzeci de metri unul de altul şi scrutau cu atenţie interfaţa dintre stâncă şi gheaţă.

Valentina mergea pe partea interioară, care se întindea de-a lungul fundului pantei şi adulmeca totul cu instinctele unui câine de vânătoare. Smith urmărea punctul central al liniei, iar Smîslov era pe flancul celălalt. În timp ce scruta gheaţa, Smith îşi dădu seama că avea grijă, fără să vrea şi de Valentina, privind cu coada ochiului cornişele şi marginile periculoase pe lângă care trecea aceasta şi care reprezentau eventuale ameninţări: declanşarea unei

avalanşe, descoperirea unor observatori camuflaţi în zăpadă.

În acelaşi timp, îl supraveghea discret şi pe maiorul Smîslov. Oare rusul mai căuta şi altceva decât urmele echipajului pierdut? Pe cine aştepta şi care va fi declanşatorul acţiunii sale? Şi ce fel de acţiune va fi aceasta?

Trecuseră de locul accidentului şi urcaseră ultimii o sută de metri de pantă lină spre punctul central al şeii dintre cele două vârfuri. Smith făcu o pauză ca să privească în jur.

Aburul de deasupra mării acoperea din nou Insula Miercuri, învăluind-o de la ţărmuri şi estompând orizontul, ceea ce crea un sentiment sinistru de izolare. Preţ de o clipă, şaua rămase suspendată ca un fel de insulă pe cer, un sendviş între stratul de lumină dintre ceaţă şi nori. Cât avea să mai rămână aşa era greu de apreciat.

Şi nici nu conta, de fapt. Curând, va trebui să întrerupă căutarea şi să se întoarcă la staţia de cercetare. Şi poate că era bine. Dacă Val avea dreptate, localizarea taberei echipajului de pe avion putea fi tocmai motivul declanşării planurilor ascunse ale ruşilor. Poate că ar fi mai înţelept să facă totul pe îndelete, pas cu pas şi să-l păstreze pe Smîslov ca aliat. Mai întâi să se ocupe de problema antraxului, apoi să treacă la înfruntări şi acţiuni în forţă.

Smith se întoarse şi se împiedică, întrucât cramponul drept i se agăţase de ceva. Privi automat în jos. Lovise cu botul ghetei arctice un bolovan care dăduse la iveală o sârmă, un fir cu izolaţia distrusă de vechime şi de ger. Smith şovăi o clipă. Ar fi fost foarte uşor să pună puţină zăpadă peste ea şi să meargă mai departe. Dar faptul că nu ştia anumite lucruri era tocmai motivul acestei crize. Nu ar fi avut nici un sens să le ignore în continuare. Smith mută arma în mâna stângă şi o ridică pe dreapta deasupra capului, strângând pumnul conform semnalului convenit.

*

— Este sovietic, confirmă Smîslov îngenunchind lângă firul dezgolit. Este o antenă. Genul care se putea pune în spatele unui avion pentru comunicaţii la distanţă mare.

— Instalarea unei antene izolate pe gheaţă a fost un tertip de comunicaţii folosit şi cu alte ocazii în mediul polar, explică Valentina.

— Dar unde este aparatul radio? întrebă Smîslov, ridicându-se din nou în picioare. Unde este tabăra? Nu se vede nimic aici, în afară de sârma asta!

— Modul cel mai simplu de a afla este să urmăm firul, propuse Smith şi arătă cu mâna spre baza vârfului de est. Pe aici!

Antena se încastrase în suprafaţa îngheţată ca un fir de aţă într-un cub de gheaţă, dar vântul care suflase neîncetat o menţinuse la numai câţiva centimetri adâncime. O scoteau la iveală pe măsură ce înaintau şi firul descrise o curbă largă, deturnat de curgerea gheţarului. Într-un punct, presiunea fusese prea mare şi firul subţire se rupsese, dar celălalt capăt se afla la o distanţă de numai câţiva centimetri. În mod surprinzător, trecea acum peste suprafaţa aproape dezgolită a stâncii de bazalt şi dispărea într-un troian de zăpadă cam până la înălţimea umărului, cu zăpadă bătătorită la bază.

— Ce naiba e asta?

Valentina Metrace îşi dădu imediat jos de pe umăr arma şi scoase cuţitul de la brâu. Se lăsă în genunchi şi începu să sape un tunel prin troian, ca un castor harnic. Câteva clipe mai târziu, Smith şi Smîslov veniră şi ei s-o ajute.

Descoperiră imediat că zăpada troienită era bătătorită peste stânca neagră, acolo unde gheţarul rosese, formând un fel de nişă. Şi atunci Smith observă că zăpada îşi schimbă consistenţa. Devenise din ce în ce mai compactă şi parcă forma nişte modele.

— Sunt blocuri de zăpadă! exclamă Valentina.

Era adevărat. Cineva folosise blocuri de zăpadă compactată, ca într-un iglu, ca să construiască un perete. De-a lungul timpului, blocurile se lipiseră unul de altul şi se transformaseră într-o masă solidă şi sticloasă, prin care

cuţitul nu trecea. În cele din urmă, se prăbuşiseră şi ele cu timpul.

— O prelată! Asta este! E o peşteră!

Peretele de zăpadă şi vechea prelată de vânt din spatele lui se prăbuşiră în întuneric şi din adâncuri ieşi un suflu de aer stătut. Smith scoase lanterna din rucsac şi plimbă raza de lumină pe marginea peşterii. Tunelul avea vreo doi metri lăţime şi era destul de scund, aşa că Valentina trebui să se lase pe vine ca să poată intra. Tavanul peşterii era împodobit cu stalactite de stâncă neagră.

— Un tub de lavă, constată Smith.

— Era de aşteptat pe o insulă vulcanică, consimţi şi Valentina. Uitaţi-vă pe jos!

Firul antenei şi un fel de furtun ieşeau împreună de sub mica avalanşă de zăpadă şi gheaţă pe care o creaseră ei şi făceau apoi o buclă, îndreptându-se către tunel cam vreo trei metri mai departe.

— Asta trebuie să fie, repetă Valentina. Se lăsă mai jos şi privi în tunel.

— O clipă! Smith îi dădu femeii arma, apoi îşi scoase propriul R-25. Hai să ne punem armele la adăpost ca să nu se vadă, pentru orice eventualitate.

— Mă ocup eu de asta, domnule colonel, se oferi Smîslov.

— Foarte bine, te aşteptăm dacă găsim ceva interesant. Smith scoase câteva torţe de mână din rucsac şi intră în peşteră în urma Valentinei.

*

Smîslov puse rucsacurile în interiorul peşterii, apoi se opri o clipă în gura acesteia, privind de jur-împrejur încă o dată. Ceilalţi, membrii Speţnazului, se aflau şi ei pe aici, pe undeva. Nu observase nici un semn al prezenţei lor, dar asta nu i se părea surprinzător. Oamenii aleşi pentru această misiune erau nişte adevăraţi diavoli ai gheţii, absolut invizibili în lumea albă şi nu lăsau nici cea mai slabă urmă a prezenţei sau a trecerii lor pe aici. Dar îi simţea. Ştia că sunt prezenţi. Primiseră ordinul să ţină sub

observaţie locul accidentului şi împrejurimile acestuia. Acum îl priveau de undeva şi aşteptau ordinul pe care numai Smîslov era autorizat să-l dea. Ordinul care îi va pune în mişcare pentru a ucide.

Numai să-şi fi făcut bine treaba ofiţerul politic!

Probabil că lucrurile mai puteau fi cumva îndreptate. Probabil că ar putea să recapete controlul asupra situaţiei şi să împiedice degenerarea ei. Dar trebuie să fie pregătit şi pentru alternativă. Datoria înainte de toate.

Smîslov îşi descheie fermoarul de la canadiană şi scoase bricheta de inox din buzunar. Apoi extrase din tocul de la brâu pistolul Beretta 92 pe care i-l dăduseră americanii. Ignorând ironia sorţii care îl făcea să se pregătească să folosească arma împotriva posesorilor ei, verifică siguranţa, apoi introduse un cartuş în încărcător.

Puse apoi pistolul la loc în buzunar. Va afla în curând dacă este cazul să-l folosească.

*

— Exact priveliştea la care ne aşteptam, murmură Valentina.

Dincolo de curba tunelului găsiseră generatorul auxiliar luat de pe avion. Furtunul era de fapt ţeava de eşapament a motorului. Dincolo de generator şi legat la el printr-o serie de baterii se afla un emiţător radio de-a dreptul impresionant.

Gheaţa omniprezentă acoperea laturile expuse ale vechilor tuburi demodate de vacuum şi ecranele de control. În jurul aparatului erau depozitate diverse unelte şi componente electronice neutilizate, iar pe masa din lemn negeluit se afla o cheie de transmisie alături de un set de căşti pe care şi le scosese de la urechi operatorul radio de acum cincizeci de ani.

— Ştiam eu, şopti ea. Mi-am dat seama din clipa în care am văzut cum au scos tot ce era fixat pe şasiul din avion.

Scaunul de duraluminiu al operatorului fusese luat tot din avion, iar Valentina se aşează pe el. Ridică mâinile, dar se purta ca şi când i-ar fi fost frică să atingă ceva.

— Este şi un creion aici, Jon. Însă nu văd pe nicăieri vreo bucată de hârtie. Dar ăsta e pupitrul de comunicaţii, aici ar trebui să fie şi hârtie! Un registru, însemnări, ceva!

Smith plimbă raza de lumină a lanternei peste masă.

— Stai puţin! Lumina căzu pe o găleată înnegrită rezemată de peretele de stâncă.

— Uite!

Luă găleata de toartă şi o puse alături de scaun.

— Ce e asta? întrebă Valentina privind în jos.

— Este o găleată de incendiu, răspunse Smith lăsându-se pe vine lângă găleată. E pe jumătate plină cu piatră ponce sfărâmată. Acţionează ca nisipul. Torni puţină benzină şi îi dai foc şi ai pe urmă o flacără constantă pentru încălzit şi pentru gătit.

Valentina dădu din cap.

— Şi aveau la dispoziţie câteva mii de galoane de combustibil pentru avion.

— Dar în găleata asta au mai ars şi altceva. Smith scoase cuţitul şi scormoni prin pietrele carbonizate. Vezi? Asta este cenuşă de hârtie şi pare să fie foarte multă. Pun pariu că ăsta este registrul tău de comunicaţii radio şi poate şi câteva cărţi de coduri.

— Cineva a făcut curăţenie!

Privirile li se întâlniră în lumina lanternei şi dialogară o clipă fără cuvinte. Nu exista nici un motiv ca această instalaţie radio să nu funcţioneze. La fel de plauzibil era ca acest echipaj rătăcit să fi comunicat cu restul lumii. Nu exista nici un motiv să nu fi strigat după ajutor.

Grigori Smîslov apăru de după colţul tunelului din exterior, cu lanterna aprinsă.

— Totul este în ordine, domnule colonel.

Smith păstră o expresie de indiferenţă pe chip, ca un jucător de pocher versat. Se întoarse şi continuă drumul de-a lungul tunelului. Câţiva metri mai departe, tubul de lavă în care se aflau se frângea şi pătrundea într-o a doua

încăpere, mai largă şi mai scundă. Câteva lespezi de bazalt fuseseră aliniate sumar pentru a crea un fel de trepte inegale spre un perete prăbuşit. Roca vulcanică poroasă şi neagră absorbea pur şi simplu lumina, iar întunericul continua să predomine. Abia când Smith şi echipa lui coborâră cu grijă spre pardoseala încăperii, îşi dădură seama că nu erau singuri.

Smith auzi respiraţia accelerată a Valentinei alături de el, iar Smîslov înjură în rusă. Lumina lanternei trecea peste obiectele de supravieţuire împrăştiate, peste deşeurile produse de o tabără şi, în sfârşit, peste un şir de forme nemişcate, aşezate de-a lungul peretelui în saci de dormit de pânză groasă.

Căutarea echipajului avionului Misha-124 se încheiase.

Smith luă una dintre torţele pe care le avea în buzunar şi o aprinse. Flacăra chimică roşie şi strălucitoare învinse rapid întunericul. Înfipse capătul torţei într-o crăpătură din perete.

— Mă întreb ce le-a venit de hac, spuse Valentina în şoaptă, aproape ca pentru sine.

— Nu cred că au murit de frig, zise Smith. Păreau foarte bine pregătiţi pentru asta.

Sacii de dormit, confecţionaţi dintr-o ţesătură arctică solidă, erau foarte bine izolaţi de pardoseala peşterii prin straturi groase de tapiţerie de scaune, veste de salvare şi mătase de paraşută, toate luate de la bordul avionului. În jurul lor se mai aflau câteva găleţi pentru foc aşezate pe pardoseala peşterii, de mărimea unei camere şi într-un colţ mai erau câteva puse la adăpost. Nu încăpea nici o îndoială că echipajul de pe bombardier cunoştea bine procedurile de supravieţuire în condiţii arctice.

— Şi nici de foame, adăugă Valentina arătând către o raţie de supravieţuire deschisă, în care se vedeau biscuiţi şi tablete de ciocolată.

Valentina privi la cadavrul de la picioarele ei şi se încruntă.

— Jon, vino încoace. Uită-te la asta!

Smith se apropie de ea şi înţelese imediat motivul îngrijorării ei. Înainte să se ducă la culcare, în urmă cu cincizeci de ani, ocupantul sacului îşi trăsese peste faţă o bucată de mătase din paraşută, ca apărătoare împotriva frigului. În mijlocul ţesăturii se zărea un orificiu mic.

Smith îşi rezemă arma de peretele peşterii şi se lăsă într-un genunchi, dând la o parte mătasea crem. Descoperi un chip plăcut, de tânăr palid, dormind liniştit şi congelat în timp. Avea ochii închişi şi în centrul frunţii se vedea o mică perforaţie circulară, în jurul căreia erau câteva picături de sânge, redevenite roşii în lumina torţei.

— Aşadar, murmură Smith, un pistol de calibru mediu, cu viteză mică. Împuşcat de aproape, dar nu lipit de frunte. Nu se văd arsuri de pulbere.

— Pun pariu că era un 7,65 subsonic, murmură Valentina aplecându-se cu mâinile rezemate de genunchi. Probabil că s-a tras cu un amortizor.

— Probabil. Smith se ridică şi trecu la celălalt cadavru. Şi aici la fel. O singură împuşcătură, în tâmplă. Stil execuţie.

— Aşa este, consimţi şi Valentina, păşind încet de-a lungul şirului de saci de dormit. Dormeau şi cineva a venit şi i-a luat la rând, unul după altul…, dar nu chiar pe toţi.

— De ce spui asta, Valentina?

— Aici sunt numai şase oameni, Jon. Echipajul minim pentru un bombardier american este de opt oameni. Valentina mişcă lumina lanternei înapoi către colţurile mai întunecoase ale peşterii, dincolo de pata de lumină dată de torţă.

— Trebuie să mai fie cel puţin doi… A, uite aici!

Valentina păşi mai adânc în peşteră, croindu-şi drum printre mai multe lespezi de bazalt. Smith porni după ea. Nici unul din ei nu observă că Grigori Smîslov se retrăsese în tăcere spre intrarea în tubul de lavă.

Pe pardoseala de stâncă neagră a tunelului zăcea un bărbat îmbrăcat în pantaloni kaki şi canadiană de vânt. Partea din faţă a vestonului lui era înnegrită de sânge închegat şi perforată de mai multe găuri de gloanţe. Ghemuit pe pardoseală, omul avea buzele uşor trase,

dezvelindu-i dinţii într-un surâs dispreţuitor, vechi de peste o jumătate de secol. La câţiva centimetri de mâna lui întinsă, se vedea un pistol automat cu amortizor înşurubat în ţeavă.

Smith ridică lanterna dincolo de cel de-al şaptelea om şi îl descoperi pe al optulea.

În peretele din fundul cavernei, era o nişă. În interiorul acesteia, se aflau doi saci de dormit, dintre care unul gol. Un ofiţer de aviaţie mai în vârstă zăcea acolo pe spate, pe jumătate ieşit din sacul de dormit, cu o pată de sânge închegat şi îngheţat pe faţa tunicii. Ţinea încă strâns în mână pistolul sovietic Tokarev.

Ucigaşul lui aflase, se pare prea târziu, că un om cu un glonţ în inimă mai are încă paisprezece secunde de viaţă conştientă.

Valentina se apropie de al şaptelea bărbat. Se aplecă şi îi desfăcu canadiana la gât ca să examineze însemnele de pe gulerul costumului său de zbor.

— Trăgătorul şi ofiţerul politic.

Se ridică, îşi îndreptă spatele şi trecu la cel de-al optulea bărbat, unde repetă aceeaşi operaţiune.

— Comandantul avionului.

— Se pare că a apărut o divergenţă în eşaloanele superioare.

— Tot ce se poate. Valentina îi aruncă o privire lui Smith. Pare foarte simplu. Au venit aici ca să-şi petreacă noaptea, iar ofiţerul politic era de serviciu sau s-a sculat după ce au adormit ceilalţi. A luat-o la rând şi şi-a asasinat toţi tovarăşii. Apoi a venit aici ca să-l ucidă şi pe comandantul avionului. Problema este că efectul amortizorului scade cu fiecare glonţ tras şi probabil că ultima rundă a făcut foarte mult zgomot.

— Dar, la naiba, Val, de ce?

— Ordinele, Jon. Cu siguranţă că primise ordine şi era un om suficient de fanatic şi de devotat Partidului Comunist ca să comită şi un asasinat în masă şi o sinucidere.

Smith ridică din sprâncene.

— Sinucidere?

— Îhî, încuviinţă Valentina. Sunt sigură că ordinul pe care îl primise era să folosească ultimul glonţ pentru el însuşi. De fapt, nici nu prea avea de ales, pentru că este clar că nimeni nu avea să vină după ei. Bănuiesc că un alt punct din program era să incendieze avionul şi, odată cu el, toate materialele.

Întinse vârful ghetei şi dădu peste jurnalul de bord al avionului şi un teanc gros de plicuri care se aflau alături de sacul de dormit al comandantului. Unele dintre ele mai păstrau încă sigiliile de securitate ale Forţelor Aeriene Sovietice.

— O, cum aş vrea să ştiu să citesc în ruseşte!

— Randi ştie, răspunse Smith clătinând din cap. Dar să ordoni ca propriul echipaj să fie măcelărit în felul ăsta? Ce sens are?

— Poate nu are sens pentru tine, Jon şi nici pentru mine, dar avea sens pentru stalinişti. Aminteşte-ţi de batalioanele de baraj ale KGB-ului care urmau unităţile Armatei Sovietice în luptă. Misiunea lor nu era să tragă în duşman, ci în oricare soldat sovietic nedispus să moară pentru gloria Revoluţiei proletare. Dacă era vorba de o chestiune legată de securitatea statului, nici n-ar fi clipit.

— Dar ce naiba încercau să ascundă?

— Ca să fiu sinceră, mi-e şi teamă să mă gândesc… Ei, dar ce este aici?

Valentina îngenunche şi ridică ceva de lângă jurnalul de bord. Smith văzu că era portofelul unui bărbat. Ţinând cu dificultate lanterna între umăr şi obraz, Valentina începu să se uite prin el. Dintr-odată înţepeni şi lanterna îi alunecă izbindu-se de podea.

— Dumnezeule mare!

— Ce este, Val? întrebă Smith venind repede lângă ea.

Fără un cuvânt, îi întinse portofelul. Smith puse lanterna pe un bolovan şi îngenunche să-i examineze conţinutul.

Bani, bani americani; bancnote de douăzeci, de cinci şi una de zece. Bancnote vechi, uzate. Şi un permis de conducere din Michigan, 1952, pe numele unui anume Oscar Olson. Un permis de bibliotecă pentru Biblioteca

Publică Marquette şi un card de asigurări sociale pe acelaşi nume. Două taloane de la biletele la un Cinema *drive-in.* Un bon fiscal în valoare de optzeci şi cinci de cenţi de la un magazin din Bromberg.

— Val, ce înseamnă asta? Val?

Femeia stătea lângă el, cu o expresie de uluire pe chip. Fără să rostească o vorbă, se lăsă în genunchi lângă trupul comandantului aeronavei şi sfâşie stofa costumului de zbor al omului mort de mult. Nasturii săriră în toate părţile şi dădură la iveală o cămaşă în carouri negru cu roşu. Valentina se lupta acum furioasă cu gulerul şi cu rigiditatea cadavrului îngheţat. Reuşi să rupă stofa şi scoase medalionul de identificare de la gât.

— Montgomery Ward! Aproape că aruncă medalionul spre Smith. Apoi se târî pe podeaua peşterii şi ajunse lângă ofiţerul politic de pe Misha-124, îi deschise cu forţa canadiana de vânt şi costumul de zbor şi descoperi un costum civil pe sub acesta.

— Sears and Roebuck, şopti ea, apoi vocea i se ridică într-un urlet strangulat. Smîslov, ticăloşiile, unde eşti?

— Aici, doamnă profesor!

Smith se ridică şi se întoarse spre locul de unde venea vocea calmă, apoi încremeni. Smîslov venise prin spatele lor. Stătea în strălucirea torţei lăsate de Smith în zona principală a camerei, iar lumina roşie se reflecta în automatul Beretta pe care îl ţinea în mână îndreptat spre ei.

— Mâinile sus! Amândoi! Vă rog să nu încercaţi nimic! Trupele ruseşti vor veni aici imediat.

— Ce naiba înseamnă asta, domnule maior? întrebă Smith ridicând încet mâinile în dreptul umerilor.

— O situaţie cât se poate de regretabilă, domnule colonel. Dacă nu opuneţi rezistenţă, nu veţi păţi nimic.

— Asta e o minciună, Jon, spuse Valentina calm, venind alături de Smith şi încercând să-şi controleze vocea şi furia. Planul alternativ al ruşilor a fost pus în aplicare. Nu-şi pot permite să ne lase să plecăm vii de aici.

Ţeava pistolului Beretta se smuci în direcţia ei

— Nu e aşa… se poate rezolva ceva… alternative…

Smîslov mormăia cuvintele printre dinţi.

— Nu există alternativă! Cuvintele Valentinei exprimau înţelegere, aproape amabilitate. Ştii şi dumneata asta. Ofiţerul politic de pe Misha a stricat treaba. Au rămas prea multe informaţii pentru noi şi nu ai putut să ne împiedici să le descoperim. Eu ştiu, Grigori şi, cu câteva lucrări de referinţă, colonelul Smith îşi poate da şi el seama. Trebuie să murim, la fel ca şi nefericiţii ăştia din peşteră. Nu există altă modalitate de a păstra secretul!

Smîslov nu răspunse.

— Din moment ce aş putea să înţeleg, ce-ar fi să mă iniţiezi chiar acum? propuse Smith.

— Chiar aşa, de ce nu? răspunse Valentina. Totul ne conduce înapoi la doctrinele de atac ale Forţelor Aeriene cu rază lungă de acţiune ale sovieticilor din timpul Războiului Rece…

Ţeava pistolului se ridică.

— Taci din gură, doamnă profesor!

— Nu are rost să-l lăsăm pe colonel să moară în ignoranţă, Grigori! Tonul Valentinei era aproape prietenos, dar cu o nuanţă de batjocură în el. În final, ai să-i bagi oricum un glonţ în creier.

Valentina îi aruncă o privire lui Smith.

— Îţi aminteşti, Jon, când ţi-am spus că misiunile de bombardament împotriva Americii trebuiau să fie, prin forţa lucrurilor, într-un singur sens? TU-4 abia dacă putea ajunge ţintele din statele de nord zburând peste Pol, dar nu avea suficient combustibil ca să se întoarcă. Echipajele trebuiau să rămână în Statele Unite după ce aruncau bombele.

— Acestea fiind datele problemei, sovieticii au decis că nu aveau încotro. Echipajele bombardierelor destinate Americii au fost supuse unui antrenament special. Au învăţat să vorbească engleza americană idiomatică. Au locuit într-o imitaţie de oraş american amenajat de KGB, pentru a se adapta la particularităţile vieţii în Occident şi au fost instruiţi în tehnici de spionaj şi de sabotaj.

Intenţia era ca echipajele supravieţuitoare ale avioanelor sovietice să se amestece cu masele de refugiaţi care urmau să apară după atacurile atomice masive împotriva Statelor Unite. Odată stabiliţi, urmau să spioneze, să răspândească o propagandă de învingere, să organizeze sabotaje, grăbind apropierea presupusului triumf al sovieticilor. Mă descurc bine până aici, Grigori?

Din nou, nu se auzi nici un răspuns.

— Dar portofelul, hainele civile? stărui Smith.

— Toate fac parte din acelaşi scenariu, Jon. KGB-ul era foarte meticulos în privinţa detaliilor. Echipajele aveau haine cumpărate din America, valută americană autentică şi acte de identitate admirabil falsificate, precum şi diverse alte nimicuri personale pe care le are în portofel orice om.

— Dar era o problemă, continuă Valentina cu o voce egală, aproape hipnotizatoare. Paranoia cumplită care devora Rusia stalinistă. Partidul şi Prezidiul Suprem ştiau că o mare parte din populaţia ţării, inclusiv unii membri ai formaţiunilor lor de elită nu doreau decât un costum de haine civile şi un set de documente de identitate care să ateste că sunt orice altceva decât cetăţeni sovietici, astfel încât să poată trece nestingheriţi frontiera.

— Dacă sovieticii ar fi încărcat un agent biologic la bordul unui avion pentru o simplă misiune de antrenament, nu ar fi dat echipajului setul de identificare pentru America. Căci probabilitatea dezertării ar fi fost considerată mult prea mare.

Smith constată că privea fix portofelul din mâna lui.

— Vrei să spui ceea ce cred eu că gândeşti, Valentina?

— O, da, bineînţeles, Jon! Vocea ei începu să se precipite, devenind din ce în ce mai ascuţită. De aceea ruşii au fost atât de zguduiţi de descoperirea acestei epave vechi. Asta explică întreaga schizofrenie care i-a apucat în legătură cu toată treaba. Nenorocitul de antrax a fost în permanenţă problema numărul doi. În realitate, se temeau ca noi să nu aflăm adevărul! Şi anume că Misha-124 era un deschizător de drumuri pentru un atac strategic cu bombă împotriva Statelor Unite, în care urmau să se folosească arme

atomice, biologice şi chimice! Ar fi fost un Pearl Harbor al celui de-Al Treilea Război Mondial!

Lăsă vorbele să plutească un timp în aerul rece al peşterii, apoi înclină capul şi i se adresă lui Smîslov direct.

— Ce părere ai, Grigori? Îndrăzneşti să spui că nu am dreptate?

Auzeau respiraţia gâfâitoare a lui Smîslov şi vedeau aburul pe care îl scotea, reflectat în razele roşietice ale torţei.

— Ţările comit greşeli, doamnă profesor! Ţara dumneavoastră a făcut şi ea greşeli. Şi noi am comis greşelile noastre, poate unele mai mari decât alţii. Poţi să ne iei în nume de rău încercarea de a ascunde faptul că era cât pe-aci să distrugem lumea?

— Acum faci o altă greşeală, domnule maior, interveni Smith. Dacă ne ucizi pe noi, nu vei îmbunătăţi cu nimic lucrurile.

— Vă rog, colonele! în răspunsul lui Smîslov se simţea toată seriozitatea. Aveţi cuvântul meu! Voi lua legătura cu superiorii mei. Am să depun toate eforturile pentru a vă proteja pe dumneavoastră, pe doamna Metrace şi pe domnişoara Russell. Am să schimb ordinele! O să găsim… o să găsim o altă cale!

— Ce o să faceţi? O să redeschideţi un gulag pentru noi? Smith râse scurt şi dădu din cap. Nu prea cred.

Lăsă mâinile în jos şi băgă portofelul în buzunarul canadienei.

— Lasă jos pistolul, domnule maior! Misiunea s-a încheiat. Am aflat ce trebuia să descoperim.

Dar ţeava se ridică ameninţător către pieptul lui Smith.

— Nu mă obliga să acţionez, colonele. S-ar putea să-mi pară rău, dar sunt ofiţer rus!

— Şi asta este o armă de foc americană, pe care ţi-am dat-o noi. Te rog să mă crezi, domnule maior, n-o să-ţi folosească la nimic.

În vocea lui Smîslov se simţea o notă de amuzament.

— Presupun că nu veţi încerca nimic atât de copilăresc cum ar fi să-mi spuneţi că aţi demontat percutorul.

— O, nu, spuse Valentina, lăsând şi ea braţele în jos. Ai fi putut să-ţi dai seama că lipseşte. Dar pistolul automat Beretta 92 are un dispozitiv de blocare destinat să prevină descărcarea accidentală a armei. Dacă umbli puţin la el, poate fi pus şi în poziţia de blocare a descărcării deliberate. Şi da, Grigori, pe lângă nenumăratele mele talente, haruri şi farmece, sunt şi un armurier destul de priceput.

Smîslov făcu singurul lucru raţional care îi mai rămânea în această situaţie. Cocoşul armei căzu în momentul în care apăsă pe trăgaci, scoţând un sunet sec care răsună înfundat în spaţiul cavernos al peşterii.

— Am înţeles, doamnă profesor!

— Nu a fost vorba despre încredere, domnule maior, reluă Smith făcând un pas în direcţia rusului. A fost o chestiune de raţionament.

— Înţeleg perfect, domnule colonel.

Mâna lui Smîslov se smuci, aruncă pistolul inutil în plină figură lui Smith şi se repezi apoi într-un atac frontal. Smith se aştepta la această mişcare şi se feri, lăsând pistolul să-i treacă peste umăr. Dar atacul năprasnic al rusului îl trânti la pământ şi rămase ţintuit la podea, sub greutatea trupului acestuia.

Pentru a complica şi mai mult lucrurile, torţa care lumina centrul peşterii îşi alese exact acest moment pentru a se stinge, aruncându-i într-un întuneric dens, străpuns numai de razele de lumină ale lanternei electrice.

Smith se dezorientă o clipă, dar simţi că Smîslov îşi schimbă centrul de greutate şi sesiză încordarea muşchilor braţului când rusul se pregăti să lovească din nou. Smith răsuci capul într-o parte, simţi cum pumnul rusului trece razant pe lângă el şi auzi înjurătura explozivă pe care o scăpă acesta când pumnul i se lovi cu toată puterea de podeaua peşterii.

Smith încercă să-l arunce pe Smîslov jos de pe el, dar nu reuşi, căci mişcările îi erau foarte mult îngreunate de îmbrăcămintea arctică. Dar şi pe Smîslov îl incomoda acelaşi lucru. Încercă să ţintească spre ochii lui Smith, dar constată că nu poate face nimic din cauza mănuşilor

groase. Vru să-l apuce, de astă dată de gâtlej, pipăindu-se în acelaşi timp la brâu după cuţit.

Mâna stângă a lui Smith se repezi atunci în sus şi apucă strâns gulerul canadienei lui Smîslov, imobilizându-l; îl pocni apoi cu mâna dreaptă în bărbie. Lovitura îi smuci capul spre spate şi trăsăturile i se alungiră brusc.

Raza lanternei trecu peste cei doi bărbaţi care se luptau şi, o clipă mai târziu, veni şi lovitura puternică. Smîslov îşi pierdu cunoştinţa.

— Ţi-a luat cam mult, mormăi Smith rostogolind trupul inert al rusului pe podeaua peşterii.

— Am vrut să fiu sigură cine este deasupra, Jon, răspunse Valentina lăsând jos arma. Nu voiam să fac ca Benny Hill şi să te lovesc pe tine în locul lui.

— Îţi apreciez grija. Smith se ridică în genunchi şi îl examină pe rusul inconştient. Îşi scoase mănuşa şi îi pipăi pulsul la carotidă.

— E tot printre noi. E leşinat, dar nu profund.

— Şi asta e bine sau rău? se interesă Valentina.

— Aş putea să spun că e un lucru pozitiv. Mai are ce să ne spună. Şi apoi, sărmanul ticălos are dreptate – nu este decât un ofiţer rus care îndeplineşte nişte ordine. Între timp, mi-am amintit că şi-a invitat nişte prieteni încoace. Poţi să te ocupi de intrarea în peşteră în timp ce eu am grijă de domnul maior?

— Nici o problemă.

Valentina porni grăbită către intrarea în tunel.

La lumina lanternei, Smith scoase o pătură de supravieţuire şi o pereche de cătuşe de unică folosinţă din buzunar. Legă încheieturile mâinilor şi gleznele lui Smîslov, apoi îl înfăşură pe rus în pătura izolatoare. Privind înjur, Smith observă un rest destul de mare de lumânare, fixată cu propria ceară, într-o nişă din zid. Chiar dacă era veche de jumătate de secol, ardea foarte bine când o aprinse şi oferea o lumină pe termen lung în interiorul peşterii.

Îngenunche încă o dată şi verifică semnele vitale ale lui Smîslov. Pulsul era puternic, bătăile regulate, iar uşoara denivelare de la ceafă arăta că hematomul provocat de

lovitura aplicată de Valentina creştea în exterior. Smîslov îşi va reveni în curând. Deşi rusul se declarase membru al taberei adverse, Smith nu avea nici un fel de resentimente faţă de el. Acesta era soldat în slujba ţării sale, la fel ca şi Smith. Aşa se întâmpla în orice război. Acum, după cât se părea, erau în război. Şi nu existau garanţii de victorie pentru nici una din părţi.

Smith îşi luă arma şi porni spre gura peşterii.

Valentina stătea culcată pe burtă în spatele zidului de zăpadă îngheţată şi folosea instalaţia telescopică a armei pentru a scana gheţarul.

— Vreo activitate?

Smith se lăsă lângă ea şi trase siguranţa de la anna lui, SR-25.

— Deocamdată n-am văzut nimic, răspunse ea ridicând ochii de la telescop. Fireşte, asta nu înseamnă mare lucru.

Smith înţelegea ce vrea să spună. Aşa cum dovediseră atât luptătorii ninja din Japonia Medievală, cât şi războinicii apaşi din sud-vestul Americii, puteai să fii invizibil, deşi stăteai la vedere.

— Dar am găsit asta chiar în gura peşterii. Valentina ridică bricheta de argint.

— A lui Smîslov?

— Aşa cred. Uite... Valentina întoarse bricheta cu fundul în sus şi apăsă pe un compartiment secret. Se auzi un clic de arc care se relaxează şi o mică antenă ieşi din ceea ce părea orificiul de umplere. Un transmiţător radio care operează pe o frecvenţă presetată. Când venea momentul, prietenul Grigori nu avea altceva de făcut decât să apese pe buton ca să-şi cheme lupii.

— E un mic transmiţător foarte drăguţ, admise Smith scoţând binoclul din suportul lui. Trebuie să fie prin apropiere. Mă întreb ce îi ţine pe loc.

— S-ar putea să aştepte ca Iuda să le dea semnalul final. Valentina apăsă antena la loc în bricheta-transmiţător, apoi se ghemui din nou sub telescopul de pe arma ei. Mă întreb de ce a încercat să rezolve treaba cu noi de unul singur. A vrut să facă pe grozavul?

— Poate că a vrut numai să ne salveze viaţa, Val, răspunse Smith.

— Serios? Aşa crezi?

— Îmi place să am o viziune pozitivă despre lume.

Apăraţi de zidul de protecţie, cei doi scanau acum în tăcere zona din faţa gurii peşterii. Minutele treceau, lungi şi apăsătoare. Nimic nu părea să se mişte pe suprafaţa gheţii, cu excepţia zăpezii mutate din când în când de vânt dintr-un loc în altul. Apoi ţeava armei Valentinei se opri ca un câine de vânătoare care a simţit vânatul.

— Jon! Vocea Valentinei era naturală. La dreapta ta, cam la două sute de metri de aici, chiar lângă dâmbul acela mic!

Smith îndreptă binoclul spre ţinta indicată. Dură câteva clipe până când descoperi marginea de jos a suprafeţei gheţarului. Dar acolo nu era nimic care să sugereze o fiinţă umană. În schimb, se vedea o mică ridicătură la baza stâncii. Troianul de zăpadă nu avea nimic deosebit. Nimic care să-ţi atragă atenţia. Dar totuşi ceva nu era în regulă. Contururile troianului nu se potriveau cu ceea ce exista în jurul lui.

— Cred că este ceva acolo, spuse în cele din urmă şi Smith, dar nu sunt sigur.

— Nici eu nu sunt sigură. Aşadar, hai să... hai să ne asigurăm!

Se auzi un şuierat ascuţit când glonţul ţâşni din ţeavă. „Troianul” se cutremură sub impactul glonţului superrapid. Şi, în timp ce Smith se uita la el, apăru o pată roşie care întunecă suprafaţa zăpezii. Valentina deschise arma şi scoase cartuşul folosit.

— Ei bine, acum ştim.

— Da, chiar că ştim! Smith dădu din cap încet. Poate că este unul dintre cei paisprezece membri ai plutonului de Speţnaz. Dacă ar fi fost o formaţie mai numeroasă, sateliţii noştri ar fi depistat-o.

— Hm! Valentina scoase alt cartuş şi încărcă arma. Pun pariu că sunt de la garnizoana din Vladivostok, mongoli siberieni sau tribali iakuţi sub comanda unui ofiţer rus. Sovieticii i-au folosit pe post de gardieni în gulaguri. Sunt

perfect adaptaţi la mediul arctic şi, în general, nu prea prietenoşi dacă te întâlneşti cu ei. În privinţa armamentului, s-ar putea să aibă puşti de asalt AK-74 şi cel puţin trei puşti automate RPK-74. Sunt probabil în echipament de marş şi nu au arme grele, aşadar nu trebuie să ne aşteptăm la aruncătoare de grenade RPG.

— Dar au grenade de mână în mod sigur, replică Smith aruncându-i o privire în lateral. Presupun că înţelegi ce înseamnă asta.

Valentina ridică o sprânceană.

— Chiar foarte bine. Deocamdată, deţinem superioritatea asupra lor. Cât timp putem să-i ţinem la distanţă, e în ordine. Dar, când se va lăsa întunericul sau dacă se schimbă vremea şi se pot apropia mai mult de noi, să zicem, la şaptezeci şi cinci de metri, suntem ca şi morţi.

Capitolul treizeci şi unu

Baza de pe Insula Miercuri

— Insula Miercuri către *Haley,* către *Haley.* Mă auziţi? Terminat.

Randi repetă apelul pentru a zecea oară. Ridică degetul de pe butonul de transmisie şi încercă să distingă ceva printre paraziţii care păcăneau în microfonul micului transmiţător.

O clipă, inima îi tresări. Dincolo de furtuna electronică a radiaţiilor solare auzi o voce slabă care parcă răspundea de pe *Haley.* Apoi auzi cadenţa repetitivă a transmisiei. Nu era un răspuns, ci o întrebare.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Era ora convenită şi operatorii radio de pe *Haley* încercau să stabilească legătura de la capătul lor, conform programului stabilit anterior. Iar dacă asta era tot ce putea să facă puternicul transmiţător de pe *Haley* în aceste condiţii de comunicare haotică, fără îndoială că micul transmiţător de care dispunea ea nu avea nici o şansă să se facă auzit.

Răsuci cu furie butonul frecvenţei pe canalul tactic şi ridică încă o dată microfonul la gură.

— Insula Miercuri către echipa de la avion. Baza de pe Insula Miercuri către echipa de la avion. Jon, mă auzi? Terminat.

Ridică degetul şi ascultă nerăbdătoare; îi venea să urle la paraziţii care hârâiau în cască.

— Jon, ce naiba, aici Randi! Mă auzi? Terminat!

Nimic.

Cu toată furtuna solară, ar fi trebuit să audă totuşi ceva de la ceilalţi. Acum ar fi trebuit să fie pe drumul de întoarcere şi să fi coborât deja de pe munte. Ce naiba se întâmpla acolo sus? Randi avea tot mai mult sentimentul că lucrurile se desfăşurau rapid spre un fel de deznodământ,

că situaţia îi scăpa de sub control şi totul se prăbuşea în jurul ei într-un mod pe care nu-l înţelegea.

— Şi ce-o să se întâmple dacă nu au veşti de la noi? se interesă dr. Trowbridge.

Randi redeveni conştientă de ceea ce era în imediata ei apropiere, adică de încăpere şi de ocupanţii ei. După o noapte de nesomn, în care îl păzise pe Kropodkin, mutase cabina radio în partea cealaltă a laboratorului şi petrecuse aproape toată dimineaţa verificând antena mare de radio a staţiei şi telefonul prin satelit şi lansând din când în când apeluri inutile prin micul transmiţător.

— Nu-ţi face griji, doctore! Dacă nu mai au veşti de la noi un timp, intră în vigoare planul pentru situaţii neprevăzute. Randi îşi scoase căştile şi puse microfonul la locul lui. Vom primi aici tot ajutorul de care avem nevoie.

— Foarte bine, să sperăm că nu va veni Gestapoul!

Randi îl ignoră pe Kropodkin. Acesta stătea cocoţat pe un scaun, cu mâinile la spate, într-un colţ îndepărtat al laboratorului. Mai schimbase câte o vorbă amabilă din când în când cu dr. Trowbridge – de cele mai multe ori despre chestiuni fără importanţă – dar rămăsese tăcut faţă de ea, reprimându-şi orice dorinţă de a comenta în barbă.

Însă asculta atent şi privirile lui erau agere. Randi simţea că omul aşteaptă un anumit lucru. Kropodkin ştia că urmează să se întâmple ceva.

Randi se aşeză pe un alt scaun de laborator şi îşi rezemă coatele de masă. Dumnezeule, ce obosită era! Nu dormise şi fusese în alertă două nopţi la rând. Avea în trusa ei micul pacheţel cu pilule, dar detesta senzaţia de încredere provocată pe cale chimică. Şi mai ştia că, atunci când efectul medicamentului dispărea, se prăbuşea într-o neputinţă totală.

Se frecă la ochii care îi ardeau şi privi prin geamurile îngheţate ale barăcii. Spera să-l vadă pe Jon venind în tabără. Dorea să poată lăsa garda jos măcar câteva clipe. Să închidă ochii numai un minut sau două.

— Domnişoară Russell, te simţi bine? întrebă dr. Trowbridge îngrijorat.

Randi se îndreptă brusc. Închisese ochii o clipă şi se clătină pe scaun.

— Da, doctore, n-am nimic!

Se ridică în picioare şi îşi dădu o palmă în gând, pentru că se lăsase furată de somn. Surprinse privirea lui Kropodkin din colţ: rânjea la ea, simţind că oboseala este pe cale s-o doboare.

— Foarte bine, spuse ea îndreptându-se brusc cu faţa spre el. A venit timpul ca cineva să ne spună cum a sabotat transmiţătorul mare.

— N-am făcut nimic! N-am umblat la radio! Cuvintele lui erau deformate din cauza buzelor umflate. Şi nici altcineva! Răutatea îi sclipea în ochi în momentul în care întâlni privirea lui Randi, dar cuvintele fuseseră rostite pe un ton plângăcios. Domnule Trowbridge, nu poţi s-o ţii pe nebuna asta de parte de mine până când voi fi predat unei poliţii adevărate? Nu vreau să mai încasez încă o bătaie!

— Vă rog, domnişoară Russell, interveni Trowbridge pe un ton monoton, din moment ce autorităţile sunt pe drum, n-am putea amâna…

Randi dădu nerăbdătoare din cap.

— Foarte bine, doctore. Renunţ.

Toată dimineaţa, Trowbridge se mişcase şi vorbise ca un om care trăia un coşmar cu Randi în rolul monstrului principal. Orăşean modern şi din clasa superioară, Trowbridge trăia într-un mediu în care violenţa şi moartea erau noţiuni abstracte, ceva despre care aflai de la ştirile televizate sau despre care citeai în reportajele de senzaţie din ziare. Iar acum se confrunta cu articolul autentic, faţă în faţă şi la modul personal. Şi, la fel cum se întâmplă cu victimele unui accident violent de maşină sau ale unei calamităţi naturale, profesorul universitar se afunda tot mai mult într-o stare de şoc posttraumatic. Randi recunoştea simptomele.

Şi cel mai rău era că femeia reprezenta elementul negativ în acest scenariu. Până în momentul de faţă, ea fusese vectorul vizibil al violenţei. În cultura populară

modelată în aburul teoriilor unor conspiraţii sofisticate şi al dosarelor X, ea era „femeia în negru”.

Ştefan Kropodkin reprezenta exponentul normalităţii. Era un student eminent, chipul avid de cunoştinţe din rândul întâi al amfiteatrului, numele recunoscut de pe teze. În schimb, Randi era „agentul care lucra pentru o agenţie din umbră a guvernului”, încarnarea unui baubau al secolului al XXI-lea.

Randi vedea teama din ochii lui Trowbridge de fiecare dată când acesta se uita la ea. Vedea şi modul în care Kropodkin întreţinea această teamă. Orice încercare din partea ei de a restabili adevărul ar fi fost inutilă.

Dumnezeule, ce încurcătură!

Apucă arma MP-5 şi traversă încăperea către cabina radio. Se aşeză în faţa consolei deschise şi verifică apoi componentele şi setările pentru a suta oară. Mai făcu încă o dată gestul inutil de a da drumul la aparat şi de a asculta ce se auzea din căşti.

Randi închise ochii şi îşi sprijini faţa în palme.

Trebuie să fie de la antenă! Circuitele de recepţie funcţionau, dar nu prindeau nimic prin furtuna solară. Şi toate acestea provocau paraziţii care reverberau în microfoane. Când stricase echipamentul radio, Kropodkin probabil că umblase la el afară. Din nou, antena! Dar nu era vorba despre ceva simplu, cum ar fi fost să taie firele. Randi urmărise cu meticulozitate şi verificase cablul dintre laborator şi catargul radio. Căutase orice fel de trucuri ale sabotorului: ace de păr puse între fire pentru a provoca scurtcircuite, rupturi etc. Verificase dacă toţi conectorii erau bine înşurubaţi…

Randi se îndreptă brusc în scaun. *Conectorii!*

În secunda următoare, era în încăperea principală a barăcii şi îşi punea pe ea hainele de exterior în cea mai mare viteză.

— Ce faci? întrebă Trowbridge ridicându-se de pe scaunul unde şedea lângă sobă.

— Ceva ce sper să fie o schimbare pozitivă, doctore, răspunse Randi încheindu-şi fermoarul de la canadiană şi

trăgându-şi mănuşile pe mâini. O să aflăm peste câteva minute. Între timp, stai cu ochii pe Kropodkin!

Aruncă o privire către tânărul din colţ care devenise brusc foarte atent.

— Şi încă ceva, să nu te apropii în nici un caz de el până mă întorc! Nu va dura mult!

O expresie de indignare traversă chipul lui Trowbridge şi gura i se deschise într-un început de protest.

— Am spus să nu vă apropiaţi de el! se răsti ea.

Randi mai verifică o dată cătuşele de plastic de la mâinile lui Kropodkin, apoi îşi trecu peste umăr arma automată şi ieşi în sasul de zăpadă.

Se îndreptă cu pas grăbit către dâmbul din spatele taberei. În primele ore ale dimineţii, căzuseră câţiva centimetri de zăpadă proaspătă şi troieniseră potecile, astfel că urcuşul până la baza catargului antenei devenise extrem de anevoios. Ajunse în cele din urmă la obiectivul ei şi se lăsă în genunchi la picioarele catargului. Îndepărtă zăpada cu mâinile înmănuşate şi scoase la lumină cutia de la baza catargului antenei. Se vedeau acum şi conectoarele etanşate împotriva apei care făceau legătura între cablul principal şi cabina radio din interior. Erau două, iar cablul principal se bifurca în linii separate pentru telefonul prin satelit şi transmiţătorul radio.

Fiecare conector era o piesă masivă, un şurub imens, absolut etanş, executat dintr-un aliaj ce conţinea şi aur. Randi se luptă cu ele, iar conectoarele i se împotriviră cu înverşunare. Asudând şi gâfâind, Randi îşi smulse mănuşile mari din mâini şi luă conectoarele numai cu mănuşile subţiri de piele. Pe neaşteptate, primul conector cedă. O bucăţică de plastic căzu în zăpadă. Randi recunoscu mecanismul simplu folosit pentru sabotaj. Kropodkin deşurubase conectoarele şi le înfăşurase într-o folie subţire de plastic. În felul acesta se crea o barieră izolatoare care întrerupea legătura. Iar după ce tăiase restul de folie din exterior, nu se mai vedea nici o urmă de modificare.

Randi înjură din nou atât pe Kropodkin, cât şi propria nepricepere. Deşurubă şi conectorul telefonului prin satelit

şi îl curăţă la fel. Le montă la loc pe amândouă, apoi se aşeză cu spatele de catarg, ca să-şi tragă sufletul câteva minune.

Îşi îndeplinise misiunea, adică misiunile, mai bine zis. Aflase ce se întâmplase cu echipa de cercetare, îl imobilizase pe vinovat şi restabilise legătura cu lumea exterioară. Acum putea să transmită vasului ce se întâmpla aici şi să urgenteze sosirea întăririlor.

Asta dacă vremea va ţine cu ea. Randi simţea deja răceala care îi cuprindea mâinile şi îşi puse la loc mănuşile mari exterioare. Se făcea din ce în ce mai frig şi aerul începea să se umple de cristale de gheaţă provocate de condens. Auzea în depărtare mugetul vântului pe marginea ţărmului.

În câteva minute, avea să ajungă şi aici. Dacă vremea continua să se înrăutăţească, era posibil ca Jon şi tovarăşii lui să nu mai poată reveni în noaptea aceea de pe gheţar şi nici nu se putea aştepta la vreun ajutor dinspre Alaska.

Dar orice nor, chiar şi cel al unei furtuni polare, avea şi o dungă argintie. Dacă băieţii buni nu puteau să ajungă până la Insula Miercuri, nici cei răi n-ar fi reuşit. Poate că va izbuti să-i lege pe Kropodkin şi pe Trowbridge de paturile lor şi să aţipească puţin. Însuşi gândul ca atare avea ceva soporific în el. Mângâierea moale a fulgilor atârna grea pe pleoapele ei şi chiar şi aici, pe dealul îngheţat, capul începea să i se lase în jos, spre piept.

Şi atunci, prin mugetul înteţit al vântului, Randi percepu şi un alt zgomot. Ridică imediat capul. La început, parcă nu era chiar un zgomot, ci mai mult o vibraţie în aer. Dar aceasta crescu treptat în intensitate şi se transformă într-un zumzet puternic, reprodus de ecoul dintre ţărm şi înălţimi.

Din fumul dens de deasupra mării apărea acum un contur uriaş. Două turbine imense cu gaz tip Tumanski huruiau deasupra fuzelajului zvelt, de sticlă transparentă, de lungimea unui avion. Elicele de cincisprezece metri ale rotorului biciuiau aerul, creând vibraţia ritmică resimţită de Randi ca o izbitură de ciocan în piept.

Venea la mică altitudine dinspre sud şi se înghesuia parcă sub stratul de nori. Bătaia feroce a rotorului ridica o tornadă de zăpadă, obligând-o pe Randi să-şi acopere şi să-şi apere faţa în timp ce monstrul trecea chiar pe deasupra ei, la numai o sută de metri altitudine.

— O, Dumnezeule mare! şopti ea. E un Halo!

Aparatul de zbor Mii Mi-26, poreclit de NATO „Halo”, fusese creat în anii, ’80 în conformitate cu doctrina militară sovietică „dacă este mai mare, trebuie să fie mai bun!” Era cel mai mare şi mai puternic elicopter posibil, cum probabil că nu avea să se mai construiască vreodată.

După destrămarea URSS, aparatul trecuse în serviciul comercial şi acum putea fi întâlnit pe marile şantiere ale lumii, unde era folosit la ridicarea unor încărcături foarte grele. Uriaşul avea numere de înregistrare civile canadiene şi cabina de control a scripeţilor, care se vedea pe partea dreaptă, îl distingea ca macara aeriană.

Aşadar, sponsorii lui Kropodkin veniseră să ia marfa şi făceau acest lucru în forţă.

În timp ce uriaşa maşină zburătoare se pregătea să aterizeze în spatele taberei, Randi se smulse din şocul care o paralizase. Avea numai două opţiuni: să fugă imediat şi să încerce să se ascundă sau să se ducă la staţia radio pe care o reparase. Optă pentru staţia radio. Aceasta era misiunea ei. Pentru asta se afla aici, ca să strângă informaţii şi să raporteze.

Alergă spre laborator ca într-un coşmar, căci aluneca la fiecare pas pe zăpada proaspătă ca pe un ciment ud. În timp ce alerga, îşi alcătuia în minte apelul pe care urma să-l transmită, încercând să pună maximum de informaţii în minimum de cuvinte. Va transmite neîntrerupt până va primi un răspuns. Şi după aceea, dacă va mai avea timp, va fugi şi îl va lua cu ea şi pe Trowbridge. Va trebui să-şi amintească să ia pachetul de supravieţuire din laborator şi transmiţătorul radio. Şi o să-i mai tragă o bătaie bună lui Kropodkin, dacă nu din alt motiv, cel puţin pentru propria satisfacţie.

Şi, în cazul în care nu va mai avea timp, se va lipi cu spatele de perete şi va doborî cât mai mulţi. Poate că va însemna ceva, dacă nu pentru alţii, cel puţin pentru Jon şi Valentina. În apropierea laboratorului căzu, dar se ridică imediat. Simţea că plămânii îi iau foc, dar se repezi ca o furtună în uşile sasului de zăpadă, cu prima comandă deja pregătită s-o rostească. Însă instinctele ei sesizară şi reacţionară la pericol înaintea conştientului şi îşi puse arma la umăr în poziţie de tragere înainte să-şi dea seama exact ce anume ţinteşte.

Ştefan Kropodkin se ascunsese în colţul cel mai îndepărtat la laboratorului şi îl ţinea pe dr. Trowbridge în faţa lui, cu un scalpel de disecţie la gâtul profesorului. Trowbridge era ridicat pe vârfuri şi abia putea să stea în picioare; faţa îi era brăzdată de o dâră de sânge care i se scurgea din nasul umflat şi din tăieturile provocate de cioburile de la ochelarii sparţi.

Nu vorbea nimeni. Nici nu era nevoie. Scena vorbea de la sine. Pe pardoseala laboratorului se aflau cătuşele de plastic tăiate. Vicleanul Kropodkin îl convinsese pe Trowbridge să-l ajute şi să dea dovadă de spirit umanitar.

Randi era furioasă pe ea însăşi. N-ar fi trebuit să-i lase pe cei doi bărbaţi singuri. *Proastă! Proastă! Proastă!* Dar acum nu mai conta. Trebuia să ajungă la radio. Chiar dacă asta însemna să treacă peste ambele lor cadavre.

— Nu mişca! se stropşi Kropodkin. Lasă arma jos sau îl ucid!

Peste zgomotul făcut de turbinele elicopterului, care se învârteau din ce în ce mai încet, Randi auzea deja vocile oamenilor. Ar fi fost inutil să-i ordone lui Kropodkin să lase cuţitul jos. Toate şansele erau de partea lui şi el ştia asta!

Îmi pare rău, doctore!

Încordându-se, îşi propti şi mai bine patul armei în adâncitura umărului şi degetul i se încleştă pe trăgaci. Trowbridge vedea totul şi un geamăt slab îi scăpă din gât. Kropodkin vedea şi el, dar se ascunse în spatele scutului uman.

Apoi privirea lui Randi alunecă peste cei doi, spre cabina radio. Kropodkin nu pierduse timpul. Carcasa transmiţătorului zăcea strivită la pământ.

Randi întoarse încet vârful armei MP-5 către podea, iar amărăciunea înfrângerii totale i se ridica ca un nod uriaş în gâtlej. Pe fereastră se vedeau siluete care se apropiau în fugă de clădire. Oameni înarmaţi se răspândeau peste tot. Dar, înainte să apuce ei să intre în încăpere, Randi pusese deja arma pe masa de lucru.

Cu mâinile ridicate, îşi încleştă degetele la ceafa, în timp ce ţevile armelor o împungeau în spate.

Capitolul treizeci şi doi

Şaua gheţarului

O rafală de vânt şi zăpadă trecu peste gura peşterii.

— Dau un bănuţ în schimbul gândurilor tale, spuse Valentina.

Smith aruncă o privire spre cerul care se întuneca tot mai mult spre nord-vest.

— Vine peste noi alt front.

— Ar fi interesant de ghicit cine va ajunge mai întâi: vremea proastă sau întunericul serii. Vrei o ciocolată?

— Nu, mulţumesc.

Colonelul şi specialista în istorie stăteau întinşi unul lângă altul în umbra şi la adăpostul zidului de zăpadă de la intrarea în peşteră, ţinând sub observaţie locul din apropierea gheţarului. De la identificarea şi eliminarea primului cercetaş Speţnaz nu mai fusese nici o mişcare pe gheaţă. Aveau însă sentimentul că undeva se desfăşoară o activitate, iar convingerea izvora din faptul că pe urmele lor era o forţă ostilă, un duşman care nu va rămâne pasiv şi nu-i va lăsa să trăiască.

Smith se uită pieziş la cealaltă jumătate a echipei lui, în timp ce Valentina îşi ronţăia aparent mulţumită gustarea. Trăsăturile ei fine, oarecum exotice erau relaxate la adăpostul glugii de la canadiană.

— Te simţi bine? întrebă el.

— O, da, foarte bine. Valentina privi la pereţii negri de stâncă şi la tavanul tunelului. Nu este chiar ca la Cancun, dar întrevăd posibilităţi admirabile pentru dezvoltarea sporturilor de iarnă.

Smith chicoti încet şi îşi comută atenţia spre terenul din faţa peşterii. O doamnă cu totul remarcabilă.

— Te superi dacă te rog să-mi răspunzi la o întrebare?

— Nu, de ce?

— Ce fel de accent ai? Nu este nici britanic, nici australian. Nu pot să-l identific.

— Este dintr-o ţară care nu mai există. M-am născut în Rhodesia – nu în Zimbabwe, te rog, în Rhodesia! Tatăl meu răspundea din partea guvernului britanic de controlul faunei de vânătoare, asta înainte să preia puterea Mugabe.

— Şi mama ta?

— Mama era americancă şi *aproape* zoolog. Adică a absolvit studiile şi a făcut cercetări asupra faunei sălbatice africane, dar, ulterior, s-a luat cu una, cu alta, printre altele s-a căsătorit cu tata şi nu a mai apucat niciodată să se întoarcă în America şi să-şi dea licenţa.

Valentina se încruntă pentru o clipă, amintindu-şi ceva şi deveni gânditoare.

— Aşa că eu am primit dublă cetăţenie, ceea ce s-a dovedit a fi foarte folositor în momentul în care lucrurile s-au înrăutăţit serios acolo. Am putut să fug în America şi să dobândesc statut de refugiate şi am locuit acolo cu familia mamei după… ei bine, după aceea.

— Şi cum ai ajuns aici?

Valentina îi aruncă o privire, apoi îşi ţuguie buzele.

— Întrebarea asta nu încalcă oare regula agenţilor secreţi de a păstra informaţiile separat? Ca acele „întrebări care nu pot fi puse” în Legiunea Străină?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, spuse Smith ridicând din umeri. Dar tu ai zis că suntem destinaţi să devenim amanţi. Întrebarea se va pune oricum din nou.

— Corect, încuviinţă ea privind iarăşi spre gheaţă. Este o poveste lungă şi destul de încâlcită. Aşa cum spuneam, tata era responsabilul parcului de vânătoare şi şeful micului nostru comando – vânător, cercetător şi soldat – care ar fi fost probabil mult mai fericit dacă ar fi trăit pe vremea lui Cecil Rhodes şi a lui Frederick Selous. M-am născut într-o zonă de război şi am crescut într-o casă în care armele erau precum tacâmurile: o realitate şi o necesitate a vieţii. Cele mai timpurii amintiri ale mele sunt legate de zgomotul armelor de foc de dincolo de casa noastră. Am primit cadou o armă când cele mai multe fetiţe din America se mai joacă

cu păpuşile Bărbie şi am împuşcat primul leopard pe vremea când abia puteam să mă cațăr pe pervazul ferestrei de la dormitorul meu. Îi aruncă o privire lui Smith şi continuă: Pe scurt, am crescut cu o viziune asupra lumii diferită faţă de cea normală.

Smith înclină capul într-un gest aprobator.

— Îmi dau seama cum s-a întâmplat.

— Tatălui meu îi plăcea istoria, voia să ştie cum se explicau lucrurile, continuă ea. Obişnuia să spună: „Ca să afli încotro mergi, trebuie să ştii de unde vii”. Mi-a transmis şi mie această dragoste pentru istorie, aşa că la colegiu am studiat istoria universală. Lucrarea mea de doctorat s-a intitulat *Epoca modernă: tehnologia armamentelor ca forţă călăuzitoare a evoluţiei socio-politice.* Ulterior, s-a concretizat în prima mea carte.

— Sună foarte impresionant.

— O, chiar aşa şi este. În vocea Valentinei se simţea deja entuziasmul conferenţiarului. Gândeşte-te cât de diferită ar fi fost Europa de astăzi dacă arcul lung englezesc nu s-ar fi dovedit net superior arbaletei franceze în Lupta de la Agincourt\'7b10\'7d. Sau cum s-ar fi terminat cel de-Al Doilea Război Mondial dacă japonezii nu ar fi inventat tehnica lansării torpilelor în apă adâncă, putând astfel să atace Pearl Harbor. Sau că Statele Unite nu ar fi existat niciodată dacă, în timpul Războiului Revoluţionar\'7b11\'7d, Armata Britanică ar fi introdus în fabricaţie puşca maiorului Ferguson, cu încărcare prin spate, în locul celei care se încărca pe la capătul ţevii…

Smith râse încet şi ridică mâna înmănuşată.

— Am înţeles, totuşi ceea ce mă interesează este istoria *ta!*

— Da, scuze, am un reflex pavlovian. Oricum, după ce mi-am luat doctoratul am constatat că nu pot să obţin un post de profesor la o catedră ca lumea. Părerile mele erau considerate oarecum neconvenţionale în anumite cercuri. Aşadar, ca să alung spectrul morţii prin înfometare, am devenit evaluator, autentificator şi furnizor de arme rare istorice pentru muzee şi pentru colecţionarii privaţi. Am

început să practic o profesie profitabilă şi m-am trezit că străbat lumea de la un capăt la altul, în căutare de obiecte pentru clienţii mei. În cele din urmă, am devenit curator al Colecţiei de Arme Sandoval din California.

— Asta am auzit. Dar ce te-a adus *aici?* Smith bătu uşor cu patul armei în pardoseala peşterii.

Valentina îşi muşcă buzele, iar ochii îi căpătară o expresie gânditoare.

— Explicaţia este ceva mai… ezoterică. Aşa cum probabil că ţi-ai dat seama până acum, sunt membră convinsă a şcolii de gândire „dacă un lucru merită să fie făcut, lucrul acesta trebuie dus la bun sfârşit mai mult decât bine".

— Cam aşa mă gândeam şi eu, aprobă Smith zâmbind.

— Pe măsură ce îmi continuam studiile, mi-am dat seama că nu mă pot limita la aspectul teoretic al armelor. Am dorit să învăţ cum să le folosesc şi să simt cum se aplică. Am studiat scrima şi kendo. Am învăţat arta şi măiestria vechilor luptători occidentali de la cei mai buni trăgători de la Societatea de Tir. Am mituit pe cine a trebuit şi am pătruns în celulele închisorilor din Filipine, ca să învăţ tehnicile artiştilor aruncători de cuţite zburătoare, înainte de moartea sa prematură, am stat la picioarele legendarului Pană Albă, trăgătorul de elită al Marinei Militare, sergent Carlos Hathcock şi am învăţat arta luptei. Arme de foc, lame, explozivi, arme de luptă grele. Am învăţat cum să le confecţionez, cum să le întreţin şi cum să le folosesc. Totul, de la securea de luptă la bomba cu hidrogen.

Ridică mâna de pe trăgaciul modelului 70 şi îndoi degetele înmănuşate, studiindu-le.

— M-am trezit că devin o persoană cu adevărat periculoasă, fireşte, numai la nivel teoretic. Dar după aceea am vizitat Israelul, mergând pe urmele unei „fabrici de garaj" autentice. Şi într-o seară am luat cina cu un coleg istoric de la Universitatea din Tel Aviv.

Vocea Valentinei se înmuie.

— Era un omuleţ absolut fascinant, care nu numai că preda istoria, dar o şi trăia. A supravieţuit holocaustului şi a

urmărit acţiunile din primele trei războaie ale Israelului pentru supravieţuire naţională. Luam cina la un mic restaurant în aer liber de lângă Universitate. Îmi amintesc că discutam despre comunităţile evreieşti istorice din Orientul Mijlociu ca o posibilă punte între evreii europeni şi culturile arabe. Tocmai ni se adusese mâncarea. Comandasem un biftec şi, când am ridicat cuţitul, un cuplu de arabi elegant îmbrăcaţi de la masa de alături s-a ridicat în picioare şi a început să omoare oameni.

Smith observa şi studia sentimentele nuanţate pe care le exprima chipul ei. Îşi dădea seama că nu era amintirea fricii sau a repulsiei, ci o reexaminare abstractă a unui moment definitoriu dintr-o viaţă. Un moment şi un loc la care femeia aceasta revenise de multe ori.

— Am auzit focuri de armă şi am fost stropită cu sângele partenerului meu de masă, care încasase un glonţ în cap. Apoi terorista mi-a aruncat pistolul în faţă şi a răcnit: „Mare este Dumnezeu…”

Vocea Valentinei rămase sugrumată.

Smith îşi puse cu blândeţe mâna pe spatele ei, iar gestul se transformă într-o mângâiere uşoară.

Valentina îşi reveni.

— Şi atunci m-am trezit că stau peste trupurile sfârtecate ale celor doi terorişti Hamas. Eram plină toată de sânge – nici o picătură din el nu era al meu iar de pe cuţitul pentru biftec, care era tot în mâna mea, picura sânge. Cum s-ar spune, întorsesem foaia foarte rapid, deşi nu-mi amintesc momentul exact când s-a întâmplat asta. Studiile mele încetaseră să mai fie abstracte şi deveniseră extrem de aplicate.

Smith înţelegea acum de unde provenea scânteia care se aprinsese între ei. Cine se aseamănă se adună. Avusese şi el momentele lui definitorii, cele în care întorsese foaia.

— Şi cum te-ai simţit după aceea?

— Ăsta e lucrul cel mai interesant, Jon, murmură ea. N-am simţit nimic. Ei erau morţi şi eu supravieţuisem, aşa că mă încânta la maximum acest deznodământ. Singurul meu regret era că nu reacţionasem mai repede ca să-mi salvez

prietenul şi pe ceilalţi oameni din restaurant. Mi s-a spus că am exact mentalitatea unui trăgător de elită. Pot să mă detaşez perfect, pe cale raţională, de trauma psihică a violenţei fizice. Ridică din umeri şi se strâmbă. Dacă mă străduiesc puţin.

— Şi acest incident a atras asupra ta atenţia organizaţiei Operaţiuni Speciale 1?

— Asta şi alte câteva cercetări făcute pe ascuns şi proiecte de achiziţii pe care le-am realizat pentru Departamentele Apărării şi Justiţiei. Se pare că dl. Klein a considerat că talentele mele oarecum ezoterice ar putea fi de folos micii lui organizaţii. Şi aşa a fost. Acum consider că am luat-o pe urmele tatălui meu. Sunt supraveghetor al fondului cinegetic şi îi elimin pe cei ostili şi mâncători de carne de om din jungla societăţii noastre. Poate că o să mă revanşez oarecum pentru faptul că am acţionat prea lent în acea noapte, la Tel Aviv.

— Fred Klein ştie cum să-şi aleagă oamenii. Smith îi zâmbi. Mă simt onorat că vă cunosc, doamnă profesor Metrace.

— Mulţumesc, domnule. Valentina dădu din cap. Este foarte plăcut să te simţi apreciat. Unii oameni încep să caute imediat apă sfinţită şi usturoi după ce sapă mai adânc în trecutul meu.

Smith zâmbi cu tristeţe şi privi la ţeava pistolului SR-25.

— Nu am nici un fel de pretenţii de superioritate morală.

— Mă simt uşurată să aud asta. Şi acum, domnule colonel Jon Smith, e rândul dumitale!

— Cum adică, e rândul meu?

— Cred că ştiu destul de bine cum ai ajuns la dl. Klein, dar cine eşti, de fapt? De unde vii?

Smith strânse din pleoape privind cerul. Plafonul de nori cobora din nou.

— Biografia mea nu este nici pe departe aşa de interesantă ca a ta.

— Pe mine mă poţi amuza uşor.

Smith se gândea ce să-i răspundă, când o bucăţică de zăpadă dislocată se rostogoli peste marginea de sus a gurii peşterii şi căzu în faţa lor cu un plescăit uşor.

— O, Doamne! exclamă Valentina şi făcu ochii mari.

Smith îşi strânse imediat picioarele sub el şi apoi se aruncă plonjând cu capul înainte afară din peşteră. Ateriză pe burtă şi se rostogoli pe spate, descrise un arc cu arma în aer, ţintind deasupra peşterii.

Soldatul din Speţnaz, îmbrăcat în costumul alb de camuflaj, arăta ca o umflătură la vreo zece metri deasupra peşterii. Cu degetele de la o mână înmănuşată se ţinea de o fisură din stâncă, iar în cealaltă strângea obiectul pe care îl căra.

Rusul privi în jos şi scoase un ţipăt în momentul în care Smith ţâşni ca o explozie din peşteră. Ţipătul fu curmat brusc de păcănitul sec al pistolului SR-25 care trase şase runde de gloanţe de 7,62 mm, făcându-l pe inamic să zboare literalmente de pe stâncă.

Trupul inert al soldatului ateriză aproape în capul lui Smith cu o bufnitură înfundată de came moartă. Se auzi o a doua bufnitură lângă soldat şi, când se întoarse, Smith văzu că era o grenadă lângă capul soldatului, cu un exploziv de plastic lipit cu chit de jur-împrejur, ca să mărească efectul de distrugere.

Pentru o clipă, lui Smith i se opri inima. Apoi îşi dădu seama că şi cuiul de siguranţă şi pârghia grenadei erau la locul lor.

În clipa următoare, uitase de spaima grenadei. În jurul lui începură să sară aşchii de gheaţă în momentul în care răsună un răpăit puternic de mitraliere. Soldatul din Speţnaz îi salvă viaţa lui Smith. Datorită convulsiilor groteşti pe care le avea, absorbi toate gloanţele în locul lui. Valentina striga şi ea ceva, iar Smith auzi răpăitul armei ei când aceasta deschise focul.

Smith se rostogoli pe burtă şi reveni în peşteră ca un animal speriat. Îşi aruncă braţul în jurul umerilor Valentinei şi o trase lângă el; rămaseră o clipă lungă aşa, strânşi laolaltă, în timp ce focurile de mitralieră se abăteau în

direcţia lor ca o ploaie a răzbunării, iar gloanţele ricoşau în pereţii tunelului.

Apoi, pe gheţar, încărcătoarele se goliră, iar armele amuţiră. Urletul înfricoşător al vântului se auzea din nou.

— Val, ai păţit ceva?

— Nu m-au nimerit. Dar tu?

Smith observă câteva zgârieturi provocate de gloanţe pe costumul de zăpadă.

— A fost cât pe-aici, dar n-a câştigat nimeni!

Valentina se desprinse din îmbrăţişarea lui şi privi peste zidul de zăpadă.

— La naiba, dar ăştia chiar au fost foarte buni! Nu mi-am dat nici o clipă seama că sunt acolo până în momentul în care au deschis focul şi am văzut scânteile de la gura ţevilor. Şi ne-au atacat din cel puţin zece poziţii diferite.

Smith avusese dovada palpabilă în acest sens. Gura peşterii era acoperită de un arc de foc complet. Iar la căderea întunericului, în mod inevitabil acest arc va începe să se strângă în timp ce oamenii aceştia răbdători se vor târî ca nişte viermi pe gheaţă. Punctul culminant va fi o încărcătură considerabilă de explozivi puternici şi bombe incendiare care vor fi aruncate în gura tunelului.

Se putea retrage împreună cu Valentina în adâncul peşterii, dar vor fi exact ca nişte şobolani care se ascund în capcană, unde vor fi omorâţi şi mai uşor. Şi nici să se predea nu părea să fie o opţiune viabilă.

Totuşi, trebuia să existe altă soluţie! Trebuia!

— Poţi să păzeşti fortăreaţa o clipă, Val? Vreau să verific câteva lucruri.

— Mă descurc, răspunse ea băgând un încărcător nou în magazia armei. Cred că nu vor mai avea chef să ne joace nici un fel de feste deocamdată, cel puţin pentru un timp, îl asigură ea arătând spre cadavrele împrăştiate în faţa peşterii.

— Corect!

Smith îi lăsă arma SR-25 şi cartuşiera şi se aplecă pentru a intra înapoi în tunelul peşterii. Porni în patru labe mai departe. Când trecu de cotitură, se opri şi aprinse lanterna

de mână. O clipă se gândi la generator şi la transmiţătorul rusesc, dar renunţă. Bateriile aveau câteva decenii vechime, iar benzina care mai rămăsese se transformase în ceară şi gel. Chiar dacă ar fi putut s-o facă să funcţioneze, pe cine ar fi putut să cheme în ajutor? Nu puteau ieşi din această încurcătură decât prin forţe proprii.

Smith coborî în peştera principală, urmând firul de lumină dat de lumânarea care mai ardea încă.

— Colonele?

— Eu sunt, domnule maior!

Smîslov se trezise şi stătea aşezat pe pătura de supravieţuire. Smith îngenunche şi îl aşează mai bine pe bărbatul legat.

— Cum te simţi? Ai ameţeală? Vezi dublu?

— Nu e nimic grav.

— Ţi-e frig? Te-a pătruns gerul? Simţi că circulaţia îţi este întreruptă pe undeva?

— Nu, e bine.

— Vrei puţin apă?

— Da, mulţumesc.

Smith îi dădu apă lui Smîslov din trusa lui de alimente. Rusul plimbă apa prin gură şi scuipă apoi un cocoloş de sânge închegat într-o parte.

— Mulţumesc. O ţigară?

— Contravine principiilor mele, dar, date fiind împrejurările…

Smith scotoci prin buzunarele rusului până găsi ustensilele de fumat.

— Ce face lucruşorul ăsta? întrebă el ridicând în sus bricheta cu gaz.

— Aprinde ţigări, răspunse rusul laconic.

— Foarte bine. Smith introduse capătul cu filtru al ţigării între buzele lui Smîslov şi o aprinse.

— Mulţumesc, îngăimă rusul prin fumul de ţigară. Ce s-a întâmplat? Am auzit focuri de armă.

— Oamenii dumitale au încercat să ne doboare, îl informă Smith punând trusa de alimente la loc în buzunar.

— Doamna profesor a păţit ceva?

— Nu. Dar ai dumitale au pierdut deja doi oameni.

Smîslov închise ochii umflaţi.

— La naiba! Nu trebuia să se întâmple aşa!

— Dar ce trebuia să se întâmple, domnule maior?

Smîslov şovăi.

— La naiba, situaţia a scăpat oricum de sub control! concluzionă Smith. Înclin să cred că aici se întâmplă ceva ce nici una din ţările noastre nu doreşte să se întâmple. Dă-mi o informaţie de care să mă leg şi poate că o să punem capăt nenorocirii ăsteia!

Smîslov clătină din cap.

— Nu, domnule colonel, îmi pare rău, dar este prea târziu. Escaladarea a început. Acum este inevitabil.

— Atunci răspunde-mi la o întrebare: De ce?

Smîslov oftă greoi.

— Guvernul meu a ştiut întotdeauna că Misha-124 se prăbuşise pe Insula Miercuri. Ştiau şi că antraxul este tot la bordul avionului şi că echipajul a supravieţuit impactului. Reuşiseră să stabilească legătura radio cu bazele noastre din Siberia. Au cerut ajutor. Dar Biroul Politic a considerat că o misiune de salvare ar fi prezentat... dificultăţi. La vremea respectivă nu existau submarine atomice. Insula Miercuri era în afara razei de acţiune a avioanelor cu schiuri de pe atunci şi, dacă ar fi încercat să ajungă acolo cu un spărgător de gheaţă, ar fi atras atenţia autorităţilor militare canadiene şi americane. Exista temerea că Statele Unite ar fi putut afla despre atacul eşuat împotriva Americii şi că veţi riposta cu propriile arme nucleare. De aceea ofiţerul politic de pe Misha-124 a primit ordin să elimine toate dovezile referitoare la misiunea bombardierului.

— Inclusiv echipajul?

Smîslov încuviinţă din cap, evitând privirea lui Smith.

— Da. Echipajul era considerat cel mai mare pericol la adresa securităţii. Exista temerea că, dacă îşi vor da seama că nu le vine nici un ajutor din Uniunea Sovietică, vor contacta puterile occidentale ca să-i salveze. Perspectiva morţii de frig şi prin înfometare nu este deosebit de atrăgătoare. Ofiţerul politic de pe Misha-124 a primit

instrucţiuni să... rezolve această potenţială ameninţare la adresa statului.

— Inclusiv pe el însuşi?

Smîslov ridică din umeri.

— Era ofiţer politic al Forţelor Strategice de Atac din Uniunea Sovietică. Oamenii aceştia erau membri de partid fanatici. Considerau că a muri pentru gloria Mamei Rusia şi a Revoluţiei Comuniste este cea mai mare onoare cu putinţă, chiar dacă şi-ar fi provocat moartea singuri, la ordinul partidului.

— Dar comandantul avionului se pare că nu împărtăşea acest concept glorios referitor la moarte.

Smîslov schiţă un zâmbet.

— Aşa se pare. Guvernul sovietic se temea că se întâmplase ceva în momentul în care nu a primit confirmarea finală a îndeplinirii misiunii din partea ofiţerului politic, dar nu mai putea face nimic. Au preferat, aşa cum se spune, „să nu trezească un câine care doarme”. Şi sperau că epava nu va mai fi descoperită niciodată.

— Dar a fost descoperită!

— Aşa este şi, pe cât se pare, intactă. Guvernul meu ştia că ea va fi cercetată. Am fost introdus în echipa dumitale pentru a afla dacă ofiţerul politic reuşise să elimine toate dovezile de pe Misha-124 cu privire la misiunea acestuia. Dacă nu, trebuia să le distrug chiar eu. Dar nici ofiţerul politic, nici eu nu am reuşit. Iar acum planul alternativ este să facem în aşa fel încât adevărul să nu iasă niciodată la iveală.

Smith îl strânse mai tare pe Smîslov de umăr.

— Poţi să le ordoni celor de afară să se potolească? Poţi să iei legătura cu cineva care e în măsură să contramandeze totul înainte să mai apară şi alte cadavre pe aici?

— Aş vrea să pot, domnule colonel! Dar trupele Speţnaz au propriile ordine, primite de la o autoritate mai înaltă. Eu nu fac parte din lanţul lor de comandă. Acum au primit misiunea de a steriliza Insula Miercuri. Trebuie să fie eliminate toate dovezile referitoare la misiunea avionului,

inclusiv la expediţia de cercetare. Pentru guvernul meu, pericolul reprezentat de antrax este mai mic decât adevărul cu privire la misiunea Misha-124.

— Dar de ce? întrebă Smith. De ce toată tevatura asta pentru ceva ce s-a întâmplat acum cincizeci de ani?

Vocea lui Smîslov se auzi uşor ironică:

— Conform culturii noastre, noi am spune „cu numai cincizeci de ani în urmă”! Voi americanii, sunteţi ca nişte fluturi de mai. Uitaţi şi iertaţi repede! Acum sunteţi în război cu o ţară, ziua următoare le acordaţi ajutor şi organizaţi excursii turistice. În Rusia şi în ţările vecine nu este aşa. Amintirile noastre persistă şi suntem înclinaţi să ni le cultivăm pe cele dureroase. Dacă s-ar fi aflat că Rusia a fost la un pas de declanşarea unui holocaust nuclear în lume, chiar şi după o jumătate de secol, ar fi apărut o reacţie puternică; furie, teamă, represalii – lucruri pe care guvernul meu nu le doreşte şi de care nici nu are nevoie. În ţara voastră sunt lideri politici care îşi amintesc de Războiul Rece şi se vor strădui să stopeze ajutorul pe care îl primim acum de la voi. Chiar şi printre oamenii noştri vor exista resentimente, poate suficient de puternice pentru a alimenta tendinţele secesioniste şi a duce la prăbuşirea definitivă a autorităţii noastre naţionale.

— Şi guvernul vostru crede că nu vor exista repercusiuni pentru uciderea unei echipe de agenţi americani şi a unui grup de civili nevinovaţi? întrebă Smith.

— Nu încerc să justific în faţa dumitale acţiunile guvernului meu, domnule colonel, dar liderii noştri sunt înspăimântaţi şi oamenii speriaţi nu acţionează raţional.

— Dumnezeule mare!

Smith se răsuci pe călcâie.

— Sper că mă crezi când îţi spun, domnule colonel, că îmi pare rău, îmi pare sincer rău că dumneata şi ceilalţi aţi ajuns în această încurcătură.

— Şi mie îmi pare rău, domnule maior, spuse Smith luând lanterna şi ridicându-se în picioare. Dar eu nu sunt precum comandantul bombardierului! Nu am intenţia să stau cu braţele încrucişate şi să mor pentru gloria patriei mumă!

— Înţeleg, suntem soldaţi amândoi. Şi unul şi altul vom face ceea ce trebuie să facem.

Smith plimbă lumina lanternei pe chipul lui Smîslov.

— Poţi cel puţin să-mi spui de ce s-a lansat atacul, apoi a fost anulat în ultimul moment?

— Nu pot, domnule colonel. Chipul lui Smîslov rămase impasibil în timp ce clipea în lumină. Este un secret de stat încă şi mai teribil decât misiunea lui Misha-124.

Smith se depărtă de prizonierul lui. Nu mai avea ce scoate de la el şi timpul trecea. Dar mai era o posibilitate pe care trebuia s-o ia în calcul. Smith începu să plimbe atent lumina lanternei pe crăpăturile şi fisurile peretelui peşterii. Aproape că îşi pierduse speranţa că va găsi ceva, când descoperi sus, pe stâlpul din spate al peşterii, dincolo de nişa în care găsiseră trupul comandantului navei şi al ofiţerului politic, ceva care sclipea uşor. Se căţără pe blocurile de stâncă de bazalt până în apropierea tavanului peşterii. Obiectul respectiv era o bucată de mătase dublă de paraşută, ţinută în loc de bucăţele de stâncă înfipte în perete.

Era pusă acolo ca să apere împotriva vântului!

Smith dădu la o parte pietrele şi trase afară mătasea. Simţi imediat fluxul de aer rece care îl izbi în faţă. Tubul de lavă continua şi dincolo de peştera în care fusese instalată tabăra de supravieţuire! Cândva, în trecut, aici se prăbuşise o stâncă şi aceasta barase în mod natural tunelul. Dar mai rămăsese o deschizătură suficient de mare pentru ca un om să poată trece prin ea spre cealaltă parte a secţiunii din spate.

Smith se strecură prin deschizătură şi coborî pe panta din faţa lui. Jetul de lumină al lanternei se îneca în întuneric. Tubul de lavă continua şi se lărgea, devenind cam de dimensiunea unui tunel pentru automobile. Scoase din buzunar o busolă, o deschise şi se uită la ecranul luminiscent. Se orientă imediat, făcu în minte calculele necesare de corecţie impuse de apropierea polului magnetic şi ajunse la concluzia că tunelul mergea oarecum paralel cu celălalt versant al muntelui.

Poate că… poate că totuşi… Depinde cât de departe ajunge tubul şi dacă are ieşire şi în partea cealaltă. Începu să-şi croiască drum mai departe prin tunel, încercând să calculeze unghiul pantei. Se afla acum deasupra gheţarului sau sub el?

Înaintarea era lentă şi periculoasă. Între lespezile de bazalt de mărimea unui dulap existau bălţi de zăpadă îngheţată alunecoase ca sticla. Pardoseala din această parte a tunelului era mai sfărâmată şi mai denivelată decât cea unde fusese tabăra, ceea ce însemna că era poate şi mai instabilă. O sută de metri… două sute…

— Uite! O fâşie albă pe fundalul negru al stâncii, un strat proaspăt de zăpadă pe peretele tunelului!

Smith se căţără pe peretele sticlos al gheţarului miniatural până în locul în care zăpada compactată fusese îndesată în tunelul de lavă. Era cam la doi metri deasupra pardoselii peşterii şi avea aproape dimensiunile unei măsuţe de cafea. Îşi fixă un picior pe o lespede solidă de piatră, stinse lanterna şi aşteptă să i se obişnuiască ochii. Peste câteva minute, zări o luminiscenţă slabă care iradia prin zăpada de afară. Lumina zilei!

Smith îşi scoase baioneta şi începu să sape, făcând cu grijă un tunel către lumea exterioară. Luminiscenţă crescu în intensitate, iar Smith îşi dădu seama că săpa printr-un troian încrustat cu gheaţă, aşa cum fusese şi cel pe care îl găsiseră la intrarea în peşteră. Ajunsese la uşa din spate!

Dintr-odată încremeni. Din lumea exterioară mai răzbătea şi altceva în afară de lumină.

Se auzeau voci. Nişte voci înăbuşite, care nu vorbeau englezeşte.

Smith începu să sape din nou, dar se mişca încet, foarte încet şi silenţios, având mare grijă să nu perforeze troianul. Mai înfipse o dată cuţitul în carcasa de gheaţă, creând o fantă orizontală care ducea afară. Privi prin ea ca printr-un orificiu de observaţie.

A doua intrare dădea spre o nişă puţin adâncă de pe versantul stâncii. La mai puţin de cincisprezece metri, două siluete înarmate şi îmbrăcate în costum de camuflaj pentru

zăpadă stăteau pe vine în spatele unei protuberanţe a nişei, pândind intrarea principală în peşteră.

Ca un om care se mişca pe ouă umplute cu nitroglicerină, Smith parcurse înapoi tot drumul cu spatele şi coborî pe pardoseala peşterii, pipăind la fiecare pas cu mâinile şi cu picioarele ca să încerce stabilitatea stâncilor. Găsise o alternativă.

Capitolul treizeci şi trei

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

Randi o văzu cum vine şi se pregăti pentru ea. Lovitura fu aplicată cu palma deschisă, dar nu era o simplă palmă. Randi îşi relaxă muşchii gâtului şi ai umerilor şi se mişcă apoi spre stânga şi spre dreapta, în aceeaşi direcţie cu loviturile, ca să le diminueze efectul. Dar, chiar şi aşa, vedea stele verzi şi pielea îi ardea.

Nu exista nici un motiv care să justifice această bătaie. Randi nu rostise nici un cuvânt şi nici atacatorul ei nu vorbise. Dar era începutul previzibil al procesului de testare şi de învingere a voinţei, procedura celor care o prinseseră şi care nu ezitau câtuşi de puţin când era vorba să-i producă durere şi suferinţă. Randi îşi dădea seama de acest lucru. Se scutură ca să scape de efecte, se îndreptă şi susţinu privirea atacatorului, luând o înfăţişare sfidător de neutră.

Ştia de la antrenamentul pentru evadare că era o tactică proastă. Ar fi trebuit să stea cu privirile în jos, într-o atitudine de supuşenie. Dată fiind psihologia de animal a teroristului, întâlnirea privirii reprezenta o ameninţare care putea declanşa o reacţie violentă, uneori cu efect letal.

Dar, la naiba, oricum o s-o omoare!

Bărbatul care o lovise era un uriaş, iar înălţimea şi conformaţia lui masive erau evidenţiate şi mai mult de costumul de camuflaj pentru zăpadă. Peste gulerul deschis al canadienei se vedea o barbă căruntă încâlcită şi privirea fioroasă a ochilor mici şi albaştri care ţâşnea de sub sprâncenele ca nişte tufişuri.

Ochii aceştia studiară îndelung chipul lui Randi. Apoi ridurile provocate de râs se adunară în jurul lor şi omul chicoti încântat, ca un grohăit gros, venind din străfundul pieptului. Randi nu se linişti câtuşi de puţin. Fără îndoială că furia acestui om va fi cumplită.

— A naibii puicuţă, mormăi uriaşul. Ce ştii despre ea, Stefan?

— E un fel de agent guvernamental american, unchiule, răspunse Kropodkin scuipând gros şi ticăloasa trebuie să mi-o plătească!

Unchiule, mormăi în sinea ei Randi, aşadar, era o afacere de familie. Printr-o întorsătură incredibilă a destinului, vulpea Kropodkin ajunsese în coteţul expediţiei arctice. Serviciile de securitate ale lumii erau la cheremul unor astfel de indivizi.

Se aflau în laborator: Randi, profesorul Trowbridge, Kropodkin, uriaşul cu capul roşu şi alţi doi bărbaţi din aceeaşi bandă – chipuri de slavi fără nici o expresie întipărită pe ele, dăltuite parcă în piatră. Randi fusese dezarmată, percheziţionată, i se scoseseră canadiana şi pantalonii groşi de zăpadă şi i se puseseră apoi cătuşe tradiţionale din oţel solid.

Unul dintre paznici stătea chiar în spatele ei şi simţea din când în când vârful mitralierei între omoplaţi.

— Şi ăsta? întrebă uriaşul arătând cu capul spre dr. Trowbridge.

Ochii negri şi răi ai lui Kropodkin aruncară o privire fugară spre profesorul universitar, omul pe care îl implorase să-l ajute şi care îi luase apărarea în faţa acuzaţiilor lui Randi.

— Un profesoraş. Zero.

Trowbridge şi el tot cu mâinile la spate şi încătuşate, ajunsese la apogeul coşmarului său. Era atât de palid, încât pielea îi devenise aproape străvezie, iar Randi se temea să nu facă un stop cardiac din cauza loviturilor de pumn şi picioare pe care le încasase după ce îi legaseră picioarele. Partea interioară a pantalonilor de catifea reiată era udă.

Randi dorea să vorbească cu el, să-l încurajeze în vreun fel şi să-l consoleze, dar nu îndrăznea. Era spre binele lui Trowbridge ca ea să adopte o atitudine de totală indiferenţă faţă de el. Dacă ar fi manifestat fie şi cea mai mică fărâmă de compasiune pentru profesorul universitar, torţionarii ar fi încercat să-l tortureze ca s-o determine pe ea să vorbească.

— Haide, Stefan, spuse jovial uriaşul. Nimeni nu e nimeni. Fiecare om este ceva. Se întoarse apoi către Trowbridge.

— Haide, prietene, nu-i aşa că eşti şi tu ceva?

— Da! Da. Sunt... sunt dr. Rosen Trowbridge, director administrativ al programului de cercetare ştiinţifică de pe Insula Miercuri. Sunt cetăţean canadian. Sunt... sunt necombatant, sunt civil! Nu am nimic de-a face cu... cu oamenii ăştia!

— Vezi, Stefan? Uriaşul traversă laboratorul către locul de lângă sobă, unde se refugiase Trowbridge. Îl bătu uşor pe umăr pe doctor. E doctor. E om învăţat, cărturar. Un om inteligent.

Aruncă o privire către Randi.

— Dar tu, frumuşico? Şi tu eşti inteligentă?

Randi nu răspunse. Se uita pe deasupra lui pe fereastra laboratorului, iar privirea ei aţintită în gol înregistra automat mişcările celorlalţi bărbaţi care veniseră cu elicopterul gigantic, tot ce descărcau, încercând să vadă unde îşi vor amplasa santinelele şi posturile de pază din perimetrul staţiei.

— Hm, poate că doamna nu este la fel de inteligentă ca dumneavoastră, domnule doctor. Cine este? Pentru ce agenţie lucrează?

Trowbridge îşi trecu limba peste buze şi încercă să nu se uite la Randi, de fapt, să nu se uite la nimic.

— Aşa cum a spus Ştefan, e un fel de agent guvernamental. Nu mai ştiu nimic altceva despre ea.

— Prietene! vocea uriaşului cu păr roşu deveni ameninţător de dulce, nu încerca să nu mai fii inteligent!

O mână mare şi păroasă îl apucă pe Trowbridge de pieptul puloverului. Teroristul îl ridică de la pământ, îl balansă apoi deasupra sobei cu cărbune, până când pielea dezgolită a mâinilor lui sfârâi pe capacul încins.

Randi încleştă fălcile aşa de tare, că aproape scrâşni din dinţi.

După ce Trowbridge încetă să mai ţipe, începu să vorbească. Vorbele ieşeau din gura lui ca o succesiune de bâlbâieli. Uriaşul roşcat nu avea nevoie să conducă

interogatoriul. Ghida numai din când în când fluxul de vorbe şi mai punea câte o întrebare scurtă, aşteptând şi confirmarea lui Kropodkin.

Trowbridge îi dădu de gol pe toţi: Jon, Valentina, Smîslov, vasul *Haley,* misiunea. Doctorul nu era agent cu pregătire specială. Randi nu se putea aştepta ca bărbatul neajutorat şi îngrozit să facă altceva.

În timp ce Trowbridge vorbea, Randi se gândea. Mintea ei lucra cu febrilitate şi profita de fiecare secundă preţioasă pentru a încerca să găsească un truc care să-i salveze pe ea şi pe profesor. Mai trecuse şi altă dată prin situaţii asemănătoare şi câştigase timp de supravieţuire cu câte o minciună ţesută frumos sau cu o povestioară de acoperire. Dar, la naiba, scenariul ăsta nu-i oferea nici un fel de spaţiu de manevră!

După ce îi ascultaseră pe Trowbridge şi pe Kropodkin, oamenii ăştia pur şi simplu ştiau prea multe. Nu-i mai rămăsese nimic de oferit, de negociat, nimic cu care să blufeze. În mâinile şi în ochii duşmanului, nici ea, nici Trowbridge nu mai aveau nici o valoare, aşa că se puteau dispensa de ei.

În partea cealaltă a încăperii, fluxul de cuvinte al lui Trowbridge secase. Randi încercă înnebunită să-i transmită prin telepatie un mesaj: *Continuă să vorbeşti! Nu te opri! Vorbeşte! Spune orice, numai vorbeşte!*

Dar omul nu auzi îndemnul nerostit. Cuvintele lui rămaseră suspendate într-un final abia şoptit.

— Asta e tot ce ştiu... eu cooperez... sunt cetăţean canadian...

Uriaşul se întoarse către ea cu ochii lui albaştri de fantomă.

— Ei bine, frumuşico? Ai ceva de adăugat?

Randi privi în ochii aceia albaştri şi înţelese că era prinsă în capcană. Omul o înţelegea şi ştia că orice va spune Randi nu va fi decât o stratagemă, menită să amâne inevitabilul. Privi înapoi la el la fel de impasibilă ca statuia lui Venus, în timp ce mândria şi disciplina îi ţineau sub control mânia şi disperarea.

— Ai perfectă dreptate, frumuşico! Nu are sens să pierdem timpul.

Uriaşul cu păr roşu se întoarse către Trowbridge şi scoase un automat de fabricaţie cehă CZ-75 din buzunarul canadienei.

— Mulţumesc, domnule doctor. Ne-ai fost de mare ajutor.

Ridică pistolul. Cu un gest din cap, îi ceru paznicului său să se dea la o parte.

Trowbridge văzu gestul şi îl înţelese. Un val de groază îi schimonosi trăsăturile.

— Nu! Stai! V-am spus totul. Tot ce ştiu! Am cooperat! Nu aveţi nici un motiv să mă ucideţi!

— Are dreptate! întări Randi. Nu e deloc implicat în toată chestia asta! Trebuia să protesteze măcar o dată, deşi ştia cu o certitudine dureroasă că era absolut inutil. Nu aveţi nici un motiv să-l omorâţi!

Ţeava pistolului se clătină.

— Este foarte adevărat, încuviinţă uriaşul roşcat şi îi zâmbi. Nu am nici un motiv să-l ucid..., dar nici să-l las în viaţă.

Pistolul CZ-75 mugi. Singurul glonţ de 9 mm se înfipse în peretele despărţitor al cabinei radio, împrăştiind aşchii de lemn peste tot, amestecate cu bucăţi de creier. Trupul inert al lui Trowbridge se prăbuşi în colţul laboratorului.

Randi închise ochii şi nimeni nu auzi suspinul ei de regret şi disperare, nimeni în afară de ea însăşi şi de univers. *Trowbridge, îmi pare rău! N-am fost la înălţime!*

Deschise ochii şi văzu că uriaşul roşcat înconjura masa, venind spre ea. Deci, asta era! Locul final în care ştiuse că se va afla la un moment dat. Nu era cine ştie ce, dar puţini dintre cei care practicau meseria ei o sfârşeau în locuri mai bune. Era şi acesta un aspect al profesiei.

Automatul CZ-75 ţintea spre stomacul ei.

— Ei bine, frumuşico? Am vreun motiv să nu te omor?

Randi îşi dădu seama că omul se hotărâse deja. Ştia că nu are nevoie de nimic de la ea. Indiferent ce ar încerca să facă, indiferent ce ar fi încercat să negocieze şi să ofere nu ar mai fi avut nici o însemnătate. Randi rămase tăcută.

— Nu, nu cred. Automatul se ridică spre faţa ei.

— Stai!

Cel care vorbea acum era Kropodkin. Stătea lângă unchiul lui, iar în ochi i se citea o expresie de cruzime pură. Ochii lui negri, oblici îi examinară lacomi tot trupul, pătrunzând parcă şi sub haine.

Randi întrevăzu o slabă scânteie de speranţă.

— Trebuie să ne grăbim aşa tare cu asta? Ne aşteaptă o noapte lungă şi rece, unchiule! Ar fi păcat de ea!

Scânteia de speranţă se aprinse mai tare când uriaşul începu să analizeze această opţiune. Ţeava automatului coborî spre pieptul lui Randi, îi mângâie puloverul de lână şi îi trasă contururile trupului.

Randi ştia că este o femeie atrăgătoare, ba chiar frumoasă. Sexul şi seducţia erau instrumente importante din arsenalul ei de agent şi nu avea nici o problemă când trebuia să recurgă la ele. Dar orice cochetărie făţişă din partea ei ar fi distrus acel potenţial fragil de speranţă. Aşa că Randi înghiţi încet în sec şi oftă adânc, ceea ce oferi o perspectivă şi mai îmbietoare asupra sânilor ei.

— Da, Ştefan, ai dreptate, cred că merită să ne jucăm puţin cu ea, murmură uriaşul roşcat.

Randi afişă cu precauţie o figură speriată şi disperată. Teama şi vulnerabilitatea reprezintă un adevărat afrodiziac pentru astfel de bărbaţi. Reacţionează la ele ca un rechin la o picătură de sânge din apă. Singura şansă ar putea să fie pipa păcii.

Haideţi, ticăloşilor! Voi aţi vrut-o! Regulaţi-mă înainte să mă ucideţi!

Existenţa ei atârna de un fir de aţă.

— Da, ar fi păcat!

Automatul se depărtă de pieptul ei şi dispăru în buzunarul de la canadiană.

— Oportunităţile de divertisment lasă în mod clar mult de dorit pe insula asta uitată de Dumnezeu. Ţine minte, Ştefan, trebuie să ai întotdeauna grijă de moralul soldaţilor tăi! Oamenii noştri nu ne vor ierta dacă îi lipsim de compania acestei frumoase doamne. Du-o înapoi în baraca

de locuit şi pune-o sub lacăt până diseară. Mai întâi munca, pe urmă plăcerea!

Randi se prefăcu că se prăbuşeşte psihic şi pe chipul ei apăru o expresie de groază. Gândiseră cu testiculele în loc de creier. De fapt, nu era decât o bandă de derbedei. Derbedei la scară mondială, poate, dar tot derbedei. Comiseseră o greşeală pe care un adevărat profesionist n-ar fi făcut-o niciodată. Permiseseră unui alt profesionist să rămână în viaţă. Iar acum ea îi va face să plătească pentru această prostie.

*

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri cunoscuse o adevărată inflaţie de populaţie. Anton Kretek adusese cu el la bordul elicopterului Halo douăzeci de oameni, luptători şi tehnicieni. Acum, echipa lucra de zor ca să asigure elicopterul-mamut împotriva vremii potrivnice şi stabilea perimetrul de patrulare a santinelei.

După ce termină treburile din laborator, Anton Kretek făcu un tur de inspecţie, ca să verifice dacă planul operaţional fusese respectat pas cu pas. Operaţiunea avea în continuare sorţi de izbândă, cu toată intervenţia agenţiilor de securitate occidentale.

Fiul surorii lui decedate păşea alături de el prin zăpadă. Kretek era încântat de modul în care rezolvase problemele cu el. Ştefan fusese cam sălbatic cu ani în urmă. La un moment dat, Kretek căzuse pradă disperării din cauza lui. Nu avea simţul disciplinei. Nici un fel de logică, asemenea altor tineri din zilele noastre.

Situaţia fusese destul de gravă când Ştefan îl înjunghiase pe studentul acela neamţ din cauza unei fete din Belgrad, apoi îi tăiase şi fetei beregata. Kretek avusese nevoie de mult timp şi de o grămadă de bani ca să-l scoată pe băiat din Europa, fixându-i un domiciliu stabil în Canada sub o nouă identitate. Dar băiatul învăţase ceva din treaba asta şi se achitase de datorie cu această operaţiune. Poate va

reuşi să-i ducă firma mai departe. Avea în acest fel un moştenitor.

Ştefan strânse pleoapele din cauza vântului tot mai puternic care spulbera zăpada.

— Suntem total descoperiţi aici, unchiule! Sateliţii de spionaj ai americanilor pot depista uşor toată această activitate.

Kretek dădu din cap încântat. Băiatul gândea. Da, parcursese un drum lung.

— N-au decât să privească dacă le place. Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care n-am întârziat sosirea. Am vrut să aterizăm exact înaintea următorului front de furtună. Acum condiţiile de zbor sunt absolut imposibile peste tot între noi şi coasta canadiană. Nimeni nu poate ajunge aici.

— Dar vremea se va stabiliza.

— E foarte adevărat, Ştefan. Mâine dimineaţă va fi o spărtură în nori. Dar în această parte a lumii vremea se înseninează dinspre nord. O să reuşim să decolăm înainte. Am cu mine cei mai buni specialişti în explozivi şi au pregătite încărcăturile pentru TU-4. Am obţinut şi schemele pentru sistemul de arme biologice şi am confecţionat o plasă specială de ridicat pentru containerul cu antrax. Mâine dimineaţă zburăm la locul accidentului şi deschidem avionul ca pe o scoică. Apoi scoatem perla şi pe-aici ţi-e drumul. Nu poate dura mai mult de o jumătate de oră, poate patruzeci şi cinci de minute, cel mult. Până să sosească autorităţile, vom fi plecaţi de aici.

— Şi unde mergem, unchiule?

— Am trei locuri de realimentare în zone izolate din nordul Canadei. Vom trece prin ele ca să putem ajunge la Golful Hudson şi vom zbura la joasă altitudine ca să evităm radarele. În Golful Hudson avem întâlnire cu un trauler din Islanda. Elicopterul se va duce la fundul oceanului, iar noi vom pleca pe mare către mijlocul Atlanticului. Şi acolo vom transfera rezervorul pe unul dintre vasele grupului şi vom lichida traulerul islandez şi echipajul acestuia. După aceea suntem liberi ca păsările cerului. Mai trebuie doar să decidem dacă vindem prada angro unui singur cumpărător

sau dacă putem face mai mulţi bani împărţind-o în cantităţi mai mici.

Kropodkin îl bătu pe umăr pe Kretek şi râse:

— Bătrânul lup are întotdeauna un plan.

— Da, dar de astă dată puiul cu nas ascuţit este cel care a mirosit prada. Kretek se uită intens în ochii tânărului. Eşti sigur că echipa de investigaţie nu a reuşit să transmită prin radio un raport despre situaţia de aici?

— Sunt absolut sigur. Transmiţătorul pe care l-au adus cu ei nu avea suficientă putere ca să străpungă furtuna solară, iar eu am sabotat instalaţia taberei. A fost cât pe-aci, dar n-au reuşit. Nu au izbutit să transmită nimic în exterior.

Kretek dădu mulţumit din cap.

— Asta e foarte bine. Din câte ştiu cei de afară, echipa de investigaţie şi cercetătorii ştiinţifici ar trebui să fie încă aici, în tabără. Americanii nu vor risca să trimită rachete de croazieră sau bombardiere prin furtună, căci ar putea să ucidă ostaticii. Aşa că acesta este ultimul lucru de care trebuie să ne temem.

— Nu sunt chiar aşa de sigur, unchiule!

Kropodkin aruncă o privire în urmă către laborator. Unul dintre oamenii lui Kretek târa cadavrul lui Trowbridge prin zăpadă. Altul o mâna pe Randi în cătuşe către baraca de locuit.

— Ceilalţi membri ai echipei americane de investigaţie se află în libertate pe insulă. Dacă sunt la fel ca ticăloasa asta, înseamnă că s-ar putea să mai avem necazuri!

Kretek ridică din umeri.

— Ei, nu mai spune! Sunt numai trei. Să ne facem griji pentru ceea ce trebuie. Dacă vin diseară înapoi în tabără, îi ucidem. Dacă mâine dimineaţă sunt tot sus, la locul accidentului, îi ucidem acolo. Iar dacă vor să se ascundă de noi, undeva pe insulă, n-au decât. Nu ne interesează atâta timp cât nu se amestecă în treburile noastre.

— Mai puţin asta, spuse Kropodkin şi arătă spre Randi. E important pentru mine.

Vocea lui era încordată şi rece ca vântul polar.

— Înţeleg! Ai să fii primul care intră în ea în noaptea asta. Îţi datorează asta! Kretek îl strânse de mână. Numai să ai grijă să mai laşi ceva şi pentru noi, ceilalţi, continuă el glumeţ. Nu uita, acum eşti membru al firmei. Părţi egale pentru toată lumea!

Şi cei doi bărbaţi râseră împreună ca doi membri ai aceleiaşi familii.

Capitolul treizeci şi patru

Gheţarul de pe şaua muntelui

Umbra stâncilor negre ale vârfului estic se întindea ameninţătoare peste faţa palidă a gheţarului, contopindu-se tot mai mult cu întunericul nopţii. La poalele vârfului, se pregătea încleştarea finală. Chipurile cu pielea pergamentoasă şi întunecată priveau cu ochi înguşti şi oblici de sub glugile canadienelor de vânt, evaluând forţa în creştere a vântului şi densitatea zăpezii spulberate de acesta. Fiecare nouă rafală estompa contururile şi vizibilitatea dintre ei şi obiectivul lor; trupele Speţnaz înaintau cu precauţie câţiva metri, profitând de fiecare clipă în care erau protejaţi de ridicăturile şi depresiunile din gheaţă, strângând pe nesimţite, dar constant semicercul din jurul gurii peşterii.

Erau iakuţi siberieni, rasa străveche din care se trăgeau şi indienii americani, foarte obişnuiţi cu acest mediu ostil şi îngheţat. Ignorau crivăţul care pătrundea prin costumul arctic şi le amorţea aproape total partea corpului în direcţia căreia sufla vântul. Ignorau muşcătura usturătoare a zăpezii care le degera feţele. Toate cicatricele provocate de degerături erau considerate semne de vitejie, insigne de onoare, o dovadă a capacităţii lor de a supravieţui şi de a lupta în medii care ar fi fatale unor oameni mai slabi, mai neputincioşi.

Dar în noaptea aceasta, ceea ce simţeau de fapt era căldură. Focul dorinţei de răzbunare ardea cu putere la amintirea tovarăşilor de luptă care fuseseră ucişi de cei din peşteră. Tot ce sperau acum era ca duşmanii să nu moară prea repede, chiar în timpul primului asalt. Conform concepţiei lor despre viaţă, răzbunarea reprezenta un lucru pentru care merită să faci orice efort şi să pierzi oricât de mult timp.

Locotenentul Pavel Tomaşenko privea atent din spatele unui mic dâmb de zăpadă de pe gheaţa alunecoasă. Urcase împreună cu sergentul plutonului pe partea cealaltă a stâncii, până ajunseseră cam la cincizeci de metri distanţă de gura peşterii. Prin luneta cu dispozitiv de noapte vedea trupul soldatului Uluh întins pe zăpadă chiar în afara peşterii. Acesta îi asigura distanţa de care avea nevoie.

Făcuse o greşeală atunci când încercase să arunce acolo o grenadă în după-amiaza aceasta şi era furios că îl pierduse pe cercetaşul Toion, pe care îl doborâse lunetistul american. Nu mai avusese răbdare şi asta îl costase viaţa a doi oameni, în loc de unul.

Înseamnă că acum aveau în total trei de răzbunat. Semnalul de atac de la transmiţătorul maiorului Smîslov fusese ultimul lor contact cu agentul infiltrat în interiorul echipei americane de investigaţii. Probabil că americanii descoperiseră adevărata misiune a lui Smîslov şi îl omorâseră. Era regretabil, dar, pe de altă parte, scăpase de o grijă în momentul lansării asaltului iminent.

Erau buni, mormăi Tomaşenko în sinea lui, daţi naibii bărbatul şi femeia din peşteră. Probabil că făceau parte din Forţele Militare Speciale sau din CIA. Când o să înceapă să-i hăituiască cu oamenii lui, va avea senzaţia că fugăreşte un cuplu de tigri siberieni. Va trebui să verifice ca să fie sigur că sunt morţi cu adevărat.

Întunericul se lăsase complet şi începea noaptea arctică lungă de şaisprezece ore. Tomaşenko se mai uită o dată prin lunetă. Dispozitivul pentru vedere pe timp de noapte era eficient în condiţii de luminozitate foarte slabă, dar nu-l mai ajuta când ninsoarea era aşa de densă. În plus, acum bateria slăbea din cauza gerului. Oamenii lui primiseră ordine clare şi plutonul îşi ocupase poziţiile. Nu avea sens să mai tergiverseze lucrurile.

— Fii gata, sergent!

Sergentul Vileaiski mormăi în semn de înţelegere şi îşi desprinse arma de pe umăr.

Tomaşenko scoase din bandulieră o grenadă tip RGN-86 cu fragmentare limitată şi îşi vârî fluierul sub gulerul

canadienei de vânt. Când fusese repartizat prima dată la garnizoana din Siberia, făcuse greşeala de a lăsa fluierul să-i atârne la gât pe dinafara canadienei. Metalul îngheţat îi smulsese pur şi simplu pielea de pe buze.

— Lumină!

Sergentul trase torţa razant cu gheaţa, iar aceasta se opri chiar în gura peşterii, începând să ardă cu o flacără rece, de magneziu. Tomaşenko apucă fluierul şi scoase un sunet ascuţit şi prelung.

Armele automate RPK-74 începură să răpăie într-o rafală de focuri convergente pe gura peşterii. În secunda următoare, şase grenade se izbiră de buza peşterii, iar trupul soldatului Uluh descrise cele mai groteşti tumbe. Una dintre grenade făcu o spărtură clară în gâtul tunelului, provocând o adevărată ploaie de aşchii de gheaţă şi zăpadă desprinse din baricada de la intrare.

Tomaşenko fluieră de două ori, dând semnalul de încetare a focului. Sări apoi în picioare şi porni alergând către gura peşterii. Pentru a da exemplu plutonului, trebuia să conducă atacul. Oamenii lui se repezeau spre peşteră din toate părţile, ca nişte năluci albe ridicate din gheaţă, ţinând armele în sus. Dar Tomaşenko ajunse primul.

— Atenţie, grenadă!

Smulse cuiul de siguranţă şi lăsă căpăcelul să fluture liber, atârnat de bila morţii. Numără două bătăi de inimă, după care aruncă grenada în gura tunelului şi se lipi imediat de faţa stâncii.

Bubuitura puternică a detonării răsună până departe în tubul de lavă. Apucă arma de acolo de unde îi atârna sub braţ şi se răsuci către intrarea în peşteră, golind încărcătorul dintr-o singură mişcare prelungită. Sergentul Vileaiski, aflat alături de el, trase imediat al doilea set de gloanţe. Scânteile săreau şi dansau lugubru în gâtlejul peşterii.

Nimeni nu răspunse cu foc din interior.

În timp ce restul plutonului se desfăşura de-o parte şi de alta a intrării în peşteră, Tomaşenko şi Vileaiski îşi activară luminile tactice fixate sub ţeava armelor.

Nimic. Dincolo de ceaţa învolburată de praf şi zăpadă şi mirosul de acid picric, primul tronson al tunelului era gol. Americanii probabil că se retrăseseră mai adânc, în interiorul peşterii, înainte de declanşarea atacului.

Tomaşenko puse un încărcător nou în armă.

— Caporal Vlahvitici, tu şi echipa ta rămâneţi aici ca să acoperiţi intrarea în peşteră şi zona adiacentă. Ceilalţi, după mine!

Nu era o idee prea ademenitoare, dar nu aveau încotro. Gârboviţi şi aliniaţi în şir indian, se afundară şi mai adânc în întunericul tunelului. După prima cotitură a acestuia, fură nevoiţi să-şi croiască drum cu mare grijă prin grămezile de echipament radio vechi, zdrobit de atacul cu grenadă. Nici aici nu se vedeau semne de viaţă sau de moarte, dar în faţa lor se contura o tăietură adâncă în pardoseala tunelului prin care nu pătrundea lumina lanternelor lor tactice. Era un coborâş către o trecere mai joasă şi mai largă. Aici ar fi putut fi un punct natural de ambuscadă.

— Lumină, şopti Tomaşenko.

Soldatul puse o torţă nouă în proiector. Intrară amândoi cu grijă în peştera mai mare, mişcându-se fără zgomot, aşa cum numai luptătorii îndelung antrenaţi pot s-o facă.

— Acum!

Sergentul Vileaiski trase şi eliberă torţa în străfundurile întunericului, iar Tomaşenko îşi dădu jos arma de pe umăr, gata de atac.

Torţa se izbi de peretele peşterii şi se aprinse. *La dracu ’! Parcă erau numai doi!*

Pe pardoseala peşterii se aflau şase siluete, luminate acum de torţa care pulsa.

— Înapoi! Daţi-vă înapoi!

Tomaşenko se aruncă şi el înapoi către intrarea în peşteră. Ţinând strâns de bandulieră, scoase încă o grenadă, iar sergentul Vileaiski îi urmă imediat exemplul.

Tomaşenko aruncă grenada în jos, în peşteră, iar mica sferă de metal zăngăni lovindu-se de pardoseală. Explodă cu un muget care îţi spărgea timpanele ca o undă de şoc. Soldaţii din Spetnaz se ghemuiră la pământ ferindu-se de

ploaia de şrapnele care vuiau în peşteră. Urmă a doua grenadă, apoi a treia. Aerul era plin de fum şi de lavă măcinată; lângă umărul lui Tomaşenko se afla o bucată de stâncă dislocată, de mărimea unui pumn.

— Gata! strigă el brusc înspăimântat. S-ar fi putut prăbuşi tot muntele. Încetaţi focul!

Reverberaţiile ecoului şi zgomotul rău prevestitor al pietricelelor care cădeau încetară treptat. Din puţul peşterii nu răzbătea decât liniştea. Şi întunericul, căci torţa se stinsese în timpul atacului cu grenade.

— Lumină, sergent! ordonă Tomaşenko.

Arma care lansa torţe tuşi încă o dată şi trimise o altă bilă scânteietoare spre peretele opus al peşterii.

— I-am terminat, domnule locotenent! exclamă Vileaiski. Ticăloşii sunt morţi!

Măriră lumina cu ajutorul lanternelor tactice şi plimbară jeturile de lumină pe pardoseala peşterii.

— Dar am văzut numai doi americani. De unde naiba au ieşti toţi ăştia?

— Nu ştiu, sergent! Ai grijă! S-ar putea să mai fie şi alţii.

Trupurile care zăceau aşa rigid aveau ceva aparte. Şi asta îl frapă pe Tomaşenko. Nu se vedea sânge! Nu omorâseră pe nimeni! Oamenii ăştia erau morţi de cincizeci de ani!

Înjurând, Tomaşenko îşi conduse echipa mai jos, prin tunelul de lavă. Nu făcuseră decât să arunce în aer trupurile rigide şi congelate ale oamenilor lor! Membrii echipajului mort de pe Misha-124 fuseseră aranjaţi ca nişte marionete sinistre, cu ajutorul unei reţele de frânghii de căţărat, prinse cu pitoni de pereţii peşterii.

Furios, Tomaşenko îşi dădu seama că i se întinsese o cursă ca să-l ţină pe loc. Şi cel care făcuse asta cunoştea subtilităţile psihologiei şi ale instinctelor militarilor într-o operaţie desfăşurată în peşteră. Iar el, Pavel Tomaşenko, reacţionase exact aşa cum sperase inamicul! Cât despre americani, nici urmă. Şi nici nu ştia ce se întâmplase cu maiorul Smîslov.

Tomaşenko sesiză murmure neliniştite printre oamenii plutonului. Aceştia erau nu numai soldaţi ai Federaţiei Ruse, dar şi iakuţi, care nu se desprinseseră total de magia şi de superstiţiile tribului lor.

— Răspândiţi-vă şi cercetaţi locul! strigă Tomaşenko, îndemnându-i să acţioneze. Trebuie să mai fie o ieşire din peştera asta. Un alt tunel! Găsiţi-l!

După câteva minute de căutare, găsiră trecerea către celălalt tunel. Aceasta fusese însă blocată cu lespezi de bazalt. Americanii încercau să câştige timp. Dar cu ce scop? Erau oricum ca nişte şobolani într-o conductă de canalizare. Numai dacă…

— Înainte după ei! Mişcă!

Fără să stea pe gânduri, Tomaşenko se repezi prin mica deschizătură în cealaltă secţiune a tunelului. Nu trebuia să-i lase să mai regizeze altă farsă sinistră. Avea de partea lui superioritatea numerică şi de armament. Va profita de ele.

— Lumină! Luminaţi locul ăsta!

Mai multe voleuri de lumină zburară înainte, umplând tunelul de strălucirea roşie a infernului, în timp ce vaporii chimici rezultaţi din combustia lor le ardeau plămânii şi ochii. Această parte a tubului de lavă era lată ca o autostradă şi înaltă cât o clădire cu două etaje. Plutonul înainta rapid, şerpuind printre dărâmăturile de stânci şi de lavă pietrificată de pe pardoseala tunelului. Jumătate dintre oameni înaintau în forţă, ceilalţi asigurau acoperirea, gata să dea drumul ploii de gloanţe la primul semn de viaţă sau de rezistenţă. Dar nu era nimeni şi, pe măsură ce înaintau, iar tunelul se dovedea a fi tot mai lung, temerile lui Tomaşenko se accentuau tot mai mult. Şi iată! O dâră groasă de zăpadă palidă, compactată, care se contura pe partea stângă a tunelului. Podeaua tunelului era alunecoasă din cauza gheţii condensate, dar asta venea de afară. La dracu’! Exista o a doua ieşire şi americanii o găsiseră!

În suprafaţa gheţii fuseseră săpate trepte. Sergentul Vileaiski se urcă să vadă mai bine.

— E un tunel de zăpadă aici! Probabil că au fugit pe aici şi apoi l-au surpat în urma lor.

Americanii presupuseseră în mod logic că Tomaşenko îşi va asigura perimetrul de securitate din faţa intrării peşterii ca să se pregătească de atac. Aşteptaseră pur şi simplu ca oameni lui să intre cu toţii aici, apoi se strecuraseră afară, lăsând în urma lor o mulţime de piedici şi bariere care să le întârzie urmăritorilor înaintarea.

— Sergent! Deschide imediat tunelul şi du-te după nenorociţii ăştia! Păstrează grupa caporalului Otosek cu tine. Eu iau restul plutonului cu mine înapoi, la intrarea principală. Probabil că americanii se îndreaptă deja spre tabăra staţiei de cercetare. O să le iei urma şi te duci după ei. Executarea!

— Da, domnule locotenent! răspunse supus subofiţerul iakut, deschizând cu stoicism trusa cu unelte de săpat. Tu, soldat Amaha, mişcă-ţi fundul încoace să mă ajuţi!

În secunda următoare, cei doi soldaţi din Speţnaz luau cu asalt dopul de zăpadă. Tomaşenko se întoarse şi porni înapoi cu restul forţelor către locul pe unde intraseră. Apoi se opri brusc, ca săgetat de un gând. Ticăloşii americani erau isteţi. Nu cumva…

Soldatul Amaha înfipse lopata de săpat tranşee în masa de zăpadă care bloca drumul spre exterior. În timp ce dădea zăpada la o parte, simţi că s-a agăţat în ceva. Privi în jos în lumina torţei şi văzu o frânghie subţire deasupra sapei. La început rămase încremenit, neştiind ce să creadă. Apoi înţelese şi scoase un urlet.

Grenada înfăşurată în plastic pentru a-i mări forţa, cea pe care soldatul Uluh încercase s-o arunce în intrarea peşterii ceva mai devreme, îşi împlini acum destinul.

Concentrată în interiorul tunelului, forţa exploziei îl aruncă pe Tomaşenko cu faţa la pământ. Simţi un gust de sânge în gură, mirosul amărui al explozivului şi acela metalic al bazaltului. Pe deasupra vâjâitului care îi stăruia în urechi auzea gemetele de durere ale celorlalţi membri ai plutonului doborâţi la pământ de suflul exploziei. Se ridică

în picioare şi privi prin praful de zăpadă roz care umplea intrarea în peşteră.

Trecerea spre cealaltă parte a versantului fusese deschisă, iar trupurile sergentului Vileaiski şi ale soldatului Amaha zăceau aruncate lângă peretele îndepărtat al tubului de lavă, lipite acolo ca nişte ploşniţe uriaşe strivite în somn de degetul unui om furios.

Nu exista nici o înjurătură sau blestem pe măsura grozăviei pe care o vedea. Tomaşenko porni clătinându-se înapoi şi se căţără pe crăpătura neagră din stâncă, dezgolită de suflul exploziei.

Privi afară, în furtună şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Ieşirea din peşteră dădea exact spre nişa din peretele muntelui pe care o folosise el ca post de comandă în această după-amiază. Probabil că Smith ăsta stătuse undeva pe vine la cinci metri de el, îl privise şi îl ascultase, iar Tomaşenko nu-şi dăduse seama nici un moment de asta! Nu sesizase absolut nimic! Nu putea supravieţui în carieră după ce păţise o asemenea ruşine!

— După ei! urlă el. În noaptea asta trebuie să moară!

Capitolul treizeci şi cinci

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

Randi Russell stătea întinsă pe spate pe patul de jos din compartimentul femeilor, cu mâinile încătuşate la ceafă şi legate de stâlpul patului. O geană de lumină pătrundea în încăpere prin uşa deschisă, venind de la lampa cu gaz din încăperea principală. Din când în când, paznicul înarmat care stătea la masă arunca o privire în direcţia ei.

Acesta probabil avea impresia că femeia stă nemişcată, eventual doarme. Nu vedea ce se petrece în umbra de la căpătâiul ei, unde Randi mişca întruna din degete, ca o pisică atunci când îşi ascute ghearele. Nu-şi putea permite să le lase să amorţească.

Încă din momentul în care o îmbrânciseră şi o aduseseră aici, în camera principală, Randi începuse să facă planuri. Când îi puseseră cătuşele şi o legaseră de pat, se prefăcuse că se împotriveşte puţin, ceea ce atrase după sine încă o palmă nervoasă peste faţă. Dar cătuşele se închiseseră la mâini peste puloverul gros, iar la picioare, peste pantalonii groşi, vătuiţi. Scosese stofa pe sub cătuşe, lărgindu-le. Avusese grijă, de asemenea, să strângă bine pumnii când îi închiseseră cătuşele, căci câştiga în felul acesta alţi câţiva centimetri preţioşi.

Se rostogoli puţin pe pat, ca şi când şi-ar fi căutat o poziţie mai confortabilă. În felul acesta, ajunse la îmbinarea stâlpului patului şi reuşi să bage lanţul dintre cătuşe în ea. Apoi îşi încordă degetele cât putu de tare şi trase de el. Dacă mai adăuga ceva adrenalină, o să meargă. Nu va fi foarte plăcut, dar va funcţiona.

Scană din priviri prin semiîntuneric, evaluă distanţele, îşi fixă în minte poziţiile, încercând să calculeze ce avantaje ar fi putut avea. Cât de mare era fereastra din peretele din fundul cabanei şi cât de gros o fi geamul termal? Cât de adâncă era zăpada adunată lângă zidul cabanei şi la ce

greutate rezista crusta de deasupra? Ascultă vântul încercând să aprecieze starea vremii şi cât de mare era vizibilitatea exterioară. Dar ce-o să facă în privinţa hainelor groase de exterior? Presupunea că acestea erau încă în laborator. Va trebui să improvizeze ceva la momentul potrivit.

În cele câteva ore de detenţie, Randi îşi ordonase în minte toate detaliile şi se pregătise cât mai bine pentru ceea ce avea să urmeze. Iar în rest trebuie să aibă răbdare, noroc şi să-şi pună toate speranţele în apetitul sexual slav.

Mirosul care venea de la raţiile de mâncare încălzite umplea încăperea şi prin razele de lumină care pătrundeau pe uşă se mişcau acum mai multe umbre. Contrabandistul-şef, Kretek – aşa auzise că îi spun îşi hrănea oamenii în schimburi. Mirosul de mâncare fierbinte îi aminti lui Randi că nu mai mâncase nimic de la micul dejun sumar. O mâncare ar fi fost ceva foarte potrivit acum, dar nu îndrăznea să le ceară, ca să nu pericliteze scenariul pe care şi-l pregătise în minte.

Recunoştea vocile lui Kretek şi Kropodkin. Se aflau în sala principală şi mâncau. *Lingua franca* a grupului era rusa, deşi Randi mai recunoştea vreo câteva dialecte şi accente balcanice. În timp ce mâncau, vorbeau şi despre operaţiunea de a doua zi: aveau de gând să deschidă fuzelajul avionului cu exploziv, apoi să ridice în chingi recipientul plin cu antrax. Discutară şi despre măsurile de precauţie pe care trebuie să le ia în legătură cu agentul biologic letal.

Mai vorbiră şi despre Jon, Valentina şi despre maiorul Smîslov. Din câte putuse desluşi Randi, nu reuşiseră să dea până acum de colegii ei. Zăngănitul tacâmurilor încetă. Simţi miros de pipe şi de tutun acru balcanic. Conversaţia deveni mai relaxată, râsetele mai frecvente. Bărbaţii se destindeau după masă, glumeau, vorbeau despre femei şi sex.

Nu mai era mult.

Randi auzi vocea de taur a lui Kretek care spunea:

— Ei, Ştefan, ar fi bine să treci la treabă. Sunt o mulţime de bărbaţi care stau la coadă şi aşteaptă să le vină rândul după tine.

Aşadar, primul va fi Kropodkin!

Îl auzi pe fostul student cum râde cu un râs gros şi obscen, urmat de hohotele răguşite şi pofticioase ale celorlalţi şi o multitudine de sfaturi şi sugestii libidinoase.

— Numai vezi să nu-i faci semne pe faţa aia frumoasă, băiete.

— Dar ce-ţi pasă ţie de mutra ei, Belinkov? Ce, ai de gând să-i faci portretul?

— Cum să spun, eu am o fire romantică!

Lumina fu acoperită de o umbră. Era în cadrul uşii şi se uita la ea. Auzea respiraţia lui gâfâitoare, îngreunată de umflătura pe care i-o făcuse ea la nas. Auzea cum îşi târăşte bocancii pe podea, îi simţea mirosul greu al trupului nespălat.

Kropodkin intră în compartimentul pentru femei şi trase în urma lui uşa pliantă, cufundând spaţiul mic în întuneric.

Te-am prins, fiu de căţea!

Dacă lui Kropodkin i-ar fi plăcut spectacolul sau dacă membrii echipei lui Kretek se numărau printre cei care se delectează privind partidele de sex şi ar fi vrut s-o violeze toţi la rând pe masa de sufragerie, Randi ştia că totul ar fi fost pierdut. Dar mai avusese relaţii sexuale cu ruşii, atât romantice, cât şi profesionale. Ştia că aceştia au în ei o anumită pudoare care se regăseşte la multe culturi slave. Exhibiţionismul sexual declanşa adesea o reacţie de vinovăţie. Pe asta miza.

Între timp, Kropodkin îngenunchease lângă pat şi îşi pusese mâinile pe sânii ei, strângându-i şi frământându-i cu o violenţă copilărească.

— Lucrurile s-au cam schimbat, nu-i aşa, domnişoară Russell? îi scuipă numele ca pe o insultă. Ai o datorie mare la mine. Chiar foarte mare! Şi poţi să începi prin a-mi cere iertare oricând. S-ar putea să te ascult.

Randi îi vedea conturul siluetei în lumina care străbătea pe lângă marginea uşii şi vedea şi scânteile din ochii lui

roşii şi pofticioşi. Randi vorbi direct către acele scântei cu o şoaptă uşoară, pe care n-o putea auzi decât el:

— Aşa, numai ca să ştii, tot am să te ucid!

*

Kropodkin scuipă acum o insultă autentică pentru a contracara fiorul de gheaţă care îi străbătu şira spinării. Se ridică în picioare şi îşi dădu jos hainele de pe el. O s-o zdrobească pe vrăjitoarea asta frumoasă, o să nimicească descântecul pe care îl aruncase asupra lui!

Apoi o despuie pe ea, îi trase în jos pantaloni de schi, pantalonii termali de dedesubt şi chiloţii până la glezne. Nu-şi mai bătu capul cu ghetele, putea foarte bine s-o călărească şi aşa. Apoi îi trase peste cap puloverul şi bluza groasă pe care o purta pe dedesubt şi le făcu ghem în jurul încheieturilor mâinilor, lăsând complet gol trupul ferm, cu excepţia sutienului. Pe acesta îl sfâşie cu un gest furios şi o lăsă complet goală.

Randi nu spunea nimic şi nu se împotrivea, nu opunea nici cea mai mică rezistenţă. Privea fix la chipul lui, la ochii aceia injectaţi. Era ca şi cum ceea ce urma să-i facă el nu avea nici o importanţă. Ca şi când bărbatul ar fi fost neînsemnat, deja mort!

Dar pentru el totul era înfricoşător, chiar excitant! O s-o facă pe târfa asta să înţeleagă cine e el! O s-o frângă, o s-o facă să geamă şi să plângă! Se urcă deasupra ei pe pat, se ghemui sub arcurile de la salteaua de deasupra şi o încălecă, simţind cum spatele femeii se arcuieşte sub apăsarea mădularului său. Randi trebuia să scape sau să moară.

*

Randi suportă durerea sfâşietoare a penetrării. Auzea respiraţia gâfâitoare a lui Ştefan Kropodkin ieşind şuierătoare printre dinţii încleştaţi, precum şi râsetele şi sfaturile obscene pe care i le dădeau ceilalţi contrabandişti

de arme aflaţi la numai câţiva paşi distanţă, despărţiţi de un perete subţire. Simţea cum mâinile lui Kropodkin alunecau dinspre sânii ei învineţiţi spre gât.

Deasupra capului, lanţul dintre cătuşele ei făcu un clic în momentul în care intră în adâncitura din stâlpul patului, iar degetele de la mâna stângă apucară hainele înfăşurate în jurul încheieturii de la dreapta, ca să-i elibereze mâna.

Kropodkin pompa sălbatic în ea, iar durerea şi furia femeii ajunseră la paroxism şi explodară. Pielea i se sfâşie când smuci mâna dreaptă din cătuşă şi se eliberă.

Pierdut în desfătarea sexuală a trupului strivit sub el şi în brutalitatea violului, Kropodkin nu-şi dădu seama ce însemnau mişcările convulsive ale lui Randi. Aceasta se eliberă complet de pulover şi de maioul cu mâneci lungi şi le lăsă să cadă pe pardoseală. Apoi mâna stângă, îngreunată încă de cătuşe, se ridică şi se încleştă în părul lung şi rar al lui Kropodkin, dându-i capul pe spate.

— Ţi-am spus!

Şoapta aceasta fu ultimul lucru pe care îl auzi Kropodkin. Apoi latul palmei drepte a lui Randi se năpusti sub nasul lui Kropodkin şi îi înfundă cartilajul sinusului în lobii frontali ai creierului, ucigându-l pe loc.

*

Randi simţi jetul de sânge care îi curgea pe mână, în timp ce spasmele morţii scuturau trupul lui Kropodkin. Îl rostogoli pe pardoseală, ţinându-l îmbrăţişat ca să înăbuşe zgomotul făcut de acesta în cădere. Să se elibereze din cătuşe şi să-l lichideze pe violator nu fusese o problemă foarte complicată. Dar să scape după aceea, cu doisprezece oameni înarmaţi la numai un metru sau doi de ea dincolo de o uşă care nu se încuia reprezenta o mare problemă! Era numai o chestiune de timp, de timp foarte scurt până când îşi vor da seama că ceva nu este în regulă aici. Scoase un ţipăt chipurile de durere, ca să mai câştige câteva secunde în vreme ce îşi ştergea sângele de pe mână. Îşi puse în grabă hainele pe ea. Nu erau însă

suficiente pentru exterior. Fără îndoială că în dulapurile din perete ar fi găsit şi alte haine, dar nu avea timp să scotocească după ele pe întuneric.

Vocile care râdeau se stinseră în sufrageria încăperii şi cineva, probabil Kretek, îi strigă ceva lui Kropodkin.

Randi trebuia să fugă acum. Kropodkin avusese pe el un tricou gros de flanel şi un pulover cu glugă peste el. Ochii i se adaptaseră la întuneric şi vedea unde zac acestea trântite pe pardoseală. Se va descurca cu ele! Timp de o secundă, se gândi la sacii de dormit din paturi. Nu e bine. Prea voluminoşi. O s-o încetinească în primele momente ale evadării, care sunt şi cele mai critice.

Întrebarea din camera cealaltă se repetă, de astă dată mai insistent. Randi înşfacă hainele lui Kropodkin, apoi apucă şi mânerul playerului de deasupra dulapului. Balansându-l cu toată puterea, sparse geamul termopan al ferestrei.

Scaunele din camera cealaltă se izbiră de pardoseală.

Randi aruncă hainele pe fereastră ca să acopere cioburile şi se rostogoli afară. În acel moment, uşa de la despărţitura pentru femei se dădu de perete.

Simţi pe faţă înţepătura cristalelor de gheaţă şi frigul de afară ca pe o explozie în plină figură. Acum totul depindea de acest frig. Dacă crusta de zăpadă era suficient de îngheţată ca să-i suporte greutatea, va trăi. Dacă rămânea îngropată în troianul de zăpadă, va muri. Se ridică în picioare, strânse hainele la piept şi alergă să se adăpostească la întuneric.

Auzi urletele şi înjurăturile furioase şi începu să alerge în zigzag. O rază de lumină încerca să o prindă şi cineva descărcă un întreg încărcător în urma ei de la fereastră. Gloanţele împroşcau zăpada la picioarele ei. Se ruga ca nimeni să nu fi înhăţat o puşcă-mitralieră. Vârful ghetei străpunse crusta de zăpadă şi timp de o secundă cumplită se împiedică; apoi se reechilibră şi o luă la goană. Ieşi rapid din conul de lumină şi coti brusc spre stânga. Un Agram SMG începu să ţăcănească furios ca o maşină de scris, dar trăgea orbeşte, împrăştiind gloanţele la nimereală.

Randi o luă din nou la dreapta şi porni spre câmpul deschis, în timp ce luminile cabanei se estompau rapid în întuneric şi în vârtejurile de zăpadă. Scăpase! Se opri gâfâind şi începu să se lupte cu hainele furate, să le descâlcească şi să scuture cioburile din ele. Apoi le trase pe ea, peste costumul de schi. Simţea deja muşcătura gerului. Hainele acestea nu puteau să-i asigure o protecţie suficientă pe timpul nopţii. Nici pe departe!

Rupse poalele maioului de flanel şi îşi înfăşură faţa cu ea improvizând o mască de zăpadă ad-hoc trăgând mâinile care o dureau deja în mânecile foarte lungi ale flanelei. Privi de jur-împrejur în întuneric. Vântul îi va servi drept busolă. Va merge spre nord şi va încerca să facă joncţiunea cu echipa lui Jon. Singura şansă de supravieţuire a lui Randi era acum să meargă neîncetat, să nu se oprească şi să-i găsească pe ceilalţi. Pornea de la premisa că aceştia coborâseră de la locul accidentului spre tabăra staţiei de cercetare de pe Insula Miercuri şi o găsiseră ocupată. În această situaţie, Randi presupunea că, în continuare, se vor duce să se pună la adăpost pe culmea centrală a insulei, de unde puteau să ţină sub observaţie şi tabăra. Din câte îl cunoştea pe Jon, acesta va încerca să acţioneze intens pe parcursul nopţii, ca să descopere identitatea forţelor care aterizaseră şi să afle ce se întâmplase cu ea şi cu Trowbridge.

Şansele nu erau foarte mari. Dacă tovarăşii ei nu coborâseră de la locul accidentului sau dacă nu va reuşi să-i găsească, va muri înainte de a se lumina de ziuă. Dar moartea de acolo părea mai curată şi mai demnă decât cea din spatele ei. Îmbrăţişându-şi trupul cu braţele ca să-şi conserve căldura corporală, îşi continuă marşul anevoios prin crivăţul dezlănţuit.

*

Năvălind pe fereastra spartă, gerul invadă încăperea ca o răsuflare a morţii. În lumina crudă a lanternei cu gaz, trupul dezgolit şi însângerat, faţa strivită a lui Kropodkin arătau deosebit de obscen şi de grotesc. Kretek sfâşie sacul de dormit de pe pat şi îl acoperi cu el pe nepotul lui.

Oamenii lui stăteau stingheriţi, cu feţe impasibile, dar cu o licărire de teamă în ochi. Cineva îi luase ceva şefului lor. Şi şeful nu reacţiona prea bine în astfel de cazuri, nici chiar când era vorba despre mult mai puţin.

Kretek privea fix la forma inertă din faţa lui. Singura lui rudă! În ţările balcanice familia însemna foarte mult, chiar şi pentru un suflet hain ca al lui. Fusese un nătărău! Făcuse prostia s-o privească pe frumoasa blondă nu ca pe un pericol, ci ca pe o delicatesă, ca pe o tabletă de ciocolată pe care s-o mănânci din mers. Dar fusese de fapt o bombă cu ceas, aşteptând momentul potrivit ca să explodeze.

Vedea clar cum se petrecuseră lucrurile. Femeia se eliberase din cătuşe exact atunci când îşi propusese, îl strivise pe Ştefan ca pe un gândac de bucătărie şi apoi fugise. Era o profesionistă în accepţiunea letală a cuvântului! Iar o faţă frumoasă şi o pereche de ţâţe ademenitoare îi întunecaseră lui Kretek judecata!

Braţul lui Ştefan ieşea de sub sacul de dormit cu degetele încleştate, cerând răzbunare.

— Găsiţi-o pe târfa asta! Cuvintele lui Kretek fură rostite într-o şoaptă ca un muget. Plecaţi şi căutaţi-o! Nimeni nu mai pleacă de pe insula asta decât dacă mi-o aduceţi în viaţă. Mă auziţi? În viaţă!

Vlahovici, şeful lui de personal, ezită o clipă, apoi vorbi:

— Se face, Anton! Haideţi cu toţii! Să organizăm căutarea! Nu se poate să fi ajuns departe. Executarea!

Anton Kretek nu mai rosti nici o vorbă în timp ce oamenii lui se pregăteau să pornească la vânătoare. Era cu gândurile departe, plănuia ce va face când femeia cu părul de aur va fi adusă în faţa lui.

Capitolul treizeci şi şase

Gheţarul de pe şaua muntelui

Jon Smith auzi bufnitura exploziei din spatele lor, atenuată de urletele vântului. Acesta venea direct de la pol şi nu întâlnea nici o piedică în cale, astfel că muşcătura lui era năprasnică. Dar în noaptea aceasta Smith vedea în rafalele de vânt şi în cristalele de gheaţă pe care le aducea cu el nişte aliaţi. Aceştia vor îngreuna vizibilitatea urmăritorilor lui şi vor şterge urmele crampoanelor de pe suprafaţa gheţarului.

Se mai adăuga şi instinctul uman subliminal de a căuta calea cea mai lesnicioasă şi de a evita fluviul de foc îngheţat, întorcându-se cu spatele spre el. Aşa că Smith avea de gând să lase instinctul pe seama duşmanilor lui, în timp ce el şi oamenii lui vor înfrunta viscolul.

— Prietenii noştri şi-au recuperat grenada de mână, remarcă Valentina. Arăta ca o umbră la capătul frânghiei de siguranţă, iar cuvintele ei erau înăbuşite de masca de zăpadă.

— Aşa s-ar părea, răspunse Smith. Dar mai bine să ne grăbim. Nu cred că ne simpatizează prea mult în momentul de faţă.

— Nu erau îndrăgostiţi de noi nici înainte, Jon! Văd că mergem tot spre nord-vest. N-ar trebui s-o luăm spre sud ca să apucăm pe poteca marcată înapoi către tabără?

— Nu mergem înapoi pe poteca marcată. Este de presupus că şi ruşii ştiu de existenţa ei. Vor încerca să ne taie calea sau, cel puţin, aşa sper eu că vor face.

— Atunci unde mergem?

— În tabără. Dar o luăm pe ocolite. O să coborâm de pe gheţar spre nordul insulei şi după aceea urmăm linia ţărmului.

— O, scuză-mă, Jon, dar asta înseamnă să ne croim un drum nou de şapte sute de metri pe versantul gheţarului

spart, printre blocuri de gheaţă şi stânci de bazalt noaptea şi în bătaia viscolului!

— În esenţă, cam aşa ceva.

Vocea Valentinei urcă un semiton:

— Şi intenţionezi să faci chestia asta cu un începător absolut în meserie, adică eu şi un prizonier legat ca un balot?

Cel de-al treilea membru al grupului nu avea nici un comentariu de adăugat. Maiorul Smîslov stătea tăcut, cu mâinile legate în faţă şi frânghia de siguranţă înnodată de rama rucsacului.

— Gândeşte-te la latura pozitivă: ruşii nu-şi vor imagina nici o clipă că am încercat aşa ceva!

— Şi pe bună dreptate!

— Nu avem prea multe opţiuni în privinţa asta. Val, ai dreptate şi am să ocup poziţia centrală. Cu cât mergem mai departe spre nordul şeii, cu atât gheaţa va fi mai sfărâmată şi mai alunecoasă. Dacă se deschide o crevasă sub tine, pot să mă las imediat pe burtă şi să te trag afară.

— Foarte bine şi la naiba cu cine a zis „mai întâi doamnele”!

Smith se întoarse spre prizonier.

— Domnule maior, vreau să cred că nu ai intenţii la fel de sinucigaşe ca ofiţerul politic de pe Misha-124. Cu toate astea, îţi atrag atenţia că, dacă te simţi cumva tentat să încerci să ne blochezi din spatele vreunei crevase sau margini de stâncă…

Smith trase brusc de frânghia de siguranţă.

— Unde mergem noi, mergi şi dumneata!

— S-a înţeles, domnule colonel!

Faţa lui Smîslov nu se vedea în întuneric şi sub gluga de la canadiană, iar vocea lui nu avea nici o inflexiune.

— Perfect, atunci la drum!

Înaintarea lentă şi anevoioasă de-a lungul gheţarului începu. În noaptea ca păcura nu exista nici un fel de vizibilitate. Valentina pipăia drumul înainte, făcând câte un pas precaut după ce sonda terenul cu vârful ascuţit al mânerului securii de spart gheaţa. Smith înainta ghidat de

ecranul verde al GPS-ului de mână şi punea preţiosul dispozitiv de fiecare dată înapoi, lipit de piele, ca să-i menţină bateriile în viaţă. Aşa cum prevăzuse, panta pe versantul gheţarului devenea tot mai abruptă, gheaţa din ce în ce mai instabilă, iar riscul de apariţie a crevaselor creştea proporţional. Viteza mică de înaintare le era considerabil diminuată şi de ocolişurile pe care trebuiau să le facă, pentru a nu cădea în crăpăturile mari de la suprafaţa gheţarului. Şi în cele din urmă inevitabilul se produse.

Valentina înainta cam la cincisprezece metri în faţă, o umbră mai închisă pe suprafaţa închisă a gheţarului. Apoi, dintr-odată, dispăru pur şi simplu şi, în locul unde stătuse o clipă mai înainte, rămase un morman de zăpadă pufoasă. Smith simţi cum puntea de zăpadă cedează şi se aruncă deja în spate, proptindu-se în tocurile crampoanelor. Resimţi şocul puternic şi smucitura frânghiei de siguranţă care se întinse când căzu pe burtă, dar reuşise s-o oprească la timp, astfel că Valentina nu căzuse prea mult.

Plimbă lumina lanternei de-a lungul frânghiei de siguranţă până în locul unde dispărea peste margine. Apucă să vadă capătul securii de căţărare a Valentinei cum trecea peste marginea gheţii. În câteva secunde găsise un sprijin pentru picioare şi se străduia ca să iasă la suprafaţă.

— A fost… destul de interesant, murmură ea prăbuşindu-se alături de Smith.

Smith îşi dădu ochelarii de zăpadă pe frunte şi întoarse lumina către faţa ei.

— Ai păţit ceva?

— Dacă facem abstracţie de experimentul groazei, n-am păţit nimic.

Valentina îşi împinse şi ea ochelarii pe frunte şi îşi dădu la o parte masca de zăpadă ca să respire mai adânc.

— Ce invenţie minunată este adrenalina! Nenorocitul ăsta de rucsac cântăreşte cât un munte, dar când încercam să ies din gaura aia nenorocită, nu simţeam că atârnă mai greu decât un pachet de şerveţele.

Mai luă o gură de aer şi îşi recăpătă pe deplin controlul.

— Jon… domnule colonel… dragul meu, nu vreau să mă plâng, dar e cam dificil!

— Ştiu. Întinse braţul şi o strânse stângaci de umăr. Trebuie să ajungem să putem sta cu picioarele pe stâncă. Harta indică existenţa unui mic loc în faţa noastră unde putem să coborâm de pe gheţar şi să traversăm pe versantul vârfului de vest. Acolo există un fel de scară care coboară spre ţărm. Nu poate fi prea rău.

Smith păstră pentru sine informaţia că hărţile fotografiate nu erau nici pe departe suficient de detaliate pentru a putea aprecia cu acurateţe terenul de coborâre. Şi aceasta era o altă lecţie de comandă. Un bun comandant trebuie să pară întotdeauna sigur de sine şi de deciziile sale, chiar şi atunci când nu este.

Smith stinse lanterna, îşi puse rucsacul la loc în spinare, se ridică şi îi oferi mâna Valentinei. Apoi se întoarse spre Smîslov şi îl ajută şi pe el să se ridice. Când se prăbuşise puntea de zăpadă, Smith simţise cum frânghia se întinsese în spatele lui. Smîslov se aruncase şi el pe burtă.

— Mulţumesc, domnule maior! Apreciez ajutorul dumitale.

— Aşa cum ai spus, domnule colonel… Vocea rusului era lipsită de orice inflexiune. Unde mergeţi voi, merg şi eu.

Capitolul treizeci şi şapte

Baza aeriană Eielson, Faribanks, Alaska

Cele două Osprey MV-22 ale Comandoului aerian fuseseră revopsite în albul cenuşiu specific pentru culorile de camuflaj. Cu aripile şi elicele turbinelor pliate în spate şi cu tuburile lungi pentru realimentarea în aer întinse înainte, transportoarele VTOL de asalt stăteau culcate în strălucirea luminilor cu arc din hangar ca o pereche de narvali eşuaţi pe plajă, iar în jurul lor se agitau echipele de la sol ale Forţelor Aeriene.

De-a lungul peretelui hangarului, soldaţi ai armatei terestre şi specialişti militari, îmbrăcaţi tot în costume de camuflaj, stăteau tolăniţi pe scaune; unii citeau cărţi uşoare; alţii se distrau cu jocuri video pe dispozitive de buzunar sau încercau să moţăie, cu toţii antrenaţi în acel ritm de viaţă tradiţional al armatei de grabă alternând cu aşteptarea.

Afară, pe pista puternic luminată a zonei de manevră, era parcat un avion de luptă Combat Talon MC-130, iar sub aripa lui stângă duduia un generator electric auxiliar. În strălucirea verde a instrumentelor din cabină, un inginer de zbor plictisit ţinea imensul rezervor transportor cu motoarele gata de acţiune.

În biroul din spatele hangarului, oamenii din echipajul Comandoului aerian se adunaseră în jurul unei mese şi priveau uluiţi la comandantul grupului lor de acţiune care primise un telefon.

Maiorul Jason Saunders, un bărbat îndesat şi solid, veteran al serviciului de Operaţiuni Speciale, cu părul tuns periuţă, se răstea în telefon.

— Nu, domnule! Nu lansez misiunea decât atunci când o să fie vreme favorabilă pentru aşa ceva… Da, domnule, sunt perfect conştient de faptul că există câţiva concetăţeni de-ai noştri care au necazuri mari acolo. Şi eu doresc să

ajung la ei cât mai repede, la fel de mult ca şi dumneavoastră, domnule. Dar, dacă o să pierd echipa de salvare din cauza unei operaţiuni executate prematur, nu o să fac bine nimănui!... Nu, domnule, nu este vorba numai despre vremea de pe Insula Miercuri şi despre vremea de aici! Este vorba de vremea pe care o s-o întâmpinăm pe drum, între acestea două!... Singura modalitate în care putem ajunge acolo este să recurgem la alimentarea în aer... Da, domnule, suntem antrenaţi pentru asta, dar să te urci deasupra unui Osprey de pe un avion-cisternă este o operaţiune foarte periculoasă şi în condiţii de vreme normală. Turbulenţele şi gheaţa reprezintă pericole majore. Iar să încerci să faci aşa ceva noaptea şi în mijlocul unei furtuni polare active înseamnă sinucidere curată. Dacă nu reuşim să realimentăm aparatele, riscăm să le pierdem pe toate, inclusiv avionul-cisternă şi să nu mai ajungem pe insulă.

Maiorul respiră adânc, încercând să se controleze.

— După părerea mea de profesionist, ne aflăm în faţa unui scenariu operaţional imposibil în momentul de faţă. Nu am de gând să-mi expun oamenii şi aparatele la un act nesăbuit! Nici chiar la ordinele dumneavoastră!... Da, domnule, înţeleg... Ţin toate forţele pregătite de lansare şi primim date meteo actualizate la fiecare cincisprezece minute. Vă garantez că vom fi în aer la cinci minute după ce primim avizul meteo... Meteorologii spun că probabil după ivirea zorilor, domnule... Da, domnule preşedinte. Înţeleg foarte bine! Vă vom ţine la curent.

Saunders puse telefonul la loc în furcă şi se prăbuşi cu faţa în jos pe masă. Cu vocea înăbuşită din cauza braţelor încrucişate, se adresă colegilor de escadron:

— Domnilor, vă *ordon* ca niciodată să nu mă lăsaţi să mai fac asta!

Capitolul treizeci şi opt

Anacosta, Maryland

Biroul fără geamuri nu oferea nici o informaţie cu privire la starea lumii de afară, astfel că numai ceasul digital şi oboseala fizică îi spuneau directorului secţiei Operaţiuni Speciale Unu că era miezul nopţii. Klein îşi împinse ochelarii pe frunte şi se frecă la ochii care îl usturau.

— Da, Sam, vorbi el în telefonul roşu. Am luat legătura cu căpitanul de pe *Haley.* A reuşit să se apropie până la nouăzeci de kilometri de Insula Miercuri, dar ulterior a dat peste o banchiză prea groasă ca s-o poată străpunge cu vasul. A fost nevoit să renunţe, din cauza condiţiilor meteorologice, căci era viscol, dar are de gând să încerce din nou de îndată ce se va îndrepta vremea.

— Au veşti de la Smith şi de la oamenii lui? se interesă preşedintele Castilia care părea la fel obosit ca şi Klein.

— Operatorul radio de pe *Haley* raportează că ar fi prins ceva de pe transmiţătorul mobil al echipei în după-amiaza aceasta, dar este indescifrabil. De bună seamă că Smith nu a reuşit să repună în funcţiune staţia mare de transmisie şi telefonul prin satelit. Asta poate însemna ceva sau nu. Avem o veste bună în acest sens. Comandamentul Forţelor Aeriene şi Spaţiale raportează prezenţa unei furtuni solare care a depăşit punctul maxim, iar condiţiile ionosferice sunt pe cale să se îmbunătăţească. Mâine vom avea condiţii normale de comunicare.

— Şi ce se aude cu recunoaşterea strategică? întrebă Castilia.

— Unul dintre sateliţii noştri a trecut o dată peste Insula Miercuri de când au ajuns acolo Smith şi echipa lui şi în seara asta a fost survolată de un Orion al Marinei Militare pornind de la Portul Dutch. Ambele treceri au fost neconcludente. Este prea multă zăpadă şi nu putem vedea clar solul, nici măcar cu infraroşii. Mâine spre seară este

programată o altă survolare, după ce se mai liniştеşte vremea.

— Aud acelaşi lucru de la toată lumea, replică mâhnit Castilia. După ce se îndreaptă vremea!

— Nu suntem întru totul stăpâni pe destinele noastre, Sam! Mai există forţe pe lumea asta cu care nu ne putem lua la trântă!

— Aşa s-ar părea! urmă o pauză la capătul de la Casa Albă. Ce se aude cu investigaţia din Alaska cu privire la interceptarea aviatică? Avem idee cine s-ar putea afla în spatele ei?

— Asta e o pistă închisă, domnule preşedinte. Ştim în mod sigur că avem de-a face cu o celulă a mafiei ruseşti, dar se pare că au acţionat ca angajatori independenţi. Cât despre adevărata identitate a instigatorilor, nu avem nici un indiciu. Singurii oameni care ar fi putut să ne spună ceva despre asta au murit în accident.

Circuitul telefonic rămase mut.

— Fred, spuse în cele din urmă Castilia, am decis să trimit forţe de întărire pe Insula Miercuri. Poate că, într-adevăr, Smith şi echipa lui au dificultăţi în restabilirea comunicaţiilor cu noi, dar eu am un presentiment neplăcut.

Klein îşi reprimă un suspin de uşurare.

— Sam, sunt întru totul de acord cu decizia ta. De fapt, chiar stăteam aici şi mă gândeam cum să formulez această cerere. Cred că s-a produs un incident undeva, altfel Smith ne-ar fi raportat ceva până acum. Ar fi găsit o modalitate să ia legătura cu noi, indiferent cât de rea ar fi vremea.

— Din nefericire, la fel ca toate celelalte şi forţa de sprijin este reţinută la sol până se îndreaptă nenorocita asta de vreme! Castilia pufni furios în telefon. Sper numai să mai rămână ceva din ei până atunci, ca să avem ce sprijini!

— I-aţi informat pe ruşi în legătură cu decizia dumneavoastră, domnule preşedinte?

— Nu şi nici nu am de gând s-o fac, Fred! Este şi ăsta unul dintre motivele pentru care am decis să dau pe faţă operaţiunea. Generalul Baranov, ofiţerul de legătură al ruşilor, a stat de pază la telefon zi şi noapte de când am

început operaţiunea. Practic, putem spune că plana deasupra lui! Dar acum, în ultimele nouă ore, a devenit „indisponibil” şi aghiotantul lui nu este autorizat să spună nimic altceva decât „Alo!” atunci când ridică receptorul, încep să miros o cacealma urâtă de tot!

— I-am suspectat pe ruşi de la bun început că ascund ceva în legătură cu Misha. Poate că Smith a descoperit ce anume.

— Dar, la naiba, ei au venit la noi, nu ne-am dus noi la ei! Ei ne-au cerut ajutorul!

Klein oftă şi îşi împinse ochelarii la loc, pe nas.

— Da, dar îţi spun încă o dată, Sam, aici e vorba despre spreguvernul rus. Pentru un lider politic rus, *konspiraţia*|'*7b12*|'*7d* echivalează cu respiraţia; este mecanismul de supravieţuire. Şi mai este vorba şi despre specificul rus. Aminteşte-ţi ce spunea Churchill despre ei: „Orientali cu poalele cămăşii băgate în pantaloni”. Ar fi o mare greşeală să presupunem că logica şi motivaţia lor vor fi întotdeauna aceleaşi cu ale noastre.

— Dar de ce ar risca să-şi pericliteze relaţiile cu administraţia mea tocmai acum, când avem atâtea mize comune?

— Trebuie să fie ceva... Klein tăcu o clipă, căutând cuvântul potrivit... deosebit. Încă de la începutul acestei operaţiuni, i-am pus pe oamenii mei din Rusia să se intereseze de accidentul aviatic cu Misha şi toţi mi-au confirmat că acesta este învăluit într-o barieră de tăcere absolută. Şi au mai menţionat existenţa unei formulări bizare: „Evenimentul din Cinci Martie”.

— Evenimentul din Cinci Martie? Ce mai e şi asta?

— Deocamdată, nu am nici cea mai vagă idee. Este un eufemism pentru un scenariu ceva mai amplu din fostul regim sovietic. Se pare că prăbuşirea lui Misha-124 reprezintă unul dintre elementele acestui puzzle mai mare. Termenul este rostit aproape cu teamă în actualul guvern rus.

— Află mai mult! ceru sec Castilia.

— Deja lucrăm la asta, dar s-ar putea să mai dureze. Ruşii au strâns foarte tare capacul deasupra tuturor informaţiilor legate de această problemă.

— Am înţeles. Vocea lui Castilia coborî ameninţător cu o octavă. Şi, între timp, noi ne-am băgat până-n gât în treaba asta ca să-i facem pe plac preşedintelui Petrenko. Dacă ne înjunghie pe la spate, indiferent din ce motiv, pe Dumnezeul meu că…

— Aş sugera să aşteptăm raportul colonelului Smith de la faţa locului, domnule preşedinte, interveni Klein calm. Atunci ne vom face o idee mai clară despre modul cum stau lucrurile.

— Sper doar să mai fie în stare să ne ofere un astfel de raport, Sam. Rămân pe recepţie la Casa Albă.

— Iar eu rămân aici, la sediu, până găsim o rezolvare, domnule preşedinte. O să vă ţinem la curent.

— Am înţeles, Fred. Va fi o noapte foarte lungă.

Capitolul treizeci şi nouă

Versantul sudic, Insula Miercuri

Mediul arctic impune menţinerea unui echilibru foarte delicat, ca un tăiş de cuţit. Mişcarea viguroasă şi activitatea pot să ţină frigul la distanţă cel puţin un timp. Dar, dacă se exagerează, aceasta provoacă transpiraţie, iar umezeala distruge izolarea naturală a corpului. Apoi ea poate îngheţa, ducând la scăderea drastică a temperaturii corporale. Cu alte cuvinte, sudoarea te poate ucide.

Randi Russell cunoştea perfect acest mecanism şi avea grijă să nu atingă limitele epuizării în timp ce îşi croia drum anevoie împrejurul taberei pentru a ajunge pe creastă. Se mişca repede, dar fără să exagereze. În timp ce înainta în pas vioi prin întuneric, îşi evalua posibilităţile sumbre.

Acestea nu arătau deloc promiţător. Cu sau fără mişcare, îi era frig. Straturile de îmbrăcăminte pe care le avea pe ea erau adecvate pentru a evita un şoc hipotermic imediat şi pentru a o proteja de ger, dar nu pe termen lung. Hipotermia va deveni un factor critic în următoarele câteva ore. Mai mult chiar, ca să-şi menţină temperatura, trebuia să se mişte şi îşi dădea seama că rezervele ei de energie erau pe sfârşite.

În plus, douăzeci de oameni foarte răi şi furioşi de pe insula aceasta porniseră în căutarea ei cu intenţia s-o ucidă. În împrejurările actuale şi fiind vorba despre forţe de securitate destul de indolente, ar putea spera că urmărirea va fi amânată pentru mâine dimineaţă. Pe de altă parte, dat fiind faptul că era vorba despre nepotul şefului lor pe care ea îl eliminase, s-ar putea să fie deja pe urmele ei şi să nu renunţe prea uşor.

Dintr-odată, cerul se lumină în direcţia taberei – un glob de foc se aprinsese în pântecele întunericului dens. O rachetă luminiscentă cu paraşută, chiar una foarte duceamare!

Randi nu era prea îngrijorată din cauza ei. Zăpada strălucitoare şi ceaţa de deasupra mării deveniseră opace şi absorbeau rapid lumina, iar vântul purta globul de foc spre sud, îndepărtându-l de ea. Însă el dovedea că oamenii porniseră în urmărirea ei şi erau extrem de înverşunaţi.

Într-un fel, era bine, căci aceasta îi deschidea mai multe posibilităţi. Dacă oamenii porniseră în direcţia ei, ar fi putut să creeze o ambuscadă şi să-l ucidă pe unul dintre ei, ca să-i ia hainele şi arma.

Dar nu putea conta foarte mult pe asta. Probabil că îl văzuseră pe Kropodkin şi ştiau de ce este în stare. Acum erau îngroziţi de ea şi frica îi va face să fie mult mai precauţi, dar şi mai periculoşi.

Însă un lucru era sigur. Dacă Jon era pe undeva, prin apropiere, îşi va da seama că s-a întâmplat ceva. Dacă va realiza că s-a declanşat o urmărire împotriva ei, îi va sări în ajutor. Randi se opri o clipă din mersul ei grăbit, când un gând sumbru îi străbătu mintea obosită.

Jon va veni în ajutorul ei!

Întotdeauna, în sufletul ei, dincolo de amărăciunea şi frustrarea pe care le resimţea în legătură cu Smith, avusese totuşi un sentiment de vinovăţie pentru că nu fusese alături de logodnicul şi de sora ei, că nu se străduise suficient să-i salveze. Cu toate acestea, din tot ceea ce aflase despre acest bărbat şi din întâlnirile lor întâmplătoare din ultimii ani, Randi ştia fără nici o umbră de îndoială că, dacă Jon îşi va da seama că are probleme, o va ajuta în pofida tuturor ordinelor şi a obstacolelor, chiar cu preţul vieţii. Pur şi simplu, aşa era el!

Ar fi putut oare să facă mai mult pentru Mike sau pentru Sophie?

Nu avea timp să reflecteze prea mult la asta acum. I se păru că zăreşte în depărtare dâre subţiri de lumină prin furtună. Lanternele de mână puternice măturau zăpada – partida de vânătoare începuse, iar hăitaşii încercau să-i ia urma. Iar gerul o mistuia, declanşându-i dârdâitul imposibil de controlat. Trebuia să pornească din nou. Randi se întoarse cu faţa spre vântul care sufla dinspre creastă şi

începu din nou să urce. Poate va reuşi să stârnească o avalanşă peste ticăloşii ăştia!

Capitolul patruzeci

Versantul nordic, Insula Miercuri

Smith îndoi o rachetă luminoasă chimică universală pentru orice fel de mediu şi sparse capsula interioară. O scutură bine ca s-o aducă la viaţă şi şi-o fixă de un buzunar exterior al salopetei de zăpadă. Pentru următorul pas pe care intenţiona să-l facă, avea nevoie de lumină, aşa că nu-i rămânea decât să spere că nu vor fi depistaţi de soldaţii din Speţnaz.

O altă lumină verde palidă se materializă în vârtejul de zăpadă în momentul în care Valentina aprinse altă torţă chimică. În lumina combinată a celor două torţe distingeau marginea neregulată a prăpastiei gheţarului, care se afla la numai câţiva metri în faţa lor. Ajunseseră la interfaţă. Acum nu mai puteau să coboare pe faţa sfărâmicioasă a gheţarului. Trebuiau să traverseze stâncile vârfului de vest, asta dacă muntele le va permite s-o facă!

Smith îşi dădu jos de pe umeri rucsacul şi scoase o rachetă luminoasă şi un şurub de gheaţă din buzunarele laterale ale acestuia. Îngenunche şi răsuci şurubul în suprafaţa gheţarului, în unghi ascuţit faţă de buza acestuia. Îşi fixă frânghia de siguranţă în această ancoră, apoi se ridică şi se apropie cu grijă de marginea instabilă a gheţii. Lovi aprinzătorul rachetei, apucă apoi mingea de foc care sâsâia şi o aruncă în întunericul adânc de sub el. O urmări cu privirea până când aceasta se izbi de peretele de gheaţă şi rămase apoi atârnată, agăţată probabil de o protuberanţă, cam la patruzeci de metri. Distingea în lumina roşiatică stâncile negre de bazalt din faţa lui. Dar dincolo de cornişă se căsca un alt hău încă şi mai adânc.

— Hărţile fotografice erau corecte, spuse Smith ridicând vocea ca să acopere vuietul vântului. Este o cornişă acolo jos!

Valentina se apropie de el, ţinând mâna pe frânghia de siguranţă.

— Nu e chiar o cornişă, nu-i aşa?

— Se lăţeşte şi coboară cu cât mergi mai mult spre vest, aşa cum se întâmplă şi pe versantul sudic. Sunt foarte bucuros că există această posibilitate de traversare pe care o putem folosi. Nu eram sigur că o s-o găsim.

Valentina întoarse capul spre el?

— Şi ce am fi făcut dacă n-am fi găsit-o?

— E suficient să spun doar că sunt încântat că nu a fost nevoie să discutăm acest subiect. Dacă ajungem pe cornişa asta, nu va fi prea greu să coborâm pe ţărm.

— Cuvântul-cheie în această frază este „dacă”.

— O să ajungem!

Smith se strădui din nou să fie optimist în timp ce privea spre panta de coborâre. În acest loc, gheţarul îşi începea cascada finală în jos, pe peretele aproape vertical al masivului central, o cascadă de gheaţă care se profila ca o protuberanţă pe faţa muntelui. Cu puţin noroc, va reuşi să coboare până la cornişă, la punctul de îmbinare a gheţii cu stânca.

— Am să te cobor mai întâi pe tine, Valentina, apoi bagajele şi după aceea pe Smîslov. Eu voi fi ultimul pe frânghia de rapel.

Observă că Valentina aruncă o privire scurtă către rusul care stătea sfidător în lesă la câţiva metri.

— Jon, pot să schimb o vorbă cu tine în particular?

— Fireşte.

Făcură câţiva paşi ca să se depărteze de marginea gheţarului, până ajunseră în spatele lui Smîslov. Prin costumul voluminos de camuflaj era greu să-ţi dai seama de ceva, dar i se păru că rusul se încordează în momentul în care trecură pe lângă el.

Valentina îşi ridică ochelarii de zăpadă şi îşi dădu la o parte masca plină de gheaţă; chipul ei era luminat acum de jos în sus, de torţa chimică.

— Avem o problemă, începu ea vorbind încet, ca să poată fi acoperită de vuietul vântului.

— Numai una? întrebă Jon cu umor.

— Vorbesc serios, Jon, spuse ea privind din nou la Smîslov, fără să zâmbească. Trebuie să ne putem mişca. Smîslov ne încetineşte şi ne complică situaţia care este şi aşa foarte grea.

— Ştiu, dar nu prea avem de ales în privinţa asta. Îşi scoase şi el masca şi ochelarii, dându-i Valentinei posibilitatea să-i vadă expresia feţei. Nu putem să-i dăm drumul; dacă se întoarce la Speţnaz, o să le ofere un avantaj suplimentar, iar oamenii ăia sunt şi aşa porniţi împotriva noastră.

— De acord, Jon. Nu putem să-l lăsăm să se întoarcă la prietenii lui ruşi. Expresia ei era la fel de rece ca mediul arctic. Dar nici nu putem să-l ţinem aşa, ca pe un animal de companie. Întrucât nu avem un lagăr de prizonieri adecvat în care să-l lăsăm, singura opţiune pe care o avem este…

— Este una pe care nu sunt dispus s-o iau în considerare deocamdată!

Valentina se încruntă.

— Jon, civilizaţia este o instituţie minunată bla, bla, bla, dar să fim practici. Ne luptăm aici cu un zid, zău aşa! Dacă e vorba numai despre jurământul hipocratic, lasă-l în seama mea! Eu şi Grigori putem face o mică plimbare să admirăm peisajul…

— Nu, răspunse Smith ferm.

— Jon, nu ne putem permite…

— Nu sunt sigur că ne este duşman, Val!

— Jon, ridică Valentina vocea în semn de protest, eram de faţă în cursul după-amiezii când acest „bolşoi” ticălos a încercat să te lichideze! Asta nu-l face deloc prietenul nostru!

— Ştiu. Ai încredere în mine în privinţa asta. Ceva îmi spune că Smîslov nu ştie nici el foarte clar cine este în momentul de faţă. Vreau să-i dau şansa să se hotărască. Este o decizie de comandă, Val. Nu se discută!

— Şi dacă decide că este de-ai lor şi nu de-ai noştri?

— Atunci, aşa cum scrie la carte, vom reevalua situaţia şi vom lua măsurile care se impun.

— Şi dacă asta ne va costa viaţa?

— Atunci înseamnă că mi-am îndeplinit al naibii de prost misiunea şi întreaga responsabilitate pentru eşecul ei îmi revine numai mie.

Valentina dădu să spună ceva, şovăi, apoi zâmbi în colţul gurii.

— Ei bine, din moment ce eşti dispus să accepţi asta! răspunse ea, punându-şi la loc masca. Dar, dacă mă duci la moarte înainte să ajungem în pat măcar o dată, am să te ignor total şi n-am să mai vorbesc cu tine o săptămână încheiată!

Smith râse tare, fără să vrea, amuzat de întreaga situaţie.

— Mulţumesc pentru motivaţie, Val, spuse el strângând-o uşor de umeri. Acum hai să ne concentrăm asupra coborârii.

Capitolul patruzeci şi unu

Versantul sudic, Insula Miercuri

Randi voia mai multă zăpadă şi un vânt cât mai puternic. Aşa cum se temuse, furtuna nu avea forţa necesară pentru a-i acoperi complet urmele prin zăpadă. Se uită înapoi şi văzu licărirea luminilor care o urmăreau. Erau cel puţin vreo şase şi o sileau să urce tot mai sus spre creastă.

Încă nu se auzeau focuri de armă. Asta era bine. Însemna că nu o vedeau. Dar nici ea nu vedea mai departe de un metru sau doi în faţa ei şi era dezorientată din cauza întunericului. Ştia că se află undeva în apropiere de creasta centrală. Dar era numai o chestiune de timp până va ajunge să fie prinsă într-o capcană din care nu va mai exista ieşire. Trebuie să ajungă pe stâncă, pe stânca golaşă ca să-şi piardă urma. Iar după aceea va găsi un adăpost. Orice fel de adăpost. Şi era îngrozitor de obosită! Se împiedică de un morman de pietriş acoperit cu zăpadă şi căzu, lovindu-se cu umărul de bolovanul masiv.

Nu, nu un bolovan, e prea mare. Faţa unei stânci. Bun, numai dacă ar vedea unde naiba este! Dacă ar putea să se întindă o clipă şi să închidă ochii…

Jon, naiba să te ia, unde eşti?

Deschise ochii mari şi se strădui să se ridice în mâini şi în genunchi. *Mişcă-te, idioato! Ce, ai uitat? Nu te poţi bizui pe nimeni altcineva pe lume decât pe tine însăţi! Mişcă! Pierzi timp şi distanţă! Luminile se apropie tot mai mult!*

Randi se ridică în picioare şi porni mai departe, mângâind cu mâna faţa stâncii ca să se ghideze după ea. Cum naiba arăta lumea din jurul ei? Nu vedea nimic altceva decât nişte umbre şi texturi diferite de beznă.

Ajunseseră cu mult mai sus de tabără. Faţa stâncii era în dreapta ei, aşa că înainta probabil spre vest. Spre stânga n-ar trebui să fie nimic, în afară de panta de coborâre. Cât de abruptă o fi fost panta aceasta? Avea cumva sentimentul

că se află pe un fel de margine sau cornişă. Dar ce era în faţă? Imposibil de spus; cornişa părea să se încline tot mai mult şi mai ameninţător în afară. Înapoi nu era nevoie să se uite. Ştia ce este în urma ei.

De un singur lucru era sigură. Nu se va lăsa prinsă de vie. Dacă ajungea într-un punct mort, trebuia să-i facă într-un fel pe urmăritorii ei s-o ucidă. Auzise răpăitul unei mitraliere şi se repezise instinctiv cu faţa la pământ de-a lungul comişei, dar îşi dădu seama imediat că în jurul ei nu erau gloanţe. Hăitaşii nu ajunseseră chiar aşa de aproape. Unul dintre ei se jucase probabil cu mâna pe trăgaci.

Dar uşurarea lui Randi nu dură mai mult de o secundă. Undeva, deasupra ei, se auzi o trosnitură puternică, aproape ca o explozie. Reverberaţiile focurilor de armă fisuraseră zăpada de pe cornişă. Avalanşă! Dar unde? În faţa ei? În spate? Deasupra? Nu putea spune decât atât: aproape! Se sperie şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Se auzi ceva ca un fâşâit puternic, iar cornişa tremură. Troianul de zăpadă o înghiţi, dar impactul nu era strivitor, n-o răsturnă din picioare. După un moment de panică oribilă, se relaxă şi lăsă braţele în jos. Nu fusese decât o avalanşă mică. Cel mult câteva tone de zăpadă îngheţată se desprinseseră şi trecuseră la câţiva metri de ea. Se scutură de stratul de zăpadă care îi acoperise capul şi se ridică din nou în picioare.

Întrebarea era acum dacă putea să treacă peste mormanul de zăpadă afânată care se adunase pe cornişă, fără a declanşa o altă avalanşă? Ce păcat că nu căzuse între ea şi echipa de hăitaşi care o urmăreau. I-ar fi fost de mare folos!

Mintea lui Randi se blocă o clipă, apoi începu să lucreze febril. Poate că tocmai asta era şansa ei!

Ce-ar fi dacă duşmanii ei ar găsi urmele care duc până la marginea unde se opresc şi dispar sub mormanul de zăpadă? O să creadă oare că a fost luată de avalanşă? Cu siguranţă că nici pe ei nu-i încânta faptul că se aflau sub cerul liber pe o noapte ca asta! Poate că nu aveau nevoie decât de un pretext ca să lase baltă urmărirea.

Făcu câţiva paşi înainte ca să vadă unde este marginea cornişei. Aici era! Va trebui să urce din acest punct direct pe versantul muntelui, indiferent cât de neted ar fi fost acesta.

Dar aici apărea altă problemă: nu avea mănuşi. Până acum reuşise să-şi protejeze cât de cât mâinile cu mânecile lungi ale puloverului şi ale cămăşii pe care le purta. Dar va avea nevoie de mâini ca să se caţăre. Cât timp mai rămânea până când pielea să-i plesnească la această temperatură? Două minute? Trei?

Exista şi un aspect pozitiv. Versantul din faţa ei nu putea fi foarte înalt. Zăpada care căzuse ajunsese la cornişă în câteva secunde. Se uită peste umăr. Luminile erau mai aproape. Trebuia să acţioneze! Acum!

Randi îşi trase mânecile de pe mâini şi sări cât putu mai sus. Zgârie cu unghiile roca învelită în pelicula de gheaţă. Una se smulse provocându-i o durere sfâşietoare. Dar reuşi să găsească o priză. Respiraţia îi ieşea şuierătoare printre dinţii încleştaţi. Se ridica pe stâncă ajutându-se numai de forţa braţelor, pentru că nu voia să se proptească deloc în picioare ca să nu lase urme cu crampoanele pe faţa stâncii. Atârnată de mâna stângă, o repezi pe cea dreaptă înainte şi, slavă Domnului, găsi un alt punct de sprijin. Se mai ridică încă o dată, simţind că muşchii umerilor îi pârâie. Acum era suficient de sus ca să se poată folosi şi de ghete, fără a lăsa urme prea vizibile, aşa că urma să caute sprijin şi cu vârful bocancilor. Mai făcuse ascensiuni pe stânci şi altă dată, fireşte, de plăcere, dar acum nu mai era vorba despre aşa ceva. Mâinile parcă îi luaseră foc din cauza gerului.

Haide, Randi! Ţii ochii închişi mimai pentru că soarele din Utah este prea strălucitor. În Parcul Naţional Zion porţi un şort şi un top şi simţi echipamentul de căţărare cum te trage în jos şi te asigură împotriva căderii. Nu mai ai decât câţiva metri înainte de a ajunge în vârf şi o să-ţi bălăbăneşti picioarele peste cornişă şi o să râzi şi o să bei o Diet cola din frigider.

Numai câţiva metri!

Găsi o fisură orizontală şi se opri pentru o clipă. Lovi cu pumnii în stâncă, încercând să-şi dezmorţească mâinile, să le revigoreze. Nu putea să le lase să amorţească total. Trebuia să fie în stare să continue urcarea!

Voci! Lumini reflectate! Haita de urmăritori! Randi se lipi de stâncă şi se făcu una cu ea. Ajunseseră la locul alunecării de zăpadă. Erau pe cornişă, exact sub ea!

Acum e-acum. O să se lase convinşi de ipoteza unei morţi accidentale sau vor bănui că încearcă să-i tragă pe sfoară? O să se îndrepte vreun jet de lumină în sus urmat de o ploaie de gloanţe sau numai de un singur glonţ tras cu grijă?

Mâinile! Dumnezeule mare! Mâinile!

Cei de jos se certau!

Haideţi, haideţi! Până nu amorţesc de tot şi vă cad în cap! Cine va câştiga? Cei obosiţi sau cei devotaţi? Sunt moartă, moartă, naiba să mă ia! Îngropată sub avalanşă! Ticălosul ăla de şef al vostru cu părul roşu ar trebui să se mulţumească cu asta!

Se puseseră în mişcare. Se întorceau. Plecau. După o eternitate, plecau.

Şi nici unul nu se uitase în sus.

Randi trebuia să continue să urce şi să se roage să nu-i mai fi rămas decât o distanţă foarte scurtă de parcurs. Dincolo de încheietura mâinilor nu mai simţea nimic şi nu va scăpa de aici decât căzând în hău sau pierzându-şi mâinile.

Numai câţiva metri!

Şi din nou căută un punct de sprijin pentru picior. Nu-i mai păsa dacă este solid sau nu. Îşi ridică trupul care tremura încă o jumătate de metru şi încă… şi încă… întinse mâna şi găsi din nou o fisură în care să-şi agaţe degetele ca nişte gheare îngheţate. Şi iată… ceva moale. Zăpadă proaspăt troienită, marginea comişei rupte. Vârful! După o ultimă împingere se târa ca un vierme prin zăpada de pe marginea stâncii. Ajunsese! Reuşise!

Randi se ridică în genunchi. Gâfâind şi tremurând, îşi trase mâinile, pe care nu le mai simţea nici un pic, la loc, în

sus, pe mânecile puloverului, apoi încrucişă braţele pe piept şi le vâri la subsuoară. Tremurând şi alergând pe loc, aştepta înspăimântată. Încet-încet, puţin câte puţin, începu să simtă durere, durerea cumplită a revenirii sângelui în vase. Ce durere minunată! Îngenunche pentru o clipă, iar lacrimile îi ţâşniră din ochi.

Dar simţi imediat cum lacrimile îi îngheaţă pe obraji. Când amorţeala îi dispăru din mâini, deveni imediat conştientă de frigul muşcător care o înconjura. Aici vântul era mai puternic, mai pătrunzător decât la adăpostul versantului, zăpada se învârtejea mai sălbatic decât înainte.

Asta ar fi trebuit să-i spună ceva, dar mintea extenuată a lui Randi nu mai recepţiona nimic. Duşmanul viclean şi feroce, hipotermia, pusese stăpânire pe ea.

Mişcă-te! Trebuia să se mişte. Adunându-şi ultimele fărâme de energie, se ridică anevoie în picioare. Cu braţele tot încrucişate pe sub haine, încercă să străbată troianul de zăpadă. Dar de ce era vântul aşa de aprig aici? Se juca din ce în ce mai ameţită cu gândul acesta. Fireşte, pentru că se afla pe vârful cornişei. Aici nu mai era nimic care să blocheze suflarea rece.

Dar ce însemna asta? Era important?

Randi înaintă cu greu încă un metru, mai făcu un pas luptându-se cu zăpada şi cu întunericul. Apoi, dintr-odată, sub piciorul ei stâng nu mai găsi nimic. Auzi trosnetul altei cornişe care se prăbuşea şi zăpada din jurul ei prinse viaţă. Cădea odată cu ea, se cufunda în ea, se îneca în ea.

Dar ce importanţă mai avea?

Capitolul patruzeci şi doi

Versantul nordic, Insula Miercuri

Frânghia de cățărare se desfăşură arcuindu-se spre exterior şi în jos, către cornişa-ţintă, al cărei contur sinuos se trasa în lumina torţei chimice.

— Acum am să te cobor pe tine. Jon Smith făcu o buclă printr-unul dintre cârligele de la echipamentul de cățărare al Valentinei. Cea mai mare parte a greutăţii tale va fi preluată de frânghia de siguranţă. Dădu drumul apoi celei de-a doua frânghii. Tot ce ai de făcut este să te laşi în jos pe lângă bergschrund şi să ţii frânghia principală întinsă în timp ce se desfăşoară.

— Perfect. Nici o problemă. Dar ce e aia bergschrund?

Smith zâmbi răbdător în strălucirea torţelor chimice.

— Este interfaţa dintre munte şi gheţar.

Trăsăturile chipului său întunecat din cauza bărbii crescute exprimau oboseală, dar şi încredere, ca şi când ar fi fost cât se poate de sigur că e capabil să facă acest lucru. Valentina ar fi dorit să poată spune şi ea acelaşi lucru.

— Bine, te cred pe cuvânt. Şi după aceea?

— Am să folosesc frânghia principală şi am să trimit jos rucsacurile şi armele. Trage frânghia cât mai departe de faţa gheţarului! Pare cam instabil şi s-ar putea să se mai producă vreo două-trei căderi de gheaţă.

Valentina deschise larg ochii şi privi spre buza gheţarului.

— Căderi de gheaţă?

Zâmbetul liniştitor reapăru.

— S-ar putea să nu fie cazul. Dar să fii gata să te laşi pe vine pentru orice eventualitate.

— De asta poţi fi sigur!

Valentina ştia că vorbăria nu este potrivită în acest moment, dar recursese la ea ca o barieră de protecţie împotriva propriilor dubii şi temeri pe care îi venea greu să le învingă atât de repede.

— După aceea îl trimit jos pe Smîslov. Aşază-l şi pe el în siguranţă, departe de faţa gheţarului. Şi nu uita, Val, este prizonier.

Îi veni să râdă, dar se stăpâni la timp. La urma urmelor, ea fusese cea care îi atrăsese atenţia asupra statutului său.

— Asta e clar, Jon.

— Foarte bine. După aceea cobor şi eu pe cornişă. Iar în final o să plecăm de aici şi o să ne continuăm drumul.

Valentina bănuia că, în pofida tuturor asigurărilor şi aparentei încrederi ale lui Smith, lucrurile nu aveau să fie chiar aşa de uşoare.

Prăpastia neagră de sub ei, dintre piatră şi gheaţă, cu vânturile care se agăţau de ea şi fară să aibă nimic altceva în spate în afară de hăul căscat, era fără îndoială unul dintre cele mai înfricoşătoare peisaje pe care le văzuse vreodată şi nu de puţine ori în viaţa ei trecuse prin momente de groază. Cu toate acestea, considera acţiunea ca pe ceva abstract. Valentina Metrace învăţase cu mult timp în urmă să-şi compartimenteze temerile, să le închidă şi să le lase să urle în mica lor cuşcă mentală în timp ce restul fiinţei ei se lupta cu necesitatea supravieţuirii. Putea face acelaşi lucru cu sentimente precum durerea, compasiunea sau multe alte emoţii atunci când era nevoie. Ca şi în cazul umorului ei sofisticat, considera că acesta este un mecanism folositor.

Şi totuşi să coborî patruzeci de metri putea să dureze un secol. De două ori lespezile de gheaţă se frânseră sub picioarele ei, sfărâmându-se şi lovindu-se de pereţii prăpastiei. De fiecare dată se oprise, respirase adânc şi pornise mai departe. În cele din urmă, ajunse din nou pe stâncă. Cornişa-ţintă lăsa foarte mult de dorit. Pe partea dinspre gheţar avea lăţimea unui stat de om şi era extrem de alunecoasă din cauza stratului de gheaţă. Dar, oricum, prefera varianta asta în loc să stea atârnată de o frânghie. Se lipi cu spatele de faţa stâncii, desfăcu frânghia principală şi trase brusc de ea, ca să semnalizeze că ajunsese.

Valentina închise ochii în faţa întunericului negru al nopţii şi se opri o clipă ca să îmbrâncească la loc, în cuşca lor mentală, temerile şi îndoielile.

Câteva clipe mai târziu, apăru pe cornişă primul rucsac. Semnală să-l trimită pe următorul şi trase apoi echipamentul pe secţiunea mai lată a cornişei, acolo unde i se părea că nu risca să fie înghiţit de avalanşă şi repetă apoi metodic acelaşi proces cu celelalte rucsacuri şi cu armele. Se opri o clipă şi studie grămada de echipament şi arme. Nu era un moment potrivit pentru a ţine sub control un prizonier ostil şi probabil periculos.

— La naiba, Jon, murmură ea, putea fi mult mai uşor – poc! – şi gata cu problema!

Luă un piton şi un ciocan pentru stâncă din uneltele stivuite şi căută o fisură în faţa stâncii, undeva deasupra capului ei. Găsi ce căuta şi băgă pitonul în ea. Luă o frânghie dintr-unul din rucsacuri şi o trecu prin inelul fix al pitonului, apoi făcu o buclă şi un nod la capătul celălalt. Privi în sus şi văzu două lumini verzi. Torţa lui Smith şi încă una, care începu să coboare pe faţa gheţarului, mişcându-se încet şi anevoie. Smîslov pornise şi el în jos. Preluând toată greutatea rusului, Smith desfăşura frânghia câţiva metri odată.

Val nu contenea să se minuneze de cei doi bărbaţi, dar mai ales de Jon Smith. Instinctele ei de supravieţuitoare îi spuneau că Smith se înşală în privinţa rusului; îşi asumaseră un risc uriaş luându-l pe Smîslov cu ei. Prin forţa lucrurilor, scrupulele erau rare în meseria ei. Poate că Smith era un bărbat suficient de puternic ca să nu fie total egoist.

Smîslov coborî pe cornişă şi bocancii lui clănţăniră la contactul cu gheaţa, desprinzând câteva aşchii din ea. Se depărtă de faţa gheţarului, iar mâinile lui legate continuau să ţină frânghia. Valentina dădu la o parte frânghia de siguranţă şi veni în spatele rusului. Îşi scoase cuţitul, care îi servea şi drept baionetă şi îl împunse cu vârful pe Smîslov în şale.

— Sunt în spatele tău, Grigori. Am să te desprind acum de frânghie şi am să te dau la o parte pentru un timp.

Colonelul Smith doreşte să te ţină în viaţă, aşa că ar fi bine să cooperăm în acest sens, de acord?

— De acord, spuse rusul fără nici o inflexiune a vocii. Dar tu ce crezi despre asta?

— Cred că respect ordinele colonelului Smith, răspunse ea sec. Valentina se folosi cu grijă de mâna dreaptă pentru a ajunge în faţa lui Smîslov şi a-i desprinde frânghia de căţărare din harnaşament.

— Dar să nu te bazezi prea mult pe asta! Acum eu am să mă lipesc de faţa stâncii, iar tu ai să te întorci încet cu faţa spre exterior şi ai să treci dincolo de mine. Nu uita că până jos mai e mult de mers, iar eu sunt cea care ţine frânghia de siguranţă. Perfect, dă-i drumul!

Executară manevra ca pe un pas de dans şi Smîslov trecu pe lângă ea în partea cealaltă a comişei. Apucându-se cu o mână de harnaşamentul lui de căţărare, Valentina îl urmă cu cuţitul îndreptat spre coloana lui. Apucă apoi pitonul de metal pe care îl înfipsese în stâncă şi îl lăsă pe Smîslov să treacă pe sub el.

— Stop… faţa la perete… uşor, acum!

Smîslov se conformă. Valentina trecu repede bucla peste încheieturile lui Smîslov prinse în cătuşe de unică folosinţă. Trase de capătul frânghiei şi îi ridică mâinile către piton. Mai făcu o buclă prin legătura dintre cele două cătuşe şi legă nodul strâns.

— Asta ar trebui să-ţi taie cheful de orice fel de farse, spuse ea punând cuţitul la loc în teacă.

— De ce? întrebă Smîslov pe un ton neutru.

— De ce, ce?

— De ce atâta bătaie de cap? Nu e mai simplu să mă ucideţi?

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Grigori, că mi-a trecut prin minte asta, răspunse ea rezemându-se o clipă cu spatele de stâncă. Dar, din anumite motive, lui Jon nu-i place ideea asta. Când ai asmuţit împotriva noastră forţele din Speţnaz în după-amiaza asta… în după-amiaza asta s-a întâmplat?… Şi când ai încercat să-l împuşti pe Jon în peşteră, ar fi fost o ocazie foarte bună pentru mine, dar nu şi pentru colonelul

nostru. Probabil crede că nu eşti chiar irecuperabil. Sau poate că are alte motive.

— Este un om bun, murmură Smîslov peste vuietul vântului.

— Probabil mai bun decât tine şi decât mine şi decât oricine altcineva de pe această insulă. Şi într-o bună zi o să moară din cauza asta. Ei bine, o să ne întoarcem curând la dumneata. Sper că nu te deranjează să stai atârnat aici un timp.

Valentina se duse înapoi către interfaţa gheţarului, acel bergschrund, cum îl numise Smith. Atunci îşi aminti de ultimele lui instrucţiuni. Se îndreptă spre mormanul de echipamente şi luă încă un piton. Reveni la faţa gheţarului şi se lăsă în genunchi pe cornişă, căutând un punct de sprijin. Nu era uşor; avea o sursă de lumină prea slabă, iar cornişa părea să fie o lespede intactă de piatră. În cele din urmă, găsi o crăpătură mică exact în buza cornişei şi se strădui să înfigă pitonul cât mai adânc. Fără să se desprindă de frânghia de siguranţă, o trecu prin cârligul pitonului şi făcu o buclă, lăsându-şi suficient spaţiu de mişcare. Se ridică din nou şi se duse sub faţa gheţarului, unde trase încă o dată energic de frânghie, ca semnal.

În vârful gheţarului se vedea globul de lumină verde care marca începutul coborârii în salturi a lui Jon.

În curând va fi alături de ea. Încă treizeci de metri… douăzeci… cincisprezece…

Valentina auzi mugetul unei rupturi, urletul materiei anorganice a stâncii masive, urmat de mai multe pocnituri ca nişte mici explozii. Se lipi imediat cu spatele de stâncă exact în momentul în care întreaga margine verticală a gheţarului se rupse, transformându-se într-o cascadă de gheaţă.

Val simţea loviturile şi zgârieturile provocate de bucăţile de gheaţă, dar nici una dintre ele nu era suficient de mare ca s-o desprindă sau s-o răstoarne. Bucata principală, de dimensiunea unui camion, se rostogolea spre exterior. Apoi o dâră de lumină verde plonjă pe lângă ea spre necunoscut şi îşi auzi propriul strigăt înfundat pe deasupra scrâşnetelor

făcute de gheaţă. În clipa următoare, ceva o prinse cu o forţă irezistibilă, o dezechilibra şi o aruncă peste margine. Se lovi cu capul de piatră; văzu o lumină albă puternică, apoi totul se cufundă în beznă.

Îşi recăpătă cunoştinţa auzind o voce cu accent străin care o striga pe nume. Constată că zace cu faţa în jos pe o protuberanţă a stâncii, enervant de aproape de marginea ei şi că ceva o împungea dureros în stomac. Îi vâjâia capul din cauza loviturii încasate, dar gluga groasă a canadienei îi oferise protecţie şi nu avea nici o fractură de craniu. Ameţită, încercă să se ridice în picioare şi fu nevoită să se împace cu gândul că nu poate. Parcă era lipită de stâncă! Exploră puţin locul şi îşi dădu imediat seama de ce.

Frânghia de siguranţă o imobiliza, iar lucrul acela care o împungea în stomac era pitonul cu cârlig prin care trecuse bucla. Frânghia se întinsese la maximum şi trăgea prin cârlig de harnaşamentul ei peste buza cornişei superioare. Valentina îşi aminti ultimele secunde de dinaintea căderii, avalanşa şi lumina lui Smith care zburase pe lângă ea.

— Jon!

Din hăul negru de lângă ea nu veni nici un răspuns. Frânghia de siguranţă era întinsă, ceea ce însemna că la capătul celălalt atârna o greutate. Se împinse în picioare şi trase de frânghie numai ca să constate că nu câştigase nici măcar cinci centimetri.

Era inutil. În condiţii ideale ar fi fost în stare să tragă în sus, cel puţin pe o distanţă scurtă, cele nouăzeci de kilograme care atârnau la capătul funiei, dar aici condiţiile erau departe de a fi ideale. Întinsă pe burtă pe gheaţa lunecoasă, nu avea nici un fel de susţinere. Se simţea neajutorată şi lipsită de speranţă.

Auzi din nou pe cineva care o striga pe nume. Douăzeci de metri mai încolo, pe cornişă, îl văzu pe Smîslov care se rezema în legături şi încerca să vadă ce s-a întâmplat.

— Sunt aici, Grigori şi, după cum se vede, nu am de gând să plec nicăieri!

— Ce s-a întâmplat?

Valentina ezită o clipă, apoi îşi dădu seama că lista ei de avantaje şi aliaţi se împuţinase periculos de mult. Îi explică situaţia în câteva propoziţii scurte şi trase din nou de frânghie.

— N-ar fi trebuit să asiguri frânghia în felul ăsta, spuse el.

— Naiba să te ia! mormăi Valentina.

— Domnul colonel a păţit ceva?

— Nu cred. Nu mi-a răspuns şi nu simt nici o mişcare la capătul frânghiei, dar sper că este doar ameţit de cădere.

— Trebuie să-l scoţi de acolo, doamnă profesor! strigă din nou Smîslov.

— Asta ştiu şi eu, dar nu am în ce să mă proptesc şi de ce să leg frânghia de siguranţă! Dacă îi dau drumul, s-a dus!

— Atunci trebuie să mai baţi un piton şi să-ţi fixezi harnaşamentul de căţărare de el. Atunci ai să poţi să te desprinzi fără să-l pierzi pe colonel.

Valentina renunţă să mai lupte cu frânghia.

— Excelentă idee! Dar nu mai am nici un nenorocit de piton.

— Atunci foloseşte capătul ascuţit al ciocanului de gheaţă.

Valentina se uită de jur-împrejur, atât cât îi permitea lumina aruncată de torţa chimică şi scăpă o altă înjurătură.

— Am reuşit să-l pierd şi pe ăsta!

— Doamnă profesor, ar putea fi rănit sau pe moarte!

— Ştiu, la naiba, asta ştiu şi eu!

Smîslov nu mai spuse nimic. Gâfâind, Valentina îşi rezemă capul de stânca rece. Vor muri toţi trei aici dacă nu face ceva. Prinşi în capcană, furtuna şi gerul inevitabil şi perfid le va da lovitura finală.

Exista, fireşte, un răspuns, un răspuns simplu şi uşor de realizat.

Se putea elibera dacă îşi tăia frânghia de siguranţă.

Dar, aşa cum îi spusese mai înainte Jon, asta nu era o opţiune valabilă şi deocamdată nu se gândea s-o ia în considerare.

Avea cuţite, chiar trei: cuţitul uzual de la brâu şi cele două cuţite de aruncat legate de antebraţe. Poate că ar putea să folosească unul dintre ele ca piton improvizat. Dar nu avea ciocan ca să-l înfigă solid în stâncă, iar mânerul lui nu era potrivit pentru aşa ceva. O singură alunecare sau smucitură şi Smith va fi mort – asta dacă nu era deja mort!

Nu mai rămânea decât Smîslov, omul pe care fusese gata să-l ucidă. Dar ce afirmase mai devreme Jon? „Nu sunt sigură că ne este duşman, Val!” Pe de-o parte, logica îi confirma că ar fi trebuit să fie duşmanul lor, dar pe de altă parte îi spunea că singura ei alternativă era să taie frânghia de siguranţă a lui Jon, căci altfel toţi trei vor pieri aici, în munţii aceştia.

— Grigori, cât de bun cunoscător al firii umane crezi că este colonelul?

— Foarte bun, după părerea mea, răspunse rusul, nedumerit de întrebare.

— Sper că ai dreptate. Am să-ţi arunc un cuţit.

Dar şi asta era mai uşor de spus decât de făcut. Aruncarea cuţitelor de luptă era una dintre cele mai dificile discipline ale artelor marţiale. Pentru măiestria aruncării se acordau centuri de diferite culori. Valentina ar fi putut obţine uşor centura roşie. Dar până şi pentru legendarul William Garvin ar fi fost o problemă să reuşească în astfel de condiţii: vânt puternic în rafale, lumină slabă, unghi de aruncare foarte prost, îmbrăcăminte grea, care incomodează mişcările. Şi – lucrul cel mai important – lama cuţitului nu avea în ce să se înfigă!

Ideal ar fi fost să arunce cuţitul şi să-l lase să alunece pe suprafaţa gheţii până la picioarele lui Smîslov, dar îl legase atât de bine de stâncă, încât acesta nu se putea apleca să-l ridice.

Valentina îşi scoase mănuşile din mâini. Culcată pe o parte, pivotă în loc ca să se întoarcă cu faţa spre Smîslov, apoi scoase cuţitul de la brâu şi îl cântări în mână.

— Uite cum o să facem, Grigori! Am să încerc să arunc cuţitul ăsta ca să se înfigă în stâncă exact deasupra capului tău, urmând să-l prinzi când ajunge la tine. Ai înţeles?

— Am înţeles, doamnă profesor! Sunt gata.

— Foarte bine. Număr până la trei. Unu… doi… trei!

Execută aruncarea, imprimând o mişcare răsucită cuţitului, pentru ca acesta să aibă cât mai multă putere. Peste mugetul vântului auzi clinchetul specific, urmat de o înjurătură furioasă în rusă.

— L-am ratat! A ricoşat şi a sărit peste umărul meu.

Probabil că era din cauza mânerului acela din plastic. Nu se opreşte după ce loveşte.

— Nu-i nimic, spuse ea, pe un ton calm. Încercăm din nou.

Scoase primul din cele două cuţite confecţionate manual chiar de ea. Oţelul armei mici se încălzise stând lipit de trupul ei.

— Eşti gata? Din nou voi ţinti deasupra capului tău. Număr până la trei. Unu… doi… trei!

Braţul ei se repezi în spate şi apoi înainte, încercând mai mult să împingă decât să arunce cuţitul. Oţelul se lovi din nou de stâncă şi văzu cum silueta lui Smîslov se întinde şi sare, străduindu-se să prindă cuţitul între trupul lui şi peretele stâncii. Din nou răsună o înjurătură când cuţitul ateriză nefolositor la picioarele lui.

— Îmi pare rău, doamnă profesor, l-am ratat şi pe ăsta!

Mai aveau o singură şansă. Valentina suflă în mâinile făcute căuş, mişcând repede din degetele îngheţate, ca să-şi recapete căldura şi sensibilitatea.

— Încă o dată, Grigori, dar de data asta o să procedăm puţin diferit.

— Cum spuneţi dumneavoastră, doamnă profesor!

Valentina scoase al doilea cuţit din teaca lui de pe antebraţ.

— Foarte bine. De astă dată lasă-te pe spate.

— Să mă las pe spate?

— Exact. Apleacă-te în spate, cu braţele întinse înainte în faţa ta. Atârnă-te de piton.

Smîslov făcu întocmai şi îşi înclină corpul depărtându-se de suprafaţa stâncii.

— Aşa?

Valentina studie conturul siluetei lui în strălucirea torţei.

— Da, exact aşa, perfect. Acum stai nemişcat, absolut nemişcat... Şi încă ceva, Grigori.

— Ce...

— Îmi cer scuze pentru asta!

Auzi strigătul uluit al lui Smîslov în momentul în care vârful de oţel se înfipse în antebraţul lui stâng, chiar deasupra încheieturii.

— Îmi cer scuze din nou, Grigori, dar era singurul loc unde puteam să-l fac să se înfigă!

Văzu cum rusul îşi încrucişează mâinile legate şi scoate stângaci cuţitul din mâneca pătată de sânge. Lama tăioasă ca briciul învinse repede şi cătuşele şi frânghia cu care era legat. Acum el se eliberase, iar ea rămăsese captivă.

Nu mai conta, cel puţin unul dintre ei avea să scape cu viaţă din gheţurile astea. Jon ar fi fost de acord. Ţinând cuţitul ei în mână, Smîslov se apleca acum deasupra ei, cu chipul impasibil. Ce se va întâmpla în continuare nu mai depindea de ea. Obosită, îşi rezemă obrazul de gheaţă şi închise ochii.

*

Smith simţi că zboară prin aer, dar nu era o senzaţie plăcută, ca în vis. Îşi simţea trupul contorsionat şi răsucit, iar durerea devenise insuportabilă. La aceasta se adăugau gerul şi amorţeala care îi cuprindeau membrele. Nu era bine, trebuia să facă ceva.

Deschise larg ochii şi nu văzu decât întunericul. Ridică apoi capul şi văzu că era strâns de frânghia care se încâlcise în jurul harnaşamentului, abia vizibil în lumina slabă a torţei chimice cu reflexe verzui. Nu mai era nimic altceva, absolut nimic în preajma lui. Atârna suspendat, cu faţa în sus, în harnaşamentul de căţărare şi se balansa din cauza rafalelor de vânt. Deasupra lui se întindea frânghia de căţărare, rigidă ca o bară fixă.

Amintirile îi reveniră rapid. Începuse să coboare spre cornişă când toată faţa verticală a gheţarului se

dezintegrase sub el. Gheaţa cedase cu o explozie şi numai printr-un noroc extraordinar fusese aruncat spre exterior în loc să fie antrenat şi dus mai departe de masa de gheaţă şi zăpadă în cădere. Şi, datorită aceluiaşi noroc, nu se lovise nici de cornişă. Probabil că atârna undeva, sub ea.

Întinse mâinile cu grijă în jurul său, explorând spaţiul şi încercând să găsească un punct solid de sprijin. Ajunse cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă la stânca muntelui. Faţa muntelui de sub cornişă ar fi trebuit să fie uşor concavă. Nu-şi putea da seama cât de jos era faţă de cornişă. Şi nu ştia nici cât spaţiu este sub el – poate jumătate de metru, poate şaizeci de metri!

Îşi evaluă în grabă condiţia fizică. Era plin de vânătăi, probabil pe întreg corpul, dar se pare că totul funcţiona. Presupunea că se prăbuşise pe partea exterioară a cascadei de gheaţă şi zăpadă, iar elasticitatea naturală a frânghiei de căţărare din nailon atenuase o parte din şocul căderii. Dar, oricum şi frigul şi extenuarea începeau să-şi spună cuvântul.

Din păcate, opţiunile lui de acţiune nemijlocită păreau foarte restrânse. Nu putea decât să se caţăre în mâini pe frânghie şi nu avea cum să-şi confecţioneze un laţ antifricţiune.

Dar ceilalţi? Cu ei ce se întâmplase? Val şi Smîslov fuseseră surprinşi şi ei de avalanşă? Clipi din ochi din pricina ninsorii şi reuşi să distingă o lumină palidă care contura profilul cornişei de deasupra. Prima tortă pe care o trimisese pe cornişă dispăruse. De bună seamă că cineva aprinsese altă torţă acolo sus. Înseamnă că cineva supravieţuise. Luptându-se cu strânsoarea harnaşamentului de căţărare, încercă să-şi umple plămânii cu aer ca să poată striga.

Dar atunci ceva alunecă prin câmpul lui de lumină, de-a lungul frânghiei de căţărare rigide. O altă frânghie cu o buclă la capăt, asigurată cu un cârlig. Era bucla de salvare cu scripeţi în Z.

Smith apucă frânghia. O desfăcu şi îşi trecu bucla pe sub un bocanc. Se trase apoi în sus pe frânghia de siguranţă, se

sprijini în buclă şi trase de frânghia de salvare. Scripetele de salvare deveni rigid şi cineva de pe cornişă începu să tragă ridicându-l tot mai sus. În vreme ce era ridicat spre cornişă, Smith avu suficient timp să se întrebe ce se întâmplase de fapt. Un lucru era sigur: Valentina Metrace nu avea suficientă experienţă ca să confecţioneze un scripete de salvare în Z.

Capul îi ajunse la nivelul cornişei şi îşi întrerupse şirul gândurilor, căci trebuia să se împingă cu picioarele de peretele stâncii. Marginea comişei îl luă oarecum prin surprindere. Nişte braţe puternice îl apucară de harnaşament şi îl ajutară să urce peste ea.

Stânca tare de sub picioare îi crea cea mai plăcută senzaţie pe care o simţise în ultima vreme. Câteva clipe rămase în genunchi şi în mâini, desfătându-se cu soliditatea acesteia. Îşi permise să reînceapă să dârdâie, dar alungă norul negru care ameninţa să-i învăluie iarăşi creierul. Scuturã din cap ca un urs rănit şi privi în jurul său pe cornişă. La lumina devenită acum roşie a torţei pe terminate, zări nenumăratele ancore şi funii ale scripetelui în formă de Z şi trupurile Valentinei şi al lui Smîslov întinse pe jos. Amândoi arătau la fel de epuizaţi ca şi el. Smith trase adânc aer în piept:

— Hidratare şi batoane de energizare, ceru el răguşit. Acum!

Se strânseră unul în altul pe cornişa strâmtă şi înghiţiră alternativ apă încălzită de propriul corp şi ciocolată îmbogăţită cu vitamine, pentru a-şi reechilibra metabolismul greu încercat.

Smith observă petele de sânge de pe mâneca lui Smîslov.

— Te-ai rănit rău la mână?

— Nu cine ştie ce. Mi-am pus deja un plasture, răspunse rusul clătinând din cap.

— Te-ai lovit în cădere?

Smîslov aruncă o privire jucăuşă spre Valentina.

— Nu tocmai, e mai complicat. Am să-ţi povestesc mai târziu.

— Bine, dacă aşa vrei, se învoi Smith. Acum, că primejdia a trecut, cred că trebuie să întreb cine e prizonierul cui.

Smîslov dădu din cap, cu un zâmbet autoironie pe faţa înroşită de ger.

— Pe mine mă depăşeşte.

— Nici eu nu ştiu prea bine, spuse şi Valentina, dar aş propune ca deocamdată să ne concentrăm asupra coborârii de pe muntele ăsta blestemat. Cred că o să putem analiza mai bine chestiunea asta mâine dimineaţă.

— Mi se pare o propunere rezonabilă, domnule maior. Dumneata ce spui?

— De acord, domnule colonel, e foarte rezonabilă.

— Atunci, la drum, oameni buni! Mai e mult de mers pe muntele ăsta!

Strâmbându-se din cauza protestelor muşchilor striviţi şi înţepeniţi, Smith se ridică în picioare. Val îl ajută, apoi se opri o clipă cu mâna înmănuşată pe pieptul lui.

— Poate că totuşi e ceva şi în chestia asta cu scrupulele în afaceri la urma urmelor, remarcă ea.

— Din când în când mai există şi câte o surpriză plăcută.

Capitolul patruzeci şi trei

Versantul nordic, Insula Miercuri

Randi Russell era în picioare şi pornise din nou la drum înainte să-şi recapete complet cunoştinţa. Îşi simţea mintea înceţoşată. Nu-şi amintea cum se eliberase din troianul de zăpadă. Nu ştia nici unde este, nici încotro merge. Funcţiona acum numai pe baza reflexelor animalice.

Nu mai simţea nici disconfort, nici teamă. O invadase căldura falsă a hipotermiei şi se detaşa treptat de lumea exterioară. Imperativul de a merge încontinuu era încă prezent, dar şi acesta începea să slăbească în intensitate. Când va cădea data următoare, va fi pentru ultima oară.

Nu exista nici o destinaţie în gerul cumplit şi în bezna care o înconjura. Mergea înainte spre ţărm numai pentru că era cel mai uşor să meargă în această direcţie, unde înclinarea terenului o ajuta.

Randi nu-şi dădea seama ce înseamnă mormanele de blocuri de gheaţă care începuseră să apară în calea ei. Era malul banchizei mării care se forma de-a lungul coastei nordice a insulei. Părea vag conştientă de faptul că vântul ucigător încetase în momentul în care începuse să meargă în paralel cu grămada de pietriş de pe ţărm.

Fantomele erau cele care puseseră acum stăpânire pe ea – sunete, voci, imagini din trecut, unele plăcute, altele nu, fragmente de întâmplări derulate haotic în memorie. Santa Barbara, Cârmei, UCLA, Irak, China, Rusia, localităţi mai mici între ele. Oameni cunoscuţi. Experienţe trăite.

Încercă să se agaţe de amintirile frumoase: cum se juca pe plajă, în faţa casei părinteşti, punând la cale, fericită, fel de fel de năzbâtii cu sora ei, Sophia; cum o dezbrăcase Mike şi o culcase pe iarba moale când petrecuseră împreună prima seară, atât de dulce.

Dar întunericul şi frigul îi aduceau în minte şi alte clipe: cum stătea alături de Sophia şi împrăştiau cenuşa părinţilor

lor. Durerea cumplită pe care o încercase în faţa mormântului deschis de la Arlington. Mânia şi nevoia care o împinseseră să lovească în ceva, în orice, care o transformaseră din lingvist şi analist CIA în agent de teren. Chipul primului om pe care fusese obligată să-l ucidă. Apoi celălalt mormânt din cimitirul Ivy Hill din Alexandria, când se despărţise pentru totdeauna de ultima persoană pe care o iubise pe lumea aceasta.

Bocancul lui Randi se împiedică de piatra îngheţată. Nu mai făcu nici un efort ca să se ridice de jos. O voce slabă de undeva, din străfundul minţii ei, striga la ea să se ridice în picioare, dar totul îi devenise prea indiferent ca s-o mai asculte. Se mai târî câţiva paşi în adâncitura unui bloc de gheaţă şi se cuibări acolo, drămuindu-şi ultimele rămăşiţe de căldură a corpului, în timp ce zăpada se aşternea peste ea.

Aici avea să moară. Randi nu mai voia să lupte. Nu avea sens. Se refugie în lumea fantomelor, retrăind caleidoscopul frânturilor de amintiri.

Chipul Sophiei deveni deosebit de clar conturat şi Randi era încântată.

Dar Sophia o purta în tot felul de locuri neplăcute. Înapoi la moartea lui Mike. Înapoi lângă celălalt soldat înalt, sobru, cu beretă neagră. Înapoi la cearta serioasă pe care o avusese cu sora ei. Înapoi la lucrul acela de neiertat pe care i-l făcuse Sophia.

— Mă mărit cu Jon, Randi, repeta Sophia.

— Nu!

— Jon regretă foarte mult ceea ce ţi-a făcut, Randi. Mult mai mult decât vei şti sau vei fi dispusă să recunoşti vreodată.

— Nu mă interesează că regretă! Vreau să te fi salvat! strigă Randi, iar cearta lor se aprinse şi mai tare, fiind mai cumplită ca oricând.

— Nimeni nu ar fi putut să mă salveze, Randi! Nici Jon şi nici chiar tu.

— Trebuia să găsească o cale!

Ochii Sophiei îi umpleau acum tot universul.

— Dacă ar fi existat o cale, Jon ar fi găsit-o! Aşa după cum ai fi făcut şi tu!

— Nu!

— Rosteşte numele lui Jon de dragul meu, Randi!

— Nu! Nu vreau!

Vocea Sophiei deveni insistentă.

— Rosteşte-i numele, Randi!

Randi nu putea s-o refuze.

— Jon! gemu ea.

— Mai tare, Randi! mai tare! Ochii Sophiei erau plini de iubire, de spaimă, de insistenţă.

— Jon!

De ce îi făcea sora ei asta? Randi nu voia decât să doarmă. Să plece.

Dar Sophia nu-i dădea drumul. Acum se aplecase peste ea şi o zgâlţâia.

— Încă o dată, Randi! mai tare! Cheamă-l! Ţipă! Urlă! Strigă numele lui Jon!

— JON!

*

Smith se opri din mers şi privi înjur, scanând întunericul nopţii.

— Ce-a fost asta?

— Ce-a fost ce? întrebă Valentina venind mai aproape de el. Smith preluase conducerea, deschizând drumul, iar Valentina şi Smîslov îl urmau de-a lungul frânghiei de siguranţă. După căderea de gheaţă, soarta le surâsese, iar restul coborârii către ţărmul de nord se desfăşurase cu rapiditate şi uşurinţă. Se menţineau în pas constant de-a lungul ţărmului, realizând un timp foarte bun la adăpostul peretelui de gheaţă în momentul în care Smith auzise nişte strigăte slabe răzbătând prin mugetul furtunii.

— Nu ştiu. Am auzit o voce care mă striga pe nume.

— Puţin probabil. Valentina îşi ridică ochelarii de zăpadă pe frunte. Cine ar putea să te cheme pe tine aici?

— Randi! Cine altcineva?

Smith scoase lanterna fixată de talie.

— Luminaţi peste tot în evantai! începeţi căutarea! Executarea!

O găsiră în cinci minute.

— Jon! Aici! Mai repede!

Îngenuncheată într-o nişă a gheţii Valentina dădea zăpada la o parte de pe o formă ghemuită. În câteva secunde, Smith era şi el în genunchi alături de ea, luptându-se să se elibereze din curelele rucsacului. O clipă mai târziu sosi şi Smîslov.

— Ai avut dreptate! exclamă Valentina. Ce naiba face aici în zdrenţele astea?

— A evadat şi a fugit, se răsti Smith la ea. Probabil că cei din Speţnaz au ocupat tabăra.

— Nu se poate! protestă Smîslov. Pe insulă a fost debarcat un singur pluton, cel care te-a atacat la locul accidentului.

— Atunci a fost altcineva!

Smith întinse o pătură de supravieţuire pe zăpadă, o ridică încet pe Randi şi o puse pe ea. Îşi smulse mănuşile din mâini şi îşi strecură mâna pe sub maldărul de haine nepotrivite pe care le purta, încercând să vadă dacă îi mai bate inima.

— E rece ca gheaţa, remarcă Valentina aplecându-se peste umărul lui Jon.

— Este pe moarte, răspunse scurt Smith. În rucsacuri sunt perne chimice termale. Câte două. Scoateţi-le pe toate. Acum!

Valentina şi Smîslov îndepliniră ordinele cât putură de repede, îndoind pernele ca să declanşeze reacţia termică.

— Băgaţi-le pe mâneci şi pe crăcii pantalonilor, spuse Smith. Dacă o mişcăm, sângele rece din picioare va începe să circule spre centrul corpului şi şocul o va ucide.

— Jon, priveşte aici! Valentina scosese braţul stâng al lui Randi din mânecile supradimensionate. În jurul încheieturii avea o cătuşă.

— Ticăloşii! Aşa se explică vânătăile de pe cealaltă mână! A fost ţinută prizonieră.

— Dar de cine?

— Nu ştiu, Val. Dacă nu sunt cei din Speţnaz, înseamnă că trebuie să fie ceilalţi. Cei care au încercat să ne doboare în Alaska.

— E grav, domnule colonel? întrebă Smîslov din partea cealaltă.

— Dacă nu o ducem undeva la adăpost şi n-o încălzim rapid, s-a dus! Smith înfăşură strâns pătura de supravieţuire în jurul trupului lui Randi. Făcuseră tot ce se putea face aici, afară.

— O duc eu, se oferi Smîslov.

— Foarte bine. Eu am să iau rucsacul tău. Hai să mergem.

Rusul săltă cu grijă noua sa povară.

— O să fie bine, *devuşka,* murmură el. Eşti printre prieteni. Nu ne părăsi tocmai acum!

Valentina luă ambele puşti.

— Trebuie să presupunem că tabăra este fie ocupată, fie distrusă. Unde mergem?

— Găsim o altă peşteră sau construim un adăpost de zăpadă, spuse Smith plimbând lanterna peste blocurile de zăpadă îngheţată. Fiţi cu ochii în patru după un loc potrivit.

— Foarte bine. S-ar putea să ni se termine şi nouă bateriile. Dumnezeule, arată de parcă ar fi avut ceva de furcă, nu glumă!

— Aşa este. Vocea lui era la fel de posomorâtă ca noaptea. Poate că de data asta am reuşit.

Valentina fu nedumerită de vorbele lui Smith, dar îşi dădu seama că nu era momentul să-i pună întrebări. Raza iscoditoare a lanternei lui Smith începea să slăbească în momentul în care descoperi o gaură triunghiulară în zidul de gheaţă. Se lăsă pe vine şi lumină în interiorul ei.

Era exact ceea ce căutau. Un bloc greu de gheaţă marină fusese împins pe ţărm şi ridicat apoi peste margine de altul şi astfel se formase o mică peşteră triunghiulară, alb-albăstruie, de şapte metri pe şase, suficient de înaltă pentru ca un om să poată sta în ea în picioare puţin gârbovit.

— Asta este! Ne oprim aici! Domnule maior, du-o pe Randi în fundul peşterii; apoi vino aici şi zideşte intrarea cu zăpadă şi blocuri de gheaţă. Val, vino cu mine!

Smith folosi ultima torţă chimică pentru a umple interiorul peşterii cu strălucirea verzuie, apoi instală şi aprinse sobiţa de campanie. Nu aveau prea mult combustibil pentru ea şi, chiar dacă nu avea forţă să încălzească, cel puţin nu permitea să se facă mai frig. În timp ce se ocupa de sobiţă, dădea comenzi.

— Val, întinde două pături de supravieţuire pe jos; apoi uneşte sacul tău de dormit cu al meu.

— Înţeles. Executat!

O scoaseră pe Randi care parcă era deja în comă şi o băgară în cei doi saci de dormit combinaţi.

— Foarte bine, Val, acum o să te pun şi pe tine cu ea. În timp ce eu o dezbrac pe Randi, scoate-ţi şi tu hainele. Scoate absolut totul de pe tine!

— Înţeles, răspunse ea trăgând în jos fermoarul de la canadiană. Dar speram să aud comanda asta în condiţii total diferite.

În timp ce o dezbrăca pe Randi, luă o lanternă şi îi examină corpul, încercând să vadă dacă avea răni sau degerături. Slavă Domnului că avusese măcar ghetele arctice. Îi protejaseră labele picioarelor, punctul cel mai vulnerabil al organismului.

Valentina îşi scoase costumul exterior, apoi trase adânc aer în piept şi îşi dădu jos, peste cap, maioul termal cu mânecă lungă. Unitară apoi sutienul şi şosetele, tecile de cuţit de la antebraţe. Îşi puse cuţitele la îndemână la căpătâiul aşternutului, apoi trase în jos pantalonii de schi şi dresurile termale, aranjând totul într-o grămadă de haine vătuite. În pielea goală, se întinse alături de Randi, cu capul rezemat de hainele care îi serveau drept pernă.

— Gata, spuse ea încleştând dinţii ca să nu mai dârdâie.

Smith examină cuibul celor două corpuri goale de fildeş, Valentina tremurând, iar Randi neclintită. Puse pernele termale în jurul trupurilor celor două femei, apoi trase fermoarul şi închise cei doi saci de dormit. Întinse deasupra

lor şi sacul de dormit al lui Smîslov, precum şi toate hainele pe care le scoseseră de pe ele.

Valentina se încolăci în jurul trupului inert al celeilalte femei, punându-i capul pe perna moale formată de sânul şi umărul ei. Randi se mişcă, şopti ceva şi încercă să se îndese şi mai mult în sursa de căldură.

— Este ca gheaţa, Jon, murmură Valentina. O să fie de-ajuns?

— Nu ştiu. Depinde foarte mult dacă este vorba despre o simplă extenuare sau despre hipotermie. Hipotermia poate fi foarte vicleană. Smith puse degetele pe gâtul lui Randi, căutând pulsul la carotidă. A luat o doză însemnată de antibiotice, ceea ce o va feri de complicaţii pulmonare. Şi şi-a ţinut mâinile şi faţa acoperite. Nu cred că are degerături prea grave.

Smith clătină din cap, mângâind-o încet pe Randi pe obraz cu dosul palmei.

— Dacă nu i-a scăzut prea tare temperatura corporală, ar putea să-şi revină. Este o femeie puternică, Val, chiar foarte puternică, aşa cum a fost instruită. Dacă temperatura corporală nu a scăzut prea mult... Nu ştiu. Tot ce putem face este s-o ţinem la căldură şi să aşteptăm.

Valentina zâmbi cu jumătate de gură.

— Te preocupă foarte mult această doamnă, nu-i aşa?

Smith îndesă mai bine sacii de dormit în jurul celor două femei.

— Răspund de ea. Atât pentru siguranţa ei de aici, cât şi pentru ea ca persoană.

— Răspunzi de noi toţi, Jon, replică Valentina privind în sus către el. Şi trebuie să mărturisesc că este un gând foarte liniştitor pentru moment.

Smith privi în jos, zâmbi şi o mângâie uşor pe părul negru.

— Sper ca această încredere să fie justificată. Acum încearcă să dormi!

Smith luă arma SR-25 şi trusa medicală şi se îndreptă către gura peşterii. În drum, se opri să umple o oală de aluminiu cu fragmente de gheaţă şi s-o pună pe sobiţă.

Smîslov terminase de zidit intrarea, lăsând numai un orificiu pentru aerisire. Anihilarea vântului rece oferea hainelor lor arctice posibilitatea să facă faţă aerului îngheţat din peşteră, ceea ce crea senzaţia de căldură.

— Ce-ţi mai face braţul, domnule maior?

Smîslov ridică din umeri.

— Nu e nici o problemă.

— Trebuie oricum să arunc o privire. Ţi-ai făcut vaccinul antitetanos?

— Sunt la zi.

Cu spatele spre pereţii peşterii, Smith tratã rana lui Smîslov. Înlătură mâneca îmbibată de sânge şi scoase bandajul improvizat în grabă. Curăţă şi dezinfectă rana, apoi presără puţină sulfamidă şi aplică un bandaj nou, rezistent la apă şi frig.

— Ai avut noroc, remarcă Smith. Este o penetrare curată, foarte frumoasă. Ridică o sprânceană către rus. De fapt, arată ca şi când ar fi fost făcută de unul dintre cuţitele Valentinei.

Smîslov făcu o grimasă.

— Chiar aşa şi este, dar a fost cu aprobarea mea.

Smîslov îi explică pe scurt succesiunea de evenimente de la prăbuşirea gheţii până la salvarea lui Smith.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Smith dând din cap. Am apreciat gestul în mod deosebit. Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Dă-i drumul, domnule colonel!

— De ce nu i-ai tăiat, pur şi simplu, Valentinei coarda şi gâtlejul?

Smîslov rămase tăcut un timp.

— Ar fi fost în conformitate cu ordinele pe care le-am primit de la guvernul meu, răspunse el în cele din urmă. Dar în jargonul vostru militar există un termen special pentru situaţii de felul celei în care mă aflu eu: FUBAR\'7b13\'7d. Cred că înseamnă „atât de distrus, încât nu mai poate fi recunoscut”.

Smith aplică ultimul strat de plasture chirurgical.

— Aşa este.

— Asta este starea mea actuală, continuă rusul. Am fost infiltrat în echipa voastră ca să preîntâmpin o situaţie internaţională stânjenitoare pentru Rusia, care putea duce la deteriorarea relaţiilor dintre ţările noastre. Trupele Speţnaz au fost debarcate pe insulă în acelaşi scop. Dar acum totul este FUBAR. Chiar dacă m-aş fi hotărât s-o lichidez pe doamna profesor pe munte, nu ar fi existat nici o cale realistă de a contracara această situaţie stânjenitoare. Acum lucrurile au scăpat de sub control. Totul a devenit prea haotic. Ţara dumitale va face cercetări şi adevărul va ieşi la iveală în cele din urmă. Probabil că aşa a fost de la început. A trebuit să recunosc acest lucru şi n-am vrut să-mi ucid… tovarăşii de luptă într-un act inutil.

Smîslov zâmbi cu amărăciune.

— Vezi? Nu suntem cu toţii ca ofiţerul politic de pe Misha-124.

Smith trase mâneca pătată de sânge a canadienei lui Smîslov peste bandajul curat.

— Ajunsesem mai de mult la această concluzie, domnule maior.

Închise trusa medicală şi se rezemă de peretele de gheaţă verzuie al peşterii, cu arma proptită la îndemână.

— Şi am ajuns şi la concluzia că ai dreptate în privinţa atacului din tabără. Nu se potrivesc cifrele, aşa că nu poate fi vorba despre Speţnaz. Trebuie să presupunem că pe insulă se află o a treia facţiune şi, judecând după modul în care a fost tratată Randi, această prezenţă este foarte ostilă şi de luat în seamă.

— Sunt de acord, domnule colonel.

— Atunci, întrucât misiunea dumitale de a împiedica dezvăluirea adevărului în legătură cu prima lovitură sovietică este într-adevăr FUBAR, ai fi de acord să participi la misiunea noastră de a împiedica încărcătura de agent biologic de pe Misha-124 să încapă pe mâinile cui nu trebuie?

Smîslov zâmbi amar.

— S-ar putea ca superiorii mei să nu fie de acord, dar eu, personal, aş dori să nu stric chiar totul. Antraxul ar putea să

ajungă în mâinile cecenilor sau ale altor grupări teroriste de la noi. Ar putea fi folosit împotriva Moscovei sau a Sankt-Petersburgului, după cum ar exista şi riscul să fie aruncat peste New York sau Chicago. Asta este ceea ce contează acum.

Smith îi întinse mâna:

— Bine ai revenit, domnule maior!

Rusul răspunse la strângerea de mână.

— E bine să vii înapoi, domnule colonel. Ce ordine ai să-mi dai?

Smith aruncă o privire în fundul peşterii.

— Sursa noastră cea mai bună de informaţii nu este disponibilă în momentul de faţă. Când şi dacă vom putea sta de vorbă cu ea, vom putea să facem şi planuri. Deocamdată, ce părere ai avea despre o ceaşcă de ceai?

Câteva minute mai târziu, cei doi bărbaţi se aplecau peste două căni de ceai fierbinte, lăsând aburul să se strecoare printre degete.

— Trebuie să recunosc, domnule maior, spuse Smith, că mă mai frământă o întrebare. Este cealaltă jumătate a ecuaţiei Cinci Martie: de ce a fost anulat atacul sovietic în ultima clipă?

Smîslov dădu din cap.

— Îmi pare rău, domnule colonel, dar nu pot să vă spun. Trebuie să păstrez ultimele rămăşiţe ale securităţii naţionale.

— Poţi să ne spui oricum, interveni Valentina de sub mormanul de haine. Am înţeles şi eu câte ceva.

— Cum ai fi putut? întrebă nedumerit Smîslov.

— Sunt istoric şi mă pricep foarte bine să pun lucrurile cap la cap, răspunse Valentina, oftând în aerul de gheaţă al peşterii. Misha-124 s-a prăbuşit pe Insula Miercuri la 5 martie 1953, iar omenirea a fost la un pas de izbucnirea celui de-Al Treilea Război Mondial tot pe 5 martie 1953. Şi a mai existat un eveniment socio-politic major, care a avut loc tot pe 5 martie 1953 în Uniunea Sovietică. Logica ne obligă să presupunem că acesta trebuie să aibă legătură cu celelalte două.

— Despre ce este vorba? întrebă Smith.

— 5 martie 1953 este ziua în care a murit Iosif Visarionovici Stalin. Valentina se întoarse puţin, astfel încât bărbaţii să-i poată vedea chipul palid. Sau, mai bine zis, ziua în care a fost asasinat. Ai dumitale l-au lichidat pe ticălos, nu-i aşa, Grigori?

Se lăsă o tăcere prelungită, întreruptă numai de mugetul vântului de afară.

— Întotdeauna am bănuit asta, continuă Valentina. Aşa cum susţine istoria în mod normal, Stalin a suferit o hemoragie cerebrală masivă în noaptea de 28 februarie, în timp ce se afla la reşedinţa sa din Kremlin. Se pare că a paralizat şi a intrat în comă din cauza atacului cerebral, rămânând în această stare până în ziua de 5 martie, când a murit. Dar oamenii s-au întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu adevărat, căci moartea lui a părut oarecum suspectă, având în vedere relatările foarte sumare ale guvernului. Şi fiica lui Stalin, Svetlana, a făcut nenumărate aluzii în acest sens, susţinând că adevărata versiune a morţii tatălui ei nu a fost dezvăluită.

Valentina îşi schimbă poziţia, încercând să n-o deranjeze pe Randi.

— Fireşte, zvonurile despre conspiraţii se adună întotdeauna ca muştele în jurul morţii oricărui lider naţional controversat. Dar, ţinând seama de natura regimului lui Stalin de la acea vreme, această teorie a conspiraţiei pare ceva mai întemeiată decât altele. Acum, dacă s-ar fi aflat adevărul despre Misha-124 şi despre intenţia eşuată de primă lovitură a sovieticilor, problema s-ar fi pus din nou cu toată forţa. Îmi pare rău, Grigori, dar faptele nu pot fi negate în mod plauzibil şi orice presupuneri am face ar fi mai rele decât realitatea.

Întristat, Smîslov privi în sus, către plafonul peşterii.

— La naiba! închise ochii şi rămase tăcut câteva clipe, apoi răspunse: Ai perfectă dreptate, doamnă profesor. Aşa cum spui, Stalin a suferit un atac cerebral, însă nu a intrat în comă. A paralizat parţial, dar a rămas conştient, pe deplin capabil să dea ordine. Şi ordinul lui a fost să se

lanseze imediat atacul împotriva democraţiilor occidentale. Cine poate să spună de ce? Poate capacităţile lui mentale fuseseră diminuate de atacul cerebral, poate că îşi simţea sfârşitul aproape şi dorea să asiste la triumful final al revoluţiei poporului înainte să moară. Sau poate că voia ca lumea să se sfârşească odată cu el. Dar, indiferent cum o fi fost, alţi membri ai Biroului Politic au considerat că un astfel de atac ar fi însemnat curată sinucidere.

— Şi aşa ar fi fost? întrebă Smith.

— În primăvara anului 1953, da! răspunse Valentina. Atunci Occidentul avea un avantaj hotărâtor în privinţa armelor nucleare. Statele Unite şi Marea Britanie aveau câteva sute de arme atomice şi chiar două prototipuri de bombă cu hidrogen. Sovieticii nu aveau în arsenalul lor decât vreo douăsprezece bombe nucleare cu acţiune slabă, de felul celei de la Hiroshima. Chiar şi cu avantajul oferit de prima lovitură, amplificat de folosirea unui agent biologic şi chimist de luptă, nu ar fi fost suficient pentru a se da o lovitură finală decisivă forţelor NATO. În plus, Occidentul dispunea de sisteme de transport mai eficiente. Sovieticii nu aveau decât sărmanele vechituri de B-29, în timp ce Forţele Aeriene ale SUA aveau deja Peacemaker B-36 cu o rază de acţiune suficientă pentru a ajunge la ţintele din URSS. Intrase în dotare şi un număr considerabil de aparate din prima generaţie de avioane cu reacţie de atac de tip B-47 şi Canberra. Europa Occidentală s-ar fi confruntat cu o situaţie catastrofală, conchise Valentina, iar Statele Unite ar fi fost lovite serios. Dar Rusia şi statele Pactului de la Varşovia ar fi devenit un deşert radioactiv.

Smîslov se încruntă şi sorbi din ceai.

— După cum spuneam, interveni el, un grup de membri ai Biroului Politic a înţeles acest lucru şi şi-a dat seama că există o singură cale de a scăpa de un dictator de calibrul lui Stalin. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, doamnă profesor, dar istoria nu va cunoaşte niciodată numele celui care a ţinut perna pe faţa lui Stalin până când acesta a încetat să se mai zbată. S-a avut mare grijă ca acest fapt să nu fie consemnat în nici un fel de documente.

— Asta este adevărat, Grigori. Dar nu putea fi decât unul dintre cei trei bărbaţi şi pot face o deducţie logică, în cunoştinţă de cauză.

Smîslov ridică din umeri.

— Grupul nu a putut acţiona şi nu a preluat puterea decât după ce misiunea se afla deja în aer, în drum către ţinta sa. Acestea erau bombardierele destinate Americii, dotate cu cea mai mare distanţă de zbor deasupra Polului şi s-a reuşit rechemarea lor înainte să fie detectate de apărarea antiaeriană nord-americană, astfel că toate avioanele s-au întors în bună stare la bazele lor. Toate, cu excepţia celui cu încărcătură biologică, Misha-124.

Smîslov îşi goli ceaşca.

— Marea *konspiraţia* a tăcerii cu privire la Evenimentul din Cinci Martie a început atunci şi continuă până în ziua de astăzi.

— Dar de ce trebuie să ţină totul secret? întrebă Smith. Au salvat omenirea de la un holocaust nuclear şi nici un individ zdravăn la minte nu avea să verse lacrimi de crocodil pentru Stalin, nici măcar în Uniunea Sovietică!

Smîslov scutură din cap.

— Nu înţelegi gândirea rusească, domnule colonel. Dacă ucigaşii lui Stalin ar fi fost cu adevărat nişte eliberatori, s-ar fi putut să ai dreptate, dar nu erau decât nişte tirani care au ucis alt tiran ca să-şi salveze propria piele şi să pună mâna pe putere. În afară de asta, statul sovietic exista încă şi mitologia statului cerea ca Stalin să fie venerat ca erou al revoluţiei. Chiar şi după prăbuşirea Uniunii Sovietice, teama şi paranoia persistă.

Cu un rictus al feţei, puse ceaşca deoparte.

— Pe lângă asta, noi, ruşii, avem un fel de complex de inferioritate socială. Ne lăudăm că suntem foarte civilizaţi, iar asasinarea unui lider naţional pe patul lui de suferinţă nu este un gest *kulturnîi\'7b14\'7d.*

*

Smith se trezi din nou, alungând toropeala care îl cuprinsese pe când stătea rezemat de peretele peşterii. Ignorând protestele corpului său ce fusese supus unei avalanşe de lovituri şi vânătăi, îşi încordă auzul şi toate celelalte simţuri. Nu-şi dădea seama exact cât de mult timp dormise; probabil vreo două ore, dar la intrarea în peşteră, prin orificiul de ventilaţie se vedea numai o pată neagră. Soarele urma să răsară abia de-acum încolo, dar vântul contenise. Singurul zgomot care venea de afară era trosnetul gheţii care plesnea. În mica peşteră auzea acum respiraţia adâncă şi regulată a tovarăşilor săi. Şi un murmur înăbuşit.

— Sophia?

Smith se târî spre fundul peşterii. Aprinse lanterna şi dădu la o parte prelata care acoperea combinaţia de saci de dormit în care se aflau Valentina şi Randi.

În lumina lanternei, chipul lui Randi era relaxat şi culoarea pielii revenise la normal, cu excepţia unei singure pete, marcând o degerătură deasupra unei sprâncene şi a cearcănelor de sub ochi. Cenuşiul acela înspăimântător dispăruse. Respiraţia îi era normală şi uşoară, iar când Smith îi puse mâna încet pe gât, simţi bătaia inimii puternică şi regulată; pielea era caldă.

Aşa cum sperase, Randi îşi revenise. La atingerea lui, mormăi încet şi deschise ochii, la început nedumeriţi, apoi întrebători şi, în cele din urmă, conştienţi de locul unde se afla şi de faptul că era încă în viaţă.

— Jon?

Smith răsuflă uşurat. Aşadar, nu va fi astăzi!

— Ai scăpat, Randi. Eşti aici, cu noi şi o să te faci bine.

Se uită la el surprinsă şi ridică puţin capul.

— Jon… Te-am strigat.

— Iar eu te-am auzit.

Uimirea persistă în ochii ei negri câtva timp. Apoi zâmbi.

— Presupun că da.

Valentina căscă şi se întinse, ridicându-se într-un cot.

— Bună dimineaţa tuturor! Se pare că cineva s-a întors printre noi.

Uluită, Randi se răsuci în sacul de dormit şi descoperi că este în pielea goală, iar alături de ea se afla o altă femeie.

— Ce naiba! exclamă ea.

— E în ordine, draga mea, spuse Valentina rezemându-şi capul de încheietura mâinii. Acum nimeni nu mai aşteaptă până după căsătorie!

Capitolul patruzeci şi patru

Casa Albă, Washington DC

Preşedintele Castilia se ridică din capul mesei lungi din lemn de mahon la care ţinea conferinţa.

— Domnilor, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să răspund la un telefon.

Castilia străbătu sala de şedinţă şi îl urmă pe aghiotantul lui cu chip sobru, ofiţer în Marina Militară. Ofiţerii de legătură de la Serviciul Central de Informaţii, de la Informaţiile Apărării, de la Agenţiile de Securitate Naţională, FBI şi Oficiul pentru Securitate Internă schimbară priviri tăcute şi mirate între ei, întrebându-se în sinea lor ce poate fi atât de important, încât să întrerupă şedinţa de informare operativă de dimineaţă.

În Biroul Oval, Castilia ridică receptorul telefonului interior din furcă, fără să se mai aşeze la biroul mare.

— Aici Castilia.

— Domnule preşedinte, aici Camera Operaţiunilor. Vă informăm că misiunea de salvare din Insula Miercuri a fost lansată şi în momentul de faţă se află în aer.

Castilia se uită la ceasul de pe biroul lui. Şi douăzeci. Maiorul Saunders a primit probabil ultima actualizare a buletinului meteo la şi cincisprezece şi, aşa cum a promis, s-a ridicat în aer în următoarele cinci minute.

— Directorul Klein a fost informat?

— Da, domnule preşedinte. Monitorizează situaţia.

— Ştim care este ora aproximativă a sosirii la obiectiv?

— Peste şase ore, în funcţie de condiţiile atmosferice întâlnite pe drum. Ofiţerul părea că îşi cere scuze. Au de parcurs mai bine de trei mii de kilometri.

— Am înţeles, domnule maior. Insula Miercuri este unul dintre acele locuri unde nu se poate ajunge de aici. Să mă ţineţi la curent cu evoluţia situaţiei.

— Am înţeles, domnule preşedinte. Vă informăm că ofiţerul rus de legătură pentru operaţiunea din Insula Miercuri în continuare este indisponibil. Doriţi să-i informăm pe ruşi în legătură cu operaţiunea de sprijin?

Castilia se încruntă în lumina soarelui de dimineaţă care se reflecta pe dungile albastre şi roşii ale covorului Navaho de pe pardoseala biroului.

— Nu, domnule maior. Se pare că nu mai au nimic de comunicat şi nici noi nu mai avem ce să le spunem.

Capitolul patruzeci şi cinci

Versantul nordic, Insula Miercuri

Randi Russell nu era sigură de existenţa unui loc numit „paradis”. Dar, dacă un astfel de loc exista, acum ştia cu certitudine două lucruri: era un loc cald, unde nu erai singur.

— Foarte bine, încearcă asta, spuse Jon Smith şi se răsuci pe călcâie.

Randi încercă să-şi îndoaie degetele de la mâna dreaptă. Jon le bandajase uşor după ce aplicase un strat fin de unguent cu antibiotic. La insistenţele ei, îi bandajase fiecare deget separat, astfel că acum se putea servi perfect de mână.

— Nu e rău, aprecie ea. Mă mănâncă puţin şi mă gâdilă, dar nu e prea rău.

Smith încuviinţă din cap încântat.

— Asta e bine. Ai făcut probabil nişte degerături uşoare când ai urcat stânca, dar nu cred că este vorba despre ceva ireversibil.

— Se pare că nu va trebui să te descalţi ca să numeri până la zece, adăugă şi Valentina ridicându-se în capul oaselor în sacul de dormit dublu şi ocupându-se de cătuşa de la mâna lui Randi. Chiar şi aşa, îmbrăcată în lenjeria termală şi cu canadiana aruncată pe umeri, profesoara de istorie emana un aer de eleganţă rafinată.

Randi constată că nu se poate supăra din cauza asta. De fapt, în mica peşteră, atmosfera era ca la un fel de petrecere. Nu exista nici un motiv logic pentru aşa ceva. Se aflau tot pe Insula Miercuri, se ascundeau şi erau înconjuraţi de duşmani, dar echipa se reunise. Valentina mai răsuci o dată de încuietoare, iar aceasta se deschise.

— Gata, iubito! Ţi-am redat libertatea încheieturii.

— Mulţumesc, spuse Randi zâmbind. Apreciez acest lucru.

— În afară de problema cu mâinile, cum te simţi? continuă Smith pipăindu-i obrazul cu dosul palmei în căutarea unor semne de febră.

— Mă simt foarte bine, spuse Randi cu un aer ştrengăresc.

Smith continua s-o privească drept în ochi cu zâmbetul acela de băieţel pus pe şotii, care îi era atât de caracteristic şi despre care îi vorbise de atâtea ori Sophia.

Randi oftă şi răspunse:

— Foarte bine, mă simt ca o cârpă de vase veche, aruncată de mai multe ori. N-o să mă mai simt niciodată caldă pe dinăuntru şi tot ce-mi doresc este să dorm următoarea mie de ani. Acum eşti mulţumit?

— Înseamnă că e foarte bine, aprobă Smith. Nu aud nici un fel de semne de congestie pulmonară, iar temperatura corpului tău pare că a revenit la normal. Cred că ai fost doborâtă mai mult de hipotermia exterioară decât de cea interioară. Dar oricum, stai la căldură!

— N-am de gând să te contrazic.

Randi se îngropă mai adânc în sacul de dormit. Acum avea din nou pe ea lenjeria termală şi sobiţa combinată cu propria căldură corporală aduseseră temperatura din interiorul peşterii mai aproape de pragul de îngheţ, dar tot nu era confortabil.

— Cu toate astea, aşa groaznic cum mă simt acum, este incomparabil mai bine faţă de starea mea din noaptea trecută.

Zâmbetul de pe faţa lui Smith dispăru, fiind înlocuit de o expresie încruntată de dezaprobare.

— Îmi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat la staţia de cercetare, Randi. N-ar fi trebuit să te las acolo singură. A fost greşeala mea.

— Nici eu nu m-am comportat strălucit, Jon. N-ar fi trebuit să-l las pe nătărăul ăla de Kropodkin să mă păcălească. Randi zâmbi trist. Ar fi trebuit să mă descurc mai bine. Poate că, dacă aş fi procedat mai înţelept, aş fi putut să-l scot din rahatul ăla şi pe Trowbridge.

— Nu putem trăi cu „ar fi trebuit”, Randi. Dar ne vom strădui cu toţii să facem tot ce putem.

Smîslov veni de la gura peşterii şi se apropie de grupul din jurul sacilor de dormit.

— Afară nu mai ninge şi nu mai suflă vântul. Aburul de deasupra mării este încă gros, dar presupun că se va ridica foarte curând. Se pare că va fi o zi minunată, atât cât poate fi la paralela 80.

— Imediat ce se va lumina bine de ziuă, Kretek se va duce să ia antraxul, spuse Randi.

În timpul micului dejun frugal, alcătuit din ceai şi batoane energizante, făcuseră schimb de informaţii cu privire la evenimentele de la locul prăbuşirii avionului şi din tabăra de cercetare. Acum aveau imaginea completă a situaţiei pe care trebuiau s-o înfrunte. Numai că aceasta nu era deloc îmbucurătoare.

Valentina deschise trusa de curăţat arma şi puse apoi puşca pe genunchi.

— Ce facem acum, Jon? întrebă ea deschizând magazia şi scoţând cartuşele din încărcător.

— Sincer să fiu, este o întrebare excelentă. Avem două bande de oameni care ne sunt ostile. Amândouă ne depăşesc numeric şi amândouă au interesul să ne ucidă imediat ce ne zăresc.

Smith închise fermoarul solid al trusei medicale şi se rezemă din nou de peretele peşterii.

— O strategie foarte bună ar fi să nu facem nimic. Suntem bine ascunşi şi adăpostiţi aici, iar furtuna de noaptea trecută probabil că ne-a şters urmele. Nu am stabilit nici un fel de legături de comunicaţii foarte mult timp. În Alaska staţionează o forţă Mike şi cred că acum băieţii au pornit la drum spre noi. Dacă stăm liniştiţi aici următoarele câteva ore, avem şansa să nu fim găsiţi până vine cavaleria în ajutor.

Randi se ridică într-un cot.

— În cazul ăsta, Kretek va pune mâna pe antrax. Se aşteaptă la sosirea unor forţe de sprijin din afară. A ţinut seama şi de ele în planul lui. I-am auzit pe oamenii lui

vorbind despre asta. Calculând corect evoluţia condiţiilor meteorologice şi distanţele de zbor, consider că va putea ridica avionul, va scoate rezervorul cu agent biologic şi va pleca înainte să poată fi oprit. Şi, ţinând seama de dotările pe care le are, cred că are şanse foarte mari să reuşească.

Smith încuviinţă din cap.

— Sunt de acord cu această evaluare. Dacă Kretek poate fi oprit de cineva, numai noi suntem aceia.

Smith îşi schimbă poziţia şi scoase alene ceva argintiu din buzunar, bricheta-transmiţător radio a lui Smîslov.

— Domnule maior, poţi să-i faci pe oamenii din Speţnaz să treacă de partea noastră? În faţa pericolului ca antraxul să cadă în mâinile unor terorişti, poţi să-i convingi să ne ajute împotriva lui Kretek şi a oamenilor lui?

Pe chipul rusului apăru o expresie vecină cu disperarea.

— M-am gândit şi eu la asta, domnule colonel! Dar în ochii guvernului meu, armele biologice de la bordul lui Misha au o importanţă secundară faţă de secretul legat de Evenimentul din Cinci Martie. Mi s-a explicat asta cât se poate de clar în momentul în care mi s-a încredinţat această misiune. Fără îndoială că şi comandantul plutonului Speţnaz a primit aceleaşi ordine de la superiorii lui. Pentru el, dumneata şi informaţiile pe care le ai despre Misha-124 reprezentaţi ameninţarea cea mai mare, nicidecum încărcătura de antrax.

— Dar dacă am face în aşa fel încât aceste ordine să se modifice? insistă Smith.

— Este imposibil într-un timp atât de scurt, scutură din cap rusul. Probabil imposibil, oricum. Ar trebui să iau legătura cu forţele Speţnaz, apoi să aranjez o întâlnire cu submarinul care i-a adus aici ca să am acces la instalaţia de comunicare la distanţă. După aceea ar trebui să-i conving pe superiorii mei să răstoarne o politică de securitate de peste cincizeci de ani cu capul în jos. Smîslov făcu o grimasă, zâmbi trist şi ridică din umeri. Chiar dacă acest miracol s-ar produce cumva, antraxul va fi plecat de mult până să ajung eu să schimb ordinele. Şi probabil că şi dumneata şi doamnele veţi fi morţi de mult.

— Dar ce ar fi să acţionăm la nivel tactic şi să lăsăm la o parte guvernul dumitale?

Smîslov negă din nou cu un gest energic al capului.

— Poate că găseşti acest gen de flexibilitate la comandanţii forţelor speciale din armata voastră, domnule colonel, dar nu la noi. În armata rusă, un bun ofiţer nu gândeşte, ascultă! Şi comandantul acestui grup de Speţnaz este în mod sigur un foarte bun ofiţer.

— Dar atunci cum rămâne cu dumneata, domnule maior? interveni Valentina, introducând o vergea pe ţeava armei. Dumneata gândeşti!

Smîslov zâmbi amar şi ridică din umeri.

— Draga mea doamnă, mă gândesc că poate nu sunt un ofiţer rus chiar aşa de bun. În afară de asta, ieri aţi împuşcat câţiva membri ai plutonului Speţnaz şi l-aţi umilit pe comandantul lui. Nu cred că vă priveşte cu prea multă simpatie.

— Îi înţeleg sentimentele, spuse Smith şi ridică alene capacul brichetei şi apoi îl închise cu degetul mare în timp ce îşi plimba privirea de jur-împrejurul micii peşteri, încercând să găsească ceva care să-i fie de folos.

Randi făcu inventarul în minte: două puşti, un pistol, poate două sute cincizeci de cartuşe ca muniţie, patru luptători, dintre care unul marcat de epuizare şi de hipotermie, iar altul stânjenit de conflictul de interese. Nu era o armată prea impresionantă.

— Ei bine, sergent, îl auzi ea pe Smith murmurând în barbă. Dacă reuşesc să ies din chestia asta, înseamnă că am învăţat să comand.

— Ce-ai spus, Jon? întrebă Randi nedumerită.

— Nimic.

Clinchetul repetitiv al capacului brichetei umplu interiorul peşterii.

Valentina puse arma la loc.

— Un gând foarte plăcut, spuse ea. Poate că Anton Kretek şi echipa lui vor ajunge la locul accidentului şi vor da nas în nas cu ambuscada ruşilor, exact aşa cum am păţit noi.

— Un gând ademenitor, într-adevăr, răspunse Smith. Numai că prietenii noştri de acolo, de la epavă, sunt probabil acum la câţiva kilometri depărtare în căutarea noastră.

Se făcu din nou linişte şi nu se auzea decât zgomotul făcut de capacul brichetei închis şi deschis la nesfârşit. Apoi acesta încetă brusc. Cu degetul mare încă în extensie, Smith rămase absolut neclintit un moment lung, cu privirile pierdute în gol.

— Jon, ce s-a întâmplat?

Capacul brichetei se opri definitiv, iar trăsăturile lui Jon îşi recăpătară expresia preocupată şi concentrată.

— Randi, crezi că poţi să mergi?

Randi se ridică în capul oaselor în sacul de dormit.

— Pot să merg oriunde ai nevoie de mine.

— Perfect, atunci! Domnule maior, hai să strângem echipamentele la un loc. Vreau să fim plecaţi de aici în zece minute. Trebuie să ocupăm poziţii. Doamnelor, am o rugăminte. Când vă îmbrăcaţi, schimbaţi între voi hainele exterioare. Aţi înţeles?

— Ai un plan, domnule colonel, spuse Valentina pe un ton constatator, nu întrebător şi ochii îi străluciră de încântare.

— S-ar putea, dragă doamnă profesor. Biblia spune că nu poţi să slujeşti la doi stăpâni deodată, dar nu se afirmă nicăieri că nu poţi să te lupţi cu doi duşmani în acelaşi timp.

Capitolul patruzeci şi şase

Deasupra Oceanului Arctic

Grămezile de gheaţă de dedesubt şi straturile de nor cumulus de deasupra erau albe. Din când în când, aparatul Osprey VTOL MV-22 se zgâlţâia şi tremura ca un camion încărcat la maximum pe un drum desfundat. Frontul de furtună trecuse, dar turbulenţele mai persistau în urma lui.

Avionul de realimentare Combat Talon zbura în faţă şi deasupra lui Osprey, iar maiorul Saunders urmărea manevra prin care combustibilul trecea din avionul mai mare în cel mic. Era o operaţiune de precizie extremă. Motoarele de pe aripă erau rotate în zbor orizontal şi exista pericolul real ca benzina să ajungă la unul din uriaşele motoare ale elicelor lui Osprey.

Zgâlţâiturile şi zguduiturile intermitente provocate de turbulenţele din aer şi acele aparatelor de măsurat care se plimbau în sus şi în jos nu făceau decât să complice şi mai mult situaţia. Saunders îl lăsase pe pilotul avionului care zbura în stânga şi în urma lui în formaţie să alimenteze primul, iar acesta avusese nevoie de douăzeci de minute numai ca să stabilească cuplarea, timp în care rezervele de combustibil ale lui Saunders se consumau implacabil.

Sonda lungă de alimentare de deasupra cabinei aparatului Osprey arăta ca un corn de inorog tehnic. Pentru a nu ştiu câta oară, liderul comandoului aviatic se alinia la pâlnia tremurătoare şi săltăreaţă a stabilizatorului de alimentare ca un vânător din epoca de piatră care îşi cumpănea suliţa. Încheieturile degetelor i se albiseră în vreme ce strângea manetele de comandă şi aştepta încordat momentul când ţinta va sta pe loc. Acesta veni, iar el împinse levierul înainte.

De astă dată, tubul intră lin în pâlnie şi se fixă etanş imediat, asigurând legătura între aparatul VTOL înfometat

şi avionul-cisternă. Sub aripa uriaşului MC-130, luminile de comandă se schimbară în verde.

— Închidere completă, presiune, transfer! anunţă copilotul lui Saunders.

Saunders răsuflă uşurat. Acum, că pâlnia fusese fixată şi combustibilul începuse să gâlgâie în rezervorul lui, putea să se relaxeze.

— Navigator, cum stăm? strigă el peste umăr la ofiţerul care stătea pe vine în faţa consolei GPS.

— Pe traseul corect, domnule, răspunse navigatorul. Suntem la coada furtunii şi curând vom trece de jumătatea drumului.

— Ora aproximativă a sosirii?

— Cred că mai avem vreo trei ore până la aterizare, domnule, în funcţie de vânt.

— Bine, trei ore.

— Am luat legătura cu vasul acum câteva minute, domnule maior, interveni copilotul lui Saunders. Cei de la coastă raportează aer limpede, dar nu au primit nici un fel de veşti de pe insulă. Mă întreb ce vom găsi acolo.

— Poate că n-o să găsim nimic, Bart. Tocmai asta mă îngrijorează.

Capitolul patruzeci şi şapte

Gheţarul de pe şaua muntelui

Ofiţerul rus din echipa de genişti stătea pe vine în gura peşterii şi studia tavanul de lavă şi încărcăturile de exploziv pe care le pusese, verificând încă o dată plasamentul acestora. Trebuia să distrugă intrarea în aşa fel încât să lase impresia că stâncile se prăbuşiseră în mod natural. Era o problemă tehnică interesantă, mai ales acum în prag de toamnă, când stâncile necontaminate de exploziv vor cădea cu faţa spre exterior. Nu putea să lase urme detectabile de substanţe chimice. Locotenentul Tomaşenko insistase în mod special în acest sens şi astăzi nu era o zi foarte potrivită să nu-i îndeplineşti întocmai ordinele.

Satisfăcut, omul se lăsă într-un genunchi şi fixă un detonator electric la capătul primului cablu. Acesta se ramifica mai departe şi ajungea la încărcăturile de deasupra; altele pătrundeau mai adânc, în interiorul peşterii din munte.

*

Pavel Tomaşenko simţea cum sudoarea rece i se adună la mijlocul spinării pe sub canadiană. Ştia că asta nu se explică decât parţial prin acţiunea globului de aur al soarelui care se iţea pe deasupra orizontului. Era pe punctul de a-şi rata misiunea. Ca un portar de hochei care vede cum pucul alunecă pe lângă el şi se duce în poartă, nu mai putea să facă nimic altceva decât să încerce să se mobilizeze pentru acest ultim milimetru critic.

Împreună cu radiotelegrafistul şi cel de-al doilea membru al echipei de genişti stătea afară pe gheţar la vreo cincizeci de metri de gura peşterii utilizate de echipajul de pe Misha ca adăpost de supravieţuire şi de americani ca fortăreaţă.

Până şi faptul că stătea acum afară, pe gheţar, în lumina zilei, era o recunoaştere a eşecului misiunii. La fel ca în orice altă unitate de comando, soldaţii din Speţnaz erau oameni ai ascunzătorilor şi ai loviturilor secrete. Dar Tomaşenko renunţase şi la acoperirea oferită de întunericul nopţii şi de furtună în favoarea factorului mult mai critic care devenise acum timpul. Îmbunătăţirea vremii va însemna că lumea exterioară va putea ajunge pe Insula Miercuri.

— Aţi reuşit să luaţi legătura cu submarinul? se răsti Tomaşenko, apoi se dojeni în sinea lui pentru izbucnirea nervoasă. Dacă operatorul radio ar fi stabilit legătura, fireşte că i-ar fi raportat de îndată.

— Nu, domnule locotenent, răspunse iakutul bondoc, lăsându-se pe vine lângă transmiţătorul tactic. Nu mai sunt interferenţe, dar nu primesc nici un răspuns. Probabil că nu au găsit o gaură în gheaţă pentru antenă.

— Aşa să fie! Tomaşenko se strădui să vorbească pe un ton normal. Vom încerca din nou la următoarea oră din program, convenită pentru 12.00.

Era chiar mai bine. Aşa, mai avea câteva ore în care să mai salveze ceva din încurcătura asta şi să-şi ascundă eşecul.

— Fă-mi legătura cu echipa Pasărea Albă!

— Imediat, domnule locotenent.

Utilizarea radioului în condiţii atât de precare era un alt indiciu al dezastrului, la fel ca şi faptul că fusese nevoit să-şi divizeze plutonul, dar nu avusese încotro. Trebuie să facă curăţenie aici, la locul accidentului şi, în acelaşi timp, să găsească o modalitate de a-i elimina pe agenţii ăia americani!

Şeful echipei de genişti ieşi din gura peşterii de la baza Vârfului de Est. Târând detonatorul după el, omul înainta cu spatele, ca să se ferească de lumina puternică a soarelui reflectată de suprafaţa lucioasă a gheţarului şi se îndrepta spre postul temporar de comandă al lui Tomaşenko. Adjunctul lui luă cutia detonatorului din sania cu explozivi şi începu să-l asambleze.

— Domnule locotenent, aveţi legătura cu şeful echipei Pasărea Albă!

Tomaşenko îşi dădu pe spate gluga de la canadiană. Se lăsă pe vine lângă operatorul radio şi luă căştile şi microfonul.

— Pasărea Albă, aici Pasărea Roşie. Raportează!

— Pasăre Roşie, se auzi în căşti şoapta filtrată prin radio. Nu am stabilit contactul. Am cercetat coborâşul de pe versantul sudic şi poteca principală pentru a doua oară. Nu am găsit nici o urmă. Nu sunt pe gheţar şi nu au coborât pe această parte a crestei. Probabil că au coborât pe versantul nordic, domnule locotenent!

Coborârea despre care, noaptea trecută, Tomaşenko spusese că este imposibilă.

— Foarte bine, Pasăre Albă, rosti el scurt în microfon. Începe cercetarea spre vest şi spre tabăra staţiei de cercetare. Stabileşte contactul. O să facem cât de curând joncţiunea cu voi. Aici Pasărea Roşie, terminat!

— Înţeles! Se execută. Aici Pasărea Albă, terminat.

Tomaşenko dădu înapoi căştile şi microfonul. Probabil că americanii se întorseseră în tabără. Nu aveau unde să se ducă în altă parte. Dacă era aşa, mai exista şansa să fie prinşi şi eliminaţi. Chiar şi în condiţiile în care ar mai fi pierdut o treime din pluton, secretul Evenimentului din Cinci Martie trebuia păstrat.

Echipa de genişti pusese capetele firelor în detonator şi şeful introducea acum cheia în contact.

— Suntem gata, domnule locotenent.

— Daţi-i drumul! Aruncaţi-o în aer!

Omul apăsă degetul mare înmănuşat pe butonul detonatorului şi şovăi o clipă, apoi aruncă o privire peste umăr către liderul grupului.

— Domnule locotenent, oamenii aceia din peşteră, sergentul Vileaiski şi băieţii noştri… n-ar fi bine să spunem câteva cuvinte?

— Morţii sunt surzi, caporal! Foc!

Magnetoul detonatorului se conectă şi bubuitul ca de tunet răsună adânc în pântecele muntelui. Zece tone de

bazalt se prăbuşiră şi se reaşezară, închizând echipajul de pe Misha-124 şi pe cei patru membri ai Speţnaz în eternitatea stâncilor negre. Un nor de lavă ţâşni pe gura peşterii, acoperit aproape imediat de cascada de gheaţă sfărâmată şi zăpadă care se rostogolea pe flancul Vârfului de Est, ştergând ultimele urme. Chiar şi cei care fuseseră în interiorul tunelului de lavă numai cu greu ar fi putut să-l mai găsească acum.

Când ceaţa provocată de gheaţă şi lavă se risipi, şeful echipei de genişti vorbi din nou:

— Ce ordine aveţi, domnule locotenent?

— Recuperaţi firele detonatorului şi hai să plecăm de-aici. Vreau să ajungem cât mai curând la echipa de căutare.

Omul făcu un gest către locul unde se afla epava lui Misha-124, la un kilometru dincolo de şaua muntelui.

— Şi ce facem cu avionul?

— Îl lăsăm acolo unde este. Americanii ştiu deja de el şi, dacă îi dăm foc acum, nu facem decât să ridicăm şi mai multe semne de întrebare. Hai să mergem!

În acel moment, operatorul radio încremeni. Înclină capul şi îşi apăsă căştile mai tare pe urechi.

— Domnule locotenent, aud ceva pe circuit! Este semnalul emiţătorului radio al maiorului Smîslov.

Tomaşenko se aplecă peste umărul operatorului.

— Eşti sigur?

— Sunt frecvenţa corectă şi codul lui. E acelaşi aparat.

— Calculează poziţia!

Smîslov este probabil încă în viaţă şi poate că indică în felul ăsta poziţia celor care îl ţin prizonier. Operatorul înfipse bucla RDF în setul ei, iar Tomaşenko se lăsă pe vine. Întinse harta insulei şi scoase busola şi echerul din porthart.

— Semnal aproximativ gradul doi, şase, şase! Semnal cu puterea cinci!

Stiloul lui Tomaşenko alerga pe hartă. Ceva mai la sud-vest. Asta înseamnă că Smîslov este fie pe Vârful de Est, fie pe Coasta de Sud, între această poziţie şi tabăra staţiei de cercetare! Trebuie să fie la tabăra de cercetare! Dacă semnalul este de puterea cinci, înseamnă că se află la o

distanţă de vreo cinci kilometri. Poate că norocul îi surâdea din nou.

— Operator radio! Stabileşte legătura cu şeful Păsării Albe! Spune-i că duşmanul se află pe coasta de sud şi se îndreaptă spre staţia de cercetare! Spune-i să-l urmeze cu toată viteza! Caporal! Ascunde radioul şi celelalte echipamente grele! Poziţie de marş! Numai armele şi muniţiile! Tot o să punem mâna pe ticăloşi!

Capitolul patruzeci şi opt

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

— O să distrugem staţia când plecăm! porunci Kretek. Ardem totul.

— Chiar e necesar? Mihail Vlahovici ridică privirea de pe fişierul de date la care se uita. Nu era om de ştiinţă şi nici nu înţelegea coloanele de date meteorologice înscrise cu migală. Dar nu era nici omul cavernelor.

— O să tulbure şi mai mult apele şi o să se distrugă toate dovezile şi probele, Mihail. Şi apoi toţi cei care au făcut aceste însemnări sunt acum morţi. Ce mai contează pentru ei?

— Fără îndoială că ai dreptate. Vlahovici aruncă dosarul pe masa de lucru din laborator. Era un moment când trebuia să intre în graţiile şefului.

Prin ferestrele laboratorului se vedeau oamenii care munceau, ca nişte umbre cenuşii mişcându-se rapid prin ceaţa subţire. Jos, pe eliport, se înălţaseră corturi de încălzire în jurul motoarelor Halo, pentru a pregăti de zbor turbinele grele ale elicopterului-macara. Mecanicii legau chingile solide de nailon de pântecele aparatului şi membrii echipei de genişti îşi întindeau cablurile şi încărcăturile explozive pe zăpadă, verificând încă o dată conectoarele şi fitilurile.

— Cum crezi că stăm cu timpul, Anton? întrebă Vlahovici.

— Ţi-am mai spus, avem timp berechet, răspunse iritat Kretek. O să vină, dar, dacă nu mai facem nici o greşeală, o să plecăm cu mult înainte de sosirea lor.

— Ar trebui să fim gata să pornim motoarele în următoarele cincisprezece minute. Vlahovici şovăi. Anton, ce vrei să faci cu trupul băiatului?

— Lasă-l pe patul din baraca de locuit. Ar însemna o greutate în plus şi, dacă o să-l găsească, o să fie şi mai derutaţi.

Explozia de mânie familială îi trecuse şi îi revenise întreaga obiectivitate profesională. I-ar fi făcut mare plăcere să pună mâna pe ucigaşa nepotului său, dar n-avea sens să se mai încurce cu cadavrul lui.

— N-o să ştie nimeni exact ce s-a întâmplat aici, continuă traficantul de arme. Privi fix în ochii adjunctului său; ochii lui de culoarea gheţii se îngustară. Cel puţin, nimeni nu va şti dacă fata aia chiar este moartă.

Vlahovici îşi trecu limba peste buzele crăpate; nu-i plăcea deloc privirea aceea fixă, rece.

— Ţi-am mai spus, Anton, a fost luată de o avalanşă!

— Eşti sigur?

— Aşa părea.

— Poate că aşa părea, Mihail, dar oare chiar aşa s-a întâmplat? Ai văzut cadavrul?

— Cum era să-l vedem? Vlahovici ridică vocea. Era în fundul prăpastiei, la baza stâncii de o sută de metri, pe întuneric şi în plin viscol! Şi apoi, chiar dacă a scăpat cu viaţă, cu siguranţă că a murit mai târziu. Nu avea cum să supravieţuiască noaptea trecută îmbrăcată aşa de sumar.

Kretek îl mai ţintui o clipă cu privirea, apoi zâmbi şi îl bătu pe umăr cu laba lui ca de urs.

— Fireşte că ai dreptate, prietene. Ce mai contează când a murit, din moment ce ticăloasa e moartă? Haide, să ne apucăm de treabă!

Cei doi bărbaţi se pregătiră să iasă în ger, îşi traseră până sus fermoarul canadienelor, îşi puseră mănuşile groase şi luară armele. Kretek înhăţă puşca MP-5 pe care o avusese blonda. Ar fi fost păcat să se piardă. Heckler and Koch era o armă excelentă, net superioară celor fabricate în Croaţia, pe care le aveau oamenii lui. Dar îşi puse şi diagonala cu SMG-ul peste umăr, iar un muşchi din bărbie îi tresări. Nu-i plăcea să fie deposedat de bunurile sale: oameni, bani sau oportunităţi.

Kretek răsturnă o cutie plină cu dosare pe pardoseala laboratorului. Lovi cu vârful bocancului în soba care se lăsă într-o parte, apoi împrăştie cărbunii. Câteva limbi de foc se aprinseră imediat printre hârtii. Cei doi bărbaţi ieşiră

repede prin sasul de zăpadă, lăsând pradă focului toată munca de cercetare de pe Insula Miercuri.

Afară, aerul acum liniştit părea cald în comparaţie cu vântul năprasnic care suflase în ziua precedentă. Chiar deasupra capului, albastrul cerului se filtra în jos prin ceaţa uşoară şi terenul din jurul staţiei îşi recăpăta treptat culoarea. Aşa cum se întâmpla adesea, aburul de dimineaţă de deasupra mării se risipea rapid. Vocile oamenilor răsunau exuberant şi mişcările lor se accelerară ca o reacţie spontană la apariţia soarelui.

Kretek şi Vlahovici tocmai porniseră spre locul de aterizare a elicopterului, când una dintre sentinele dădu alarma.

Pe platforma de deasupra antenei de comunicaţii apăruse o mică siluetă în pantaloni roşii de schi şi o bluză de vânt supradimensionată, cu mânecile fluturând în jurul ei, cu gluga trasă peste faţă. Privi în jos câteva clipe către staţie şi către ocupanţii ei uluiţi; apoi se întoarse şi dispăru, pierzându-se de partea cealaltă a crestei, urmată de un răpăit grăbit de focuri de armă inutile.

Kretek se întoarse spre Vlahovici şi îl înşfăcă cu labele lui enorme de pieptul canadienei. Timp de o clipă, Vlahovici se consideră un om mort.

— Aşadar, dacă n-a murit atunci, trebuie să fi murit mai târziu! Ochii lui Kretek ardeau cu văpăi roşii ca ai unui taur înfuriat. De astă dată vreau să moară de-adevăratelea, Mihail! În mod sigur! Acum! Strânsoarea lui fu urmată de un brânci puternic. Du-te şi prinde-o!

— Imediat, domnule! Lazlo! Prişkin! Vlahovici ridică vocea care se auzi strangulată din gâtlej. Voi şi echipa voastră de trăgători, după mine! Mişcaţi, ticăloşilor, mai repede!

Vlahovici îşi dădu jos mitraliera de pe umăr şi începu să alerge, urcând anevoie dealul unde dispăruse silueta. Nu se putea să dai greş atât de catastrofal atunci când executai ordinele lui Anton Kretek şi după aceea să mai rămâi în viaţă! Şi, chiar dacă acum reuşea să prindă fata şi s-o omoare, şansele lui de a părăsi viu Insula Miercuri nu erau

prea mari. Dar, dacă nu izbutea s-o aducă înapoi, acestea deveneau inexistente.

*

Valentina Metrace urmărea poteca marcată care ducea la staţia de cercetare. Dacă ar fi încercat să înoate prin zăpada afânată, ar fi însemnat curată sinucidere. Şi pe poteca bătătorită se depuseseră câţiva centimetri de zăpadă proaspătă, dar la aceştia picioarele şi plămânii ei puteau face faţă. Se menţinea permanent în formă, căci alerga cam cinci kilometri în fiecare zi şi nu numai pe drum asfaltat, ci şi pe poteci accidentate, pe drumuri desfundate. Pe teren, putea să atingă vechiul standard al vânătorilor de treizeci de kilometri pe zi din zori până seara, la pas şi în alergare uşoară, având în spate un rucsac uşor şi o puşcă de calibru greu.

La această alergare avea bagaje puţine: hainele, cuţitele ei, o singură pătură de supravieţuire de culoare albă şi o oglindă de semnalizare din oţel. Aceasta îi sporea mobilitatea cu mult peste ceea ce puteau realiza urmăritorii ei.

După ce se lăsase văzută de ei, Valentina pornise pe poteca principală de-a lungul ţărmului sudic al insulei. Mergând mereu spre est, alterna între o alergare uşoară şi mers la pas, gestionându-şi cu mare grijă respiraţia, distanţa de parcurs şi rezervele de energie. Şi aici era în avantaj. Ea ştia cât de departe trebuie să ajungă, cât de repede trebuie să atingă ţinta şi ce se va întâmpla în momentul în care va sosi.

Rămase cu atenţia concentrată asupra potecii din faţa ei, având grijă unde punea fiecare picior şi mergând pe cărarea cea mai comodă. Deocamdată se temea doar să nu cadă sau să-şi scrântească glezna.

Ar fi putut să se uite înapoi peste umăr, dar ar fi fost o pierdere de timp şi de energie. Avea un avans bun de o sută de metri încă din start, iar în clipa în care hăitaşii ei

uimiţi vor ajunge în vârful dealului ca să-i ia urma, această distanţă se va mări şi mai mult.

Apoi, odată ajunşi pe culme, ticăloşii vor trebui să facă o pauză ca să-şi recapete suflul. Alt timp şi spaţiu în favoarea ei. Atâta vreme cât nu se oprea din mers, existau puţine şanse să ajungă în bătaia armelor lor înainte să-i atragă în zona-ţintă. Nu avea nimic altceva de făcut decât să-i lase s-o vadă şi să-i oblige să alerge după ea ca să nu aibă timp să gândească.

Fireşte, toate aceste aspecte fuseseră puse la punct în detaliu pe baza planului lui Jon şi a observaţiilor şi informaţiilor furnizate de Randi – contrabandiştii nu aveau cu ei nici un lunetist. Dacă vreunul dintre ei se înşelase… Dar nu avea sens să-şi bată capul cu asta! La momentul oportun o să afle singură! În timp ce alerga de-a lungul grămezilor de gheaţă acumulate pe ţărm, schiţă cu trei degete salutul fetelor cercetaşe către vârful stâncos care se profila la un kilometru şi jumătate distanţă.

Capitolul patruzeci şi nouă

Coasta de Sud, Insula Miercuri

— Cum te mai simţi? întrebă Smith aruncând o privire de-a curmezişul vizuinii de zăpadă compactată.

— Ţi-am mai spus o dată, mă simt foarte bine! se stropşi Randi la el. Dumnezeule, Jon, nu mă mai dădăci atâta!

— Eşti din nou ţâfnoasă, dădu Smith aprobator din cap. E semn bun.

— Nu sunt… Randi se stăpâni, apoi zâmbi cu un aer vinovat. Zău aşa, mă simt bine. Eşti un doctor excelent.

Se instalaseră într-un punct mai înalt, pe o protuberanţă din partea sudică a insulei, poziţie care le dădea posibilitatea să se şi ascundă şi să ţină sub supraveghere şi coasta de la est la vest. În ultimele zile, banchiza se întărise, astfel că, acum, singura linie de demarcaţie între mare şi ţărm era reprezentată de gheaţa mării, care avea mai multe spărturi şi forme mai neregulate.

— Mulţumesc, spuse Smith şi ridică o sprânceană. Mi-am cam ieşit din mână în ultima vreme şi mă temeam ca tehnica mea să nu fie oarecum ruginită.

Randi ridică mâna de pe patul armei Valentinei şi îi arătă degetele înmănuşate.

— Încă nu a căzut nici unul.

— Da, dar tot trebuie să te duci la un dermatolog bun când scăpăm de aici. Poate că o să-ţi cadă un strat de piele şi trebuie să-ţi ţii sub supraveghere mâinile să nu se infecteze.

Randi oftă şi scoase un nor de aburi.

— Jon, crede-mă, tehnica ta nu este deloc ruginită. Te descurci la fel de bine ca toţi doctorii pe care i-am cunoscut! Sophia ar fi fost foarte mândră de tine! Urmă o pauză; apoi Randi ieşi din situaţia stânjenitoare cu un alt zâmbet. Chiar ar fi, te rog să mă crezi!

Conversaţia fu întreruptă de scârţâitul unor paşi pe gheaţă şi pe zăpadă. Aplecându-se mult şi înaintând în patru labe, Smîslov se strecură alături de ei în vizuina de vulpe. Rusul stabilise un al doilea punct de observaţie undeva mai departe, de unde avea o vedere şi mai bună către est.

— A mers, spuse el, gâfâind uşor. Cu Speţnaz. Vin spre noi de-a lungul ţărmului.

— Unde sunt acum?

— Cam la un kilometru distanţă, la poalele cărării care coboară de pe Vârful de Vest.

Smith se uită mai întâi la ceas şi apoi spre mormanul de zăpadă de la marginea vizuinii. Bricheta-transmiţător se afla acolo, cu mica antenă scoasă.

— Merge. Mecanismul funcţionează! Îi atragem încoace. Şi sincronizarea o să fie perfectă. Câţi sunt?

— Şase. Probabil că au împărţit din nou plutonul.

— La naiba! Speram să vină toţi.

Smith întinse mâna şi luă transmiţătorul-brichetă. Băgă antena la loc şi îl puse în buzunar. Îşi făcuse treaba.

— Probabil că vor veni şi ceilalţi, adăugă Smîslov.

— Poate, dar s-ar putea să nu vină la timp, ca să ne fie de folos şi nouă şi lor. Dă-mi binoclul!

Smîslov îşi desfăcu binoclul şi i-l întinse lui Smith. Acesta se ridică în genunchi şi îndreptă binoclul spre vest, în direcţia staţiei de cercetare, de-a lungul potecii marcate cu steguleţe.

— O vezi? întrebă Randi.

— Încă nu… stai puţin! Uite-o! Aleargă.

În câmpul lui vizual apăruse acum Valentina, în pas de alergare uşoară, cu hainele ei roşii şi verzi, adică în hainele lui Randi, care îi conturau foarte clar silueta pe albul zăpezii scânteind în soare. Şi sincronizarea era din nou aşa cum plănuise el. Ridică binoclul să privească mai departe şi văzu platforma de deasupra antenei radio. Se pare că din spatele dealului se înălţa fum, iar pe panta dinspre ei se mişcau nişte siluete. Un şir de bărbaţi coborau grăbiţi spre ţărm, în

urmărirea siluetei mici şi colorate care se îndrepta spre poziţia lui Smith.

— Val îşi aduce porţia ei! Cinci... şase... opt – la naiba! Nici aici nu sunt atâţia cât speram!

Smith se răsuci o sută optzeci de grade şi scrută zona de est a ţărmului.

Aici se afla cealaltă jumătate a ecuaţiei: forţele Speţnaz. Numai un singur om mergea pe poteca bătătorită. Ceilalţi cinci se desfăşuraseră în evantai de o parte şi de alta a lui, cercetând locurile. Ruşii erau mai aproape decât cei care avansau dinspre staţia de cercetare, dar se mişcau ceva mai încet. Şi, deocamdată, din cauza dâmbului care le bloca vizibilitatea, nici una din grupele convergente nu ştia de existenţa celeilalte. Smith calculă în minte distanţele şi timpul. Da! Totul promitea să fie cât se poate de bine, aşa cum sperase!

— Doamnelor şi domnilor, spuse el lăsând binoclul în jos, momentul se apropie. Randi, semnalizează-i lui Val!

Randi scoase oglinda de semnalizare din mânecă. Miji ochii ca să privească prin orificiul mic din centru pentru a prinde punctul reprezentat de Valentina Metrace. Înclină oglinda şi proiectă o singură rază, care putea fi confundată cu o reflectare a razelor soarelui.

O clipă mai târziu, primi drept răspuns o rază asemănătoare.

— A primit mesajul, spuse Randi.

— Perfect. Asta este tot ce putem face aici. Hai să ieşim.

— Nu-mi place treaba asta, Jon, spuse Randi cu vehemenţă. Nu-mi place deloc partea asta!

— Nu sunt nebun!

Vedea prin binoclu silueta lui Val care înainta fără efort, ca şi când şi-ar fi făcut alergarea de dimineaţă. *Să-ţi conduci trupele în luptă este uşor, sergent. Să fii obligat să le laşi acolo să se descurce singure, aceasta este adevărata dificultate.*

— Nici măcar nu are o armă, la naiba!

— Nici nu pare să aibă nevoie de aşa ceva, constată Smith şi puse binoclul la loc, în tocul lui.

— Sper că îţi dai seama că femeia asta este o momeală fără nici un fel de protecţie, spuse Randi legându-şi bocancii care îi făceau picioarele să semene cu nişte labe de urs.

— O, bineînţeles… şi apropo de arme… Smith băgă mâna la subraţ pe sub canadiană, scoase automatul şi i-l întinse lui Smîslov, cu patul înainte. S-ar putea să-ţi prindă bine, domnule maior. Ăsta te asigur că funcţionează.

Smîslov zâmbi şi luă automatul de tip P-226, punându-l în buzunar.

— Mă bucur să aud asta. Am avut o experienţă cât se poate de neplăcută cu o armă de foc de fabricaţie americană nu cu mult timp în urmă.

*

Valentina Metrace era şi animal de pradă şi vânător atât prin instinct, cât şi prin preferinţele personale. Dar ca animal de pradă cu experienţă, ştia foarte bine ce trebuie să facă prada urmărită dacă vrea să supravieţuiască. Când eşti prada, ca să rămâi în viaţă trebuie să ştii nu numai când să fugi, dar şi unde şi când şi cum să te ascunzi, să calculezi momentul în care trebuie să dispari din câmpul vizual al urmăritorilor, iar acesta era foarte aproape.

Raza de lumină reflectată de oglindă din vârful punctului de observaţie îi confirmase că planul lui Smith era în curs de desfăşurare. Oamenii din Speţnaz se apropiau de zona critică din partea cealaltă a punctului de observaţie. Dacă ar fi fost două raze, ar fi însemnat că aceştia nu vin şi trebuie să-i atragă pe urmăritori în ţinta armelor cu bătaie lungă de la punctul lor de observaţie. Dar aşa, aliaţii ei necunoscuţi, forţele Speţnaz, o să facă treaba în locul ei, cel puţin aşa spera.

Smith orchestrase foarte bine acest aranjament. Pe partea dinspre uscat se înălţa o stâncă de zece metri înălţime deasupra unei fâşii de plajă care se îngusta, în timp ce în partea dinspre mare arăta ca prora unui vas, acoperită de gheaţă compactată. Era un cot firesc al

drumului şi un loc excelent pentru o ambuscadă, căci nu exista nici spaţiu de manevră, nici posibilitatea de dezangajare.

Tot ce avea de făcut acum Valentina era să iasă din raza de acţiune a schimburilor încrucişate de focuri, iar blocurile de gheaţă compactată îi ofereau ocazia perfectă să dispară printre ele. Valentina se uită pentru prima dată înapoi. Bărbaţii care o urmăreau se aflau cam la şapte sute de metri şi se apropiau vertiginos. Îşi încetinise în mod intenţionat ritmul, permiţându-le să scurteze distanţa ca să-i poată ademeni cu perspectiva de a o prinde în bătaia armelor.

Şi stratagema funcţionase.

Nu ştia cât de aproape erau oamenii din Speţnaz, aşa că nu-şi putea permite să piardă timpul. În acelaşi moment, coti pe după stâncă, iar urmăritorii n-o mai văzură. Se căţără pe creasta de gheaţă de pe ţărm. Traversă cu grijă poteca şi îşi calculă cu atenţie fiecare pas şi punct de sprijin pentru mâini, sărind de pe un bloc de gheaţă pe altul, pentru a lăsa cât mai puţine urme. Urmăritorii ei vor vedea unde s-au oprit urmele bocancilor ei pe cărarea principală, dar ea avea de gând să-i deruteze, să-i ţină în bătaia armelor celei de-a doua grupe care venea din sens opus.

Străbătu ultimii douăzeci de metri de ţărm şi coti din nou spre vest, ca o vulpe vicleană care merge de jur-împrejurul vânătorului. Aici, marea era ca o fiinţă vie – mai blândă, verde, cu valuri mici care se ridicau şi se lăsau ca o răsuflare. Scoase pătura de supravieţuire pe care o avea la ea şi o întinse ca pe o pânză de camuflaj, cu partea albă deasupra. Se lăsă pe burtă şi se băgă sub ea ajutându-se de mâini, coborând sub marginea exterioară a crestei de gheaţă.

Se mişca fară zgomot, dar tresări aproape îngrozită în momentul în care o grămăjoară de gheaţă ca smaraldul se sparse brusc şi, printre cristale, apăru un bot mic, iar Valentina se trezi literalmente nas în nas cu o focă la fel de speriată ca şi ea. Foca îi pufni în faţă şi plonjă înapoi, prin

gaura ei de respirat, lăsând-o să-şi recapete şi ea propria respiraţie.

Auzea acum voci pe ţărm. Hăitaşii se opriseră o clipă ca să-i caute urma. Acum! Fuga se încheiase! Trase mai aproape acoperitoarea de protecţie şi se lipi de o nişă de sub creastă. Îşi strânse genunchii la piept şi îi înconjură cu braţele, luând poziţia *pu ning mu,* „ascuns ca o piatră” din ninjutsu. Îşi trase şi maioul peste gură şi nas, pentru a-şi ascunde aburul respiraţiei. Valentina Metrace deveni un bloc de gheaţă printre alte blocuri de gheaţă.

Grupul de urmăritori se opri, iar ea auzi voci şi oftaturi. Vocile se transformară în murmure. Probabil că acum contrabandiştii de arme îşi dăduseră seama ce se întâmplase şi unde se dusese. De bună seamă, cineva se afla acum deasupra marginii şi scana împrejurimile cu binoclul.

Căuta fireşte o ţintă multicoloră şi în mişcare. Dacă nu le oferea nici una, nici alta, era imună – cel puţin deocamdată. Din păcate, Randi Russell îi păcălise pe oamenii aceştia cam în acelaşi fel. Era greu de presupus că se vor lăsa traşi pe sfoară a doua oară. O să caute. O să gândească. O să discute câteva minute. Apoi o să înceapă să sondeze apa oceanului ca s-o găsească.

Cel puţin până când ruşii vor da peste ei.

Valentina se concentră asupra respiraţiei, încercând să nu mişte pieptul. Nu era mai rău ca atunci când stai afară, pândind un leopard, numai că de astă dată nu vedea nimic şi cea căutată era chiar ea, nu leopardul. Îşi concentră toate celelalte simţuri pentru a capta informaţiile de afară, dincolo de cea de-a doua piele constituită acum de pătura de camuflaj. Degetele ei se strecurară prin mâneca puloverului către mânerul cuţitului legat de antebraţ.

Jon şi ceilalţi trebuie să fi pornit deja la drum. Înaintau probabil spre staţia ce cercetare de-a lungul ţărmului. Cu acest grup asmuţit împotriva forţelor Speţnaz, vor avea şanse mai mari când vor supune staţia şi terenul de aterizare unui foc de lunetişti. *Bună strategie, Jon!*

Înghiţi mai mult aer şi îşi dori să fi putut lua o gură de zăpadă. Să vedem ce va face dacă cei din Speţnaz nu apar? Să nu aştepte să fie descoperită. Să-l doboare cu o aruncătură de cuţit pe cel mai apropiat. Să-i confişte arma şi muniţiile. Să stea la adăpostul crestei de gheaţă, să sporească la maximum numărul victimelor şi să le dea lui Jon şi lui Randi cât mai mult timp.

Era oricum un plan!

Dar unde naiba se aflau nenorociţii ăia de ruşi? Nu aşa se petreceau lucrurile întotdeauna? Când aveai nevoie de ei, nu era nici picior de bolşevic prin preajmă!

Cineva scoase un strigăt de uimire şi se auzi clănţănit de mitralieră. Valentina se încordă o clipă şi apoi îşi dădu seama că nu se auzise zgomotul impactului glonţului. O altă armă automată răspunse – răpăitul mai ascuţit al unei puşti de asalt. Valentina recunoscu un AK-74. În sfârşit, băieţii din Speţnaz ajunseseră!

Urmă un schimb de focuri şi se auziră strigăte. Focurile de armă se înteţiră. Valentina îşi permise să respire adânc, pe săturate. Clipind puţin din cauza soarelui puternic reflectat în gheaţă, se strecură de sub pătura de camuflaj. Scoase unul dintre cuţite şi începu să se târască pe burtă pe gheaţa zgrunţuroasă, spre centrul luptei.

Ordinele lui Jon fuseseră foarte clare: când duşmanii lor se vor ataca unii pe alţii, ea trebuie să se retragă imediat şi să se dezangajeze. Dar Valentina hotărî să dea un înţeles mai larg noţiunii de „imediat”. Intenţiona să mai zăbovească puţin ca să acorde sprijin militar ambelor tabere.

*

La primul pocnet al armelor de foc automate, Jon Smith se ridică în picioare şi se uită înapoi. Apoi, când focul fu întors şi se auzi riposta, începu să zâmbească. Era de-a dreptul o bătălie, nu executarea unui ordin.

Înaintau pe la baza marginii centrale, având grijă să nu fie văzuţi de pe poteca de pe ţărmul mării. Îşi puseseră

tălpici pentru zăpadă şi înaintaseră anevoie, dar parcurseseră deja o bună parte din distanţa care îi separa de staţia de cercetare. Acum, dacă reuşeau să ajungă pe terenul mai înalt de unde se vedea în jos spre eliport şi spre elicopterul lui Kretek fără a fi văzuţi, aveau o şansă să strice planurile cuiva.

Dar semnele de întrebare erau Randi şi Val. Va reuşi oare Val să se elibereze şi să vină la ei? Iar Randi, Randi era oare în stare să ţină pasul? Randi se rezema de Smîslov şi ţinea ochii închişi, în timp ce rusul, foarte îngrijorat, o ajuta să înainteze şi să respire. Nu avea nici rucsac, nici arme, dar înaintarea cu tălpici pentru zăpadă era un exerciţiu ucigător chiar şi pentru cineva care nu fusese pe jumătate ucis de hipotermie.

— Randi?

Randi ridică privirile, cu ochii încercănaţi, dar sfidători.

— Mergi! şopti ea! Mergi înainte!

*

Deasupra staţiei de cercetare de pe Insula Miercuri se înălţau trei dâre de fum. Toate cele trei clădiri ardeau. Restul membrilor echipei de securitate se strânseseră în jurul elicopterului, geniştii erau deja la bord, iar corturile de încălzire din jurul motoarelor fuseseră date jos. Kretek păşea preocupat încoace şi-ncolo, pe lângă elicopterul mare, din ce în ce mai neliniştit. Aruncă o privire către mitraliera MP-5 atârnată de umărul său.

Era o armă pentru profesionişti, iar femeia care o purtase fusese o profesionistă în adevăratul sens al cuvântului. Dar ceilalţi despre care i se vorbise? Profesoara aceea de istorie, ofiţerul rus şi cel american? Erau oare plămădiţi şi ei din acelaşi aluat ca şi micuţa blondă ucigaşă? Şi cine era şeful ăsta al lor, Jon Smith? E clar că purta cel mai aiurit nume conspirativ pe care putuseră să-l născocească. Dar cine era în realitate?

Kretek scrută cu privirea pentru a mia oară terenul mai înalt din spatele staţiei, simţind gustul sângelui din buzele

crăpate. Nasul lui adulmeca ceva mai mult decât duhoarea de fum gros dinspre clădiri. Simţea miros de operaţiune eşuată.

A fost o greşeală! Acţionase fără să se gândească atunci când îl trimisese pe Mihail în căutarea fetei. Fata apăruse pe culmea de deasupra taberei exact la momentul potrivit, iar el se lăsase dus de nas şi muşcase imediat din momeală. Cineva încerca să-l tragă pe sfoară. Dacă ar fi fost vorba despre o operaţiune oarecare, ar fi lăsat totul baltă şi ar fi fugit. Dar era o treabă specială, o ocazie care nu i se va mai oferi vreodată!

Se opri brusc şi strigă prin uşa deschisă a fuzelajului:

— Pregătiţi-vă să porniţi motoarele!

Unul dintre genişti scoase capul printr-o trapă.

— Încă nu am fixat fitilul pe celălalt elicopter, domnule.

Din cauza apropierii de Halo, elicopterul mai mic, un Jet Ranger, nu putea fi aruncat în aer decât după ce decolau ei.

— Atunci dă-i drumul mai repede! se răsti nerăbdător Kretek. Decolăm.

— Şi ce facem cu Vlahovici şi cu ceilalţi?

În acel moment se auzi ecoul îndepărtat al unor focuri de armă care reverbera peste creastă. Mai multe arme automate erau angajate într-un schimb de focuri.

Toţi încremeniră, iar Kretek sparse liniştea cu răcnetul lui:

— Toată lumea la bord! Acum! Porniţi motoarele! Plecăm de-aici!

Turbinele începură să hârâie cu mugetul lor baritonal monoton, iar elicele uriaşe porniră să se rotească pe deasupra capetelor. Perimetrul de securitate din jurul elicopterului se prăbuşi într-o clipă, oamenii grăbindu-se care mai de care să-şi arunce armele prin trapele laterale şi să se caţăre imediat în urma lor. Kretek fu ultimul care urcă la bord în timp ce elicopterul mamut stârnea o adevărată tornadă de zăpadă sub el. Se repezi în cabina din faţă şi urlă la pilot:

— Decolează! Du-ne la locul accidentului!

Pilotul se răsuci în scaun şi privi la angajatorul său.

— Dar nu mergem după ceilalţi?

Era un fost aviator canadian care fusese concediat pe motive disciplinare, pentru că îşi bătea soţia. Căzuse foarte jos, dar îşi mai amintea cum se făceau lucrurile cândva.

— Marea e îngheţată, se stropşi Kretek, n-au decât să se întoarcă pe jos acasă!

*

Se aflau cam la vreo cinci sute de metri de staţie când zăriră corpul roşu masiv al elicopterului Halo ridicându-se din spatele antenei. Uriaşa maşină zburătoare plutea paralel cu creasta şi înainta cu toate motoarele la maximum. Instinctiv, toţi se aruncară cu faţa la pământ, ca să se estompeze în albul zăpezii. Elicopterul trecu mugind chiar pe deasupra capetelor lor, îndreptându-se spre şaua dintre vârfurile centrale.

— La naiba! înjură furios Smith, sărind în picioare şi privind în urma elicopterului care se îndepărta. Speram că, dacă-i despart, am să-i ţin în loc! Îşi părăsesc oamenii aici!

Randi dădu din cap şi se ridică în genunchi.

— Nu dau doi bani pe chestiile astea, Jon! Ăştia sunt criminali, nu soldaţi! Chiar nu dau nici o ceapă degerată pe camarazii lor!

— Acum ce facem, domnule colonel? întrebă Smîslov.

— Trecem la Planul B.

— Şi care este Planul B?

— Asta depinde de ceea ce a mai rămas la staţie. Hai să mergem!

*

Mihail Vlahovici scotoci după mica grenadă de buzunar de fabricaţie belgiană din canadiana lui, în timp ce auzea cum gloanţele ricoşează pe suprafaţa gheţii în spatele căreia se lăsase pe vine. Scoase cuiul de siguranţă şi lăsă capacul să fluture liber, numără până la doi şi repezi mâna înainte. Aşteptă sunetul sec al detunăturii grenadei, apoi se

năpusti din spatele blocului de gheaţă şi se rostogoli pe plaja îngheţată ca să obţină un unghi bun de tragere în faţa atacatorilor săi.

Vlahovici se ridică în genunchi, văzu un soldat din Speţnaz îngenuncheat alături de un alt om doborât şi ridică arma la ochi, golind încărcătorul mitralierei în cei doi.

Când încărcătorul ţăcăni a gol, Vlahovici fu înconjurat de linişte din toate părţile. Nu mai auzea decât şuieratul vântului, trosnetele gheţii şi propria respiraţie gâfâitoare. Se ridică pe picioare clătinându-se şi scoase un încărcător nou de la brâu.

Ruşii apăruseră ca din pământ în timp ce el şi oamenii lui erau preocupaţi de găsirea femeii. Cât despre Speţnaz, se pare că şi ei fuseseră la fel de uimiţi ca şi oamenii lui. Fuseseră o întâlnire şi un atac absolut neaşteptate şi, în mod inevitabil, o bătălie absolut sălbatică.

— Lazlo, strigă el, aruncând încărcătorul gol şi îndesându-l pe cel plin în locul lui. Lazlo!... Vrasek!... Prişkin! La mine!

Se răsuci încet în loc, privind de jur-împrejur. Nu mai era nimeni în picioare. Un masacru reciproc. Era singurul supravieţuitor din cele două tabere.

— Lazlo!

Şi atunci auzi un huruit în depărtare şi bubuitul ritmic al rotoarelor. Era elicopterul Halo. Nu-l vedea din locul în care stătea, dar auzea zgomotul şi ghicea direcţia în care se îndrepta. Se duce spre gheţar. Kretek se ducea să ia antraxul, iar Vlahovici ştia cu certitudine că nu va mai veni înapoi după el. Şi recunoscu în sfârşit ceea ce bănuise în adâncul sufletului încă de multă vreme. Anton Kretek avea să-l trădeze şi să-l părăsească în cele din urmă, aşa cum se întâmplase acum.

— Kretek, ticălos nenorocit! Aproape că îşi rupse gâtlejul urlând.

— Într-adevăr, nu e un bărbat prea drăguţ!

Vocea care rostise cuvintele avea o intonaţie ca de conversaţie de salon, aparţinea unei femei şi venea exact din spatele lui.

Vlahovici se răsuci pe călcâie şi constată că se afla în faţa femeii pe care o căutaseră şi care stătea la vreo douăzeci de metri de el. Cu câteva clipe în urmă nu era aici, dar acum se materializase parcă din neant, silenţioasă ca o pisică. Purta pantalonii roşii de schi ai blondei pe care o prinseseră cu o zi înainte şi bluza verde de trening pe care o luase de pe trupul mort al nepotului lui Kretek şi îşi răsucise în sus mânecile prea lungi. Dar nu era americanca blondă cu ochi căprui. Gluga dată pe spate lăsa să se vadă părul negru ca pana corbului şi ochii verzi şi reci, iar accentul ei era vag britanic. Stătea acolo în picioare, relaxată şi cu braţele încrucişate la piept.

— Dar nici tu nu eşti un bărbat drăguţ, continuă ea. Apoi zâmbi.

Un fior de groază incontrolabilă îl zgudui pe Vlahovici. Nu avea nici o justificare. El era un bărbat cu un automat în mână, iar ea o femeie neînarmată. Cu toate acestea, era ţintuit locului de groaza care îl cuprinde pe un condamnat atunci când aude paşii călăului apropiindu-se de el. Ridică arma la ochi, încercând să tragă siguranţa, dar degetele îi tremurau de frică.

Primul cuţit i se înfipse în umărul drept şi îi paraliză braţul. Al doilea îl lovi în mijlocul pieptului şi pătrunse direct în inimă.

Valentina Metrace îşi permise să răsufle adânc, deliberat. Un duşman era mort, iar ea şi prietenii ei supravieţuiseră şi aşa şi trebuia să fie. Îngenunche alături de trupul lui Vlahovici şi îşi recuperă cuţitele. Curăţă lamele cu câte o mână de zăpadă, le şterse de hainele contrabandistului de arme şi apoi le puse la loc în teci.

Tocmai se pregătea să recupereze arma bărbatului şi muniţia care îi mai rămăsese, când interveni un element nou. Din această poziţie avea o vedere foarte bună asupra laturii estice a punctului lor de observaţie. Se ridică în picioare, îşi duse palma streaşină la ochi, ca să se apere de strălucirea tot mai puternică a soarelui şi privi în jos, la poteca de pe ţărm.

— O, Dumnezeule! murmură ea încetişor.

Capitolul cincizeci

Staţia de cercetare de pe Insula Miercuri

— Uite, Jon! exclamă Randi arătând cu mâna în jos. Nu au incendiat elicopterul!

Din locul unde stăteau pe dâmbul de deasupra antenei, vedeau ce mai rămăsese din staţia de cercetare. Toate cele trei structuri din prefabricate erau în flăcări, dar dincolo de tabără, în heliport, elicopterul Long Ranger stătea, aparent intact, sub prelatele de protecţie.

Smith îşi scoase tălpicile pentru zăpadă şi îşi dădu jos de pe umăr arma SR-25.

— Dacă nu l-au avariat în vreun alt fel, s-ar putea să nu fie chiar totul pierdut. Hai să mergem, dar fiţi cu ochii-n patru!

Cu armele în poziţie de tragere, coborâră de pe deal în tabără. Fumul gros mirosea a plastic şi a metal încins. Se simţea şi o duhoare aparte, ca de carne de porc arsă, pe care o recunoscură cu toţii, dar nu comentară. Nu dură mai mult de câteva minute de inspecţie rapidă ca să-şi dea seama că nu mai era nimeni acolo.

— Au şters-o, constată Randi lăsând în jos puşca Valentinei. Cu arme şi bagaje!

— Probabil că au întins-o când au auzit schimbul de focuri. Şi-au dat seama că gluma se îngroaşă mai mult decât prevăzuseră ei. Smith îi aruncă o privire. Ce părere ai, Randi? Ce şanse avem acum?

Randi dădu din cap.

— Cred că individul care conduce spectacolul ăsta, Kretek, este dispus să rişte orice în momentul de faţă, mai puţin antraxul. Probabil că s-a dus să-l ridice.

— Atunci să mergem şi noi! Hai să ne uităm la elicopter!

Îl ocoliră descriind un cerc foarte larg. Smith aproape că se împiedică de o formă pe jumătate îngropată în zăpadă.

— O, la dracu’!

Era trupul profesorului Trowbridge, care fusese aruncat afară din tabără şi îngheţase bocnă într-o poziţie nedemnă, cu braţele şi picioarele desfăcute. Smith se bucura că zăpada care căzuse noaptea trecută acoperise faţa omului, aşa că nu era silit să se uite în ochii acuzatori ai lui Trowbridge.

— Îmi pare rău, Jon, şopti Randi venind lângă el. Am cam încurcat treburile pe aici.

— Nu e vina ta. Eu am creat această situaţie. Eu i-am permis să vină cu noi.

Şi ultima lecţie, sergent. Când comanzi, deciziile tale nu sunt numai pentru ziua de astăzi, ele te vor urmări toată viaţa.

— El a insistat să vină, Jon, replică Randi privind trupul lipsit de viaţă şi a fost decizia lui. Nici unul dintre noi nu ştia ce ne aşteaptă aici.

— Asta este adevărat. Jon îi aruncă o privire şi un zâmbet trist i se aşternu pe chip. Asta te face să te simţi mai bine?

— Nu tocmai, spuse ea dând din cap.

Plecară mai departe.

Când ajunseră la heliport, văzură un singur şir de urme care duceau la Long Ranger prin zăpada proaspătă. Găsiră şi pachetul urât de forma unei cărămizi fixat de trenul de aterizare cu bandă izolatoare. Smith şi Smîslov îngheţară când îl văzură, dar Randi se lăsă în genunchi, examinând atent încărcătura.

— Este plastic, spuse ea după o clipă. Nu are fitil. Daţi-mi un cuţit, vă rog!

Smith îi întinse baioneta sa.

— Probabil că au fost întrerupţi de schimbul de focuri.

Randi tăie cu grijă banda izolatoare care ţinea explozivul fixat de elicopter. Se ridică în picioare şi aruncă explozivul cât mai departe.

— Logic ar fi ca, din moment ce se pregăteau să-l arunce în aer, să nu-l fi sabotat în nici un fel, presupuse Randi.

— Asta va trebui să verificaţi voi: tu şi domnul maior. Smith se uită înapoi către tabăra în flăcări. Dar unde naiba era Val? După terminarea cursei de ademenire, ar fi trebuit

să se întoarcă la ei. De cât timp aveţi nevoie ca să faceţi elicopterul ăsta să decoleze?

Randi se încruntă şi îşi dădu pe spate gluga de la canadiană.

— A stat aici în ger timp de două zile. La carte scrie că este nevoie de cel puţin două ore de preîncălzire şi pregătire de zbor în acest gen de mediu.

— Pe insula asta nu există cărţi!

— Aşa este! Am să văd ce pot face. Domnule maior, ajută-mă să scot acoperitorii şi prelatele de pe motoare.

Smith răsuci mânerul trapei laterale a elicopterului. O deschise şi se uită în cabină. Totul părea intact, aşa cum îl lăsaseră, inclusiv cutia mare de aluminiu cu echipament de laborator care rămăsese legată pe punte. Le prindea foarte bine. Îşi dădu jos rucsacul şi îl aruncă în cabină, punând şi arma Valentinei alături de el. La vederea armei, îşi aminti din nou de ea. Era aşa de sigură că se va putea descurca şi va scăpa de acolo prin forţe proprii. Dar dacă se înşelase? Smith simţi un nod în gât. Nu ar fi vrut să devină şi ea unul dintre acele eşecuri ale lui pe care trebuia să le aibă pe conştiinţă toată viaţa.

— Domnule colonel, priveşte!

Smîslov dădu la o parte una dintre prelatele motorului şi îi arătă. Printre clădirile în flăcări apăruse o mică siluetă care ocolea dâmbul şi venea alergând – nu, clătinându-se – de-a lungul liniei ţărmului. Smith apucă arma şi fugi în întâmpinarea ei, cu Smîslov pe urmele lui.

O întâmpinară chiar lângă clădire.

— Ai păţit ceva? întrebă Smith când Valentina se prăbuşi în braţele lui.

— Nu, sunt bine, spuse ea printre înghiţiturile de aer şi se aplecă proptindu-se cu mâinile de genunchi. Sunt doar epuizată… dar avem o… o complicaţie, Jon… Complicaţii.

— Ce s-a întâmplat?

Valentina se sili să stea dreaptă în picioare, continuând să gâfâie din cauza efortului.

— Ambuscada pe care am aranjat-o noi a funcţionat perfect. Am mai zăbovit puţin ca să fac curăţenie şi să mai

pun mâna pe vreo armă sau două... dar am fost... am fost întreruptă... a trebuit s-o iau la goană.

— Cine te-a întrerupt?

— Cealaltă grupă din Speţnaz. În lupta cu contrabandiştii căzuseră numai şase. Alţi patru au venit din spatele meu şi presupun că nu sunt deloc încântaţi de actuala întorsătură a lucrurilor.

— Te-au văzut? întrebă Smith.

— Nu ştiu. Poate.

— Cât timp mai avem?

— S-au oprit să-şi numere morţii. Cred că avem vreo zece minute.

— Dumnezeule mare! O să apară *din clipă în clipă!* Smith se opri şi se frecă la ochi întrebându-se dacă va scăpa vreodată de oboseală. Foarte bine, domnule maior, dumneata şi Randi pregătiţi elicopterul de zbor. Val, arma ta este în Ranger. Vreau să acoperi heliportul de acolo. Eu am să rămân aici şi am să deschid focul asupra potecii.

Valentina îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Jon, indivizii ăştia cunosc vechiul truc al infanteriei germane de a menţine focul. Supravieţuitorii au luat în mod sigur armele de asalt de la camarazii lor morţi. E drept că au pierdut 70% din oamenii plutonului, dar mai au încă 80% din puterea de foc.

— Tocmai de aceea aş vrea ca elicopterul să fie gata cât mai repede şi să plecăm înainte să ajungă ei aici.

— Jon, aici e vorba despre trei mitraliere blestemate!

— Astea sunt datele problemei, Val. Executarea!

— Domnule colonel, interveni încet Smîslov. Aş putea să vă sugerez o alternativă?

— Aş fi încântat să mă gândesc la aşa ceva, domnule maior.

— Daţi-mi voie să le ies în întâmpinare. Să le ordon să se oprească.

Smith îngustă ochii.

— Parcă spuneai că nu ai autoritate asupra lor.

— Nu am, dar pot să încerc. Poate reuşesc să le insuflu gânduri mai bune. Smîslov ridică din umeri şi zâmbi ciudat.

Sau poate să-i intimidez. Şi, chiar dacă nu izbutesc, pot să trag de timp ca să puteţi pleca de aici, dumneata şi cele două doamne.

— Dar băieţii ăştia din Speţnaz s-ar putea să nu fie prea încântaţi să te vadă în momentul de faţă, domnule maior.

Chipul rusului se întunecă din nou.

— Presupun că întregul meu guvern este supărat pe mine în clipa de faţă, domnule colonel, dar trebuie să-l împiedicăm pe Kretek să ia antraxul. Şi poate că în felul ăsta nu va mai trebui să moară nici un rus.

Smith şovăi. Nu avea timp să se îndoiască de el tocmai acum.

— Val, ajut-o pe Randi la elicopter! Vin şi eu la voi când porniţi motoarele. Dacă nu vin la timp, decolaţi oricum. Este un ordin! Prioritatea voastră absolută este să raportaţi despre situaţia de aici, de pe Insula Miercuri. După aceea, faceţi cum credeţi de cuviinţă. Executarea!

Femeia îi aruncă o privire furioasă, dar îşi înghiţi cuvintele de protest. Se îndepărtă în fugă către heliport.

Smith se întoarse apoi către Smîslov.

— Succes, domnule maior! Sper să fie ziua dumitale norocoasă!

— Mă voi strădui să o fac să fie, domnule. Scoase arma lui Smith din buzunar şi i-o întinse. Dacă nu va fi aşa, s-ar putea să vă fie mai de folos decât mie.

Smîslov făcu un pas înapoi şi luă poziţie de drepţi, bătu din călcâie în stil european şi ridică mâna la tâmplă în semn de salut militar.

— Domnule colonel Smith, permiteţi-mă să spun că a fost un privilegiu pentru mine să servesc sub comanda dumneavoastră!

— Plăcerea a fost de partea noastră, domnule maior!

Randi se lupta cu un val de ameţeală în momentul în care se urcă în compartimentul motorului. Aburul care îi înceţoşase gândirea în noaptea trecută ameninţa să revină, iar ea se străduia din răsputeri să rămână cu atenţia concentrată asupra conectoarelor bateriei.

Cât călătorise cu elicopterul acesta spre nord, ajunsese să-l cunoască foarte bine, iar compania de leasing făcuse efortul de a-l adapta cât mai bine la mediul specific polar. Toate garniturile şi etanşările fuseseră confecţionate din material plastic şi compozit rezistent la ger. Şi lubrifianţii erau sintetici, adaptaţi condiţiilor de frig extrem. Combustibilul fusese amestecat cu un procent considerabil de antigel, iar bateriile erau prevăzute pentru sarcină foarte grea, cele mai bune de pe piaţă.

Dar nu era suficient.

Motorul micuţei aeronave trebuia încălzit într-un cort de preîncălzire timp de câteva ore înainte de decolare pentru a fi adus la temperatura de funcţionare, iar bateriile ar fi necesitat o reîncărcare.

Dar cortul, încălzitoarele şi încărcătorul ardeau în baraca cu materiale şi oricum nu mai aveau timp pentru asta acum. Mai verifică o dată interiorul compartimentului bateriilor, apoi trânti uşa exterioară, închizând cu mare grijă fiecare ventil.

Din partea cealaltă a elicopterului se auziră paşi care se apropiau alergând şi Valentina Metrace îşi făcu apariţia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Randi.

— Vine ultimul lot de combatanţi Speţnaz. Probabil că în cinci minute vor fi aici. Grigori va încerca să-i ţină de vorbă şi să-i facă să se răzgândească, dar nu cred că va reuşi. Jon e gata să se sacrifice şi să-şi joace numărul de martir. Iar noi am primit ordinul să punem în funcţiune imediat rabla asta!

Greaţa organică resimţită de Randi nu era numai din pricina recentei hipotermii suferite. Înghiţi o gură de salivă rece şi îşi forţă mintea să gândească limpede.

— Foarte bine, fa şi tu un tur de inspecţie! Trage prelatele mai departe şi ai grijă să nu fie nici un fel de obiecte străine în apropiere de noi care ar putea să fie înghiţite de curentul elicei.

— Bine.

Nu aveau timp să-şi exprime îndoielile sau temerile şi, cu atât mai puţin, să le recunoască.

Randi alergă la uşa cabinei şi se aşează pe locul pilotului, iar pielea îngheţată a scaunelor o muşcă de coapse. Fixă lista de verificare pentru decolare în faţa ei, pe parbriz. Nu mai îndrăznea să se bizuie doar pe memorie. Apoi atinse principalele comenzi. În spatele lentilelor îngheţate, acele se mişcară alene.

Va trebui să depăşească trei crize. Prima, să fie suficient curent în baterii pentru a face ca motorul rece să pornească. A doua va fi în momentul aprinderii, când componentele îngheţate ale trenului de propulsie se vor roti, prinzând din ce în ce mai multă viteză, sau vor plesni şi vor exploda.

Iar a treia şi ultima criză va avea loc după decolare, când manetele de comandă vor asculta de ea sau se vor rupe şi se vor prăbuşi la pământ.

Şi nu aveau decât o singură şansă în toate cele trei situaţii.

*

Locotenentul Pavel Tomaşenko înainta cu pasul hotărât al unui luptător zulu sau al unui soldat din Forţele Speciale, cu automatul AK-74 de-a curmezişul pieptului. Ochii lui scrutau zarea ca un radar automat, căutând locul viitoarei ambuscade. Restul nu mai avea nici o importanţă.

Chiar şi el era nevoit să-şi recunoască acum eşecul ca ofiţer şi ca soldat, îşi lăsase din nou oamenii să fie prinşi într-o capcană. Cea mai mare parte a plutonului său fusese nimicită şi nici măcar nu se aflase în preajma luptei. Era un om terminat. Nu se putea aştepta la nimic altceva decât la dizgraţie şi la curtea marţială. Prefera să moară cu fălcile încleştate, de gât cu duşmanul care îl făcuse de râs.

Împovăraţi de armele automate grele şi de muniţii, cei doi membri ai echipei de genişti şi operatorul radio păşeau în urma lui, fără să pună întrebări. Erau membri ai Spetznaz.

În faţa lor, Tomaşenko văzu fumul care se ridica din clădirile incendiate din perimetrul staţiei de cercetare. Nu ştia ce se întâmplase aici. Şi nu cunoştea nici identitatea

oamenilor înarmaţi care îi omorâseră camarazii şi pieriseră la rândul lor de mâna acestora. Şi n-avea nici cea mai vagă idee de unde veniseră. Dar prin binoclul lui, Tomaşenko îl văzuse pe ultimul supravieţuitor al inamicului alergând în această direcţie.

În momentul în care ocoleau dâmbul în vârful căruia se afla antena radio, Tomaşenko încetini pasul dispersându-i cu gesturi scurte pe oamenii care îi mai rămăseseră. Clădirile staţiei de cercetare erau în flăcări şi vălătuci de fum întunecau cerul albastru.

Şi din acele flăcări se desprinsese un bărbat care venea în direcţia lor, cu mâinile ridicate în sus până în dreptul umerilor.

Tomaşenko ridică braţul, făcându-i semn omului să se oprească. Mută cureaua puştii şi aşteptă, cu mâna încleştată pe trăgaciul AK-ului. La stânga şi la dreapta lui, cei doi soldaţi se lăsaseră pe vine în zăpadă cu arma la ochi.

Bărbatul cu mâinile ridicate îi întâmpină cam la o sută de metri de clădirile în flăcări. Gluga canadienei era dată pe spate şi i se vedea părul blond. Tomaşenko îl recunoscu după fotografiile pe care le primise. Era Smîslov, ofiţerul Forţelor Aeriene, care se presupunea că trebuie să saboteze operaţiunile grupului de agenţi americani din interior. Omul care ar fi trebuit să fie deja mort. Ochii lui Tomaşenko străluciră şi apoi se îngustară brusc.

Smîslov se apropie până la trei metri şi lăsă mâinile în jos.

— Sunt maiorul Grigori Smîslov din Forţele Aeriene ale Federaţiei Ruse, îşi declină el crispat identitatea. Ai fost informat despre prezenţa mea. Cine eşti dumneata?

— Locotenent Pavel Tomaşenko din Forţele Speciale ale Infanteriei Navale. Am fost informat în legătură cu dumneavoastră, domnule maior. Mă bucur că aţi evadat.

— Nu este vorba despre evadare, domnule locotenent, răspunse ofiţerul Forţelor Aeriene. Parametrii misiunii s-au schimbat şi ordinele dumitale iniţiale referitoare la echipa americană de investigaţii nu mai sunt relevante.

— Nu am primit nici un fel de instrucţiuni de la superiorii mei în acest sens.

— Superiorii noştri nu cunosc situaţia de la faţa locului. În calitate de ofiţer superior îţi schimb ordinele şi autoritatea, locotenente. Vei înceta această operaţiune imediat. Te voi însoţi înapoi la submarinul dumitale, unde voi raporta situaţia şi voi avea grijă ca ordinele dumitale să fie actualizate.

— Domnule maior, ordinele mele privitoare la echipa agenţilor americani au venit de la cea mai înaltă autoritate naţională. Aşa cum probabil că ştiţi, aceşti agenţi au pus în pericol secrete de stat de cea mai mare însemnătate. Trebuie opriţi cu orice preţ!

— Şi, aşa cum am spus, aceste ordine nu mai sunt relevante, locotenente! Smîslov mai făcu un pas înainte. Nu te vei mai amesteca, repet, nu te mai amesteci în problemele americanilor! Te întorci cu oamenii dumitale la submarin!

Vocea lui Tomaşenko sună spart:

— Mi-au ucis omenii!

— Este regretabil ceea ce s-a întâmplat la locul accidentului, răspunse Smîslov, continuând să înainteze. Cât despre lupta care a avut loc acum, să fii liniştit, oamenii dumitale au căzut în luptă cu duşmanul, cu adevăratul duşman al Rusiei.

— Am anumite întrebări în legătură cu identitatea adevăraţilor noştri duşmani, domnule maior, replică Tomaşenko accentuând înadins gradul lui Smîslov.

— Ai dreptate să faci asta, locotenente. Ochii cenuşii ai lui Smîslov se înfipseră în ochii locotenentului. Acum potoleşte-ţi oamenii şi am să te lămuresc!

— Nu, domnule maior! Eu ascult de ordinele mele şi o să mă răfuiesc cu americanii! După aceea o să iau legătura cu superiorii mei şi o să mă interesez în legătură cu anumite lucruri, inclusiv trădarea de ţară!

— Sunt convins că va fi o discuţie extrem de interesantă, locotenente. Dar, deocamdată, vei asculta de ordinele mele şi vei preda arma!

Smîslov întinse mâna să ia arma lui Tomaşenko. Acesta, cu degetul deja îndoit pe trăgaci, apăsă, iar arma de asalt scuipă un singur glonţ.

Maiorul Smîslov se clătină şi căzu nemişcat în zăpada de pe Insula Miercuri.

Ofiţerul din Speţnaz nu avu decât o secundă sau două ca să privească triumfător în jos la trupul bărbatului doborât. Apoi lovitura veni cu o secundă înainte să audă zgomotul împuşcăturii. Tomaşenko privi în jos şi văzu o pată roşie pe propriul piept. În mod ciudat, ultimul lui sentiment înainte să fie înghiţit de întunericul total fu de mare uşurare. Nu va mai trebui să dea socoteală pentru că dezamăgise Patria Mamă.

*

O sută de metri mai încolo, îngenunchind în urmele adâncite de pe poteca de lângă laborator, Jon Smith lăsă în jos ţeava armei SR-25 de pe care încă mai ieşea fum şi înjură neputincios guvernele, secretele şi aliaţii. Apoi se aruncă imediat cu burta la pământ, când un şir de gloanţe trasară o linie punctată chiar lângă potecă.

Alte gloanţe trecură vâjâind la înălţime joasă pe deasupra capului său. Trăgând cu arma în urma lui, Smith se târî cu spatele înapoi încă vreo câţiva metri, înghesuindu-se cât mai mult în făgaşele adâncite ale potecii, la adăpostul fragil al zăpezii compactate. Se ridică din nou în genunchi şi zări un soldat rus care înainta târâş spre staţia de cercetări. Smith trase două focuri în grabă, înainte ca ruşii să schimbe direcţia focului, ţintind spre noua lui poziţie.

Smith îşi dădu seama imediat că era o situaţie fără ieşire. Bateria de mitraliere uşoare din faţa lui trăgea foarte repede şi încărcături foarte mari. Folosind focul alternativ, ruşii ar fi putut să-l ţintuiască pe loc, în timp ce ei şi-ar fi căutat poziţia din care să-l poată ucide. Era numai o chestiune de timp.

Grigori Smîslov îşi dăduse viaţa pentru a câştiga câteva minute din acest timp preţios. Acum era rândul lui. Va ţine focul cât mai departe de elicopter.

Trebuia să trăiască suficient de mult pentru ca Val şi Randi să aibă o şansă.

*

Cele două femei auziră pocniturile seci ca de ciocan ale focurilor de armă de dincolo de staţia de cercetare.

— Randi!

— Urcă!

Valentina se aruncă în cabină între cele două locuri ale piloţilor, iar Randi examină pentru ultima dată cadranele instrumentelor de bord. Nu-i plăcea ceea ce vedea, mai ales nivelul bateriilor. Dar lucrurile nu aveau cum să se îmbunătăţească. Fixă poziţia de marş şi acţionă starterul.

Deasupra, în compartimentul superior, turbinele începură să se învârtă greoi, încercând să învingă inerţia metalului rece. Elicea se puse în mişcare încet, mult prea încet. Randi încerca să hipnotizeze tahometrul ca să-l facă să intre în zona verde. Amperajul bateriei clipea ameninţător pe măsură ce solicitarea creştea.

— La dracu’! Dezactivă starterul înainte să se scurgă şi ultimele picături de energie din baterie.

— Domnişoară Russell, aşa după cum ştiţi, nu avem voie să dăm greş! spuse Valentina vârându-şi capul şi umerii pe deasupra scaunului pilotului.

— Ştiu, la naiba! Lasă-mă să mă gândesc!

Trebuia să fie ceva de făcut! Dar n-avea nici o legătură cu ceea ce scria în manual. Acesta spunea că este imposibil să te ridici în aer în asemenea condiţii. Manualul spunea că o să moară cu toţii la sol. Trebuie să fie altceva. Citise cândva, undeva, o poveste despre o particularitate a familiei de elicoptere Bell Ranger. Dar ce anume era? Ce anume?

— Învârte rotorul din coadă! strigă Randi.

— Ce?

— Învârte rotorul din coadă cu mâna, în timp ce eu încerc să-l pornesc de aici! Este legat direct cu transmisia. E nevoie de o oarecare energie ca să pornim motorul!

— Ce naiba mai e şi asta! strigă Valentina sărind afară prin trapa laterală.

Randi o urmări în oglinda retrovizoare cum se aşază la capătul fuzelajului cu mâinile încordate pe elicea mică a rotorului din coadă.

— Gata! strigă Valentina.

— Perfect! Acum!

Starterul cârâi din nou. În timp ce rotorul din coadă începu să se învârtă, Valentina îl trase în jos cu toată greutatea ei, răsucindu-l. Schimbă apoi priza şi repetă mişcarea de mai multe ori. Pe măsură ce viteza creştea, reuşi să învârtă elicea cu o singură mână, adăugând propria energie la cea a starterului electric.

În cabină, Randi urmărea tahometrele, în timp ce eforturile Valentinei erau amplificate de instalaţia de transmisie. Arcul urca, dar încă nu ajunsese la rata de aprindere. Nu încă. Nu încă. Apoi acele începură să tremure.

— Pleacă de-acolo! La o parte! strigă ea. Era tot ce se putea face. Mai bine nu se putea.

Randi o văzu pe Valentina cum se aruncă înapoi şi într-o parte, punând starterul pe poziţia de aprindere. În gâtlejul motorului se aprinse o flacără. Un aspirator mugi uşor şi starterul începu să se rotească, iar dispozitivele de citit temperatura ale motorului se aliniară.

— Da! Randi aşeză maneta în poziţie de marş, iar turbinele răspunseră scrâşnind şi rotorul principal reveni la viaţă. Râzând, Valentina se urcă din nou în cabină. Îşi aruncă braţele în jurul scaunului pilotului şi o îmbrăţişă strâns pe Randi.

— Ce ordine a dat Jon? strigă Randi peste umăr.

— O, a spus o mulţime de lucruri! Hai să mergem să-l luăm!

*

Smith simţea contrastul dintre căldura din spatele lui şi răceala de la pântece în jos. Stătea culcat pe burtă alături de laboratorul incendiat, folosind fumul gros ca acoperire. Doi dintre ruşii supravieţuitori erau încă pe acolo pe undeva, în faţă şi trăgeau focuri scurte, economice. Al treilea se afla în dreapta lui şi se străduia să înainteze. Curând, cel de-al treilea va fi în poziţia potrivită pentru a deschide foc de acoperire, iar ceilalţi doi vor putea să înainteze spre el.

Rostogolindu-se pe-o parte, Smith trase de şase ori spre cel care se apropia de el şi goli încărcătorul. Dar pentru moment rusul stătea la pământ. Se târî ca un şarpe alţi câţiva centimetri, găsi o altă adâncitură în zăpadă şi reîncărcă.

Situaţia se înrăutăţea de la o clipă la alta. În câteva secunde va trebui să se ducă spre clădirea în flăcări, iar perdeaua de fum va lucra în favoarea ruşilor din Speţnaz.

Într-un film, acesta ar fi fost momentul cel mai potrivit pentru ca forţa de sprijin să-şi facă apariţia huruind la orizont. Dar Smith nu mai credea în Hollywood. Ridică precaut capul şi se uită înjur, evaluând terenul. Nu, nu avea sens să se ducă mai departe. Dacă ruşii ajungeau la prima clădire, vor avea o linie de tragere şi vizibilitate asupra elicopterului. Trebuia să dea bătălia aici.

Era interesant cât de abstract poate decide cineva asupra locului unde avea să moară, observă el. Omul de ştiinţă şi diagnosticianul din el spuneau că asta se datora exclusiv efectului de amorţire produs de şoc şi de supraîncărcătura emoţională.

Romanticul şi soldatul ripostau, spunând că, de fapt, viaţa unui om nu era deloc importantă în schema mai mare a lumii şi, dacă putea fi sacrificată pentru a salva lucruri şi oameni deosebit de dragi, această pierdere înceta să mai fie aşa de amară.

În spatele lui se auzea şuieratul metalic al motoarelor elicopterului. *Bună fată Randi asta, întotdeauna se descurcă!* Ticălosul care se afla în dreapta lui va avea cel

mai bun unghi de tragere împotriva elicopterului, aşa că Smith îşi propti bărbia de mânerul rece al armei. Ţintind spre micul morman de zăpadă în spatele căruia se ascunsese rusul, apăsă pe trăgaci.

Huruitul turbinelor se amesteca cu mugetul rotoarelor. Asta era! Oamenii lui se aflau acum la adăpost.

Dar Smith îşi dădu imediat seama că huruitul monoton nu se îndepărta, ci, dimpotrivă, era tot mai aproape. Se răsuci şi scăpă o înjurătură. Planând la numai trei metri de sol, elicopterul luneca pe deasupra staţiei de cercetare, ridicând vârtejuri de fum şi de zăpadă. Ţeava zveltă a unui pistol ieşi prin trapa deschisă, iar clămpănitul mortal al glonţului tras de Valentina stârni un ecou puternic în momentul în care deschise focul asupra poziţiilor soldaţilor din Spetnaz.

Dacă s-ar fi înfuriat, dacă ar fi şovăit sau dacă ar fi gândit numai, ar fi însemnat să-i condamne pe toţi la moarte. Una dintre extremităţile clădirii laboratorului încă nu fusese cuprinsă de flăcări. Nici acoperişul nu ardea. Smith se ridică în picioare, se dădu cu spatele spre clădirea laboratorului şi îşi goli încărcătorul, nu în speranţa că va nimeri ceva, ci că îi va ţine pe inamici la distanţă timp de câteva secunde critice.

Se auzi clămpănitul încărcătorului gol, iar Smith se întoarse şi sprintă câţiva metri. Îşi aruncă arma pe acoperişul clădirii şi înjură când aceasta alunecă şi căzu înapoi. Nu avea timp să se mai ocupe de asta. Sări pe acoperiş, îndreptându-se spre partea care încă nu ardea şi constată că aceasta nu era nici pe departe aşa de stabilă cum i se păruse şi că limbile de foc se întindeau până la el.

Randi îl zărise, iar elicopterul se apropie, încetinind în dreptul turbinei de vânt. Cărbuni încinşi luaţi de vânt îi muşcau faţa lui Smith şi îi pârjoleau hainele. Sări din nou, aruncându-şi braţele în sus şi se agăţă de tălpici, iar elicopterul începu să se zgâlţâie serios, încercând să facă faţă greutăţii nou apărute la bord. Rafalele de mitralieră trecură razant pe lângă el.

— Haide! Sus! Sus!

Valentina îl apucă energic de gluga canadienei şi începu să-l tragă în sus, prin trapă.

Forţa centrifugă îi aruncă picioarele într-o parte în momentul în care Randi pivotă în jurul catargului rotorului, arătând inamicului coada. Botul se poticni în momentul în care acceleră pentru a se depărta cât mai rapid de incendiu.

Smith puse un picior pe talpa elicopterului, se aruncă în cabină şi se prăbuşi pe podea. Valentina se lăsă şi ea să cadă alături, îmbujorată.

— Să nu care cumva să ne certi fiindcă am venit după tine, Jon! îi strigă ea acoperind huruitul motorului. Nici să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva!

*

Ultimii doi membri ai plutonului Speţnaz, operatorul radio şi genistul, priveau în urma elicopterului portocaliu care se îndepărta peste creasta centrală. Şeful echipei de genişti murise în mod spectaculos chiar în ultimele momente ale luptei. În clipa în care se ridicase în picioare ca să tragă în elicopter, capul îi explodase ca un balon înţepat, străpuns de un glonţ cu o viteză incredibilă.

Nu mai era nimic de făcut pentru el şi cei doi supravieţuitori se îndoiau dacă mai pot să facă ceva pentru ei înşişi. În acel moment, erau cei mai neajutoraţi bărbaţi din lume: soldaţi ruşi fără un ofiţer care să le dea ordine. Schimbară câteva cuvinte încet, în limba maternă. Apoi porniră înapoi către trupul mort al locotenentului Tomaşenko şi al străinului pe care acesta îl doborâse.

*

Versantul de piatră şi zăpadă al culmii centrale trecu pe sub elicopter. Pe Randi o durea mâna, dar se descurca. Important era că, după decolarea la rece şi schimbul de focuri, acum toate indicatoarele dispozitivelor de control de la bord se aflau acolo unde trebuia.

— Cum stăm? întrebă Smith ridicându-se în braţe între locurile piloţilor.

— Bell face elicoptere al naibii de bune, răspunse Randi. Unde vrei să mergem, Jon?

— La locul accidentului lui Misha-124 şi asta cât mai repede.

— Suntem pe drum! Şi ce facem când ajungem acolo?

Nu avea sens să nu le spună adevărul.

— Habar n-am, Randi. Va trebui să vedem ce este acolo şi, în funcţie de asta, o să facem ce ne stă în puteri.

Valentina se trase mai aproape de el.

— Ce s-a întâmplat cu Grigori?

Smith îşi simţi propria voce plată şi inexpresivă.

— A fost împuşcat de oamenii lui.

— Dumnezeule şi eu care am vrut să-l ucid la un moment dat! Valentina îşi rezemă capul de tetiera de la scaunul pilotului. Apoi vocea ei răsună la fel de rece. După ce rezolvăm treaba de la locul accidentului, aş vrea să ne întoarcem aici să fac puţină ordine.

— Nu e nevoie. Problema a fost rezolvată.

Elicopterul trecu pe lângă Vârful de Vest, iar versantul stâncos cedă locul albului cenuşiu al gheţarului.

— Menţine altitudinea, Randi! S-ar putea să fim întâmpinaţi cu focuri de armă de acolo, de jos.

— Înţeles! Ar trebui să fie chiar în faţă, dincolo de şaua muntelui, nu-i aşa?

— Da, o să-l vedem în câteva secunde.

Şi îl văzură.

— Ticăloşilor! strigă Valentina cu furie neputincioasă, lovind cu pumnii în podeaua cabinei. Ticăloşi împuţiţi!

Pe gheaţa de sub ei zăceau împrăştiate resturile avionului Misha-124. Întregul fuzelaj anterior al fostului bombardier era sfâşiat şi deschis, mai întâi cu explozivi şi apoi cu macaraua uriaşă a lui Kretek. Bucăţele din învelişul avionului zăceau împrăştiate peste tot ca nişte ambalaje ale cadourilor de Crăciun şi lăcaşul anterior al bombei era acum la vedere.

Rezervorul de agent biologic dispăruse, scos ca un ou uriaş de aluminiu din cuibarul lui.

Randi plană cu elicopterul pe deasupra locului accidentului.

— O, Dumnezeule mare, a pus mâna pe el! exclamă ea cu disperare în voce.

Două tone de antrax transformate în armă de luptă! Arma care putea să omoare populaţia de pe o jumătate de continent se afla acum în mâinile unui om care nu dădea doi bani pe viaţa semenilor săi.

Smith îşi întoarse privirile de la avion şi se uită spre sud, spre lumea acum ameninţată şi zări în depărtare sclipirea slabă a rotoarelor în lumina soarelui.

Capitolul cincizeci şi unu

Deasupra Oceanului Arctic

— Aici Calul Negru către orice staţie de pe Insula Miercuri. Calul Negru cheamă staţia de pe Insula Miercuri. Mă auziţi?

Maiorul Saunders repetase apelul acesta atât de des, încât începuse să-şi piardă sensul pentru el. Terminaseră manevra de realimentare şi în compartimentul de marfă al avionului Osprey oamenii îşi ajustau echipamentele individual, făcând ultimele verificări ale acestora. În curând vor ajunge la ţintă. Pentru prima dată în ziua aceea, benzile de transmisie nu mai erau bruiate de interferenţele solare. Dar Saunders se temea că acolo nu se mai afla nimeni care să-i răspundă.

— Aici Calul Negru…

— Calul Negru, aici Insula Miercuri, răsună o voce calmă de profesionist în căştile lui Saunders. Aici locotenent-colonel Jon Smith. Codul meu este Răzbunător Cinci. Mă auzi, Calul Negru?

Degetul mare al lui Saunders strivi butonul de transmisie.

— Te auzim, colonele, cuvânt cu cuvânt. Suntem forţa de sprijin Mike. Care e situaţia?

— În momentul de faţă suntem în aer, în largul Insulei Miercuri. Situaţia de pe insulă este critică şi instabilă. Care este ora aproximativă a sosirii aici, Calul Negru şi aveţi echipament de luptă la bord?

— Suntem cam la douăzeci de minute de Miercuri. Nu dispunem de echipament de luptă; avem numai dispozitive de ridicare şi cisterne.

— Atunci nu ne puteţi ajuta cu nimic, răspunse vocea. Vă informez că Insula Miercuri poate fi considerată zonă de aterizare fierbinte. Forţele ostile pot include şi elemente din Speţnaz. Vă informăm, de asemenea, că pachetul primar a fost confirmat. Repet, pachetul primar a fost confirmat.

Pachetul primar a fost luat de pe insulă şi, în momentul de faţă, este transportat la bordul unui Mil 26, elicopter-macara de tip Halo, număr de înregistrare civil din Canada. Elicopterul se îndreaptă acum spre sud-sud-est faţă de Insula Miercuri cu o viteză de aproximativ nouăzeci de noduri. Suntem în urmărirea lui acum. Cerem interceptarea imediată. Atacarea şi distrugerea elicopterului cu orice preţ. Repet, atacarea şi distrugerea cu orice preţ!

— S-a înţeles, Insula Miercuri! Vom transmite cererea, dar va dura ceva! Chiar şi avioanele cu reacţie au nevoie de câteva ore ca să ajungă aşa de departe. În răspunsul bărbatului se simţea o doză de fatalism. Vom face tot ce putem până ajung ei acolo.

*

Anton Kretek privi în jos pe geamul cabinei macaragiului de pe partea dreaptă a elicopterului Halo. La douăzeci de metri sub elicopterul uriaş, recipientul în formă de romb alungit se legăna uşor la capătul cablului solid Kevlar. Harnaşamentul plasat în jurul recipientului şi cele două cabluri de la capete nu erau îndeajuns de solide, dar perla fusese smulsă din scoică!

Munca se dovedise a fi extrem de grea, dar ce mai conta? Fusese ultimul efort. Îl costase viaţa câtorva dintre cei mai buni oameni ai săi, inclusiv a şefului personalului, dar probabil că meritase. Mihail ar fi trebuit oricum lichidat mai devreme sau mai târziu. Omul ştia deja prea multe. Şi fusese şi acum un moment la fel de potrivit ca oricare altul să se descotorosească de el.

Firește, exista şi posibilitatea să fie prins pe insulă şi să dea în vileag restul planului legat de recuperarea încărcăturii de antrax şi destinaţia acesteia. Dar Kretek era pregătit pentru orice eventualitate.

Mai rămăsese şi moartea nerăzbunată a fiului surorii lui, dar, la dracu’, naiba s-o ia pe târfa aia! Băiatul murise oricum. Ce rost mai avea să se frământe pentru asta?

Kretek băgă mâna în buzunarul canadienei şi scoase ţigările de marcă balcanică şi bricheta, dar îşi aminti de rezervorul pe jumătate plin cu combustibil al elicopterului şi le impuse nervilor săi însetaţi după nicotină să mai rabde câteva ore. Apoi se îndreptă spre cabina pilotului.

Geniştii şi supravieţuitorii forţelor lui de securitate se înghesuiseră în compartimentul pentru marfa şi stăteau ghemuiţi cu capetele pe genunchi sau întinşi pe rucsacuri. În cabină, pilotul canadian era la comandă, iar copilotul lui bielorus scotea din când în când capul lateral, ca să verifice starea chingilor care ţineau încărcătura.

— A intervenit o schimbare a planurilor, strigă Kretek ca să se facă auzit peste huruitul rotoarelor. Nu ne mai întoarcem la trauler. Mergem direct spre sud, la al doilea punct de alimentare.

— Cum spuneţi! Răspunsul pilotului veni laconic. Încotro ne îndreptăm?

— Am să-ţi dau coordonatele GPS mai târziu.

— Cum doriţi!

Lui Kretek îi plăcea omul. Un adevărat profesionist, nu punea întrebări. Dacă Kretek şi-ar fi propus să rămână în această branşă, l-ar fi păstrat pe individ pe lângă el. Oamenii de felul acesta erau folositori. Dar, aşa cum stăteau lucrurile, pilotul, echipajul lui şi avionul aveau să ajungă pe fundul unui lac canadian izolat şi nu în Golful Hudson.

Cât despre antrax, acesta va fi lăsat foarte bine camuflat în apropiere de drumul forestier al teritoriilor canadiene de nord-vest. În câteva luni, după ce lucrurile se vor mai linişti şi după ce va negocia preţul de vânzare al mărfii, putea să fie scos de acolo cu camioanele. Acesta era al doilea plan, cel de care Mihail Vlahovici nu ştiuse nimic. Asta însemna că îi va sacrifica şi pe oamenii pe care îi lăsase pe trauler, dar asta era situaţia. Nu mai avea nevoie de ei. Pe buzele lui Kretek trecu un zâmbet fugar. Cum spuneau, „reducerea efectivelor corporaţiei”, nu-i aşa?

Negustorul de arme se rezemă de peretele lateral al cabinei, încordându-şi corpul ca să facă faţă turbulenţelor

intermitente de altitudine joasă şi se luptă din nou cu dorinţa de a-şi aprinde o ţigară. S-ar putea să simtă lipsa activităţii în branşă, dar, după ce va vinde antraxul, nu va fi înţelept să mai continue. Va deveni prea bogat şi prea indolent. Oamenii inteligenţi ştiau când este momentul să se retragă.

Copilotul elicopterului scăpă brusc o înjurătură, privind pe partea dreaptă a cabinei. Nu mai erau singuri. Pe cer se profila silueta unui alt elicopter care mergea în paralel cu ei, cam la o jumătate de kilometru distanţă. Era micul elicopter portocaliu pe care îl lăsaseră pe insulă. Cel pe care nu mai avuseseră timp să-l distrugă.

Kretek înjură şi el. Indolenţa începea deja să se răzbune.

Negustorul de arme se duse în compartimentul de marfa. Răsuci mânerul trapei din dreapta, se prinse cu mâna de o bară şi dădu cu piciorul trapei, scoţând-o din cadrul ei.

— Doi oameni aici cu mitraliere! urlă el peste zgomotul rotoarelor. Alţi doi în partea cealaltă! Mişcaţi-vă fundurile, ticăloşilor! Mai repede!

*

Long Rangerul zbura alături de uriaşul elicopter-macara. Acesta era încetinit de încărcătura grea care se clătina sub pântecele lui, aşa că nu fusese greu să-l ajungă din urmă.

— Suntem ca un câine care aleargă după o maşină, mormăi Valentina studiind elicopterul uriaş de fabricaţie rusească. Acum, că l-am ajuns din urmă, ce facem cu el?

Elicopterul masiv îşi continua retragerea greoaie de pe Insula Miercuri. Spre sud-est se vedea deja la orizont conturul următorului şir de insule arctice.

— Nu e bine, Jon, continuă ea, îngenunchind pe podea, lângă trapa laterală. Dacă se lasă mai jos deasupra arhipelagului, radarul n-o să poată să-l detecteze prin hăţişul de insule şi canale de aici. Numai printr-un noroc chior vor putea să-l găsească aparatele de intercepţie.

— Ştiu. Tocmai de aceea trebuie să ne ţinem după el.

Randi aruncă o privire în spate de pe locul pilotului.

— Nu uita, Jon, că nu avem aşa de mult combustibil!

— Ştiu şi asta.

Din nou rămăseseră fără echipamente şi fiecare minut şi fiecare kilometru îi duceau mai departe în arhipelagul îngheţat al Reginei Elisabeta, tot mai departe de aliaţi şi de ajutorul de care aveau nevoie.

— Fiţi atenţi! exclamă Valentina. În fuzelajul elicopterului apăruse brusc o pată dreptunghiulară neagră şi uşa aruncată zbură spre gheaţa de jos. Şi-a deschis poziţiile de tragere!

În jurul uşilor deschise jucau acum valuri de scântei şi ieşeau şuvoaie de fum. Randi rămase mai în urmă cu elicopterul ei. Mări apoi altitudinea şi îşi poziţionă micul aparat de zbor deasupra şi în spatele scutului elicopterului mai mare, în aşa fel încât acum cei de pe Halo nu puteau să tragă fără să-şi strice propriile rotoare.

Sub ei, elicopterul imens se clătina greoi, ca un elefant care ameninţă cu colţii lui uriaşi un leu în atac. Recipientul cu antrax se legăna ca un pendul la capătul cablurilor sale.

— N-ar fi drăguţ dacă ar scăpa nenorocita aia de încărcătură? comentă Valentina.

— Un gând plăcut, dar nu putem conta pe asta, răspunse Smith. Randi, ce şanse avem să tragem şi să nimerim unul din motoare?

Blonda scutură energic din cap.

— Nu e o idee bună! Halo este construit de specialiştii ruşi şi este foarte solid, proiectat în aşa fel încât să facă faţă unor avarii considerabile.

— Dar trebuie să aibă un punct vulnerabil, insistă Smith.

Randi se încruntă concentrată.

— Poate nuca centrală, lăcaşul motorului principal. Dacă am reuşi să provocăm o fisură acolo, s-ar putea să reuşim ceva.

— Val, asta e arma ta. Ce părere ai?

Valentina se uită neîncrezătoare la vechiul ei Winchester.

— Nu ştiu ce să zic. Acest Swift 220 este excelent dacă vrei să ucizi un om, dar nu e prea eficient dacă doreşti să

produci o avarie serioasă. Are viteză prea mare şi insuficientă putere de penetrare.

— Dar poţi s-o faci? insistă Smith.

— Pot să încerc, dar nu promit nimic. Randi, adu-ne cât poţi mai aproape şi încearcă să menţii stabilitatea.

Se întinse pe burtă pe podeaua cabinei în poziţie de tragere. Strânse cureaua armei în jurul antebraţului şi ţinti spre rotorul lateral, prinzându-l în lunetă.

*

Poziţionate aproape unul peste altul, Long Rangerul şi Haloul străbăteau cerul huruind, ca o cioară care fugăreşte fără milă un vultur. În cabina Haloului, pardoseala de sub picioarele lui Kretek se clătina ameninţător, căci balansul recipientului uriaş la capătul chingilor cu care era ţinut dezechilibra aparatul.

— Trag în noi! urlă contrabandistul în urechea pilotului. Fă ceva!

Pentru că aruncaseră trapele, în interiorul avionului era un vacarm total provocat de curenţii de aer şi de huruitul motoarelor.

— Nu pot manevra cu o încărcătură în chingi! urlă pilotul la rândul lui. Singura soluţie este să fugim!

În mâna lui Kretek apăru imediat un pistol automat.

— Încearcă numai şi eşti un om mort!

Era o ameninţare serioasă, iar pilotul înţelegea foarte bine că se confrunta cu un pericol real. Dar nici cel care venea din partea rotorului elicopterului nu era mai puţin real. Un glonţ scrâşni pe fuzelajul superior.

— Urcă mai sus, ticălosule! răcni Kretek. Urcă mai sus ca să putem trage în ei.

Scrâşnind din dinţi, pilotul răsuci maneta la puterea maximă de luptă împingând turbinele Tumanski la limită şi aruncând acele indicatoarelor de bord în zona roşie.

*

Randi Russell dansa cu Long Rangerul, menţinând poziţia şi distanţa faţă de elicopterul mare şi greoi, ca şi când ar fi fost legate printr-un fir nevăzut. Se afla în spatele scutului invizibil al rotorului elicopterului mare, iar trăgătorii inamici nu puteau s-o ia în cătare.

Valentina Metrace îşi exploata şi ea la maximum talentele. Cu buzele strânse într-un gest de concentrare, mânuia arma ca un automat, ţintea şi trăgea mereu. Se opri de trei ori ca să reîncarce arma, dar când şi cel de-al treilea încărcător se goli, lăsă arma în jos şi clătină din cap.

— Nu are nici un rost, Jon, strigă ea. Ating ţinta, dar nenorocitele astea de gloanţe explodează în contact cu carcasa. Nu merge.

— Ce altceva mai putem încerca?

— Putem încerca să-i doborâm pe piloţi, spuse ea privind în sus. Vom avea însă aceeaşi problemă de viteză şi penetrare. Mai întâi trebuie să sparg parbrizul, apoi să trag direct prin gaură ca să-i nimeresc pe oameni.

— Dacă asta trebuie să facem, să-i trecem la fapte!

— Şi mai este o problemă. Valentina băgă mâna în buzunarul de la piept. Când o scoase, arătă cele trei cartuşe pe care le ţinea în palmă. Aste e tot. După aceea, vaca a înţărcat.

— Aşa cum am spus, asta este tot ce avem. Randi, ia poziţie!

Randi ascultase schimbul de replici.

— Va trebui să cobor sub arcul rotorului, ca să-ţi dau o linie de foc spre cabina pilotului. Dar şi ei vor riposta.

— Repet, asta e tot ce avem!

*

— Unde sunt? întrebă pilotul de pe Halo, privind în oglinzile retrovizoare laterale. Unde sunt împuţiţii ăia?

— Nu ştiu. Copilotul se răsuci în scaun şi privi afară. Au rămas în urma noastră.

— Ce este? întrebă Kretek peste umărul pilotului.

— Nu ştiu, răspunse sec pilotul. Sunt undeva în spatele nostru. Pun ceva la cale.

Apoi simţi zguduitura manetelor de control când un al doilea suflu al rotorului interferă cu al lui. Peste cabină trecu o umbră, iar elicopterul celălalt trecu la numai câţiva metri deasupra lor, accelerând. Mai parcurse câteva sute de metri, apoi rămase câteva secunde în aer şi se întoarse cu latura deschisă către Halo.

— Ce dra…

Partea stângă a parbrizului cabinei explodă într-o furtună de cioburi. Copilotul urlă incoerent, ducând mâna la faţa strivită. Strigătul se curmă brusc când un al doilea glonţ tras cu precizie îl nimeri pe bielorus în gâtlej şi aproape că îl decapită.

Instinctele luptătorului aerian îşi spuseră cuvântul, iar pilotul apăsă pe manetele de control. Botul elicopterului se roti destul de greoi, dar exact la timp pentru ca glonţul să-i treacă pe lângă umăr, în loc să-l nimerească în cap.

Haloul continuă să se rotească ameţitor, zguduindu-se periculos. Pilotul îi auzea pe trăgătorii de la uşi care ripostau sălbatic atacatorilor, în timp ce el se lupta din răsputeri cu manetele de control, încercând să nu supună unei presiuni şi mai mari rotoarele greu încercate ale elicopterului de mare calibru. Mâna i se îndreptă fară să vrea spre maneta în formă de T care comanda eliberarea de urgenţă a încărcăturii din chingi.

— Nu! Vârful pistolului automat al lui Kretek se propti în gâtlejul pilotului. Urlând ca un taur sălbatic în călduri, negustorul de arme se repezi între scaunele piloţilor, cu braţul stâng sfărâmat şi plin de sânge din cauza glonţului care îl ratase pe pilot din cauza vitezei prea mari. Nu!

*

Randi menţinu încruntată poziţia până când auzi ultimul glonţ al Valentinei. Elicopterul mare se întorcea acum către ei ca un vapor de coastă, prezentându-le linia laterală, din care mitraliorii trăgeau nebuneşte în flancul Rangerului.

Randi execută o manevră şi se retrase sub elicopter, adăpostindu-se de tirul sălbatic.

În compartimentul din spate pentru marfa, Smith îşi încolăci un braţ pe după o bară şi altul în jurul taliei Valentinei, căci întoarcerea în loc ameninţa s-o arunce afară. Pentru o clipă, Haloul păru să şovăie – cât pe ce să scape de sub control – apoi se stabiliză şi îşi reluă ruta spre sud-est.

Insulele de la periferia arhipelagului deveniseră acum foarte vizibile.

Randi se poziţionă încă o dată în spatele elicopterului mare, deasupra lui. Când se întoarse spre ei, vocea ei suna aproape vesel.

— Nu ştiu ce părere aveţi voi, copii, dar eu am cam început să mă satur de chestia asta! O să mă duc deasupra lui şi am să-i bag o talpă în rotor. E drept că o să mergem după aceea cam într-o rână, dar asta e!

Suna ca declaraţia unui kamikaze. Dacă băga una din tălpile elicopterului ei în rotorul Haloului, îl distrugea fară doar şi poate. Dar şansele ca elicopterul lor să supravieţuiască după explozia cinetică şi în ploaia de proiectile declanşate de dezintegrarea elicopterului mare erau nule.

Randi ştia foarte bine acest lucru. La fel şi Smith şi Valentina. Profesoara de istorie îi aruncă un zâmbet ironic şi ridică abia perceptibil din umeri. Acestea erau riscurile meseriei. Trebuie să ai totdeauna în minte misiunea şi să te străduieşti s-o aduci la îndeplinire. Supravieţuirea nu reprezenta o prioritate, mai ales când erau în joc vieţile a mii de oameni.

Nu avea sens să mai amâne. Randi îi poziţionase deasupra şi în spatele Haloului care înainta greoi şi erau gata de atac. Înainte de a da comanda, Smith mai căută ceva în interiorul elicopterului, un obiect, o armă care să-i ofere o altă opţiune, ceva ce trecuse până atunci cu vederea.

Dar nu mai era decât lada groasă de aluminiu cu aparatură de laborator şi rucsacul lui pe jumătate gol, din care atârnau câţiva colaci de frânghie de căţărat.

Şi atunci Smith zâmbi crispat fară veselie şi ameninţător.

*

— Acum ce naiba au mai inventat?

Era din ce în ce mai greu să se facă auzit peste huruitul motoarelor.

Kretek simţea cum îl cuprinde slăbiciunea. Braţul lui sfărâmat diminua fluxul de sânge către picioare.

— De unde dracu’ să ştiu eu? răcni pilotul aruncând o privire lungă către levierul care comanda desprinderea chingilor de dedesubt. Stau agăţaţi în coada noastră!

— Păstrează cursul! Kretek porni clătinându-se înapoi către cabina macaralei de la mijlocul fuzelajului. Întâlni privirile oamenilor săi din locurile unde stăteau ghemuiţi. Începuseră să simtă frica; se temeau acum mai mult de moarte decât de Kretek. Şi Kretek se confrunta cu acest prim val de panică.

Cum putea să fie el învins de unul ca Jon Smith?

Negustorul de arme aflase cumva că liderul echipei americane de investigaţii se întorsese pe Insula Miercuri. Omul despre care îi vorbise profesorul de la universitate, dar pe care el, Kretek, nu-l privise niciodată în faţă. Cine era ăsta? Cine era bărbatul ăsta anonim cu un nume atât de banal, care încerca să năruie planurile şi visurile lor?

Kretek se târî anevoie în cabina cu pereţi transparenţi a macaralei şi privi la pupa.

Uite-l! Long Rangerul era din nou deasupra lor şi plonja ca un uliu în atac. De astă dată, sub elicopterul mai mic atârna ceva.

În momentul în care ajunse deasupra elicopterului mare şi a încărcăturii lui de antrax, văzu o ladă mare argintie, care se clătina sub una din tălpile elicopterului, atârnată de o frânghie. În uşa laterală a elicopterului se afla un bărbat care lăsa tot mai jos funia. Kretek văzu părul negru

aplatizat de curentul provocat de rotor, trăsăturile dure ale feţei şi ochii înguşti şi concentraţi ale căror priviri străpungeau distanţa dintre cele două elicoptere ca o rază a morţii. Aşadar, acesta era Smith! Aşadar, acesta era călăul! Kretek scoase un urlet fără cuvinte în care se amestecau furia, groaza şi neîncrederea în ceea ce vedea.

*

Lada grea căzu în tubul rotorului. Smith simţi cum ultimii metri de frânghie fumegă frecându-se de mănuşile lui în momentul în care lada fu smulsă şi sfărâmată de elice. Se rostogoli imediat înapoi în compartimentul de marfa al elicopterului cu ajutorul Valentinei care îl trăgea de canadiană prin trapa laterală.

— Randi, strigă el, scoate-ne repede de-aici!

*

O zguduitură cumplită scutură tot scheletul elicopterului, iar Kretek fu aruncat în spate. Pilotul se lupta cu manetele de control care o luaseră razna în timp ce copilotul lui mort rânjea la el cu capul pe jumătate retezat, zâmbind parcă sardonic.

— Asta a fost! urlă pilotul. Trebuie să aruncăm încărcătura şi să aterizăm!

— Nu, urlă Kretek şi ridică ţeava automatului spre el. Mergi mai departe!

— Idiot împuţit! Am rămas fără elice, cretinule! Rotorul este pe cale să se dezmembreze! Dacă nu aterizăm în două minute, o să sărim cu toţii în aer, dracu’ să te ia!

Pilotul puse mâna pe maneta de eliberare a chingilor, iar Kretek îşi folosi ultimele puteri ca să-i zdrobească mâna cu patul armei.

— Nu!

Timpul discuţiilor în contradictoriu trecuse. Transmisia mutilată a elicopterului explodă ca o bombă. Forţa centrifugă sfâşie în bucăţi rotorul şi Haloul îşi începu

plonjonul spre moarte. Apa neagră şi gheaţa albă umplură parbrizul, apropiindu-se cu iuţeala fulgerului.

Anton Kretek urlă ca un animal prins în capcană. Îşi descărcă pistolul în pilot, răpindu-i ultimele minute de viaţă.

*

Priveau fumul şi scânteile rămase în locul unde fusese motorul elicopterului; apoi rotorul se dezmembra şi se desprinse, iar masivul aparat de zbor dobândi dinamica de zbor a unui uriaş dulap. Intră cu botul în jos în mare, în timp ce, prins în continuare în chingi, rezervorul de antrax continuă să mai plutească un timp alături de fuzelajul maşinii zburătoare decedate, angajat cu acesta într-un macabru şi lent dans al morţii.

Apoi se ciocniră unul de altul şi o ciupercă uriaşă de flăcări şi fum se înălţă de pe suprafaţa mării, făcând un crater imens în gheaţă.

— Dar ce se întâmplă cu antraxul, Jon? întrebă Valentina urmărind globul de foc.

— Foc şi apă de mare, răspunse Smith. Nici nu-ţi poţi dori alte mijloace mai bune de distrus sporii.

— Deci, asta a fost?

— Da, asta a fost!

Smith privi în faţă, spre cabină. Îl ustura gâtul de atâta ţipat şi plămânii îi ardeau de frig. Când rezerva de adrenalină i se consumă, deveni brusc conştient de toate vânătăile pe care le acumulase noaptea trecută în căderea pe gheaţă. Îi era din ce în ce mai greu să articuleze cuvintele.

— Randi, poţi să găseşti vasul *Haley* din această poziţie?

— Dacă radioul funcţionează, n-ar trebui să fie prea greu.

— Atunci du-ne înapoi la vas! Poate să vină şi altcineva după aceea să adune resturile de aici.

— Am auzit.

Smith trânti uşile laterale şi le închise bine, apoi se prăbuşi înapoi pe scaunul copilotului. Închise ochii şi simţi

vag căldura de lângă el: Valentina îşi pusese capul pe umărul lui.

Capitolul cincizeci şi doi

Insula Ascension

În Atlanticul de Sud era deja primăvară, dar odată cu apusul soarelui se iscase şi o furtună. Luminile albastre ale pistei de la Wideawake Field străluceau prin aerul ceţos, iar ploaia răpăia pe aripile celor două avioane de transport uriaşe care stăteau unul lângă altul în cea mai izolată parcare a bazei comune SUA/Marea Britanie. Unul dintre ele era un Boeing 747 cu însemnele Escadronului Prezidenţial; celălalt, un Iliuşin 96, era omologul său din partea Federaţiei Ruse.

Omenirea nu ştia de prezenţa avioanelor aici şi nici de întâlnirea dintre cei doi lideri naţionali pe care îi aduseseră la bordul lor. Santinele înarmate înconjurau parcarea scăldată de ploaie, în timp ce în cabina perfect izolată şi monitorizată electronic de la bordul navei Air Force One se desfăşura o confruntare fără precedent.

— Recunosc că uneori preşedintele este nevoit să-i mintă pe oamenii săi, spunea Samuel Castilia rece, adresându-se unui bărbat cu figură aristocratică, aşezat vizavi de el la masa de şedinţă, dar nu-mi place să se abuzeze de acest privilegiu. Şi, mai ales, nu-mi place să fiu nevoit să-i mint pe oameni în legătură cu modul în care au murit rudele lor. Îmi lasă un gust amar.

— Şi ce altă opţiune aveam, Samuel? întrebă răbdător preşedintele Petrenko. Să sfâşiem cicatricele şi să redeschidem rănile celui de-Al Doilea Război Mondial? Să anulăm apropierea dintre ţările noastre şi să dăm ceasul înapoi cu două decenii? Să le facem pe plac adepţilor liniei dure de ambele părţi, care susţin că America şi Rusia sunt destinate să fie în veci inamice?

— Linia aceasta trebuie tratată cu multă delicateţe, aşa cum faci dumneata şi cum face şi la noi Departamentul de

Stat. Dar, chiar dacă am să accept lucrul acesta, nu înseamnă că sunt de acord cu el.

— Înţeleg foarte bine, Samuel. Ştiu că eşti un om de conştiinţă şi de onoare – colţul gurii rusului se ridică puţin – poate chiar exagerat, date fiind realităţile profesiei noastre. Dar avem nevoie de mai mult timp. Trebuie să aşteptăm să mai moară luptătorii din Războiul Rece şi să împingem temerile mai departe, în trecut. Dar cel puţin te consolezi ştiind că adevărul va ieşi la iveală într-o zi.

— O, da, va ieşi cu siguranţă, Iuri! Pot să pun pariu că aşa va fi. Am căzut de acord că peste douăzeci de ani toată documentaţia în legătură cu Insula Miercuri şi incidentul de acolo legat de Evenimentul din Cinci Martie vor fi desecretizate şi ambele guverne vor dezvălui întregul adevăr.

— De acord!

Castilia insistă în continuare.

— Acest pact va fi întărit prin semnăturile noastre prin care ne asumăm întreaga răspundere pentru păstrarea secretului.

Ochii lui Petrenko licăriră spre masă; apoi încuviinţă din cap.

— De acord. Până în acea zi vom susţine că membrii expediţiei ştiinţifice de pe Insula Miercuri au pierit într-un tragic incendiu provocat de aprinderea combustibilului. Membrii plutonului nostru Spetnaz şi-au pierdut viaţa în timpul unui exerciţiu de antrenament. Iar echipajul de pe Misha-124 pur şi simplu nu a mai fost găsit, dispariţia lor devenind încă unul dintre numeroasele mistere nedezlegate din Arctica. Cât despre avion ca atare, acesta a fost distrus, când s-a activat din greşeală o încărcătură explozivă de la bord. Toate posibilităţile sunt acoperite.

— Mă îndoiesc că va fi chiar atât de uşor, răspunse sec Castilia. Minciunile sunt rareori simple. Fără îndoială că Insula Miercuri va deveni subiectul unei relatări despre o pretinsă conspiraţie care va circula pe internet. Eventual, am putea s-o punem pe seama extratereştrilor.

Castilia luă o înghiţitură din whisky-ul de pe masă.

— Dar de ce nu mi-ai spus adevărul de la bun început, Iuri? Am fi putut aranja cumva lucrurile. N-ar fi trebuit să moară nimeni. Şi nu am mai fi ajuns pe punctul de a scăpa antraxul din mână şi de a-l răspândi în lume!

Petrenko continua să studieze în tăcere suprafaţa mesei, tapiţată cu piele maro.

— Sigur că lucrurile puteau fi gestionate… mai eficient. Dar nu pot să-mi cer scuze pentru faptul că fac parte din birocraţia rusă şi nici pentru protocoalele stabilite de predecesorii mei. Suntem încă în foarte mare măsură „sclavii statului” şi vom mai rămâne aşa multă vreme. Nu pot să-mi cer scuze decât pentru că am permis ca situaţia să scape atât de mult de sub control. Anumite… persoane din cadrul guvernului şi al comandamentului militar se află acum în cercetare şi… şi se vor lua măsuri.

— Aşa îndrăznesc să sper, spuse Castilia sever. Şi acum, mai este un ultim punct despre care trebuie să discutăm. Când forţele noastre de sprijin au ocupat Insula Miercuri, nu au găsit trupul unui bărbat; e vorba despre maiorul Grigori Smîslov, ofiţerul rus de legătură din partea Foiţelor Aeriene Ruse, repartizat în echipa noastră de investigaţii. Ce informaţii ai în legătură cu ăsta?

Petrenko se încruntă.

— Nu e cazul să ne batem capul cu această chestiune, domnule preşedinte.

— Colonelul Smith, şeful echipei noastre de pe Insula Miercuri, este de altă părere. Când am discutat cu el, m-a rugat să mă interesez în mod special de soarta maiorului Smîslov. Ce s-a întâmplat cu el, Iuri?

— Maiorul a fost… a fost grav rănit în timpul evenimentelor de pe insulă, dar a supravieţuit. A fost evacuat de submarinul nostru. Acum este reţinut şi cercetat pentru mai multe capete de acuzare.

— Pornind de la faptul că a luat partea colonelului Smith împotriva guvernului vostru? Vocea lui Castilia deveni ameninţător de blândă. Acest lucru este inacceptabil! Te rog să ai grijă ca toate acuzaţiile împotriva maiorului Smîslov să fie retrase imediat şi să fie reabilitat! Să i se

redea gradul militar şi toate privilegiile, fără nici un fel de prejudiciu! Dacă acest lucru nu este posibil, te rog să-l predai pe maiorul Smîslov ambasadorului nostru de la Moscova pentru a fi repatriat în Statele Unite. Dacă voi nu-l vreţi, noi vom fi bucuroşi să-l luăm la noi!

— Imposibil! izbucni Petrenko. Maiorul Smîslov a fost acuzat de rebeliune şi de prejudicierea gravă a securităţii statului. Sunt chestiuni foarte grave! Domnule preşedinte, vă avertizez că aici este vorba despre treburile interne ale Federaţiei Ruse!

Castilia zâmbi fără umor, dar cu o oarecare plăcere maliţioasă.

— Iar eu detest că trebuie să intervin în chestiunile interne ale Federaţiei Ruse, dar, dragă Iuri, trebuie să-ţi spun că în ziua de astăzi fac multe lucruri care nu-mi plac. Altceva?

— Omul acesta este cetăţean rus şi ofiţer al Federaţiei!

— Colonelul Smith consideră că maiorul este încă membru al echipei lui şi, aşa cum spuneam, sunt înclinat să-i dau dreptate!

— Chestiunea asta nu se discută!

— Atunci las-o baltă! Castilia se ridică pe jumătate din scaun. Toată înţelegerea dintre noi cade! Cum mă întorc la Washington, convoc o conferinţă de presă şi expun totul: războiul nuclear eşuat, asasinarea lui Stalin, chestiunea cu antraxul, atacul împotriva echipei noastre de investigaţii, acoperirea – totul va ajunge la cunoştinţa opiniei publice!

Chipul lui Petrenko se albi.

— Ai înnebunit! Nu poţi să faci una ca asta! N-o să declanşezi ruptura catastrofală dintre ţările noastre de dragul unui singur om!

Castilia se afundă la loc în scaun.

— Iuri, spuse el privind rece la Petrenko peste rama ochelarilor, nu sunt mulţumit de această înţelegere. Fă-mi pe plac!

Capitolul cinzeci şi trei

Aeroportul Internaţional Tacoma din Seattle

Taximetristul privi în oglinda retrovizoare la bărbatul înalt şi taciturn îmbrăcat în uniforma verde a Armatei şi cu beretă neagră pe cap. După evenimentele din 11 septembrie, transportase foarte mulţi ofiţeri la aeroport; unii dintre ei se duceau acasă, alţii nu se ştie unde. Judecând după nenumăratele rânduri de însemne de pe uniforma ofiţerului, îşi dădea seama că fusese în multe locuri şi, după ridurile adânci, asta nu se întâmplase cu prea mult timp în urmă. Dar, aşa cum era cazul celor mai mulţi, nici acesta nu părea prea vorbăreţ.

Taximetristul zâmbi în sinea lui, amintindu-şi de locurile prin care fusese şi el, printre care şi câmpurile acelea de orez din Bear Cat unde îşi schimbase mâna dreaptă pe un cârlig de oţel.

Maşina trase în faţa terminalului, găsind cu greu un loc de parcare în traficul atât de aglomerat. Ofiţerul coborî, îşi luă sacul militar şi servieta de pe bancheta din spate. Se apropie de fereastra din faţă şi duse mâna după portofel. Taximetristul întinse proteza şi aduse aparatul de taxat la zero.

— Nu e nevoie, domnule colonel! E din partea casei!

Soldatul cel înalt ezită o clipă, apoi zâmbi.

— Dacă insişti!

— La naiba, sigur că insist! strigă taximetristul şi se încadră în trafic claxonând de zor. Mult noroc, domnule!

Şeful de tură nu va obiecta. Era un fost marinar şi fusese şi el prin multe locuri.

*

Jon Smith împinse uşa de sticlă care dădea din terminal spre ghişeele de rezervare a biletelor, de înregistrare a

bagajelor şi spre cozile interminabile din faţa porţilor de verificare a securităţii. Nu-l deranja neapărat că trebuie să aştepte. În momentul de faţă, nu se grăbea nicăieri.

Recunoştea această stare, combinaţia de relaxare fizică după încordarea şi solicitarea extreme de săptămâna trecută şi depresia obişnuită de după încheierea misiunii. O să treacă. La ultima conferinţă telefonică de informare cu Fred Klein, directorul îi spusese să se liniştească şi să-şi ia câteva zile de concediu. Apoi directorul îi aranjase chiar el excursia aceasta.

Problema era că Smith nu avea chef să se ducă nicăieri şi nici să facă ceva în mod special. Iar la Bethesda nu-l aştepta decât casa care nu avusese niciodată şansa să se transforme într-un cămin familial.

Lasă prostiile, Smith. Nu ai nevoie de nici un concediu. Ai nevoie de muncă, întoarce-te la muncă!

Dar aici se ridica altă problemă care îi dădea de gândit. De fapt, ce anume era pentru el munca? Atunci când acceptase această funcţie din cadrul secţiei Operaţiuni Speciale Unu, se văzuse ca pe un fel de cercetător microbiolog, care urma să îndeplinească din când în când o misiune specială pentru Fred Klein. Dar acum, simţea tot mai mult că este, de fapt, agent secret, iar funcţia lui de la Institutul de Cercetări Medicale era doar o acoperire.

Şi nu acceptase el, de fapt, acest post pentru că dorise să fie alături de Sophia? Ca să poată fi împreună? Dar, după epidemia Hades, lucrul acesta nu avea cum să se mai realizeze. Idealul se dusese pentru totdeauna. Atunci de ce naiba mai rămânea aici?

Aparatul cu raze X şi detectorul de metale îi distraseră în mod plăcut, iar uniforma şi cartea guvernamentală de identitate le asiguraseră o verificare mai rapidă. Păşi spre poarta de îmbarcare a companiei United. Venise prea devreme pentru zborul lui către Dulles. Poate că mai avea timp să bea o ceaşcă de cafea înainte de îmbarcare. Nu ceva cu alcool, în dispoziţia sufletească în care era, ci o cafea.

— Jon, hei, Jon! Stai aşa!

Randi Russell alerga spre el, trăgând după ea o valiză pe rotile. Mănuşile albe, elegante contrastau cu hainele foarte comode. Se opri şi îi zâmbi: un zâmbet larg, fericit, foarte diferit de expresia cu care îl întâmpinase când se întâlniseră peste drum, la Doubletree.

— M-am dus la dermatolog, aşa cum m-ai sfătuit, spuse ea şi ridică mâinile înmănuşate. Mi-a spus că s-ar putea să rămân cu o oarecare sensibilitate la frig de-acum înainte, dar nu crede că o să am cicatrice.

Smith îi zâmbi şi el.

— Mă bucur, Randi. Încotro?

Randi făcu o grimasă.

— Nu pot să spun. Ştii cum e!

Smith încuviinţă din cap.

— Da, ştiu. Dar mă bucur cel puţin că am ocazia să-ţi spun la revedere. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine şi să te revăd.

— Pot spune şi eu acelaşi lucru.

Randi şovăi o clipă, privind în jur la oamenii care se îndreptau grăbiţi spre porţi. Apoi păru să se hotărască.

— Poţi veni cu mine o clipă?

— Sigur, de ce nu?

Îl conduse spre un loc mai ferit din spatele unui panou de reclamă.

— Speram că o să am ocazia să-ţi spun ceva, Jon, începu ea, ceva ce s-a întâmplat pe insulă. Mă simt cam ciudat când vorbesc despre asta, dar, dacă mă gândesc bine, cred că trebuie să ştii şi tu.

— Despre ce este vorba?

Randi mai şovăi încă o clipă, apoi îl privi drept în ochi cu ochii ei negri serioşi.

— Îţi mai aminteşti noaptea aceea de pe ţărmul de nord, când era cât pe ce să mor îngheţată? Ştii, atunci când am strigat după tine şi te-am chemat în ajutor?

— Sigur că da.

— Aici este partea ciudată. Atunci nu… nu eram singură, Jon. Sophia se afla cu mine. Ea m-a îndemnat să te strig.

Dacă nu mi-ar fi spus ea, nu m-ai fi găsit! Lăsă ochii în jos şi continuă: Acum n-ai decât să spui că sunt ţicnită!

Smith se încruntă.

— De ce-aş spune aşa ceva? Sophia te-a iubit foarte mult. Jon îi puse o mână pe umăr. Dacă ai vreun necaz şi există o modalitate în care să te poată ajuta, te va ajuta întotdeauna. Nu cred că e o nebunie, Randi. Şi nici măcar nu sunt chiar mirat.

Randi ridică privirea şi zâmbi şăgalnic.

— Ei bine şi pe tine te-a iubit foarte mult, Jon Smith. Aşa că să nu te miri dacă o să ţi se arate şi ţie câteodată.

Jon dădu din cap gânditor. Nu era o idee neplăcută.

— Poate că de asta tot dăm mereu unul peste altul. Suntem legaţi prin intermediul ei.

— În mod sigur înseamnă şi asta ceva. Se ridică pe vârfuri şi îi dădu o sărutare uşoară pe obraz. Trebuie să fug. Ne-au chemat la avion. Ai grijă de tine, Jon, pe curând!

— Pe curând!

Căci ştia că se vor mai întâlni.

Smith îşi simţea parcă inima mai uşoară în timp ce străbătea ultimii metri până la poarta de îmbarcare. Şi starea lui sufletească se îmbunătăţi şi mai mult când descoperi că îl aştepta cineva la poarta companiei United.

Valentina Metrace purta tocuri înalte şi o rochie împletită cenuşie, perfect asortată cu ochii ei, astfel că mulţi călători se arătară dezamăgiţi când femeia îi zâmbi lui Smith şi porni în întâmpinarea lui.

— Bună, domnule colonel!

— Bună, doamnă profesor! Îşi puse servieta lângă micul ei bagaj de mână. Mergi la Washington?

— Nu şi mă bucur că pot s-o spun. Făcu un semn cu capul către altă poartă. Zbor cu Southwestern care e la câteva porţi mai încolo. Mă duc la Palm Springs pentru câteva zile. Am constatat că mai am de topit câteva cuburi de gheaţă reziduală din suflet.

— Palm Springs! Smith dădu din cap gânditor. Trebuie să fie frumos acolo în sezonul ăsta!

— O, da, te asigur că este! Este acolo o piscină pe care o ştiu eu, umbrită de palmieri naturali şi alimentată de un izvor natural. În timpul zilei, am de gând să zac lângă el în costum de baie sau fără, iar noaptea am să beau şampanie şi am să dorm în cearşafuri de mătase. O să fie o viaţă grozavă!

Întinse mâna către el.

— Şi mă gândeam că ar fi plăcut să fiu cu cineva acolo.

În invitaţia ei nu era nici cochetărie, nici provocare, numai o umbră de capriciu, un ecou al existenţei agentului însingurat, ceva ce Smith înţelegea cât se poate de bine.

Şovăi o clipă. Val era diferită, cu totul altfel decât oamenii pe care îi cunoscuse până atunci şi la fel vor fi şi toate drumurile pe care vor merge împreună. Dar diferit nu însemna neapărat ceva rău.

— Mai întâi trebuie să verific ceva, spuse el.

— Ce anume?

O trase pe Valentina lângă el. Îşi puse mâna în părul ei dens, bogat, o sărută lung, gustând pe îndelete dulceaţa buzelor ei, atingerea delicată a contururilor feţei.

Val închise ochii şi, când îi deschise din nou, Smith văzu că rezultatul îi plăcuse şi ei. Era diferit faţă de săruturile Sophiei, dar aşa şi trebuia să fie.

Era timpul pentru o mulţime de lucruri noi.

Smith se duse să-şi schimbe biletul.

Epilog

Anacosta, Maryland

Operaţiunea Insula Miercuri se încheiase şi şedinţa pentru concluzii se desfăşura acum în biroul slab luminat al lui Margaret Templeton, pe fondul murmurului plăcut al ventilatoarelor calculatoarelor.

— Am realizat informarea cu jumătăţi de adevăruri ale autorităţilor canadiene şi ale Interpolului, spuse Margaret de la biroul ei. Adică, Anton Kretek şi oamenii lui au fost implicaţi în contrabanda de arme – natura exactă a ocupaţiei lor nu se cunoaşte – iar elicopterul închiriat de ei s-a prăbuşit în Golful Hudson. Nu au existat supravieţuitori, dar aparatul a fost recuperat.

— Şi au înghiţit informaţia asta? întrebă Fred Klein testând pământul bonzaiului lui Margaret cu degetul arătător.

— Deocamdată. Consensul general pare să fie că omenirea nu a pierdut nimic prin dispariţia lui Kretek de pe faţa pământului. Am localizat, de asemenea, punctele de realimentare ale lui Kretek şi le-am desfiinţat.

Klein încuviinţă absent din cap, pulverizând câţiva stropi de apă peste micuţa plantă din sprayul de lângă ea. Şedea alături de biroul lui Margaret, urmărind setul de monitoare cu ecran plat de pe peretele din faţa lui. Trăsăturile lui erau rotunjite de o umbră de barbă cenuşie şi îşi lărgise cravata cu câţiva centimetri. Se încheia o altă zi obişnuită de lucru de douăsprezece ore.

— Şi ce se aude cu traulerul?

— Problema s-a rezolvat cu succes, domnule. Vasul USS *MacIntyre* a adus o echipă SEAL\'7b15\'7d la bordul său. Echipajul islandez era angajat pe bază de contract. Kretek îl considera de unică folosinţă şi avea de gând să se descotorosească de ei. Nu ştiau absolut nimic despre

adevărata natură a operaţiunii de pe Insula Miercuri. Şi au fost predaţi autorităţilor islandeze.

— Ce s-a întâmplat cu oamenii lui Kretek?

Chipul neclintit al lui Maggie ar fi produs invidie până şi unui jucător înrăit de pocher.

— Accident în timpul operaţiunii. În vreme ce erau transportaţi spre distrugător, baleniera în care se aflau contrabandiştii de arme s-a răsturnat în valurile ucigătoare. Paznicul şi timonierul purtau costume arctice şi veste de salvare şi au fost salvaţi: oamenii lui Kretek nu au putut fi salvaţi. Golful Hudson este un loc foarte periculos, domnule.

— Aşa este, Maggie. Să sperăm că nu va trebui să lucrăm prea curând în acelaşi fel. Klein îşi strânse din nou nodul de la cravată. Va termina împreună cu Maggie rezumatul şi vor declara apoi că pentru seara aceasta e suficient.

— Şi cum se simt oamenii noştri?

Degetele lui Maggie dansară pe tastatură şi fotografia lui Smith şi cea a Valentinei apărură pe ecranele de pe perete.

— Din punct de vedere fizic, se refac după perioada de epuizare, hipotermie şi diverse răni de mică importanţă. Din punct de vedere psihic, par să fie stabili şi cu un comportament normal. Dacă li se acordă o perioadă rezonabilă de recuperare şi de odihnă, am sentimentul că-i vom putea recruta din nou. După părerea mea, atât doamna profesor Metrace, cât şi Jon Smith pot să rămână în continuare pe lista de agenţi activi.

Klein dădu din cap.

— De acord. Îmi place modul în care lucrează împreună în tandem. Am fost întotdeauna puţin îngrijorat în legătură cu Valentina Metrace; are uneori tendinţa de a se purta ca un cowboy. Cred că Jon are o influenţă pozitivă asupra ei. Atracţia dintre ei este un lucru bun.

În lumina ecranelor, buzele lui Maggie se arcuiră schiţând un zâmbet.

— În mai multe feluri. Şi-au petrecut ultima săptămână împreună la Palm Springs.

— Chiar aşa? Klein se încruntă, nu dezaprobator, ci gânditor. De regulă, nu-mi place să văd o apropiere prea mare între agenţii noştri în afara misiunilor, dar în cazul de faţă cred că putem face o excepţie. Dacă Jon este bun pentru Valentina Metrace, consider că şi reciproca e valabilă.

— De acord, domnule. Iar acum mai este o chestiune de personal pe care doresc s-o aduc în discuţie.

— Ce anume, Maggie?

Degetele secretarei sale executive dansară din nou pe tastatură şi pe perete se aprinse un al treilea ecran arătând chipul lui Randi Russell.

— Ar fi s-o declarăm pe această tânără doamnă radioactivă. Cred că nu va mai trebui s-o folosim niciodată ca resursă externă.

— De ce, Maggie? După cum afirmă Jon în raportul său, domnişoara Russell s-a comportat exemplar. A participat împreună cu el la mai multe operaţiuni reuşite.

— Da, domnule, dar face parte din CIA, iar agenţia a aflat acum de existenţa noastră. Nu ştiu exact cu ce anume ne ocupăm, dar nu le place autoritatea noastră şi modul în care le luăm oamenii. Au început să-şi bage nasul şi să adulmece informaţii despre noi. Domnişoara Russell poate deconspira doi dintre ce mai buni agenţi ai noştri şi de aceea cred că, pe viitor, ar trebui s-o ţinem la distanţă.

Klein scutură din cap.

— Nu sunt de acord. Eu cred că mai avem şi altă opţiune.

— Care anume, domnule?

— N-o vom ţine la distanţă. O s-o integrăm. O s-o aducem la noi.

Maggie ridică din sprâncene.

— Adică s-o recrutăm ca agent secret?

— Şi de ce nu? Domnişoara Russell are tot ce trebuie. O combinaţie excelentă de talente. Are experienţă şi nu e implicată afectiv în nici o relaţie.

— În afară de cea cu agenţia!

— La chestia asta mai putem lucra. Klein zâmbi ca pentru sine, ca un scrimer când fandează cu floreta. De fapt, s-ar putea să fim nevoiţi s-o folosim.

— Cum doriţi, domnule, încuviinţă Maggie neîncrezătoare. Vreţi să declanşez o procedură de recrutare?

— Nu… încă nu. Dar să stăm cu ochii pe ea. Marchează dosarul ei cu un steguleţ argintiu şi include-o pe lista agenţilor speciali. Apoi pune-o sub o supraveghere discretă. O să aşteptăm să apară altă ocazie ca s-o includem în aceeaşi echipă cu Smith şi Valentina Metrace şi, după aceea… om trăi şi om vedea.

— Foarte bine, domnule.

În jurul portretului lui Randi apăru un chenar argintiu. Fred Klein se aplecă înainte pe scaunul lui, cu mâinile încleştate şi cu o expresie concentrată pe chip.

— Bine ai venit în echipă, domnişoară Russell! murmură el către femeia blondă din imagine.

SFÂRŞIT

Glosar

\'7b1\'7d Vânt catabatic vânt care posedă o componentă verticală descendentă; opusul său este vânt anabatic (n. trad.).

\'7b2\'7d *Lady Be Cood* avion de luptă american folosit în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, în 4 aprilie 1943, nu s-a mai întors dintr-o misiune de bombardament din Neapole, fiind dat dispărut, dar a fost descoperit aproape intact în 1958 (n. trad.).

\'7b3\'7d *National Air and Space Museum* cel mai popular muzeu din cadrul Instituţiei Smithsoniene *(Smithsonian Institution)* din Washington, institut de învăţământ şi cercetare, de care aparţine şi un complex muzeal important (n. trad.).

\'7b4\'7d Frunzele de stejar sunt folosite pentru a indica gradele militare în armata SUA (n. trad.).

\'7b5\'7d Insulă şi arhipelag în Alaska de Sud (n. rad.).

\'7b6\'7d Forţe Speciale Ruseşti, cuprinzând unităţi de elită din subordinea Serviciului Federal de Securitate al Rusiei sau trupe ale Ministerului Afacerilor Interne al Rusiei (n. trad.).

\'7b7\'7d *Mary Celeste* brigantină descoperită în 1872 în Oceanul Arctic fără oameni la bord şi cu pânzele sus, îndreptându-se spre Strâmtoarea Gibraltar. Nu se ştie ce s-a întâmplat cu echipajul navei, iar numele ei a devenit un simbol al vasului-fantomă (n. trad.).

\'7b8\'7d Denumirea japoneză a caracterelor chinezeşti atunci când sunt folosite pentru scrierea in japoneză (n. trad.).

\'7b9\'7d Sistem administrativ militar japonez, care a funcţionat în secolele al XII-lea al XIX-lea (n. trad.).

\'7b10\'7d Sat în nordul Franţei unde, la 25 octombrie 1415, Henric al V-lea al Angliei a repurtat o victorie decisivă împotriva armatei franceze mult mai numeroase, dovedind astfel superioritatea arcului lung englezesc în faţa cavalerilor în armuri grele (n. trad.).

\'7b11\'7d Cunoscut şi sub numele de Războiul American pentru Independenţă (1775-1783), a început ca un război între Regatul Marii Britanii şi cele treisprezece colonii ale acestuia de pe continentul nord-american (n. trad.).

\'7b12\'7d În limbă rusă, îţi original (n. trad.).

\'7b13\'7d Fucked up beyond all recall (n. trad.).

\'7b14\'7d Civilizat – în limba rusă, în original (n. trad.).

\'7b15\'7d SEAL = Sea, Air, Land (Mare Aer Uscat) forţe militare speciale ale Marinei Militare a SUA (n. trad.).